

BAŽNYČIOS PREZIDENTŲ MOKYMAI

GORDONAS B. HINKLIS

BAŽNYČIOS PREZIDENTŲ MOKYMAI
GORDONAS B. HINKLIS

Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Salt Leik Sitis, Jutos valst.

Serija *Bažnyčios prezidentų mokymai*

Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas (leidinio numeris 36481 156)
Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)
Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)
Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)
Bažnyčios prezidentų mokymai. Lorencas Snou (36787 156)
Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)
Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)
Bažnyčios prezidentų mokymai. Džordžas Albertas Smitas (36786 156)
Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)
Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Fildingas Smitas (36907 156)
Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)
Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)
Bažnyčios prezidentų mokymai. Ezra Taftas Bensonas (08860 156)
Bažnyčios prezidentų mokymai. Hovardas V. Hanteris (08861 156)
Bažnyčios prezidentų mokymai. Gordonas B. Hinklis (08862 156)

Šias knygas galite įsigyti Bažnyčios paskirstymo centre arba apsilankę internete adresu store.lds.org. Šias knygas taip pat galite įsigyti elektroniniu formatu tinklalapyje LDS.org ir per mobiliąją programą Gospel Library.

Būsime dėkingi už jūsų atsiliepimus ir pasiūlymus dėl šios knygos. Prašome juos siųsti adresu:

Curriculum Development
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0024 USA
El. paštu pth-development@ldschurch.org

Prašom nurodyti savo vardą, adresą, apylinkę ir kuolą. Būtinai nurodykite knygos pavadinimą. Tada išdėstykite savo komentarus ir pasiūlymus dėl šios knygos stipriųjų ir tobulintinų vietų.

© 2016 by Intellectual Reserve, Inc.

All rights reserved.

Išspausdinta Jungtinėse Amerikos Valstijose.

Leidimas anglų kalba patvirtintas: 3/11

Vertimas patvirtintas: 3/11

Teachings of Presidents of the Church: Gordon B. Hinckley vertimas

Lithuanian

08862 156

Turiny

Įvadas	V
Istorinė apžvalga	IX
Gordono B. Hinklio gyvenimas ir tarnystė	1
1 Evangelijos Sugražinimas: aušta šviesesnė diena	41
2 Vėliava tautoms, šviesa pasauliui	53
3 Lavinkime laimingą požiūrį ir optimizmo dvasią	63
4 Pionierių tikėjimo ir pasiaukojimo paveldas	75
5 Dievo dukterys	89
6 Kokia galinga yra malda!	101
7 Dvasios kuždesiai	111
8 Žvelgiame į Kristų	119
9 Brangi liudijimo dovana	131
10 Amžinosios santuokinės partnerystės puoselėjimas	143
11 Šeima – teisingo gyvenimo pamatas	155
12 Paklusnumas – tiesiog gyvenkite pagal Evangeliją	165
13 Ramybė ir pasitenkinimas per materialinį savarankiškumą	177
14 Pasišventimas tarnauti kitiems	189
15 Šventoji kunigystė	199
16 Mormono Knygos galia	211
17 Tęskite didįjį mokymosi procesą	221
18 Dora – tai kertinis mūsų gyvenimo pamato akmuo	233
19 Kunigijos vadovai Jėzaus Kristaus Bažnyčioje	243
20 Bičiuliaukitės su ne mūsų tikėjimo žmonėmis	255
21 Misionieriškas darbas – pastarųjų dienų stebuklas	267
22 Su meile pagelbėkime naujai atsivertusiesiems ir mažiau aktyviems nariams	277
23 Šventyklos palaiminimai	289
24 Jėzaus Kristaus Apmokėjimas: milžiniško masto, asmeniško poveikio	301
25 Pirmyn su tikėjimu	313
Iliustracijų sąrašas	323
Abėcėlinė rodyklė	325

James M. Harrison

Įvadas

Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas patvirtino knygų seriją *Bažnyčios prezidentų mokymai*, kad padėtų jums priartėti prie Viešpaties ir praplėsti supratimą apie sugrąžintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją. Bažnyčiai išleidus naujas šios serijos knygas, jūs sukaupsite pagalbinių Evangelijos knygų rinkinį savo šeimai. Šios knygos skirtos tiek asmeniškai studijuoti, tiek mokyti. Taip pat jos gali padėti jums paruošti šeimos namų vakaro pamokas bei kitas pamokas ar kalbas ir atsakyti į klausimus, susijusius su Bažnyčios doktrina.

Šioje knygoje pateikiami mokymai prezidento Gordono B. Hinklio, kuris nuo 1995 m. kovo 12 d. iki 2008 m. sausio 27 d. tarnavo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentu.

Asmeninės studijos

Studijuodami prezidento Gordono B. Hinklio mokymus, pamaldžiai siekite Šventosios Dvasios įkvėpimo. Kiekvieno skyriaus pabaigoje pateikiami klausimai padės jums apmąstyti, suprasti ir pritaikyti prezidento Hinklio mokymus. Jums taip pat gali padėti šios idėjos:

- Užsirašykite mintis ir jausmus, kurie studijuojant ateina per Šventąją Dvasią.
- Pasibraukite tas ištraukas, kurias norite prisiminti. Apmąstykite, ar nevertėtų tas ištraukas išmokti atmintinai arba užsirašyti Raštuose šalia susijusių eilučių.
- Skyrių ar ištrauką perskaitykite kelis kartus, kad galėtumėte geriau suprasti.
- Užduokite sau tokius klausimus: „Kaip prezidento Hinklio mokymai padeda man geriau suprasti Evangelijos principus?“ arba „Ko Viešpats nori pamokyti per šiuos mokymus? Ką Jis nori, kad aš daryčiau?“

- Paklauskite savęs, kaip šiame vadovėlyje pateikti mokymai gali padėti jums įveikti asmeninius sunkumus ir rūpesčius.
- Pasidalykite tuo, ką sužinojote, su šeimos nariais ir draugais.

Mokymas iš šios knygos

Toliau pateikiamos gairės gali jums padėti mokytis iš šios knygos tiek namuose, tiek Bažnyčioje.

Pasiruoškite mokytis

Ruošdamiesi mokytis siekite Šventosios Dvasios vadovavimo. Kad būtumėte tikri, jog suprantate prezidento Hinklio mokymus, išstudijuokite skyrių; tada pamaldžiai atrinkite, jūsų manymu, naudingiausius mokymus.

Galite mokomus žmones paraginti savarankiškai studijuoti skyrių ir ypatingą dėmesį skirti skyriaus pabaigoje esančiai „Pasiūlymų, kaip studijuoti ir mokytis“ daliai.

Skatinkite diskusiją apie prezidento Hinklio mokymus

Mokydami iš šios knygos skatinkite kitus dalytis savo mintimis, užduoti klausimus, liudyti ir mokytis vieniems kitus. Aktyviai dalyvaudami jie geriau mokysis, taip pat tai geras būdas padėti jiems gauti asmeninį apreiškimą.

Jei diskusijos pasidaro įdomios ir naudingos, nesistenkite jų nutraukti norėdami aptarti kitus mokymus. Diskusijas veskite taip, kad padėtumėte dalyviams skaityti prezidento Hinklio mokymus ir surasti, kaip būtų galima tuos mokymus pritaikyti savo gyvenime.

Norėdami paskatinti diskusiją, užduokite skyriaus pabaigoje esančius klausimus. Taip pat galite sugalvoti savo klausimus, skirtus konkrečiai jūsų mokomiems žmonėms. Toliau pateikiamos kelios idėjos, kaip paskatinti diskusiją:

- Paprašykite mokinių papasakoti, ko jie išmoko individualiai studijuodami šį skyrių.
- Konkretiems asmenims ar mažoms grupelėms paveskite atsakyti į parinktus klausimus, esančius skyriaus pabaigoje. Paprašykite,

kad konkrečiame skyriuje dalyviai surastų su tais klausimais susijusius mokymus. Tada pakvieskite juos pasidalyti savo mintimis ir įžvalgomis.

- Kartu perskaitykite iš skyriaus parinktus prezidento Hinklio mokymus. Paprašykite, kad dalyviai iš Raštų ir savo patirties pateiktų su tais mokymais susijusių pavyzdžių.
- Paprašykite, kad mokiniai pasirinktų juos dominantį poskyrį ir tyliai jį perskaitytų. Pasirinkusius tuos pačius poskyrius paprašykite susiskirstyti grupelėmis po du ar tris ir aptarti tai, ką išmoko.

Skatinkite pritaikyti ir dalytis

Prezidento Hinklio mokymai prasmingiausi taps tiems asmenims, kurie jais dalysis su kitais žmonėmis ir taikys juos savo gyvenime. Galite pasinaudoti viena ar daugiau iš šių idėjų:

- Paklauskite dalyvių, kaip vykdydami pareigas namuose, Bažnyčioje ir kitur jie gali pritaikyti prezidento Hinklio mokymus.
- Paprašykite dalyvius papasakoti, kaip jiems sekėsi sekti prezidento Hinklio patarimais.
- Raginkite mokinius dalytis prezidento Hinklio mokymais su šeimos nariais ir draugais.

Apibendrinkite diskusiją

Trumpai apibendrinkite pamoką arba paprašykite, kad tai padarytų vienas ar du dalyviai. Paliudykite apie aptartus mokymus ir paraginkite dalyvius taikyti išmokus dalykus. Galite pakviesti ir kitus pasidalyti savo liudijimais.

Informacija apie cituotus šaltinius

Mokymai šioje knygoje yra tiesioginės citatos iš prezidento Gordon B. Hinklio pamokslų, straipsnių ir duotų interviu. Spausdintų šaltinių citatose skyryba, rašyba, didžiosios raidės ir suskirstymas į pastraipas yra išlaikyti kaip originaliuose šaltiniuose, nebent, siekiant didesnio aiškumo, buvo būtini redakciniai ar tipografiniai pakeitimai. Kadangi šios citatos atitinka spausdintus šaltinius, tekste galite pastebėti nežymių stilistinių neatitikimų. Pavyzdžiui, kai kurie

su Dievybe susiję įvardžiai vienose citatose rašomi iš mažosios, o kitose – iš didžiosios raidės.

Prezidentas Hinklis dažnai vartojo tokius žodžius kaip *žmonės*, *žmogus* arba *žmonija* kalbėdamas apie visus žmones: tiek vyrus, tiek moteris. Dažnai įvardžius *jis*, *jo* ir *jam* jis vartojo kalbėdamas apie abi lytis. Taip kalbėti buvo priimta jo gyvenamuoju metu?.

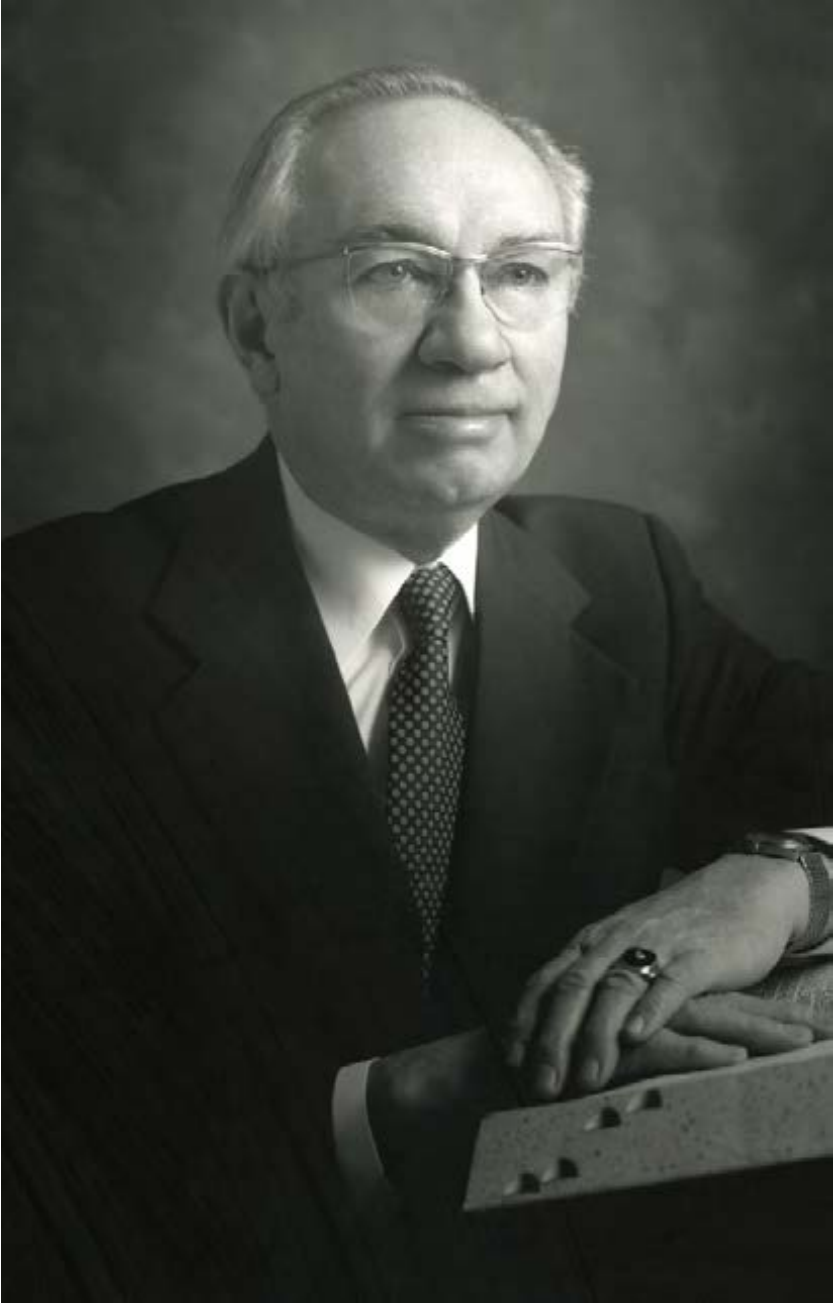
Istorinė apžvalga

Čia pateiktoje trumpoje chronologijoje apžvelgiami svarbiausi prezidento Gordono B. Hinklio gyvenimo įvykiai.

- 1910 m. birželio 23 d. Solt Leik Sityje gimsta Brajento S. Hinklio ir Ados Bitner Hinkli šeimoje.
- 1922 m. Kartu su tėčiu lankosi kuolo kunigijos susirinkime ir įgyja liudijimą apie pranašišką Džozefo Smito pašaukimą.
- 1932 m. Baigia Jutos universitetą, kuriame studijavo anglų kalbą, žurnalistiką ir antikines kalbas.
- 1933 m.–1935 m. Tarnauja nuolatinio misionieriumi Europos misijoje, visą tarnystės laiką praleidžia Anglijoje.
- 1935 m.–1943 m. Dirba Bažnyčios radijo, viešųjų ryšių ir misionieriškos literatūros komiteto atsakinguoju sekretoriumi.
- 1937 m. Pašaukiamas į visuotinę Sekmadieninės mokyklos valdybą.
- 1937 m. balandžio 29 d. Solt Leiko šventykloje veda Mardžorę Pei.
- 1943 m.–1945 m. Dirba Denverio ir Rio Grandės geležinkelio inspektoriaus asistentu Solt Leik Sityje, Jutos valst., ir Denveryje, Kolorado valst.
- 1945 m.–1958 m. Grįžta į darbą Bažnyčioje; 1951 metais pradeda rūpintis kasdienine naujai suformuoto Misionierių departamento veikla.
- 1953 m.–1955 m. Vadovaujamas prezidento Deivido O. Makėjaus, rekomenduoja ir prižiūri šventyklos endamento filmo, pritaikyto įvairiakalbiams lankytojams, kūrimą.

- 1956 m. spalio 28 d. Pašaukiamas tarnauti Yst Mil Kryko kuolo prezidentu.
- 1958 m. balandžio 6 d. Palaikomas kaip Dvylikos asistentas.
- 1961 m. spalio 5 d. Prezidentas Deividas O. Makėjus įšventina į apaštalus ir paskiria Dvylikos Kvorumo nariu.
- 1981 m. liepos 23 d. Pašaukiamas tarnauti patarėju Pirmojoje Prezidentūroje, kad padėtų prezidentui Spenserui V. Kimbolui ir prezidentams Merionui Dž. Romniui ir N. Eldonui Taneriui.
- 1982 m. gruodžio 2 d. Pašaukiamas tarnauti antruoju prezidento Kimbolo patarėju.
- 1985 m. lapkričio 10 d. Pašaukiamas tarnauti pirmuoju prezidento Ezros Tafto Bensonso patarėju.
- 1994 m. birželio 5 d. Pašaukiamas tarnauti pirmuoju prezidento Hovardo V. Hanterio patarėju.
- 1995 m. kovo 3 d. Mirus prezidentui Hanteriui tampa vyriausiuoju apaštalu.
- 1995 m. kovo 12 d. Paskiriamas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentu.
- 1995 m. rugsėjo 23 d. Visuotiniame Paramos bendrijos susirinkime paskelbia „Šeima. Pareiškimas pasauliui“.
- 1996 m. vasaris Bažnyčios narių skaičius už Jungtinių Valstijų ribų viršija Bažnyčios narių skaičių Jungtinėse Valstijose.
- 1996 m. balandžio 7 d. Pasirodo Jungtinių Valstijų televizijos programoje *60 minučių*.
- 1996 m. gegužės 26 d. Pašventina Kinijos Honkongo šventyklą, pirmąją iš 77 jo prezidentavimo metu pašventintų šventyklų, iš kurių jis pats pašventino 63.

- 1997 m. balandžio 5 d. Suorganizuoja tris naujus Septyniasdešimčių kvorumus.
- 1997 m. spalio 4 d. Paskelbia apie planą visame pasaulyje statyti mažesnes šventyklas.
- 2000 m. sausio 1 d. Kartu su kolegomis apaštalais iš Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Kvorumo išleidžia pareiškimą „Gyvasis Kristus. Apaštalų liudijimas“.
- 2000 m. spalio 1 d. Pašventina Masačusetso Bostono šventyklą, 100-ąją veikiančią šventyklą.
- 2000 m. spalio 8 d. Pašventina Konferencijų centrą.
- 2001 m. kovo 31 d. Praneša apie Nuolatinio švietimo fondo įkūrimą.
- 2002 m. vasario 8 d. Sveikina į Solt Leik Sičio žiemos olimpiadą iš viso pasaulio atvažiavusius svečius.
- 2002 m. birželio 27 d. Per 158-ąsias Džozefo ir Hairumo Smitų nužudymo metines pašventina Ilinojaus Navū šventyklą.
- 2003 m. sausio 11 d. Pirmininkauja pirmajai pasaulinei vadovų mokymo transliacijai.
- 2003 m. vasario 8 d. Pradinukų organizacijos 125-ųjų metinių proga palydovinės transliacijos metu kreipiasi į vieną milijoną Pradinukų organizacijos vaikų.
- 2004 m. balandžio 6 d. Gedi dėl žmonos Mardžorės mirties.
- 2004 m. birželio 23 d. Apdovanojamas Prezidento laisvės medaliu – aukščiausiu civiliniu apdovanojimu Jungtinėse Valstijose.
- 2007 m. birželio 26 d. Praneša, kad Bažnyčios narių skaičius viršijo 13 milijonų ir kad nuo Bažnyčios įkūrimo tarnavo vienas milijonas misionierių.
- 2008 m. sausio 27 d. Miršta savo namuose Solt Leik Sityje, Jutoje.

Gordono B. Hinklio gyvenimas ir tarnystė

1998 m. vasario 16 d. apie 6700 pastarųjų dienų šventųjų susirinko Akros Nepriklausomybės aikštėje, Ganoje. Jie susirinko pasveikinti savo pranašo, prezidento Gordono B. Hinklio.¹ Su šypsena veide stovėdamas priešais juos jis pranešė ilgai lauktą žinią, kad jų gimtojoje žemėje bus statoma šventykla. Vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė, kad, kai prezidentas Hinklis tai pranešė, žmonės „atsistojo ir plojo, verkė ir šoko, apsikabino vienas kitą ir raudėjo“.² Kai po kelerių metų šventykla buvo pastatyta ir pašventinta, viena tą dieną ten buvusi moteris prisiminė, kaip ji džiaugėsi ir kaip šventykla palaimino ją:

„Vis dar ryškiai prisimenu Pranašo Gordono B. Hinklio apsilankymą Ganoje ir jo pranešimą apie šventyklą mūsų tėvynėje. Vis dar aiškiai pamenu visų veiduose matytą susijaudinimą, laimę ir džiaugsmo šūksnius. [...]

Šiandien esu ištekėjusi ir su savo vyru užantspauduota laikui ir visai amžinybei dėl to, kad mūsų šalyje yra šventykla. Gyvenimo su savo šeima po šio mirtingojo gyvenimo palaiminimas teikia man didelės vilties, nes stengiuosi daryti viską, ką galiu, kad tik su savo šeima būčiau amžinai kartu.“³

Visame pasaulyje prezidentas Hinklis padėjo žmonėms šią „didelę viltį“ atrasti gyvenant pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją. Įvykis Ganoje iliustruoja, kad dažnai vienu metu jis tarnaudavo tūkstančiams žmonių. Taip pat jis padėdavo ir kiekvienam atskirai. Vyresnysis Adnis I. Komatsu iš Septyniasdešimties papasakojo, ką jausdavo, kai prezidentas Hinklis aplankydavo misiją, kurios prezidentu jis tuo metu buvo:

„Per trejus metus, nepaisant visų mano silpnybių, jis nė karto manęs nesukritikavo. [...] Ir tai mane skatindavo toliau dirbti. [...] Kaskart, išlipęs iš lėktuvo, man ranką spausdavo su tokiu

dideliu entuziazmu, lyg pumpuotų vandenį iš šulinio. „Na, prezidente Komatsu, kaip jums einasi? [...] Jums puikiai sekasi.“ Šitaip jis mane drąsindavo, [...] tad jam išvykus jausdavau, kad tarnystei turiu atsiduoti ne šimtu, o šimtu penkiais procentais.“⁴

Prezidento Hinklio padrąšinimą žmonės jausdavo ne tik iš jo įkvepiančių žodžių, bet ir iš jo gyvenimo būdo. Prezidentas Raselas M. Nelsonas iš Dvylikos Kvorumo prisiminė:

„[Prezidentui ir seseriai Hinkliams] iš maldos namų važiuojant į oro uostą Centrinėje Amerikoje, jų automobilis pateko į avariją. Mudu su seserimi Nelson keliavome jiems iš paskos ir matėme, kaip ji įvyko. Sankryžoje link jų artinosi sunkvežimis, pilnas nepritvirtintų metalo strypų. Norėdamas išvengti susidūrimo vairuotojas staigiai stabdė sunkvežimį, tad tie geležies strypai ėmė kristi ir lyg ietys susmigo į Hinklių automobilį. Dužo stiklai; įlanko buferis, sparnai ir durys. Avarija galėjo būti labai rimta. Kol dužusio stiklo likučiai buvo renkami nuo jų drabužių ir odos, prezidentas Hinklis pasakė: „Dėkui Viešpačiui už Jo palaiminimą; o dabar važiuokime toliau su kita mašina.“⁵

Šie žodžiai, spontaniškai ištarti kritišku momentu, iliustruoja prezidento Hinklio, kaip Jėzaus Kristaus mokinio, gyvenimą ir tarnystę. Jis buvo, kaip pastebėjo vyresnysis Holandas, „visuomet kupinas tikėjimo Dievu ir ateitimi“.⁶

Šeimos paveldas – tikėjimo ir ištvermės pamatas

1910 m. birželio 23 d. gimęs Gordonas Bitneris Hinklis buvo pirmasis savo motinos vaikas, tačiau šeimoje jį pasitiko aštuoni vyresni broliai ir seserys. Gordono tėvas, Brajentas Stringemas Hinklis, Adą Bitner vedė po savo pirmosios žmonos Kristinos mirties. Po Gordono Ada su Brajentu susilaukė dar keturių vaikų, o visą savo didelę šeimą augino su meile ir neskirstydami į įbrolius ir įseseres. Nuo pat mažumės Gordonas mokėsi branginti savo šeimą.

Gordono pavardė ir vidurinis vardas buvo priminimas apie jo kilnų paveldą. Jo protėviai Hinkliai buvo vieni iš pirmųjų piligrimų žemėje, vėliau tapusioje Jungtinėmis Amerikos Valstijomis. Vieni jų XVII amžiuje į tą žemę buvo ištremti už savo krikščioniškas pažiūras. Kiti 1620 metais atkeliavo *Meiflaueriu* – vienu pirmųjų laivų,

į Šiaurės Ameriką plukdžiusių emigrantus iš Europos. Po daugiau nei dviejų šimtmečių Gordono senelis iš tėvo pusės, Aira Natanielis Hinklis, buvo vienas iš pirmųjų pastarųjų dienų šventųjų pionierių. 1843 metais, išklauses Džozefo ir Hairumo Smitų pamokslo, neseniai našlaičiu tapęs keturiolikmetis Aira prisijungė prie Bažnyčios Navū mieste, Ilinojuje. Gordono promočiutė Ana Bar Muser Bitner Star taip pat buvo pionierė. Jos sūnus Brenemanas Baras Bitneris, Gordono senelis iš motinos pusės, vėliau taip prisiminė jų kelionę į Druskos Ežero slėnį 1849 metais: „Aš [vienuolikmetis] variau du jaučių jungus, tempusius sunkiai prikrautą vežimą, per karštį ir šaltį, per dykumas, upes ir kalnus į šį slėnį.“⁷

Brajentas Hinklis savo vaikams ir vaikaičiams dažnai primindavo jų turtingą paveldą. Kalbėdamas apie pavojingą *Meiflauerio* piligrimų kelionę ir ilgą nuožmią žiemą, kuri juos pasitiko kelionės pabaigoje, kartą jis pasakė: „Kai *Meiflaueris* pavasarį buvo pasiruošęs kelionei atgal, buvo išgyvenę tik 49 [iš 102] žmonių. Niekas negrižo [į Angliją]. Draugužiai, ir jūs turite tą dvasią – dvasią niekada nesižvalgyti atgal.“⁸ Šio principo ištikimai besilaikiusiam Gordonui teko tokių progų mokytis, tarnauti ir liudyti, kokių net negalėjo įsivaizduoti.

Vaikystė – optimizmo, stropumo ir tikėjimo mokymasis

Būdamas mažas Gordonas Hinklis nebuvo toks energingas ir smarkus žmogus, kokį žmonės jį pažinojo vėliau. Jis buvo linkęs sirgti „išstypęs, silpnas berniukas“.⁹ Kai dvimetis Gordonas „rimtai susirgo kokliušu, [...] gydytojas Adai pasakė, jog vienintelis vaistas yra tyras kaimo oras. Dėl to Brajentas nupirko dviejų hektarų ūkį [...] ir jame pastatė nedidelį vasarnamį“.¹⁰ Ūkis, esantis Solt Leiko slėnio rajone, pavadinimu Yst Mil Krykas, buvo palaiminimas visai šeimai. Vaikai jame galėjo klajoti, žaisti ir darbuodamiesi kartu mokytis vertingų pamokų.

Ada ir Brajentas Hinkliai buvo optimistiški ir stropūs tėvai, savo vaikams suteikę progų augti ir sėkmingai siekti tikslų. Šeimos namų vakarus jie rengė nuo pat šios programos pradžios 1915 metais. Prieš miegą jie skaitydavo vaikams, dažnai iš Raštų. Vieną kambarį namuose jie paskyrė bibliotekai, kad vaikai galėtų skaityti geras knygas. Savo vaikus drausmės mokė skatindami ir tikėdamiesi iš jų geriausio.

Gordonui augant augo ir jo tikėjimas, kuris buvo maitinamas nuolatine jo tėvų tikėjimo įtaka. Ir tada vieną dieną jam nutiko tai, kas padėjo suformuoti jo liudijimo apie pranašą Džozefą Smitą pagrindą:

„Kai buvau dvylikos metų berniukas, tėvas mane pasiėmė į mūsų kuolo kunigijos susirinkimą. Aš sėdėjau galinėje eilėje, o jis, būdamas to kuolo prezidentas, sėdėjo ant pakylės. Pradžioje susirinkimo, tokiaame dar neteko būti, atsistojo trys ar keturi šimtai vyrų. Jie buvo skirtingo išsilavinimo ir daugybės profesijų, tačiau kiekvienas jų širdyje turėjo tą patį įsitikinimą, dėl kurio jie kartu dainavo šiuos didingus žodžius:

*Gerbkime tą, kam Jehova kalbėjo,
Jėzus jį patepė Pranašu mūsų.
Eros paskiausios atverti atėjo,
Gerbs jį karaliai, ir tautos sukklus.*

Kažkas man nutiko, kai girdėjau tuos tikėjimo vyrus dainuojant. Tuo metu į mano berniukišką širdį Šventoji Dvasia įliejo žinojimą, kad Džozefas Smitas tikrai buvo Visagalio pranašas.“¹¹

Tolimesnis lavinimasis ir išbandymų metas

Ankstyvoje vaikystėje Gordonui nepatiko mokykla – atviras laukas jam buvo mielesnis už klasės sienas ir suolus. Tačiau bręsdamas jis išmoko vertinti knygas, mokyklas ir namų biblioteką tiek pat, kiek ir laukus, po kuriuos basomis lakstydavo vaikystėje. 1928 metais jis baigė vidurinę mokyklą ir pradėjo studijuoti Jutos universitete.

Tie ketveri metai universitete buvo kupini beveik neįveikiamų iššūkių. 1929 metais žlugo Jungtinių Valstijų akcijų birža ir per visą šalį bei pasaulį nuvilnijo Didžioji depresija. Solt Leik Sityje nedarbas siekė beveik 35 procentus, tačiau Gordonui pasisėkė – jis turėjo pagalbinio darbuotojo darbą, padėjusį sumokėti už mokslus ir priemones. Brajentas, dirbęs Bažnyčios Dezeretės sporto salės vadovu, sumažino sau atlyginimą, kad kiti darbuotojai galėtų išlaikyti savo darbo vietas.¹²

Finansinė našta ėmė dar sunkiau slėgti Gordonon mamai susirgus vėžiu. Ji mirė 1930 metais, kai jai buvo 50, o Gordonui 20 metų. Gordonas sakė, kad dėl motinos mirties atsivėrusios žaizdos „buvo gilios

Jaunuolis Gordonas B. Hinklis

ir skausmingos¹³. Šis asmeninis iššūkis kartu su pasaulio filosofijų įtaka ir tų dienų cinizmu, pastūmėjo jį užduoti sunkius klausimus. Gordonas prisiminė: „Buvo siaubingo pesimizmo laikai, tai ypač jautėsi universiteto miestelyje. Iš dalies ir aš tai jutau. Ėmiau abejoti kai kuriais dalykais, šiek tiek net ir savo tėvų tikėjimu. Universitetų studentams tai nėra neįprasta, tačiau tuo metu tokia atmosfera buvo ypač stipri.“¹⁴

Ramybės Gordonui nedavę klausimai jo tikėjimo nesudrebino. Jis prisiminė: „Puikieji tėveliai, geroji šeima, nuostabus vyskupas, atsidavę ir ištikimi mokytojai ir skaityti bei apmąstyti Raštai paklojo mano meilės pamatą.“ Kalbėdamas apie jam ir jo bendraamžiams iškilusius tų laikų iššūkius, jis sakė: „Nors jaunystėje mums sunkiai sekėsi suprasti daug dalykų, tačiau giliai mūsų širdyse buvo meilė

Dievui ir Jo didžiajam darbui ir tai nešdavo mus virš visų abejonių ir baimių. Mes mylėjome Viešpatį ir mylėjome gerus bei garbingus draugus. Tokia meilė mums teikė didelės stiprybės.“¹⁵

Misionieriška tarnystė ir asmeninis atsivertimas

Jutos universitetą Gordonas baigė 1932 metų birželį. Pagrindinė jo specializacija buvo anglų kalba, o profilinė – antikinės kalbos. Po metų jis atsidūrė kryžkelėje. Jis ketino tęsti studijas ir tapti žurnalistu. Net Depresijos įkarštyje jis sugebėjo mokslams susitaupyti kuklią pinigų sumą. Be to, jis svarstė apie santuoką. Jam vis labiau ėmė patikti kitoje gatvės pusėje gyvenusi mergina – Mardžorė Pei. O ir jai jis patiko.

Tada, prieš pat savo 23 gimtadienį, susitikęs su savo vyskupu Džonu K. Dankanu Gordonas išgirdo klausimą, ar jis yra mąstęs apie tarnavimą misijoje? Gordonui tai buvo „šokiruojantis pasiūlymas“¹⁶, nes tik nedaugelis vaikinių Depresijos metu buvo pašaukti į misijas. Šeimos tiesiog neišgalėdavo jų išlaikyti.

Vyskupui Dankanui Gordonas pasakė, kad tarnausiąs, tačiau nerimavo dėl savo šeimos finansinės padėties. Nerimas sustiprėjo paaiškėjus, kad bankas, kuriame jis turėjo taupomąją sąskaitą, žlugo. Jis tarė: „Kad ir kaip būtų, prisiminiau savo tėvo žodžius: „Darysime viską, ką galime, kad tavo poreikiai būtų patenkinti“, tad jis ir mano brolis išpareigojo finansiškai padėti man per misiją. Būtent tuo metu sužinojome apie mamos paliktą taupomąją sąskaitą, kurioje ji taupė po apsipirkimų likdavusią gražą. Dėl šios nedidelės papildomos paramos pasidarė aišku, kad galiu vykti į misiją.“ Motinos monetas jis laikė šventomis. Jis sakė: „Saugojau jas lyg savo garbę.“¹⁷ Gordonas buvo pašauktas į Europos misiją.

Nujausdamas savo sūnaus susirūpinimą, Brajentas Hinklis paruošė paprastą atmintinę apie tikrąjį stiprybės šaltinį. Vėliau Gordonas kalbėjo: „Man išvykstant į misiją mano gerasis tėtis man įteikė atvirutę su užrašytais [keliais] žodžiais [...]: „Nenusigąsk, vien tikėk!“ (Morkaus 5:36.)“¹⁸ Šie žodžiai vyresnįjį Gordoną B. Hinklį įkvėpė ištikimais ir garbingai misijai, ypač kai prie tų žodžių po kelių savaičių jo tėtis parašė dar [kelis] žodžius.

Tie papildomi žodžiai pasiekė beprarandant norą tarnauti. Viskas prasidėjo 1933 m. birželio 29 d., pirmąją vyresniojo Hinklio dieną Prestone, Anglijoje. Jam atvykus į butą, jo porininkas pasakė, kad vakare reikės kalbėti miesto aikštėje. „Tada tau teko netinkamas žmogus“, – atsakė vyresnysis Hinklis, nors vos po kelių valandų, stebint nesusidomėjusiai publikai, jis jau giedojo ir kalbėjo ant pakylės.¹⁹

Vyresnysis Hinklis suprato, kad dauguma žmonių nenorėjo klausytis sugrąžintosios Evangelijos žinios. Pasaulinės finansų krizės metu atsiradęs skurdas, rodėsi, persmelkė tramvajuose jį stumdžiusių žmonių sielas, tad jam buvo sunku su jais rasti bendrą kalbą. Be to, jis blogai jautėsi fiziškai. Jis prisiminė: „Anglijoje žolės žydi ir ima duoti sėklų birželio pabaigoje ir liepos pradžioje, būtent tuo metu aš ir atvykau.“²⁰ Tai iššaukė jo alergiją, dėl kurios viskas atrodė dar blogiau. Jis ilgėjosi šeimos. Jis ilgėjosi Mardžorės. Jis ilgėjosi savo šalies, kurioje viskas buvo pažįstama. Darbas jį gniuždė. Jis ir jo kolegos misionieriai teturėjo vos kelias progas mokyti besidominčiuosius, nors kiekvieną sekmadienį jie mokė ir kalbėjo mažuose skyriuose.

Manydamas, kad švaisto savo laiką ir šeimos pinigus, vyresnysis Hinklis tėvui laiške aprašė savo nelaimingą situaciją. Brajentas Hinklis atsakė patarimu, kuriuo jo sūnus vadovavosi visą likusį savo gyvenimą. Jis rašė: „Brangus Gordonai, gavau tavo paskutinį laišką. Turiu tik vieną patarimą.“ Ir tada parašė dar [kelis] žodžius, suteikusius svarumo tiems ankstesniems žodžiams: „Pamiršk save ir kibk į darbą.“²¹ Šis patarimas vyresniajam Hinkliui priminė Raštų eilutę, kurią su porininku perskaitė anksčiau tą dieną: „Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudys savo gyvybę dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgelbės“ (Morkaus 8:35).

Su tėvo laišku rankose jaunasis vyresnysis Hinklis atsiklaupė ant kelių ir pasižadėjo atsidėti Viešpačiui. Efektas pasireiškė beveik iš karto. Jis sakė: „Pasikeitė visas pasaulis. Rūkas pakilo. Mano gyvenime ėmė šviesti saulė. Man vėl buvo įdomu. Pamačiau šios šalies grožį. Pamačiau, kokie puikūs šie žmonės. Šioje nuostabioje šalyje ėmiau jaustis lyg namuose.“²²

Prisimindamas tas dienas Gordonas paaiškino, kad jam dar padėjo jo mama. Jis jautė jos guodžiantį buvimą, ypač tamsiais ir drąsą atimančiais laikais. Jis sakė: „Nuo tada ėmiau stengtis gyventi ir savo

Vyresnysis Gordonas B. Hinklis, būdamas nuolatinis misionierius Anglijoje, pamokslauja Londono Haid parke

pareigą vykdyti taip, kad pagerbčiau jos vardą. Mintis, kad nepateisinu savo mamos lūkesčių, man buvo skausminga, tad tai mane drausmino kaip niekas kitas.“²³

Jis tapo ryžtingu ir uoliu misionieriumi. Pirmųjų jo aštuonių misijos mėnesių duomenys rodo, kad jis nepakrikštijo nė vieno žmogaus, tačiau išdalijo 8785 lankstinukus, su nariais praleido daugiau nei 440 valandų, lankėsi 191 susirinkime, 220 kartų kalbėjosi apie Evangeliją ir patvirtino vieną žmogų.²⁴

1934 metų kovą vyresnysis Hinklis buvo perkeltas iš Prestono į Londoną, kur darbavosi Britų ir Europos misijoms vadovavusio vyresniojo Džozefo F. Merilo iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo asistentu.²⁵ Likusį savo misijos laiką jis praleido ten: dienomis darbavosi biure, o

vakarais mokydavo Evangelijos. Atsivertusiųjų krikštų buvo nedaug, tačiau Brajento ir Ados Hinklių sūnaus širdyje įsižiebusi atsivertimo kibirkštis tapo negėstančia liepsna.

Nauja proga tarnauti Viešpačiui

Iš misijos sugrįžęs Gordonas pasakė: „Daugiau nebenoriu keliauti. Prisikeliavau į valias.“²⁶ Pakeliui į namus jis ir dar du porininkai misionieriai, kaip tais laikais buvo įprasta, apkeliavo Europą ir Jungtines Valstijas, tad jis buvo pavargęs. Kai netrukus po jo grįžimo šeima išsiruošė atostogauti, jis pasiliko namie. Nors jautėsi išsekęs, tačiau mėgavosi savo kelionių apmąstymais: jis jautė, kad regėjo dalinį savo patriarchalinio palaiminimo išsipildymą. Po daugelio metų jis sakė:

„Patriarchalinį palaiminimą gavau dar būdamas berniukas. Tame palaiminime sakoma, kad apie tiesą aš liudysiu žemės tautoms. Ilgą laiką darbavausi Londone, ten teko liudyti daug kartų. Mes [nuvykome į Amsterdamą], ten viename susirinkime turėjau progą išsakyti savo mintis ir paliudyti. Tada mes nuvykome į Berlyną, ten man irgi teko panaši proga. Tada nuvykome į Paryžių, ir ten man teko panaši proga. Tada nuvykome į Jungtines Valstijas, į Vašingtono miestą, čia sekmadienį man teko panaši proga. Tad atvykęs į namus buvau pavargęs. [...] Tariau sau: [...] įvykdžiau [tą] savo palaiminimo dalį. Savo balsu liudijau didžiosiose pasaulio sostinėse. [...] Aš iš tikrųjų taip ir maniau.“²⁷

Tačiau Gordonas misijos nelaikė baigta tol, kol neatliko dar vienos užduoties. Vyresnysis Džozefas F. Merilas paprašė jo susitikti su Pirmąja Bažnyčios Prezidentūra ir jai pranešti, ko reikia Britų ir Europos misijoms. 1935 m. rugpjūčio 20 d. rytą, nepraėjus nė mėnesiui po grįžimo namo, Gordonas Bažnyčios administraciniame pastate buvo palydėtas į pasitarimų kambarį. Spausdamas ranką kiekvienam Pirmosios Prezidentūros nariui – prezidentams Heberui Dž. Grantui, Dž. Rubenui Klarkui Jaun. ir Deividui O. Makėjui – staiga jis suvokė, kokia milžiniška užduotis jam buvo pavesta. Prezidentas Grantas tarė: „Broli Hinkli, skirsime jums penkiolika minučių, kad pasakytumėte, ką vyresnysis Merilas nori mums perduoti.“²⁸

Per tas 15 minučių neseniai sugrįžęs misionierius supažindino su vyresniojo Merilo rūpesčiu: misionieriškam darbui reikalinga geresnė

literatūra. Reaguodami prezidentas Grantas ir jo patarėjai ėmė jį klausinėti ir taip susitikimas užtruko valanda ilgiau, nei buvo planuota.

Iš susitikimo vykdamas namo Gordonas net neįsivaizdavo, kaip tos 75 minutės pakeis jo gyvenimą. Po poros dienų jam paskambino prezidentas Makėjus ir pasiūlė dirbti naujai įkurto Bažnyčios radijo, viešųjų ryšių ir misionieriškos literatūros komiteto atsakinguoju sekretoriumi. Šis iš šešių Dvylikos Kvorumo narių sudarytas komitetas turėjo spręsti klausimus, kuriuos Gordonas išdėstė ankstesniame susitikime su Pirmąja Prezidentūra.²⁹

Gordonui vėl teko atidėti magistro studijas ir žurnalisto karjerą. Jis ėmėsi rašyti scenarijus radijo programoms ir vaizdo vinjetoms, kurti lankstinukus misionieriams, plėtoti profesinius ryšius su žiniasklaidos pionieriais ir tyrinėti Bažnyčios istoriją bei rašyti apie ją. Jis prisidėjo prie Bažnyčios narių tikėjimą ugdančių pranešimų ir užmezgė ryšius su žmonėmis už Bažnyčios ribų. Kartą vienas draugas laiške pagyrė jo radijo laidos scenarijų ir paklausė, kaip jis įgijo tokią rašymo ir kalbėjimo dovaną. Gordonas atsakė:

„Jei ir turiu kokį nors kalbėjimo ar rašymo talentą, tai už jį esu be galo dėkingas savo Dangiškajam Tėvui. Nemanau, kad jį turiu nuo prigimties; atvirksčiai, visi mano turimi gebėjimai atsirado per man atsivėrusias galimybes.“³⁰

Gordono darbas komitete nušlifavo jo, kaip rašytojo, igūdžius. Be to, tai buvo vertinga galimybė mokytis iš apaštalų ir pranašų. Stebėdamas, kaip tie šeši Dvylikos nariai priima sprendimus ir moko vienas kitą, Gordonas geriau suprato šių skirtingų vyrų šventą pašaukimą ir per jų tarimąsi vykstantį apreiškimo procesą.

Komitetui pirmininkavo vyresnysis Styvenas L. Ričardsas, vėliau tarnavęs pirmuoju patarėju Pirmojoje Prezidentūroje. Gordonas jį apibūdino kaip „atidų, atsargų, kruopštų ir išmintingą. Jis niekada neskubėdavo veikti ir būdavo atsargus prieš ko nors imdamasis. Supratau, kad šiame darbe reikalingas atsargumas, nes bet kuris tavo priimamas sprendimas turi toli siekiančias atšakas ir paveikia daugybės žmonių gyvenimus.“³¹

Kiti penki to komiteto nariai buvo vyresnieji Melvinas Dž. Balar-das, Džonas A. Vidsou, Čarlzas A. Kalis, Alonzas A. Hinklis (Gordono dėdė) ir Albertas E. Bovenas. Apie juos Gordonas sakė:

Gordonas B. Hinklis – Bažnyčios radijo, viešųjų ryšių ir misionieriškos literatūros komiteto darbuotojas

„Puikiai sutariau su šiais nuostabiais vyrais, man jie buvo labai geri. Tačiau supratau, kad jie yra žmonės. Jie turėjo silpnybių ir problemų, tačiau tai man netrukdė. Tiesą sakant, tai pagerino mano požiūrį į juos, nes mačiau, kad juose buvo kažkas dieviško, didingesnio už jų žemišką būdą, arba bent pasišventimas milžiniškam darbui, kuriam savo gyvenime jie teikė pirmenybę. Mačiau, kaip jų gyvenime veikia įkvėpimas. Neturėjau jokių abejonių dėl jų pranašiško pašaukimo ar dėl to, kad per juos veikė ir kalbėjo pats Viešpats. Mačiau jų žmogiškąją pusę – jų silpnybes, kurių jie visi turėjo po kelias. Tačiau taip pat mačiau viską užvaldančius jų tikėjimo stiprybę, meilę Viešpačiui ir jų absoliutų lojalumą šiam darbui ir jiems suteiktam pasitikėjimui.“³²

Santuoka, šeima ir tarnystė Bažnyčioje

Žinoma, Gordonas mąstė ne vien apie darbą. Grįžęs iš Anglijos jis toliau susitikinėjo su Mardžore Pei. Jo išvykimas Mardžorei buvo sunkus, kaip ir jam pačiam. Vėliau Mardžorė sakė: „Kad ir kaip

norėjau, kad jis tarnautų misijoje, niekada nepamiršiu tos tuštumos ir vienatvės, kurią pajutau traukiniui pajudėjus iš stoties.“³³

1929 metų rudenį, likus ketveriems metams iki Gordono išvykimo į Angliją, Mardžorė užsiregistravo į paskaitas Jutos universitete. Tačiau netrukus ji sužinojo, kad dėl Didžiosios depresijos jos tėvas prarado darbą. Ji tuojau pat metė paskaitas ir susirado sekretorės darbą, kad padėtų išlaikyti savo tėvus ir penkis jaunesnius brolius ir seseris. 1935 metais Gordonui grįžus iš misijos ji ir toliau tai darė. Vėliau ji nebeturėjo progos įgyti formalų išsilavinimą, bet buvo pasiryžusi mokytis toliau, todėl švietėsi skaitydama.

Gordonui buvo mielas Mardžorės linksmas būdas, darbo etika ir didis pasišventimas Evangelijai, o jai įspūdį darė jo gerumas ir tikėjimas. Ji sakė: „Artėjant vedyboms, buvau visiškai tikra, kad Gordonas mane myli. Tačiau taip pat kažkaip žinojau, kad jam nebūsiu svarbiausia. Žinojau, kad jo gyvenime užimsiu antrą vietą, o pirmąją užims Viešpats. Ir tai buvo gerai.“ Ji tęsė: „Man atrodė, kad jei žmogus supranta Evangeliją ir savo tikslą čia, tai jis norės tokio sutuoktinio, kuriam Viešpats bus pirmoje vietoje. Jaučiausi saugi žinodama, kad jis buvo būtent toks žmogus.“³⁴

Gordonas ir Mardžorė susituokė Solt Leiko šventykloje 1937 m. balandžio 29 dieną ir persikėlė gyventi į Hinklių vasarnamį Yst Mil Kryke. Jie įsirengė krosnį, atliko kitus būtinus gyvenimui visus metus pakeitimus, prižiūrėjo sodus ir daržus ir kaimynystėje esančiame žemės lopinėlyje pradėjo statyti savo pačių namus. Ir taip tas sklypas kaime, kuriame Gordonas vaikystėje taip mėgo leisti vasaras, tapo vieta, kurią jis su Mardžore pavers savo namais ir augins savo vaikus – Ketliną, Ričardą, Virdžiniją, Klarką ir Džeinę.

Gordonas su Mardžore įkūrė meilės, abipusės pagarbos, uolaus darbo ir gyvenimo pagal Evangeliją namus. Kasdieninė malda vaikams tapo langu į savo tėvelių tikėjimą ir meilę. Melsdamiesi visa šeima vaikai taip pat jautė savo Dangiškojo Tėvo artumą.

Hinklių namuose buvo mažai taisyklių, tačiau daug lūkesčių. Mardžorė užsiminė apie dalykus, dėl kurių kariauti neverta. Kalbėdama apie auklėjimo metodą, kuriuo kartu su vyru vadovavosi šeimoje, ji sakė: „Supratau, jog turiu pasitikėti savo vaikais, tad pabandžiau niekada nesakyti ne, jei galiu pasakyti taip. Kai auginome šeimą, mums

Mardžorė Pei

labiau rūpėjo išgyventi dieną po dienos ir taip pat šiek tiek pasilinksinti. Supratusi, kad vis tiek nesugebėsiu priimti visų sprendimų už savo vaikus, stengiausi nesijaudinti dėl kiekvienos smulkmenos.“³⁵ Dėl tokio tėvų pasitikėjimo, jų vaikai jautėsi gerbiami ir įgijo patirties bei pasitikėjimo savimi. O kai išgirdavo neigiamą atsakymą, jie suprasdavo, kad toks atsakymas buvo pagrįstas rimta priežastimi.

Hinklių namuose taip pat buvo daug juoko. Mardžorė kartą pasakė: „Gyvenimą galima nugyventi tik juokiantis. Gali rinktis, juoktis arba verkti. Man priimtinau juoktis. Nuo verksmo man įskausta galva.“³⁶ Kadangi tėvai galėjo juoktis iš savęs ir gyvenimo, vaikai savo namus laikė palaiminga priebėga.

Tarnystė Bažnyčioje visuomet užėmė dalį Gordonos ir Mardžorės gyvenimo. Gordonas kuole tarnavo Sekmadieninės mokyklos inspektoriumi, o vėliau buvo pašauktas į visuotinę Sekmadieninės

mokyklos valdybą, kurioje ištarnavo devynerius metus. Dar vėliau jis tarnavo patarėju kuolo prezidentūroje ir pačiu kuolo prezidentu, o Mardžorė tarnavo Pradinukų, Merginų ir Paramos bendrijos organizacijose. Jų vaikai matė, kad tarnystė Bažnyčioje yra džiugi privilegija. Tad suaugę jie irgi pasekė tokiu pačiu keliu.

Pasiruošimas per profesines pastangas

Pirmuosius šešerius Mardžorės ir Gordono santuokos metus Gordonas toliau darbavosi Bažnyčios radijo, viešųjų ryšių ir misionieriškos literatūros komitete. Jis dirbo pasišventusiai, nors įvairūs projektai ir terminai dažnai pareikalavdavo visų jo pastangų ir patirties, netgi daugiau. Laiške draugui jis rašė:

„Daug darbo. Darbo šiame ilgą pavadinimą turinčiame komitete vis daugėja, jis darosi vis sudėtingesnis ir įdomesnis. [...]“

Radijas, filmai ir įvairi literatūra [...] – visa tai mane verčia nuolat melstis, būti nuolankų, užsiėmusį ir dirbti ilgą valandas. [...] Dėl viso to tapau priklausomesnis nuo akinių, [...] šiek tiek pakumpęs, šiek tiek ramesnis ir ėmiau labiau stebėtis tuo, kur visa tai veda.“³⁷

Maždaug 1940 metais prasidėjęs Antrasis pasaulinis karas į Gordoną darbą įnešė pokyčių. Dėl karo nuolatinių misionierių darbas beveik visiškai sustojo, tad jo darbe reikėjo ruošti mažiau misionieriškos literatūros. Jausdamas pareigą prisidėti prie kariuomenės pajėgų, jis užsiregistravo į Jungtinių Valstijų karinio jūrų laivyno karininkų ruošimo mokyklą. Tačiau dėl alergijos jis nebuvo priimtas. Vėliau jis prisipažino: „Atsisakymas priimti mane prislėgė. Vyko karas ir kiekvienas bandė kaip nors padėti. Jaučiau, kad ir aš turiu kažkaip prisidėti.“³⁸ Šio troškimo vedamas, jis pradėjo dirbti Denverio ir Rio Grandės geležinkelių inspektoriaus asistentu. Kadangi traukiniais buvo gabenamos karinės pajėgos ir atsargos, Gordonas jautė, kad šiuo darbu jis pasitarnaus tėvynei. Bendrovė jį pasamdė 1943 metais, tad jis darbavosi bendrovės bazėje Solt Leik Sityje. 1944 metais jis su šeima buvo perkeltas į Denverį, Kolorado valstijoje.

Gordono darbas geležinkelių kompanijos vadovams padarė įspūdį, tad 1945 metais, pasibaigus karui, jie pasiūlė jam nuolatinį darbą su gana šviesia profesine ateitimi. Tuo pat metu Gordonui

Gordonas B. Hinklis, 1951 m.

paskambino vyresnysis Styvenas L. Ričardsas ir paprašė grįžti toliau dirbti visu etatu Bažnyčioje. Nors dirbdamas geležinkelio kompanijoje galėjo uždirbti daug daugiau nei Bažnyčioje, Gordonas klausėsi širdies ir grįžo į Solt Leik Sitį.³⁹

Gordono pareigos Bažnyčios vyriausioje valdyboje netrukus išsiplėtė. 1951 metais jis buvo paskirtas Bažnyčios visuotinio misionierių komiteto atsakinguoju sekretoriumi. Jam buvo pavesta rūpintis kasdienine naujai suformuoto Misionierių departamento veikla. Šis departamentas rūpinosi viskuo, kas susiję su Evangelijos skleidimu: misionierių naudojamos literatūros kūrimu, vertimu ir platinimu; misionierių bei misijos prezidentų apmokymu; viešųjų ryšių priemonėmis, skirtomis išsklaidyti mitus apie Bažnyčią bei stiprinti ryšius su visuomene.⁴⁰

1953 metų rudenį prezidentas Deividas O. Makėjus pasikvietė Gordoną į savo biurą ir paprašė apsvarstyti klausimą, netiesiogiai susijusį su pareigomis Misionierių departamente. Jis pradėjo: „Brolį Hinkli, kaip žinote, Šveicarijoje statome šventyklą, kuri skirsis nuo kitų mūsų šventyklų, nes aptarnaus narius, kalbančius daugeliu kalbų. Noriu, kad rastumėte būdą, kaip mokymus šventykloje pateikti įvairiomis Europos kalbomis, tam panaudojant minimalų šventyklos darbuotojų skaičių.“⁴¹

Prezidentas Makėjus Gordonui suteikė vietą, kur jis galėjo siekti įkvėpimo ir kuri buvo prieglobsčiu nuo darbo krūvio Misionierių departamente. Darbo dienų vakarais, šeštadieniais ir kartais sekmadieniais Gordonas darbavosi nedideliame kambarėlyje, esančiame Solt Leiko šventyklos penktajame aukšte. Dažną sekmadienio rytą prezidentas Makėjus prisijungdavo prie jo, kad pasidalytų idėjomis, artimiau susipažintų su šventyklos apdovanojimo pateikimu ir pasimelstų dėl pagalbos.

Po apmąstymų, maldų ir apreiškimo siekimo Gordonas rekomendavo šventyklos apdovanojimo pateikimą nufilmuoti ir šventus pamokymų žodžius įgarsinti skirtingomis kalbomis. Prezidentas Makėjus ir kiti pritarė jo rekomendacijai ir paskyrė jį sukurti filmą. Gordonas, kartu su talentingų ir ištikimų profesionalų komanda, šį projektą užbaigė 1955 metų rugsėjį. Po to jis asmeniškai filmo juostas nugabeno į Šveicarijos Berno šventyklą ir ten prižiūrėjo techninį paruošimą pirmosioms šventyklos apdovanojimo sesijoms.⁴²

Gordonas buvo sujaudintas matydamas, kiek džiaugsmo jo darbas atnešė šventiesiems Europoje: „Mačiau, kaip žmonės iš dešimties tautų rinkosi dalyvauti šventyklos apeigose; mačiau, kaip karo metu šeimų netekę pagyvenę žmonės iš už geležinės uždangos pro ašaras širdingai džiūgavo dėl jiems atvertų galimybių; mačiau, kaip jauni vyrai ir žmonos, jų šeimos – jų linksmi ir gražūs vaikučiai – sujungiami amžiniais ryšiais. Visa tai man dar labiau patvirtino, kad [prezidentas Makėjus] buvo įkvėptas ir vedamas Viešpaties šiuos neįkainojamus palaiminimus suteikti ištikimiems iš įvairių Europos tautų susirinkusiems vyrams ir moterims.“⁴³

Nuo Gordono grįžimo iš misijos praėjo dvidešimt metų, bet jis dar neišpildė savo svajonės įgyti aukštesnį universitetinį laipsnį ir tapti žurnalistu. Tačiau jis mokėsi, kaip naujas technologijas panaudoti

Dievo žodžiui skleisti, užmezgė draugiškus ryšius su kitų tikėjamų žmonėmis, studijavo ir rašė darbus apie Bažnyčios istoriją bei padėjo tūkstančiams pastarųjų dienų šventųjų gauti šventyklos palaiminimus. Šie patyrimai paklojo pamatus tarnystei, kurią jis vykdė visą likusį savo gyvenimą.

Tarnystė Dvylikos asistentu

1958 m. balandžio 5 dieną Gordonas ir Mardžorės sūnus Ričardas atsiliepė į telefono skambutį. Skambinusių nepristatė, tačiau Ričardas atpažino prezidento Deivido O. Makėjaus balsą ir nusku-bėjo pranešti tėvui. Trumpai pakalbėjęs su prezidentu Makėjumi Gordonas skubiai nusiprausė po dušu, persirengė rūbus ir nuvažiavo į Bažnyčios prezidento biurą. Kadangi jis ir anksčiau padėdavo prezidentui Makėjui, tikėjosi, kad reikės pagalbos ruošiantis kitos dienos visuotinės konferencijos sesijai. Tačiau jis buvo priblokštas, kai sužinojo, kad prezidentas Makėjus omenyje turėjo kai ką kitą. Draugiškai pasisveikinęs prezidentas Makėjus paprašė Gordoną tarnauti Dvylikos asistentu. Šias pareigas, panaikintas 1976 metais, einantys broliai buvo visuotiniai Bažnyčios įgalotiniai. Kai prezidentas Makėjus pašaukė į šias pareigas, Gordonas jau tarnavo Yst Mil Kryko kuolo prezidentu.

Kitą dieną vyresnysis Gordonas B. Hinklis visuotinėje konferencijoje buvo palaikytas balsavimu. Nors savo pirmojoje konferencijos kalboje jis pripažino „jautęs užgožiantį nepasitikėjimą savimi“, tačiau šias naujas pareigas priėmė su jam būdingu tikėjimu ir energija.⁴⁴

Viena iš svarbesnių vyresniojo Hinklio užduočių, jam būnant Dvylikos asistentu, buvo prižiūrėti Bažnyčios veiklą visoje Azijoje. Jis vos pažinojo tenykščius žmones, nekalbėjo nė viena jų kalba, tačiau greitai juos pamilo, o jie pamilo jį. Kenji Tanaka, pastarųjų dienų šventasis iš Japonijos, papasakojo apie pirmąjį vyresniojo Hinklio susitikimą Japonijoje: „Vyresniojo Hinklio užsidegimas matėsi jo žėrinčiose akyse. Pirmasis jo žodis mums buvo *Subarašii!* [„Nuostabu!“] Atmosfera susirinkime pasikeitė iš įtemptos ir formalios į draugišką, jautėsi glaudus ryšys su juo ir šiluma.“⁴⁵

Keliaudamas po Aziją tokiomis jausmais jis dalijosi visur. Jis padėjo žmonėms suprasti, kad tikėdami Viešpačiu jie gali padaryti didžių

dalykų ir padėti Bažnyčiai augti savo tėvynėse. Jis taip pat palaikė glaudžius ryšius su nuolatiniais misionieriais, nes žinojo, kad jų stropumas turės tiesioginės įtakos žmonėms, kuriems tarnauja.

Ypatingas Kristaus vardo liudytojas

Dar vienas gyvenimą keičiantis telefono skambutis pasigirdo šeštadienį – 1961 m. rugsėjo 30 dieną. Šį kartą pažįstamą prezidento Makėjaus balsą telefonu išgirdo Mardžorė. Ir vėl Gordonas B. Hinklis nuskubėjo į Bažnyčios prezidento biurą. Ir vėl jis buvo nustebęš ir sujaudintas po to, kai sužinojo, dėl ko atvyko. Jam atvykus, prezidentas Makėjus tarė: „Jaučiu, kad tuščiai vietai Dvylikos Apaštalų Kvorume užimti turiu pasiūlyti tavąją kandidatūrą. Norėtume tave palaikyti šiandienos konferencijoje.“⁴⁶ Ir vėl vyresnysis Hinklis žengė pirmyn su tikėjimu ir entuziazmu, nepaisydamas nepasitikėjimo savimi.

Eidamas apaštalo pareigas vyresnysis Hinklis gavo papildomų užduočių. Kartkarčiais jis susitikdavo su vyriausybių vadovais ir kitais aukštais pareigūnais. Jo dažnai prašydavo Bažnyčios vardu viešai pasisakyti dėl kritikos ir kultūrinių neramumų Jungtinėse Valstijose. Jis vadovavo pastangoms didinti Bažnyčios transliacijų galimybes ir panaudoti technologijas Evangelijai skleisti visame pasaulyje. Net ir atlikdamas vis daugiau pareigų, jis niekada neapleido pareigos stiprinti pavienių asmenų ir šeimų tikėjimą. Ar jis būtų kalbėjęs vienam asmeniui, ar dešimties tūkstančių žmonių, jo asmeninis tarnystės bruožas buvo išskirtinis – vesti žmogų pas Kristų, kiekvieną atskirai.

Kitus septynerius metus vyresnysis Hinklis toliau prižiūrėjo darbą Azijoje. Jis džiaugėsi matydamas augantį tenykščių draugų skaičių. Jis pastebėjo: „Kokia įkvepianti patirtis [...] stebėti, kaip Viešpats audžia Savo didžiojo sumanymo audeklą [...] tuose žemės kampeliuose.“⁴⁷

Dvylikos Kvorume vykstant darbų perskirstymui, vyresniajam Hinkliui tekdavo progų tarnauti kitose pasaulio dalyse. Kad ir kur keliautų, jis rūpindavosi kiekvienu konkrečiu žmogumi. Kai 1970 metais prižiūrėjo Bažnyčios darbą Pietų Amerikoje, po pirmininkavimo kuolo konferencijoje Peru nukeliavo į Čilę. Antrą dieną būdamas Čilėje jis sužinojo, kad Peru nusiaubė žemės drebėjimas, per kurį dingo keturi misionieriai. Jis tuojau pat suplanavo kelionę atgal

į Peru, o tai reiškė, kad namo grįš vėliau. Jis sakė: „Negaliu ramia sąžine vykti namo tuomet, kai yra dingę misionieriai.“⁴⁸

Kitą rytą jis atvyko į Peru sostinę Limą. Dingusiems misionieriams pavyko susirasti radijo mėgėją ir susisiekti su Lima. Vyresnysis Hinklis su jais pasikalbėjo. Misionieriai buvo ankštame kambarėlyje, pilname kitų išsigelbėjusių žmonių. Jų pokalbis buvo transliuojamas per garsiakalbį. „Kai tame kambarėlyje, pilname per radiją pasikalbėti norėjusių triukšmaujančių žmonių, pro garsiakalbį pasigirdo vyresniojo Hinklio balsas, visi tuojau pat nuščiuvo. Nors jis kalbėjo angliškai, o visi tie žmonės kalbėjo ispaniškai, tarpusavyje jie ėmė vienas kito pašnibždomis klausinėti: „Kas čia toks kalba?“ Net tame chaose buvo jaučiama, kad tai neeilinio žmogaus balsas.“⁴⁹

Per pirmuosius dvejus metus prižiūrėdamas Bažnyčią Pietų Amerikoje vyresnysis Hinklis aplankė kiekvieną misiją; atidarė naujas misijas Kolumbijoje ir Ekvadore; padėjo įkurti naujus kuolus Peru sostinėje Limoje ir Brazilijos San Paulo mieste; jis taip pat padėjo išspręsti vizų klausimus, trukdžiusius atvykti į Argentiną pašauktiems misionieriams. Jis turėjo ir daugiau planų, tačiau 1971 metų gegužę jį paskyrė prižiūrėti aštuonias Europos misijas.⁵⁰

Toks įtemptas darbo grafikas vyresnįjį Hinklį dažnai išvargindavo. Tad jis visuomet džiaugdavosi galimybe grįžti namo, kad pabūtų su Mardžore ir vaikais. Tačiau Mardžorė pastebėjo, kad jeigu namuose užsibūdavo per ilgai, imdavo nenustygti vietoje. Jo niekada neapleisdavo mintis apie apaštališkąjį pašaukimą – būti ypatinguoju Kristaus vardo liudytoju visame pasaulyje (žr. DS 107:23).

Sudėtingos patarėjo Pirmojoje Prezidentūroje pareigos

1981 m. liepos 15 dieną, Dvylikos Kvorume išstarnavęs beveik 20 metų, vyresnysis Hinklis sulaukė dar vieno netikėto pašaukimo. Prezidentas Spenseris V. Kimbolas, tuometinis Bažnyčios prezidentas, paprašė jo tarnauti patarėju Pirmojoje Prezidentūroje, kurioje dar tarnavo prezidentai N. Eldonas Taneris ir Merionas Dž. Romnis. Turėti daugiau nei du patarėjus buvo neįprasta, bet toks precedentas jau buvo anksčiau. Prezidentas Kimbolas ir jo patarėjai buvo prastos sveikatos, tad Prezidentūrai reikėjo papildomos pagalbos.⁵¹

Visuotinėje konferencijoje, kai buvo pašauktas eiti šias naujas pareigas, prezidentas Hinklis pažymėjo: „Tetrokštu vieno – ištikimai tarnauti visur, kur būsiu pašauktas. [...] Dėl šio švento pašaukimo pamačiau savo silpnybes. Jei esu ką įžeidęs, atsiprašu ir viliuosi, kad man atleisite. Ar šis darbas bus ilgalaikis, ar trumpalaikis, pažadu jam skirti visas savo pastangas ir tai daryti su meile ir tikėjimu.“⁵²

Visos jo pastangos buvo tikrai reikalingos, nes vis prastėjo prezidentų Kimbolo, Tanerio ir Romnio sveikata. Didelė kasdieninio Pirmosios Prezidentūros darbo krūvio dalis tekdavo prezidentui Hinkliui. Jam taip pat reikėjo pakelti nemažą kitų svarbesnių darbų našta, pavyzdžiui, pašventinti Jutos Džordan River šventyklą. Be to, jis susidūrė su visuomenės kritika Bažnyčiai ir jos dabartiniams bei buvusiems vadovams. 1982 m. balandžio visuotinėje konferencijoje jis patarė:

„Gyvename kritika mintančioje visuomenėje. [...] Raginu jus žvelgti į platesnį vaizdą ir liautis jaudintis dėl menkų dėmelių. [...] Turint omenyje [Bažnyčios vadovų] tarnystės reikšmingumą ir jų indėlio didingumą, jos yra neesminės.“⁵³

Prezidentas Taneris mirė 1982 m. lapkričio 27 dieną, o prezidentų Kimbolo ir Romnio sveikata tiek pašlijo, kad 1983 metų balandžio visuotinėje konferencijoje šalia prezidento Hinklio, tuomet jau antrojo patarėjo Pirmojoje Prezidentūroje, ant pakylės stovėjo tuščios kėdės. Jis labai asmeniškai pajuto tai, ką kartą pavadino „vadovavimo vienatve“.⁵⁴

Prezidentas Hinklis pradėjo atsargiai ir pamaldžiai, nenorėdamas užbėgti pranašui į priekį. Jis paprašė vyresnių Dvylikos narių – konkrečiai vyresniojo Ezros Tafto Benson, to kvorumo prezidento, – padėti tvarkyti kasdieninius Bažnyčios reikalus. Prezidentas Hinklis, patariamasis prezidento Kimbolo, išvien darbavosi su Dvylikos Kvorumu. Tačiau jis vis tiek jautė didelę našta.

Nors dėl savo pareigų Pirmojoje Prezidentūroje prezidentas Hinklis didelę laiko dalį turėjo būti Solt Leik Sityje, tačiau kartais jis tarnystės reikalais keliaudavo pas narius ir misionierius į kitas pasaulio šalis. 1984 metais jis sugrįžo į Filipinus. Prieš aštuoniolika metų ten jis pašventino pirmuosius maldos namus; o dabar turėjo pašventinti pirmąją šventyklą. Pašventinimo maldoje jis pasakė:

Prezidentas Gordonas B. Hinklis visuotinėje konferencijoje. Tą kartą jis buvo vienintelis pakankamai sveikas Pirmosios Prezidentūros narys, galėjęs dalyvauti konferencijoje.

„Ši Filipinų tauta yra tauta daugelio salų, kurių žmonės myli laisvę ir tiesą, kurių širdys yra jautrios Tavųjų tarnų liudijimams ir kurie atsiliepia į amžinosios Evangelijos žinią. Dėkojame Tau už jų tikėjimą. Dėkojame Tau už jų pasiaukojančią dvasią. Dėkojame Tau už Tavojo darbo šioje žemėje plėtimosi stebuklą.“⁵⁵

Apie nuolatinę Bažnyčios pažangą liudija 1984 metų birželį Pirmosios Prezidentūros vardu prezidento Hinklio paskelbtas pranešimas dėl Krašto prezidentūrų narių pašaukimo – dėl Septyniasdešimčių narių, kurie gyvens visame pasaulyje ir rūpinsis Bažnyčios darbu paskirtame geografiniame krašte. Vadovaujami Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Kvorumo, šie broliai savo krašte rūpinsis vadovavimo ir mokymo reikalais. Jis pasakė: „Negalime visų sprendimų priimti Solt Leik Sityje. Valdymą reikia kažkaip decentralizuoti.“⁵⁶ Maždaug po metų kalbėdamas Bažnyčios vadovams iš viso pasaulio kraštų, prezidentas Hinklis sakė: „Esu tikras, kad per pastaruosius kelis mėnesius žengėme įkvėptą ir didį žingsnį į priekį. Esu tikras, kad

dažnas bendravimas su šiais gerais vyrais jus labai nuramina. Tiesą sakant, šie broliai padeda suvienyti visą Bažnyčios kūną.“⁵⁷

Po dvylikos metų vadovavimo nepaprastai augančiai Bažnyčiai, 1985 m. lapkričio 5 dieną mirė prezidentas Spenseris V. Kimbolas. Bažnyčios prezidentu paskiriamas vyriausiasis apaštalas prezidentas Ezra Taftas Bensonas. Pirmuoju patarėju jis paprašė tarnauti Gordoną B. Hinklį, o antruoju – Tomą S. Monsoną. Kadangi Pirmąją Prezidentūrą sudarė trys sveiki vyrai, prezidentas Hinklis pajuto naštos palengvėjimą ir turėjo daugiau progų lankyti šventuosius visame pasaulyje.

Po kelių metų prezidento Bensonos sveikata ėmė prastėti, tad ir vėl prezidentas Hinklis ėmėsi kasdieninių Bažnyčios valdymo pareigų. Tačiau šį kartą Pirmojoje Prezidentūroje jis buvo ne vienas. Gyvybingi ir energingi prezidentai Hinklis ir Monsonas vedė Bažnyčią tiesiu keliu, visuomet gerbdami prezidento Bensonos pašaukimą būti pranašu, regėtoju ir apreiškėju. Jų tarpusavio draugystė bei partnerystė tapo stipri ir patvari.

Prezidentas Bensonas mirė 1994 m. gegužės 30 dieną. Bažnyčios prezidentu tapo prezidentas Hovardas V. Hanteris. Prezidentai Hinklis ir Monsonas vėl tarnavo patarėjais. Birželį prezidentas ir sesuo Hinkliai lydėjo prezidentą Hanterį ir jo žmoną Ainisę bei vyresnįjį M. Raselą Balardą ir jo žmoną Barbarą į Navū, Ilinojaus valstijoje, vykusių Džozefo ir Hairumo Smitų nužudymo 150-ųjų metinių minėjimą. Tai buvo vienintelė kelionė, kurioje kartu keliavo prezidentas Hanteris ir prezidentas Hinklis. Prezidentas Hanteris ilgus metus turėjo sveikatos problemų, o po šios kelionės ji ėmė dar sparčiau prastėti. 1995 m. vasario 27 d. jis paprašė prezidento Hinklio suteikti kunigystės palaiminimą. Palaiminime prezidentas Hinklis meldė prezidento Hanterio gyvybės, tačiau taip pat pasakė, kad viskas yra Viešpaties rankose.⁵⁸ Po kelių dienų, 1995 m. kovo 3 dieną, prezidentas Hanteris mirė.

Pranašas, regėtojas ir apreiškėjas bei Bažnyčios prezidentas

Nors prezidento Hanterio mirtis nebuvo netikėta, tačiau ji labai prislėgė Hinklius. Kadangi buvo vyriausiasis apaštalas, prezidentas Hinklis turėjo tapti kitu Bažnyčios prezidentu. Sesuo Hinkli

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas (viduryje) visuotinėje konferencijoje su savo patarėjais: prezidentu Gordonu B. Hinkliu (kairėje) ir prezidentu Tomu S. Monsonu (dešinėje)

prisimena akimirką, kai sužinojo apie prezidento Hanterio mirtį: „Prezidento Hanterio nebeliko, tad mums teko viską tęsti patiems. Aš labai nuliūdaui, pasijutau tokia vieniša. Gordonas irgi. Jis buvo priblokštas. Jis irgi jautėsi labai labai vienišas. Neliko nė vieno, kuris galėjo suprasti, kaip jis jaučiasi.“⁵⁹

Po prezidento Hanterio laidotuvių prezidentas Hinklis paguodos sėmėsi šventykloje. Salt Leiko šventyklos Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Kvorumo susirinkimų kambaryje jis vienas atidžiai skaitė Šventuosius Raštus ir apmąstė tai, ką perskaitė. Jis apmąstė Jėzaus Kristaus gyvenimą, tarnystę ir Apmokėjimą. Tada jis atidžiai apžiūrėjo ant sienų kabančius visų Bažnyčios prezidentų, nuo Džozefo Smito iki Hovardo V. Hanterio, portretus. Apie tai jis parašė savo dienoraštyje:

„Vaikščiojau prieš tuos portretus ir žvelgiau ten pavaizduotiems vyrams į akis. Jaučiausi, lyg būčiau galėjęs su jais kalbėtis. Jaučiausi, lyg jie irgi su manimi būtų kalbėję ir mane raminę. [...] Atsisėdaui į savo, kaip pirmojo patarėjo Prezidentūroje, kėdę. Praleidau nemažai laiko žiūrėdamas į tuos portretus. Atrodė, jog visi jie atgijo. Jų akys žvelgė į mane. Jaučiau, kad jie mane drąsino ir palaikė. Atrodė, tarsi jie man būtų sakę, kad jie mane užtarė priešais danguje vykusią

Prezidentas Hinklis prie sakyklos visuotinėje konferencijoje

tarybą, kad man nereikia baimintis, kad tarnystėje būsiu palaimintas ir palaikytas.

Atsiklaupiau ir ėmiau melstis Viešpačiui. Ilgai maldoje kalbėjausi su Juo. [...] Esu tikras, kad dėl Dvasios galios į maldoje užduotus klausimus išgirdau Viešpaties atsakymą – ne balsu, o šiluma savo širdyje.“⁶⁰

Po šio patyrimo jis vėl užsirašė savo mintis: „Jaučiuosi geriau, o širdyje jaučiu daug tvirtesnį patikinimą, kad Viešpats vykdo savo valią, susijusią su Jo reikalu ir karalyste, kad aš būsiu palaikytas kaip Bažnyčios prezidentas ir pranašas, regėtojas bei apreiškėjas ir juo tarnausiu tiek, kiek leis Viešpats. Širdimi jausdamas tokį Dvasios patvirtinimą, esu pasiruošęs dirbuotis taip gerai, kaip tik sugebėsiu. Sunku patikėti, kad Viešpats man paveda šias aukščiausias ir švenčiausias pareigas. [...] Viliuosi, jog Viešpats mane pakankamai išmokė, kad patenkinčiau Jo lūkesčius. Būsiu jam visiškai lojalus ir tikrai sieksiu iš Jo patarimų.“⁶¹

Prezidentas Gordonas B. Hinklis Bažnyčios prezidentu buvo paskirtas 1995 m. kovo 12 dieną, o kitą dieną jis kalbėjo spaudos konferencijoje ir atsakinėjo į korespondentų klausimus. Vyresnysis Džefris R. Holandas pranešė, kad „šiai šiltai, dažnai sąmojingai, visada įtikinančiai spaudos konferencijos diskusijai apie pačius įvairiausius klausimus artėjant prie pabaigos, vienas korespondentas prezidento Hinklio paklausė: „Į ką koncentruosite savo dėmesį? Koks bus svarbiausias jūsų vadovavimo uždavinys?“

Instinktyviai jis atsakė: „Tęsti. Taip. Mūsų uždavinys bus tęsti šį didį darbą, kuriam vadovavo mūsų ankstesni vadovai.“⁶²

Prezidentas Hinklis šių žodžių ištikimai laikėsi. Rodydamas pagarbą prieš jį buvusiems pranašams, jis tęsė jų darbą. Tad tikėdamas Dievą Tėvą ir Jėzų Kristų, jis sekė apreiškimu tą darbą atlikti naujais būdais.

Bažnyčios vedimas „iš nežinios“ (DS 1:30)

Prezidento Hinklio tarnystės pradžioje vyresnysis Nylas A. Maksvelas iš Dvylikos Kvorumo pastebėjo: „Prezidentas Hinklis padeda Bažnyčią vesti iš nežinios. Bažnyčia negalės judėti pirmyn taip, kaip turėtų, jei liksime paslėpti po indu. kažkas turi žengti į priekį, ir prezidentas Hinklis yra pasiruošęs tai padaryti. Jis išmano tiek praeitį, tiek dabartį ir turi nuostabių kalbinės raiškos dovanų, leidžiančių jam mūsų žinią pateikti taip, kad ji būtų patraukli žmonėms visame pasaulyje.“⁶³

Šiems darbams prezidentą Hinklį paruošė jo didelė darbo su žinia-sklaida patirtis. Būdamas Bažnyčios prezidentu jis dažnai duodavo interviu žurnalistams iš viso pasaulio, atsakydamas į jų klausimus

apie Bažnyčios doktriną bei politiką ir liudydamas apie Gelbėtoją ir sugrąžintąją Evangeliją. Ir kaskart išaugdavo supratimas bei užsi-
megzdavo draugystė.

Pažymėtinas 1996 metų interviu su veteranu korespondentu Mai-
ku Volesu iš televizijos laidos *60 minučių*. Ponas Volesas buvo
žinomas kaip negailestingas žurnalistas, tad iš pradžių prezidentas
Hinklis prisipažino abejojęs, ar dalyvauti nacionalinės Jungtinių
Valstijų televizijos laidos transliacijoje. Jis sakė: „Būsi dėkingas,
jei šis interviu taps mums palankus. Antraip prisiekiu, kad niekada
daugiau nežengsiu į šiuos spąstus.“⁶⁴

Interviu gavosi palankus, nes buvo paminėta nemažai teigiamų
Bažnyčios aspektų. Dar vienas rezultatas buvo tai, kad Maikas Vole-
sas ir prezidentas Hinklis tapo draugais.

2002 metais Solt Leik Sityje vyko žiemos olimpiada, tad Bažnyčia
atsidūrė tarptautinio dėmesio centre. Prezidentas Hinklis ir jo patarė-
jai buvo konsultuojami dėl pasiruošimo darbų. Jis sakė: „Priėmėme
apgaltotą sprendimą čia šiuo metu neužsiimti evangelijos skleidi-
mu, tačiau esame tikri, kad šis reikšmingas renginys Bažnyčiai bus
nuostabus dalykas.“⁶⁵ Jis buvo teisus. Į Solt Leiko slėnį atvykusius
dešimtis tūkstančių žmonių pasitiko malonūs šeiminkai – pastarųjų
dienų šventieji ir kiti žmonės, kurie dirbdami kartu suorganizavo
sėkmingą olimpiadą. Šie lankytojai vaikščiojo po šventyklos aikštę,
klausėsi Tabernakulio choro ir lankėsi Šeimos istorijos bibliotekoje.
Milijardai žmonių per televiziją išvydo Solt Leiko šventyklą, o kores-
pondentai teigiamai pasakojo apie Bažnyčią. Bažnyčiai tai buvo,
kaip sakė prezidentas Hinklis, „nuostabus dalykas“.

Be seniai įsitvirtinusių komunikacijos priemonių prezidentas
Hinklis ėmėsi ir inovacijų. Pavyzdžiui, internetą jis laikė priemone
Bažnyčią priartinti prie narių ir su kitų tikėjamų žmonių pasida-
lyti sugrąžintąją Evangeliją. Jo vadovavimo metu Bažnyčia sukūrė
svetaines LDS.org, FamilySearch.org ir Mormon.org.

2004 m. birželio 23 dieną prezidentui Hinkliui sukako 94 metai, tą
pačią dieną jis buvo apdovanotas Prezidento laisvės medaliu – aukš-
čiausiu civiliniu apdovanojimu Jungtinėse Valstijose. Dėkodamas jis
sakė: „Jaučiuosi didžiai pagerbtas šiuo prestižiniu Jungtinių Valstijų
Prezidento apdovanojimu. Esu be galo dėkingas. Platesne prasme juo

pripažįstama ir pagerbiama tiek daug progų man suteikusi Bažnyčia, kurios interesams aš stengiausi tarnauti.“⁶⁶ Šį apdovanojimą jis laikė augančios teigiamos Bažnyčios reputacijos simboliu ir įrodymu, kad ji tikrai vedama iš nežinios.

Kelionės pas pastarųjų dienų šventuosius

Prezidentui Hinkliui nepatiko kelionių keliama nepatogumai, tačiau jo troškimas tarnauti pastarųjų dienų šventiesiems buvo galingesnis už troškimą likti namuose. Jis sakė norįs „išeiti tarp mūsų žmonių, kad padėko[tų] ir padrąsin[tų] juos, ir paliudy[tų] apie Viešpaties darbo dieviškumą“.⁶⁷ Savo vadovavimo pradžioje jis sakė: „Esu pasiryžęs pas žmones čia ir užsienyje keliauti tol, kol turėsiu sveikatos. [...] Ketinu energingai dirbuotis tol, kol galėsiu. Noriu būti tarp žmonių, kuriuos myliu.“⁶⁸

Tarnaudamas Bažnyčios prezidentu jis daug keliavo po Jungtines Valstijas ir aplankė daugiau nei 90 šalių už Jungtinių Valstijų ribų. Kad kaip Bažnyčios prezidentas susitikytų su šventaisiais visame pasaulyje, jis iš viso nukeliavo daugiau nei 1,6 milijono kilometrų.⁶⁹

Kai kuriuose kraštuose žmonėms tekdavo įdėti daugiau pastangų norint pamatyti jį, nei jis įdėdavo, kad pamatytų juos. Pavyzdžiui, 1996 m. jis su seserimi Hinkli lankėsi Filipinuose, kur Bažnyčios narių skaičius išaugo iki daugiau nei 375000. Prezidentas ir sesuo Hinkliai pagal planą vieną vakarą turėjo kalbėti susirinkime Manilos Aranetos kolizijoje. Tą dieną iki vidudienio kolizijus jau „buvo pilnut pilnutėlis. Eilės pradėjo formuotis nuo 7 valandos ryto, nors pats susirinkimas turėjo įvykti po dvylikos valandų. Oficialūs vėlesni skaičiavimai parodė, kad 25000 koliziejaus sėdimų vietų, koridorių ir vestibulių buvo užėmę maždaug 35000 narių. Daug narių į Manilą 20 valandų keliavo laivais ir autobusais. Kai kuriems jų tokia kelionė kainavo kelių mėnesių atlyginimą. [...]

Kai prezidentą Hinklį pasiekė žinia apie pilnutėlį koliziejų ir kai to pastato valdytojas pasiteiravo, ar būtų įmanoma susirinkimą pradėti anksčiau, jis iš karto atsakė: „Eime.“ Jis su seserimi Hinkli įžengė į plačiąją areną. [...] Lyg kieno paraginti susirinkusieji spontaniškai atsistojo, paplojo ir ėmė giedoti jausmingą giesmės „Už pranašą, Dieve, Tau dėkojam“ aranžuotę.“⁷⁰

Prezidentas Hinklis labai mėgo vykti „pas žmones čia ir užsienyje“.

Suprasdamas, kad jis ir jo broliai negali keliauti visur, kur norėtų, prezidentas Hinklis aktyviai išnaudojo technines galimybes vadovams visame pasaulyje mokytis. Palydoviniu ryšiu jis pirmininkaudavo pasaulinėms vadovų mokymo transliacijoms, kurių pirmoji įvyko 2003 metų sausį.

*Mokymosi bei mokymo apie dvasines ir
pasaulietines tiesas skatinimas*

Prezidentas Hinklis pareiškė: „Nė vienas iš mūsų [...] nežinome pakankamai. Mokymosi procesas yra nesibaigiantis procesas. Turime skaityti, turime stebėti, turime įsisavinti ir turime apmąstyti tai, kam atveriam savo protą.“⁷¹ Jis taip pat sakė: „Efektyvus mokymas yra pati vadovavimo Bažnyčioje esmė. Amžinasis gyvenimas ateis tik tada, kai vyrai ir moterys bus mokomi taip veiksmingai, kad jie ims keisti savo gyvenimą ir laikytis drausmės. Į teisumą ar dangų per prievartą jų nenutempsime. Juos reikia vesti, o tai reiškia mokytis.“⁷²

Prezidentas Hinklis troško, kad viso pasaulio pastarųjų dienų šventieji gautų daugiau dvasinio maisto. 1995 metais jis entuziastingai patvirtino planą spausdinti naują seriją knygų, kurios taptų Bažnyčios narių Evangelijos biblioteka. Bažnyčia netrukus ėmė leisti

knygų seriją, pavadinimu *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Ši knyga yra iš šios serijos.

Prezidentui Hinkliui taip pat rūpėjo pasaulietinis mokslas. Jam rūpėjo skurdžiose pasaulio šalyse gyvenę Bažnyčios nariai, kurie neišgalėjo siekti aukštesniojo ar profesinio išsilavinimo. Neturėdami tokio išsilavinimo dauguma jų ir liktų skurde. 2001 metų balandžio visuotinės konferencijos kunigijos sesijoje prezidentas Hinklis pasakė:

„Kad ištaisytumė šią situaciją, mes siūlome planą; planą, kuris, mūsų nuomone, yra įkvėptas Viešpaties. Bažnyčia įkuria fondą, kurio lėšas sudarys iš ištikimų pastarųjų dienų šventųjų gauti ir ateityje gausimi paaukojimai šiam tikslui. Esame jiems labai dėkingi. [...] Vadinsime [jį] Nuolatinis švietimo fondu.“⁷³

Prezidentas Hinklis paaiškino, kad šios programos dalyvių mokslams ar profesiniam apmokymui bus teikiamos paskolos iš Bažnyčios narių suaukotų lėšų. Iš jų tikimasi, kad, baigę savo mokslus ar apmokymus, jie grąžins tas paskolas tam, kad būtų galima padėti kitiems. Prezidentas Hinklis taip pat paaiškino, kad Nuolatinis švietimo fondas bus „paremtas tais pačiais principais, kaip Nuolatinis emigracijos fondas“, kurį Bažnyčia buvo įkūrusi XIX amžiuje, kad padėtų skurstantiems šventiesiems emigruoti į Sionę.⁷⁴

Per šešis mėnesius pastarųjų dienų šventieji Nuolatiniam švietimo fondui paaukojo milijonus dolerių.⁷⁵ O praėjus metams po šio plano pristatymo, prezidentas Hinklis pranešė: „Šis sumanymas dabar turi tvirtą pagrindą. [...] Vaikinai ir merginos iš neturtingų pasaulio kraštų, vaikinai ir merginos, kurie dažniausiai yra sugrįžę misionieriai, dabar galės įgyti gerą išsilavinimą, iškelsiantį juos iš skurdo klampynės, kurioje ištisas kartas kamavosi jų protėviai.“⁷⁶ Ši programa toliau laimina pastarųjų dienų šventuosius – tiek jos dalyvius, tiek aukotojus.

Liudijimas apie santuokos ir šeimos šventumą

1995 m. rugsėjo 23 dieną vykusiame visuotiniame Paramos bendrijos susirinkime prezidentas Hinklis sakė:

„Kai tiek daug sofistikos paskleista tartum tiesa, kai tiek daug standartų ir vertybių pridengta apgaule, kuri taip stipriai vilioja ir gundo susitepti pasauliu, jaučiame poreikį išpėti ir perspėti. To siekdami mes, Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Taryba,

„Patariname tėvams ir vaikams skirti didžiausią dėmesį šeimos maldai, šeimos namų vakarui, Evangelijos studijavimui ir mokymui bei visavertėms šeimos veikloms.“

dabar paskelbiame pareiškimą Bažnyčiai ir pasauliui, deklaruodami ir patvirtindami su šeima susijusius standartus, doktrinas ir praktikas, kuriuos jau ne kartą per šios Bažnyčios istoriją skelbė jos pranašai, regėtojai ir apreiškėjai.⁷⁷

Po šios įžangos prezidentas Hinklis pirmą kartą viešai perskaitė kreipimąsi „Šeima. Pareiškimas pasauliui“.

Nuolatinė prezidento Hinklio mokymų tema buvo santuokos ir šeimos šventumas. Jis smerkė bet kokį smurtą ir ragino tėvus bei vaikus būti kantrius vienus su kitais, mylėti vieniems kitus, mokyti vieniems kitus ir tarnauti vienus kitiems. 1999 m. vasario 11 dienos laiške jis ir jo patarėjai Pirmojoje Prezidentūroje rašė:

„Raginame tėvus visomis išgalėmis mokyti ir auklėti savo vaikus pagal Evangelijos principus, kurie padės jiems nenuolti nuo Bažnyčios. Namai yra doro gyvenimo pagrindas, ir jokios kitos priemonės negali jų pakeisti ar atlikti jų pagrindinių funkcijų, vykdant šias Dievo duotas pareigas.

Patariname tėvams ir vaikams skirti pirmenybę šeimos maldai, šeimos namų vakarui, Evangelijos studijavimui ir mokymui bei kitoms

visavertėms šeimos veikloms. Kad ir kokie verti dėmesio ir tinkami atrodytų kiti poreikiai ar veiklos, negalime leisti jiems išstumti Dievo paskirtų pareigų, kurias tinkamai vykdyti gali tik tėvai ir šeimos.“⁷⁸

Ištieskime pagalbos ranką naujai atsivertusiesiems

Prezidentui Hinkliui labai patiko, kad prie Bažnyčios jungiasi didelis skaičius žmonių, tačiau jis nerimavo dėl kiekvieno konkretaus asmens, kurį žymėjo tas skaičius. Savo vadovavimo pradžioje jis sakė:

„Vis daugėjant naujai atsivertusiųjų, mes turime padirbėti iš peties, kad padėtume jiems rasti savo kelią. Kiekvienam iš jų reikia trijų dalykų: draugo, atsakomybės ir „maitinimo geruoju Dievo žodžiu“ (Moronio 6:4). Tai mūsų pareiga ir galimybė parūpinti šiuos dalykus.“⁷⁹

Naujų atsivertusiųjų stiprinimas buvo nuolatinė prezidento Hinklio tema. Vyresnysis Džefris R. Holandas pasidalijo tokiu pasakojimu apie jį, akcentuojantį šią temą: „Su ugnele akyse ir ranka pliaukšėdamas per stalą jis kartą pasakė Dvylikai: „Broliai, kai mano gyvenimas bus baigtas ir bus atliktos paskutinės apeigos, aš atsikelsiu, pažvelgsiu kiekvienam jūsų į akis ir paklausiu: „Kaip sekasi išlaikyti atsivertusiuosius?“⁸⁰

Šventyklų statymas

1910 metais, kai gimė Gordonas B. Hinklis, pasaulyje tebuvo keturios veikiančios šventyklos, ir visos jos stovėjo Jutoje. Iki 1961 metų, kai jis buvo iššventintas į apaštalus, šis skaičius išaugo iki 12. Šis augimas buvo svarbus, tačiau vyresnysis Hinklis dažnai reikšdavo susirūpinimą, kad daug žmonių pasaulyje turi ribotą priėjimą prie šventyklos palaiminimų. 1973 metais, tarnaudamas Bažnyčios šventyklų komiteto pirmininku, savo dienoraštyje jis rašė: „Už [tuomet statomos] Vašingtono šventyklos kainą Bažnyčia galėtų pastatyti [daug mažesnių] šventyklų. Tokiu būdu šventyklos atkeliautų pas žmones, o ne žmonės turėtų į jas keliauti milžiniškus atstumus.“⁸¹

Kai 1995 metais jis buvo palaikytas kaip Bažnyčios prezidentas, veikiančių šventyklų skaičius buvo išaugęs iki 47, tačiau jis vis dar stipriai troško, kad būtų daugiau šventyklų. Jis sakė: „Jaučiau nepasotinamą troškimą turėti šventyklas ten, kur jų reikia, kad mūsų visame pasaulyje esantys žmonės galėtų be didesnio pasiaukojimo

Prezidentas Hinklis užtepa cemento skiedinio per viršutiniojo akmens ceremoniją, vykusią prieš Ilinojaus Navū šventyklos pašventinimą 2002 metais.

keliauti į Viešpaties namus, priimti savo pačių šventyklos apeigas ir gauti progą atlikti vikarinį darbą už mirusiųjų.⁸²

1997 metų spalio visuotinėje konferencijoje prezidentas Hinklis paskelbė istorinį pranešimą: Bažnyčia visame pasaulyje pradės statyti mažesnes šventyklas.⁸³ Vėliau jis pasakė: „Tikiu, kad sumanymas statyti mažesnes šventyklas atėjo kaip tiesioginis apreiškimas.“⁸⁴ 1998 metais jis paskelbė, kad 30 naujų mažesnių šventyklų, įskaitant kitas jau suplanuotas ir statomas šventyklas, „iš viso, be jau veikiančių 51, sudarys 47 naujas šventyklas.“ Visų besiklausiusių džiaugsmui prezidentas Hinklis tada pridūrė: „Manau, reiktų pridėti dar dvi, kad iki šio amžiaus pabaigos iš viso būtų 100. Tai bus 2000 metais „nuo mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus atėjimo kūne“ (DS 20:1). Tada jis pažadėjo: „Jų bus ir daugiau.“⁸⁵

2000 m. spalio 1 dieną prezidentas Hinklis pašventino Masačusetso Bostono šventyklą, 100-ąją veikiančią šventyklą. Iki 2000 metų pabaigos jis pašventino dar dvi šventyklas. Jam mirus 2008 metais,

Bažnyčioje veikė 124 šventyklos, ir dar apie 13 buvo paskelbta. Prezidentas Hinklis buvo įsitraukęs į daugumos jų planavimą ir statymą, asmeniškai pašventinęs 85 iš jų bei iš naujo pašventinęs 13 (8 iš jų jis jau buvo pašventinęs dar anksčiau).

Konferencijų centras

1995 metų spalio visuotinėje konferencijoje prezidentas Hinklis užsiminė apie vieną sumanymą. Kalbėdamas iš Tabernakulio Šventyklos aikštėje, jis pasakė: „Rodos, kad su kiekvienu metais šis didingas Tabernakulis vis mažėja. Šiais laikais kai kuriose regioninėse konferencijose po vienu stogu susirenka daug didesnės grupės.“⁸⁶ 1996 metų balandžio visuotinėje konferencijoje prezidentas Hinklis daugiau papasakojo apie savo sumanymą:

„Apgailestauju, kad daug žmonių, kurie norėjo susitikti su mumis ši rytą, negalėjo įeiti. Daug jų susirinko šalimais. Ši unikali ir nepaprasta salė, pastatyta mūsų pionierių protėvių ir pašventinta Viešpačiui garbinti, patogiai sutalpina apie 6000 žmonių. Kai kurie jūsų, sėdintys ant kietų suolų dvi valandas, galite suabejoti žodžiu *patogiai*.

Širdingai norėčiau padėti tiems, kurie nori čia patekti, bet negali sutilpti. Maždaug prieš metus Broliams užsiminiau, kad galbūt jau atėjo laikas pasvarstyti, ar nevertėtų pastatyti dar vienų daug didesnių pašventintų garbinimo namų, galinčių sutalpinti tris ar keturis kartus daugiau žmonių nei šis pastatas.“⁸⁷

1997 m. liepos 24 dieną, minint 150-ąsias pionierių atvykimo į Druskos Ežero slėnį metines, Šventyklos aikštės šiaurinėje pusėje įvyko naujo pastato – vėliau vadinamo Konferencijų centru – statybos pradžios ceremonija. Mažiau nei po trejų metų, 2000 metų balandį, ten įvyko pirmosios visuotinės konferencijos sesijos, nors pats pastatas dar nebuvo iki galo užbaigtas. Prezidentas Hinklis Konferencijų centrą pašventino 2000 metų spalio visuotinėje konferencijoje. Prieš sukalbėdamas pašventinimo maldą, jis atsistojo prie sakyklos, padarytos iš jo paties sode augusio juodojo riešutmedžio, ir tarė:

„Šiandien jį pašventinsime kaip namus, kuriuose bus garbinamas Dievas, Amžinasis Tėvas, ir Jo Viengimis Sūnus, Viešpats Jėzus Kristus. Viliamės ir meldžiame, kad nuo šios sakyklos ir toliau po pasaulį sklįstų liudijimo ir mokymo, tikėjimo Gyvuoju Dievu ir dėkingumo už didžiąją mūsų Išpirkėjo apmokančiąją auką pareiškimai.“⁸⁸

Konferencijų centras, kurį prezidentas Hinklis pašventino per 2000 metų spalio visuotinę konferenciją

Liudijimas apie Jėzų Kristų

2000 m. sausio 1 dieną prezidentas Hinklis, jo patarėjai Pirmojoje Prezidentūroje ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas išleido pareiškimą, pavadinimu „Gyvasis Kristus. Apaštalų liudijimas“. Apie Gelbėtoją jie skelbė: „Niekas kitas taip stipriai nepaveikė visų žemės žmonių – tiek gyvenusių, tiek dar gyvensiančių.“⁸⁹

Ir niekas kitas taip stipriai nepaveikė prezidento Gordono B. Hinklio gyvenimo. Daugiau nei 46 metus jis ištarnavo ypatingu juo Jėzaus Kristaus vardo liudytoju. Praėjus keliems mėnesiams po to, kai buvo išleistas „Gyvasis Kristus“, prezidentas Hinklis atsistojo priešais pastarųjų dienų šventuosius ir tarė: „Iš visko, už ką šį rytą jaučiuosi dėkingas, vienas dalykas ypač išsiskiria. Tai gyvasis liudijimas apie Jėzų Kristų, Visagalio Dievo Sūnų, Taikos Kunigaikštį, Šventąjį.“⁹⁰

Išbandymai ir viltis

2004 metų balandžio visuotinės konferencijos pabaigoje prezidentas Hinklis pasakė: „Nenorom norėčiau truputį pakalbėti apie

asmeninius reikalus. Kai kurie iš jūsų pastebėjote, kad nėra sesers Hinkli. Pirmą kartą per 46 metus nuo tada, kai buvau pašauktas visuotiniu įgaliotiniu, ji nesilanko visuotinėje konferencijoje. [...] [Sausį] mums keliaujant namo [iš Afrikos] ji staiga susmuko iš nuovargio. Nuo tol jai sunku. [...] Jaučiu, kad laikas baigiasi ir nežinome, kaip jį atsukti.

Man tai niūrus laikas. Šį mėnesį mes esame vedę 67 metus. Ji yra mūsų penkių talentingų ir gabių vaikų motina, 25 anūkų ir vis gausėjančių proanūkių močiutė. Per visus šiuos metus mes ėjome vienas šalia kito kaip lygūs partneriai per audras ir giedrą. Apie šį darbą ji liudijo visame plačiame pasaulyje, kur tik ėjo, ten dalijosi meile, padrąsinimu ir tikėjimu.⁹¹

Po dviejų dienų, balandžio 6-ąją, Mardžorė Pei Hinkli mirė. Kartu su prezidentu Hinkliu gedėjo milijonai žmonių, mylėjusių ją už jos rūpestingą širdį, sumanumą ir tvirtą tikėjimą. Jis buvo dėkingas už palaikymo ir meilės laiškus, plaukusius iš viso pasaulio. Žmonių užuojauta, sakė jis, „labai mus paguodė liūdesio valandą“.⁹² Daug žmonių sesers Hinkli atminimui aukoją Nuolatiniam švietimo fondui.

Kad ir kaip sunku buvo netekti Mardžorės, prezidentas Hinklis toliau tęsė darbą Bažnyčioje, nors jo paties sveikata po truputį blogėjo. Jis ėmė remtis lazdele. Kartais ja pasiremdavo, bet dažniausiai mojuodavo Bažnyčios nariams. Prezidentas Tomas S. Monsonas prisiminė pokalbį su prezidento Hinklio gydytoju, kuris nuogąstavo dėl to, kaip prezidentas Hinklis naudoja savo lazdelę ir kaip jos nenaudoja. Gydytojas sakė: „Mažiausiai norime, kad jis parkristų ir susilaužytų klubą ar nutiktų kas nors dar blogiau. Bet ne, jis ja mojuoja ir nesiremia vaikščiodamas. Pasakykite jam, kad šią lazdą jam paskyrė jo gydytojas ir jis ją turi naudoti pagal paskirtį.“ Prezidentas Monsonas atsakė: „Gydytojau, esu prezidento Hinklio patarėjas. Jūs esate jo gydytojas. *Pats* jam tai pasakykite!“⁹³

2006 metų pradžioje, kai jam buvo 95, prezidentui Hinkliui buvo diagnozuotas vėžys. Tų metų spalio visuotinėje konferencijoje jis sakė: „Viešpats leido man gyventi, aš nežinau kaip ilgai. Bet kad ir kiek būtų likę laiko, aš ir toliau darysiu, ką galiu, vykdydamas savo pareigas. [...] Jaučiuosi gerai, mano sveikata pakankamai gera. O kada ateis laikas darbo tęsėjui, reikalų perdavimas bus sklandus ir pagal valią To, kuriam priklauso ši Bažnyčia.“⁹⁴

Po metų, 2007 spalio visuotinėje konferencijoje, prezidentas Hinklis savo paskutinę visuotinę konferenciją užbaigė tokiais žodžiais: „Kitą balandį tikimės jus išvysti vėl. Man 97-eri, bet aš viliuosi tai padaryti. Telydi jus dangaus palaimos – to nuolankiai ir nuoširdžiai meldžiame mūsų Išpirkėjo, būtent Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.“⁹⁵

Prezidento ir sesers Hinklių duktė Virdžinija ketverius po sesers Hinkli mirties ėjusius prezidento Hinklio gyvenimo metus pavadinano „viršutinio akmens metais“. Ji tuomet kalbėjo apie maldą, kurią 2008 m. sausio 20 dieną, likus savaitei iki savo mirties, jis sukalbėjo pašventindamas suremontuotus maldos namus Solt Leik Sityje:

„Toje maldoje, labai neįprastu būdu, jis meldėsi Viešpačiui už save, kaip už pranašą. Jis su dėkingumu kalbėjo, kad „nuo Džozefo Smito iki dabartinių dienų Tu išrinkai ir paskyrei šiems žmonėms pranašą. Dėkojame Tau ir meldžiame Tavęs, kad paguostum ir palaikytum jį, ir palaimintum pagal jo poreikius ir Savo didinguosius tikslus.“⁹⁶

2008 m. sausio 24 dieną, ketvirtadienį, prezidentas Hinklis pirmą kartą pasijuto nebegalįs su broliais dalyvauti savaitiniame susirinkime šventykloje. Kitą sekmadienį, sausio 27 d., prezidentas Monsonas, padedamas prezidentų Henrio B. Airingo ir Boido K. Pakerio, jam suteikė kunigystės palaiminimą. Vėliau tą dieną savo namuose prezidentas Gordonas B. Hinklis tyliai numirė, apsuptas savo penkių vaikų ir jų sutuoktinių.

Po kelių dienų tūkstančiai žmonių atėjo atiduoti pagarbos Konferencijų centro Pranašų salėje pašarvotam prezidentui Hinkliui. Kitų bažnyčių, vyriausybių ir verslo vadovai atsiųstose užuojautose reiškė dėkingumą už prezidento Hinklio įtaką ir mokymus.

Oficiali šermenių dalis vyko Konferencijų centre ir buvo transliuojama į Bažnyčios pastatus visame pasaulyje. Šio susirinkimo metu Tabernakulio choras sugiedojo naują giesmę, pavadinimu „Ką žmonės mirtimi vadina?“ Žodžius giesmei parašė prezidentas Hinklis. Tai jo paskutinis liudijimas apie Jėzų Kristų savo draugams, žvelgusiems į jį kaip į pranašą:

Ką žmonės mirtimi vadina?

Tą tylų išnykimą naktįje?

Juk tai ne galas, o pradžia

*Pasaulių geresnių ir didesnės šviesos.
 O Dieve, mano sopančią širdį palieski,
 Ir baugias mintis nuraminki.
 Tikėjimą, viltį, nepaprastą, tyrą man duoki,
 Sustiprink mane ir nušluostyk akis.
 Mirties juk nėra, tėra virsmas
 Ir atlygis už pergale laimėtą –
 Tik dovana visus mylėjusio –
 Dievo Sūnaus, Šventojų.⁹⁷*

Išnašos

1. Žr. Steve Fidel, "A Temple to Be Built in Ghana," *Church News*, Feb. 21, 1998, 3.
2. Jeffrey R. Holland, "Emerging with Faith in Africa," mormonnewsroom.co.za/article/emerging-with-faith-in-africa; peržiūrėta 2015-02-11.
3. Esther Korantemaa Abuyeh, in "Accra Ghana Temple: Commemoration of the Tenth Anniversary," africawest.lds.org/accra-ghana-temple-commemoration-of-the-tenth-anniversary; peržiūrėta 2015-02-11.
4. Adnis I. Komatsu, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 288.
5. Russell M. Nelson, "Spiritual Capacity," *Ensign*, Nov. 1997, 15–16.
6. Jeffrey R. Holland, "President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands," *Ensign*, June 1995, 4.
7. Iš Benjamin F. Tibby, Biographical Sketch of Breneman Barr Bitner, Hinckley and Bitner family history collection, Church History Library, Salt Lake City; taip pat žr. Silas Richards Company schedule and reports, Sept. 1849, Church History Library.
8. Brajentas S. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 193. Dauguma apytikslų skaičiavimų rodo, kad po kelionės *Meiflaueriu* išgyvenusiujų skaičius buvo šiek tiek didesnis nei 49.
9. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 24.
10. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 25.
11. Gordon B. Hinckley, "Joseph the Seer," *Ensign*, May 1977, 66; citata iš „Gerbki-me tą, kam Jehova kalbėjo“, *Giesmės*, 17.
12. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 45.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 388.
14. Gordonas B. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 46–47.
15. Gordon B. Hinckley, "God Hath Not Given Us the Spirit of Fear," *Ensign*, Oct. 1984, 4–5.
16. Gordon B. Hinckley, "The Question of a Mission," *Ensign*, May 1986, 40.
17. Gordonas B. Hinklis, iš Jeffrey R. Holland, "President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands," 7–8.
18. Gordon B. Hinckley, "Be Not Afraid, Only Believe," *Ensign*, Feb. 1996, 2.
19. Gordonas B. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 62.
20. Gordonas B. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 64.
21. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 64.
22. Gordonas B. Hinklis, iš "His Mission to England Was a Life-Changing Experience," *Deseret Morning News*, Jan. 28, 2008, 11.
23. Gordonas B. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 75.
24. Vyresniųjų darbo aprašas, Pastarųjų Die-nų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Britų misijos Liverpulio konferencija, 1933 m. liepa – 1934 m. vasaris; Bažnyčios istorijos biblioteka, Solt Leik Sitis.
25. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 69.
26. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 348.
27. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 348.

28. Heberis Dž. Grantas, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 84.
29. Išsamiau ši istorija pasakojama šio vadovėlio 2 skyriuje.
30. Gordonas B. Hinklis, laiškas Parliui Džailsui, 1936 m. gruodžio 7 d.; Bažnyčios istorijos biblioteka, Solt Leik Sitis.
31. Gordonas B. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 151–152.
32. Gordonas B. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 104.
33. Mardžorė Pei Hinkli, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 59.
34. Mardžorė Pei Hinkli, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 114–115.
35. Mardžorė Pei Hinkli, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 173–174.
36. Mardžorė Pei Hinkli, iš *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ed. Virginia H. Pearce (1999), 107.
37. Gordonas B. Hinklis, laiškas Dž. Homeriu Derhemui, 1939 m. kovo 27 d.; Bažnyčios istorijos biblioteka, Solt Leik Sitis.
38. Gordonas B. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 126.
39. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 135–136.
40. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 143–144.
41. Deividas O. Makėjus, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 176.
42. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 177–181.
43. Gordonas B. Hinklis, iš Conference Report, Apr. 1958, 123–124.
44. Gordonas B. Hinklis, iš Conference Report, Apr. 1958, 123.
45. Kenji Tanaka, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 220.
46. Deividas O. Makėjus, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 234.
47. Gordonas B. Hinklis, iš Conference Report, Apr. 1962, 71.
48. Žr. Alenas E. Litsteris, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 313.
49. Alenas E. Litsteris, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 314.
50. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 315.
51. Paskutiniai tarnystės Bažnyčios prezidentu metais prezidentas Deividas O. Makėjus į Pirmąją Prezidentūrą, kad padėtų, taip pat šaukėsi papildomų patarėjų.
52. Gordon B. Hinckley, “Faith: The Essence of True Religion,” *Ensign*, Nov. 1981, 6.
53. Gordon B. Hinckley, “Five Million Members—A Milestone and Not a Summit,” *Ensign*, May 1982, 46.
54. Gordon B. Hinckley, “The Loneliness of Leadership” (Brigham Young University devotional, Nov. 4, 1969), speeches. byu.edu.
55. Gordonas B. Hinklis, iš Francis M. Orquiola, “Temple Dedication Rewards Faith of Filipino Saints,” *Ensign*, Nov. 1984, 106.
56. Gordonas B. Hinklis, iš “New Mission Presidents Receive Instruction from Church Leaders,” *Ensign*, Sept. 1984, 76.
57. Gordonas B. Hinklis, iš “Leadership Meetings Focus on Missionary Work, Activation, and Strengthening Members,” *Ensign*, May 1985, 96.
58. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 505.
59. Mardžorė Pei Hinkli, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 505.
60. Gordonas B. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 508.
61. Gordonas B. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 508.
62. Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands,” 2.
63. Nylas A. Maksvelas, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 536.
64. Gordon B. Hinckley, “Remember ... Thy Church, O Lord,” *Ensign*, May 1996, 83.
65. Gordon B. Hinckley, “The Church Goes Forward,” *Ensign*, May 2002, 4.
66. Gordonas B. Hinklis, iš “President Gordon B. Hinckley Awarded Presidential Medal of Freedom,” mormonnewsroom.org/article/president-gordon-b.-hinckley-awarded-presidential-medal-of-freedom; accessed Sept. 21, 2015.
67. Gordonas B. Hinklis, „Atlaidumas“, 2005 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
68. Gordon B. Hinckley, “This Glorious Easter Morn,” *Ensign*, May 1996, 65–66.

69. Žr. "Milestones in the Presidency of Gordon B. Hinckley," *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (supplement to the *Ensign*, Mar. 2008), 13.
70. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 553–554.
71. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 298.
72. Gordonas B. Hinklis, iš Jeffrey R. Holland, "A Teacher Come from God," *Ensign*, May 1998, 26.
73. Gordonas B. Hinklis, „Nuolatinis švietimo fondas“, 2001 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
74. Gordonas B. Hinklis, „Nuolatinis švietimo fondas“, 2001 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
75. Žr. Gordonas B. Hinklis, „Siekime pakylėti vienas kitą“, 2001 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
76. Gordon B. Hinckley, "The Church Goes Forward," 6.
77. Gordon B. Hinckley, "Stand Strong against the Wiles of the World," *Ensign*, Nov. 1995, 100.
78. First Presidency letter, Feb. 11, 1999, in "Policies, Announcements, and Appointments," *Ensign*, June 1999, 80. Plačiau šia tema rašoma 10 ir 11 skyriuose.
79. Gordon B. Hinckley, "Converts and Young Men," *Ensign*, May 1997, 47. Plačiau šia tema rašoma 22 skyriuose.
80. Džefris R. Holandas, „Pasilikite manyje“, 2004 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
81. Gordonas B. Hinklis, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 325.
82. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 629.
83. Žr. Gordon B. Hinckley, "Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service," *Ensign*, Nov. 1997, 49–50.
84. Gordon B. Hinckley, "The Quorum of the First Presidency," *Ensign*, Dec. 2005, 50.
85. Gordon B. Hinckley, "New Temples to Provide 'Crowning Blessings' of the Gospel," *Ensign*, May 1998, 88. Plačiau apie įkvėpimą statyti mažesnes šventyklas rašoma 23 skyriuose.
86. Gordon B. Hinckley, "As We Gather Together," *Ensign*, Nov. 1995, 4.
87. Gordon B. Hinckley, "This Glorious Easter Morn," 65.
88. Gordon B. Hinckley, "This Great Millennial Year," *Ensign*, Nov. 2000, 68–69.
89. „Gyvasis Kristus. Apaštalų liudijimas.“
90. Gordon B. Hinckley, "My Testimony," *Ensign*, May 2000, 69. Plačiau šia tema rašoma 8 ir 24 skyriuose.
91. Gordon B. Hinckley, "Concluding Remarks," *Ensign* arba *Liahona*, May 2004, 103–104.
92. Gordonas B. Hinklis, „Moterys mūsų gyvenime“, 2004 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
93. Thomas S. Monson, "God Be with You Till We Meet Again," *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 30.
94. Gordonas B. Hinklis, „Tikėjimas, igaliantis perkelti kalnus“, 2006 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
95. Gordonas B. Hinklis, „Baigiamoji kalba“, 2007 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
96. Virginia H. Pearce, "A Daughter's Tribute," *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 18–19.
97. Gordon B. Hinckley, "What Is This Thing That Men Call Death?" *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 32.

Su Pirmuoju regėjimu prasidėjo „paskutinis ilgos Dievo reikalų su žemės vyrais ir moterimis kronikos skyrius.“

Evangelijos Sugražinimas: aušta šviesesnė diena

*„Tėvas ir Sūnus, pasirodydami berniukui
Džozefui, įvedė šitą šlovingą evangeliją.“*

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Visą savo gyvenimą prezidentas Gordonas B. Hinklis puoselėjo nuoširdžią pagarbą su Evangelijos Sugražinimu susijusiems žmonėms ir vietovėms. Išskirtinį dėkingumą jis jautė Džozefui Smitui ir jo vaidmeniui Sugražinime. Jis kalbėjo apie „amžinai augančią neįveikiamą trauką liudyti apie Viešpaties dieviškumą bei Pranašo Džozefo Smito misiją“.¹

1935-aisiais kartu su kitais grįžtančiais misionieriais keliaudamas namo iš misijos Anglijoje, Gordonas aplankė Šventąją giraitę bei Kumoros kalvą. Jie taip pat aplankė Karteidžo kalėjimą, kuriame buvo nužudyti Pranašas Džozefas ir Hairumas Smitas. Jie vaikščiojo dulkėtomis Navū gatvelėmis – čia išvaryti šventieji pelkynus pavertė nuostabiu miestu. Nėra abejonių, kad ankstyvųjų šventųjų išbandymai ir pergalės smelkėsi į Gordono protą, kai jis keliavo po tas vietas ir savo kelionę į vakarus toliau tęsė pionierių maršrutu iki Solt Leik Sičio.

Vėlesniais dešimtmečiais Gordonas B. Hinklis daug kartų sugrįžo į šventas Sugražinimo vietas. 2000 m. gruodžio 3 d. vykusiame Pirmosios Prezidentūros kalėdiniame minėjime jis pasakojo apie vieną savo patyrimą Šventojoje giraitėje:

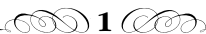
„Kažkada mane paskyrė apsilankyti Niujorko Ročesterio kuolo konferencijoje. Šeštadienį mane lydėjusiems broliams pasakiau: „Atsikelkime anksti ryte, ankstų sekmadienio rytą, ir dar prieš konferenciją nuvykime į Šventąją giraitę.“ Jie visi sutiko. Taigi tą ankstyvą pavasario šabo rytą misijos prezidentas, kuolo prezidentas, regiono

atstovas ir aš nuvykome į Palmyrą ir pėsčiomis nuėjome į giraitę. Joje daugiau nieko nebuvo. Buvo ramu ir gražu. Naktį palijo. Ant medžių skleidėsi nauji maži lapeliai.

Vienas su kitu kalbėjomės tyliai. Atsiklaupėme ant drėgnos žemės ir meldėmės. Negirdėjome jokio balso. Neišvydome jokio regėjimo. Tačiau nepaaiškinamu būdu kiekvienam iš mūsų buvo pasakyta, kad taip, viskas čia įvyko būtent taip, kaip pasakojo Džozefas. Būtent čia Dievas, mūsų Amžinasis Tėvas, ir Jo Mylimasis Sūnus, prisikėlęs Viešpats Jėzus Kristus, pasirodė keturiolikmečiui berniukui ir į jį prabilo. Jų neprilygstama šviesa nusileido ant jo ir jam buvo pasakyta, ką turįs daryti.

Tuo didingu metu, per Pirmąjį regėjimą, prasiskleidė uždanga ir pro ją atėjo Kristaus Bažnyčios žemėje sugrąžinimas. Iš tamsybių tyrų, iš tamsiųjų senovės amžių jis atėjo į šlovingą auštančią naują dieną. Po to kaip dar viena Viešpaties Jėzaus Kristaus liudytoja atėjo Mormono Knyga. Jo šventa dieviška kunigystė buvo sugrąžinta rankomis tų, kurie ją turėjo senovėje. Pranašai ir jo bendradarbiams buvo suteikti raktai ir galios. Žemėje vėl atsirado senovinė Bažnyčia su visomis ankstesnių Evangelijos laikotarpių palaimomis, galiomis, doktrinomis, raktais ir principais. Tai [Kristaus] Bažnyčia. Ji vadinasi Jo vardu. Ji valdoma per Jo kunigystę. Neduota po dangumi jokio kito vardo, kuriuo žmonės galėtų būti išgelbėti. Džozefas Smitas [...] tapo didžiu Jo testatoriumi.“²

Gordono B. Hinklio mokymai

Po Gelbėtojo mirties Jo įkurta Bažnyčia ilgainiui atsimetė.

[Jėzus Kristus] buvo ir yra didžioji centrinė žmonijos istorijos figūra, visų žmonių laikų ir laikotarpių zenitas.

Prieš mirtį Jis iššventino Savo apaštalus. Kurį laiką jie toliau darbavosi. Buvo įtvirtinta Jo Bažnyčia.³

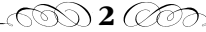
Po Gelbėtojo mirties Jo įkurta Bažnyčia ilgainiui atsimetė. Išsipildė Izaijo žodžiai: „Žemė suteršta joje gyvenančiųjų, nes jie nesilaikė įstatymų, pažeidė įstatus, sulaužė amžinąją Sandorą“ (Izaijo 24:5).⁴

Paulius laiškuose meldė stiprybės Kristaus pasekėjams, kad šie nenuklystų nelabojo keliais. Tačiau atsimetimo dvasia galiausiai paėmė viršų.⁵

Bėgo šimtmečiai. Virš žemės pasklido tamsos debesis. Izaijas taip apibūdino: „Žemę gaubia sutemos ir tautas dengia tamsybės“ (Izaijo 60:2).

Tai buvo plėšikavimo ir kančių laikai, pažymėti ilgo ir kruvino konflikto. [...] Tai buvo nevilties amžius, ponų ir baudžiauninkų laikai.

Praėjo pirmasis tūkstantis metų ir išaušo antrasis tūkstantmetis. Pirmieji jo šimtmečiai buvo ankstesniojo tūkstantmečio tąsa. Tai buvo laikai, kupini baimės ir kančių.⁶

Renesansas ir Reformacija padėjo paruošti kelią Evangelijos Sugražinimui.

Kažkokiu būdu tuo ilgu tamsos laikotarpiu buvo uždegta žvakė. Renesanso amžius su savimi atnešė lavinimosi, meno ir mokslo klestėjimą. Prasidėjo drąsių vyrų ir moterų, kurie žiūrėjo į dangų pripažindami Dievą ir Jo dievišką Sūnų, judėjimas. Mes tai vadiname Reformacija.⁷

Reformatoriai darbavosi, kad pakeistų [krikščioniškąją] bažnyčią. Iš jų pasižymėjo tokie vyrai kaip Liuteris, Melanchtonas, Husas, Cvinglis ir Tindeilas. Tai buvo labai drąsūs vyrai, keli iš jų dėl savo įsitikinimų turėjo patirti žiaurią mirtį. Gimė protestantizmas, šaukęsis reformacijos. Reformacijai nepavykus, reformatoriai ėmė kurti savo bažnyčias. Tai jie darė be kunigystės įgaliojimo. Vienintelis jų troškimas buvo surasti nišą, kurioje jie galėtų Dievą garbinti taip, kaip jie manė turį Jį garbinti.

Kol toks bruzdesys vilnijo po krikščioniškąjį pasaulį, darbavosi ir politinės jėgos. Kilo Amerikos nepriklausomybės karas, po kurio gimė tauta, Konstitucijoje pareiškusi, kad valdžia neturi kištis į religijos reikalus. Išaušo naujas rytas, šlovinga diena. Neliko valstybinės bažnyčios. Nė vienas tikėjimas nebuvo viršesnis už kitą.

Po šimtmečių tamsos, skausmo ir kančių pribrendo laikas Evangelijos Sugražinimui. Apie šią ilgai lauktą dieną kalbėjo senovės pranašai.

Visi praėję amžiai rodė į šį laikotarpį. Amžiai, su visomis savo kančiomis ir viltimis, atėjo ir praėjo. Visagalis tautų Teisėjas, Gyvasis Dievas nusprendė, kad atėjo laikai, apie kuriuos kalbėjo pranašai. Danielius regėjo akmenį, nuo kalno atkirstą be rankų, kuris virto dideliu kalnu ir pripildė visą žemę [žr. Danieliaus 2:35, 44].⁸

3

Sugražinimas buvo įvestas per Tėvo ir Sūnaus pasirodymą Džozefui Smitui.

Po daugelio žemėje vaikščiojusių kartų, daugelis kurių gyveno nesutarimuose, neapykantoje, tamsoje ir blogyje, išaušo didi nauja Sugražinimo diena. Berniukui Džozefui pasirodė Tėvas ir Sūnus įvedė šią šlovingą evangeliją.⁹

Koks ištis nepaprastas regėjimas nutiko tais 1820 metais, kai priešais miškelyje besimeldžiantį Džozefą pasirodė Tėvas ir Sūnus. Vienas iš jų kreipėsi į jį vardu ir, rodydamas į kitą, tarė: „Tai mano Mylimasis Sūnus. Jo klausyk!“ (Džozefo Smito – Istorijos 1:17.)

To dar niekada nebuvo. Kai kas pagalvos, kodėl svarbu, kad Tėvas pasirodė su Sūnumi. Manau todėl, kad Jie įvedė laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpį, paskutinį ir galutinį Evangelijos laikotarpį, kuriame vyks visų ankstesnių Evangelijos laikotarpių elementų surinkimas į vieną. Tai bus paskutinis ilgos Dievo reikalų su žemės vyrais ir moterimis kronikos skyrius.¹⁰

Kiekvienas mūsų išsakomas tvirtinimas apie dievišką įgaliojimą, kiekviena mūsų pateikiama tiesa apie šio darbo pagrįstumą – visa tai remiasi to pranašo berniuko matytu Pirmuoju regėjimu. Be jo nedaug ką teturėtume pasakyti. Tai buvo didis uždangos atidengimas į laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpį, kuriame, kaip žadėjo Dievas, Jis sugražins visas buvusių Evangelijos laikotarpių galias, dovanas ir palaimas.¹¹

4

Sugražinti kunigystės įgaliojimas ir raktai.

Sugražindamas Aarono kunigystę prikeltas Jonas Krikštytojas uždėjo savo rankas Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui ant galvų ir tarė: „Jums, mano bendratarniai, Mesijo vardu aš suteikiu Aarono

*Sugrąžinimo dalimi buvo Melchizedeko kunigystės
įgaliojimo ir raktų sugrąžinimas į žemę.*

kunigystę, turinčią angelų tarnavimo ir atgailos evangelijos, ir krikšto panardinant nuodėmėms atleisti raktus“ (DS 13:1).¹²

Po to apsilankė Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalai Petras, Jokūbas ir Jonas, kurie Džozefui ir Oliveriui Kauderiui suteikė Melchizedeko kunigystę, o ją šie apaštalai buvo gavę iš Paties Viešpaties rankų.¹³

Trys iš [Gelbėtojo] apaštalų – Petras, Jokūbas ir Jonas – pasirodė Džozefui ir Oliveriui kažkur „tyruose“ prie Saskuehenos upės (žr. DS 128:20). Jie uždėjo rankas ant jų galvų ir suteikė jiems šį šventą įgaliojimą. [...]

Savo kunigystę galiu tiesiogiai atsekti iki šio įvykio. Mano kunigystės linija atrodo taip: mane iššventino Deividas O. Makėjus, kurį iššventino Džozefas F. Smitas, kurį iššventino Brigamas Jangas, kurį iššventino trys liudytojai, kuriuos iššventino Džozefas Smitas Jaunesnysis ir Oliveris Kauderis, kuriuos iššventino Petras, Jokūbas ir Jonas, o juos iššventino Viešpats Jėzus Kristus.

Panašiai ji atkeliavo pas [kiekvieną Melchizedeko kunigystės turėtoją]. Kiekvienas iš jūsų, šią kunigystę turintys broliai, ją taip pat tiesiogine linija gavote iš šio Petro, Jokūbo ir Jono suteikimo.¹⁴

Per Džozefą Smitą Viešpats apreiškė iš kitų bažnyčių mus išskiriančias tiesas.

Leiskite man paminėti bent keletą iš daugelio jaunajam Pranašui apreikštų doktrinų ir praktikų, išskiriančių mus iš visų kitų bažnyčių. Jos jums pažįstamos, tačiau verta jas pakartoti ir apie jas pamąstyti.

Dievybė

Pirmoji iš jų [...] yra paties Dievo ir Jo Mylimo Sūnaus, prisikėlusio Viešpaties Jėzaus Kristaus, pasirodymas. Mano supratimu ši didinga teofanija yra pats nuostabiausias įvykis po mūsų Viešpaties gimimo, gyvenimo, mirties ir prisikėlimo laiko viduryje.

Neturime liudijimų apie kokį nors kitą jam prilygstantį įvykį.

Ištisus šimtmečius žmonės rinkdavosi ir ginčydavosi dėl Dievybės esmės. 325 metais Konstantinas į Nikėją surinko įvairių sričių mokslo žmones. Po dviejų mėnesių aštrių debatų jie surado kompromisinį apibrėžimą, kuris tarp krikščionių kaip doktrininis pareiškimas apie Dievybę nusistovėjo ištisiems šimtmečiams.

Siūlau jums paskaityti tą apibrėžimą ir jį palyginti su berniuko Džozefo pareiškimu. Jis paprasčiausiai pasako, kad Dievas stovėjo priešais jį ir į jį prabilo. Džozefas galėjo Jį matyti ir galėjo Jį girdėti. Jis buvo kaip žmogus, apčiuopiama esybė. Be Jo dar buvo prisikėlęs Viešpats – atskira esybė, kurią Jis pristatė kaip Savo Mylimąjį Sūną, su Juo Džozefas irgi kalbėjosi.

Drįstu pareikšti, kad per tą trumpą nepaprastą regėjimą Džozefas apie Dievybę sužinojo daugiau nei visi praeities mokslininkai ir dvasininkai.

Šiame dieviškame apreiškime buvo neabejotinai patvirtintas Viešpaties Jėzaus Kristaus prisikėlimo realumas.

Šis Dievybės pažinimas, amžius slėptas nuo pasaulio, buvo pirmasis didis dalykas, kurį Dievas apreiškė Savo išrinktajam tarnui.¹⁵

Mormono Knyga yra bendraliudininkė su Biblija

Kalbu apie antrą labai svarbų Dievo apreikštą dalyką.

Krikščioniškasis pasaulis Bibliją laiko Dievo žodžiu. Dauguma net nežino, kaip ji pas mus atsirado.

Neseniai baigiau skaityti naujai išleistą knygą, parašytą garsaus mokslininko. Iš jo pateiktos informacijos darosi akivaizdu, kad įvairios Biblijos knygos į vieną buvo surinktos, regis, pakankamai nesisitemingai. Kai kada tam tikri įvykiai buvo aprašyti gerokai vėliau nei įvyko. Tad norisi klausti: „Ar Biblija yra tikra? Ar ji tikrai Dievo žodis?“

Mes atsakome, kad ji tikra tiek, kiek teisingai išversta. Prie jos atsiradimo prisidėjo Viešpaties ranka. Tačiau dabar ji nebėra vienintelė. Yra dar vienas liudijimas apie joje esančias reikšmingas ir svarbias tiesas.

Raštai skelbia, kad „dviejų ar trijų liudytojų parodymais remsis visa byla“ (2 Korintiečiams 13:1).

Mormono Knyga išėjo Dievo dovanos ir galios dėka. Ji – lyg balsas iš dulkių, liudijantis apie Dievo Sūnų. Joje kalbama apie Jo gimimą, tarnavimą, nukryžiuvimą ir prisikėlimą, ir apie Jo pasirodymą Amerikos žemyno Dosniosios žemės teisiesiems.

Ji yra apčiuopiamas daiktas, kurį galima paimti, skaityti ir išmėginti. Po jos viršeliais yra pažadas apie jos dievišką kilmę. Milijonai žmonių ją išmėgino ir suprato, kad tai tikras ir šventas metraštis. [...]

Kaip Biblija yra Senojo Pasaulio testamentas, taip Mormono Knyga yra Naujojo Pasaulio testamentas. Jos išvien skelbia, kad Jėzus yra Tėvo Sūnus. [...]

Ši šventa knyga, atėjusi per apreiškimą iš Visagalio, tikrai yra dar vienas testamentas apie mūsų Viešpaties dieviškumą.¹⁶

Kunigystės įgaliojimas ir Bažnyčios organizavimas

Kunigystė yra įgaliojimas veikti Dievo vardu. [...] Neseniai skaičiau vieną knygą apie ankstyvosios Bažnyčios atsimitimą. Jei tos Bažnyčios įgaliojimas buvo prarastas, kaip jį reikėjo atgauti?

Kunigystės įgaliojimas atėjo iš vienintelės įmanomos vietos – iš dangaus. Jis buvo perduotas rankomis tų, kurie tą galią turėjo tuomet, kai po žemę vaikščiojo Gelbėtojas. [...]

Kaip gražiai atsiskleidė šis Sugražinimo modelis, atvedęs į Bažnyčios organizavimą 1830 metais. [...] Pats Bažnyčios pavadinimas atėjo per apreiškimą. Kieno tai buvo Bažnyčia? Džozefo Smito? Oliverio Kauderio? Ne, tai buvo Jėzaus Kristaus Bažnyčia, atkurta žemėje šiomis pastarosiomis dienomis.¹⁷

„Mormono Knyga [...] tai lyg balsas iš dulkių, liudijantis apie Dievo Sūnų.“

Šeima

Kitas įstabus ir nepakartojamas apreiškimas, kurį gavo Pranašas, buvo amžinojo šeimos gyvavimo planas.

Šeima yra Visagalio kūrinys. Ji reiškia pačius švenčiausius ryšius. Ji reiškia pačias rimčiausias pastangas. Ji yra pamatinė visuomenės organizacija.

Per Dievo apreiškimus Savo pranašui atėjo doktrina ir įgaliojimas, per kurį šeimos yra kartu užantspauduojamos ne tik šiam gyvenimui, bet ir visai amžinybei.¹⁸

Mažų vaikų nekaltumas

Mažų vaikų nekaltumas – tai kitas apreiškimas, kurį Dievas davė per pranašą Džozefą. Įprastai kūdikiai krikštijami norint nuplauti vadinamąją Adomo ir Ievos nuodėmę. Pagal Sugražinimo doktriną krikštas yra skirtas kiekvieno žmogaus asmeninėms nuodėmėms atleisti. Jis tampa sandora tarp Dievo ir žmogaus. Jis atliekamas

sulaukus atsakomybės amžiaus, kai žmogus yra pakankamai suaugęs atskirti gėrį nuo blogio. Jis atliekamas panardinimu, simbolizuojant Jėzaus Kristaus mirtį bei palaidojimą ir Jo išėjimą prisikėlus.¹⁹

Mirusiųjų išgelbėjimas

Tęsdamas paminėsiu dar vieną apreikštą tiesą. Sakoma, kad Dievas yra nešališkas, tačiau nė vienoje kitoje man žinomoje bažnyčioje nėra sukurtos sąlygos už mirties uždangos esantiesiems gauti visas gyviesiems teikiamas palaimas. Nuostabioji mirusiųjų išgelbėjimo doktrina yra šios Bažnyčios savitumas. [...] Mirusiesiems suteikiamos tokios pačios galimybės, kaip ir gyviesiems. Ir vėl, kokias šlovingas ir nuostabias sąlygas per apreiškimą Savo pranašui sudarė Visagalis.²⁰

Dievo vaikų prigimtis, paskirtis ir potencialas

Yra apreikšta amžinoji žmogaus prigimtis. Mes esame Dievo sūnūs ir dukterys. Dievas yra mūsų dvasių Tėvas. Mes gyvenome dar prieš ateidami čia. Buvome asmenybės. Šiame gyvenime gimėme pagal dievišką planą. Čia esame, kad išbandytume savo vertumą pagal Dievo mums suteiktą valios laisvę. Mirę mes toliau gyvensime. Mūsų amžinasis gyvenimas susideda iš trijų fazių: pirmoji – mūsų ikimirtingasis gyvenimas; antroji – mūsų žemiškasis gyvenimas ir trečioji – mūsų pomirtinis gyvenimas. Mirdami mirštame šiam pasauliui ir pro uždangą įžengiame į tą aplinką, į kurią esame verti įžengti. Ir vėl, tai yra unikali, ypatinga ir brangi šios Bažnyčios doktrina, atėjusi per apreiškimą.²¹

Šiuolaikinis apreiškimas

Pateikiu šią trumpą santrauką apie nepaprastas žinias ir įgaliojimą, Dievo išlietus ant Savo pranašo galvos. [...] Yra dar vienas dalykas, apie kurį privalau užsiminti. Tai yra šiuolaikinio apreiškimo principas. Pranašo parašytame Tikėjimo Teiginyje skelbiama:

„Mes tikime visa, ką Dievas apreiškė, visa, ką jis apreiškia šiuo metu, ir tikime, kad jis dar apreikš daug didžiųjų ir svarbiųjų dalykų, susijusių su Dievo karalyste“ (Tikėjimo Teiginį 1:9).

Augančiai bažnyčiai, kuri šiais sudėtingais laikais plinta po visą žemę, reikalingas nuolatinis apreiškimas iš dangaus sosto, kad ją nukreiptų ir vestų pirmyn.

Su malda ir troškimu ieškodami Viešpaties valios mes liudijame, kad nukreipimas gaunamas, apreiškimai suteikiami ir kad Viešpats laimina Savąją Bažnyčią, einančią nulemtu keliu.

Tvirtu pamatu turėdami pranašo Džozefo dievišką pašaukimą ir per jį atėjusius apreiškimus iš Dievo, mes žengiamo pirmyn.²²

Po Džozefo Smito būdamas 15-uuju žmogumi, dėvinčiu jo gautą pranašo mantiją, iškilmingai liudiju, kad pranašo Džozefo pasakojimas apie [Sugrąžinimo įvykius] yra tikras, kad Tėvas [...] paliudijo apie Savo Sūnaus dieviškumą, kad Sūnus mokė berniuką pranašą ir kad po to buvo daug įvykių, atvedusių į vienintelės tikros ir gyvos bažnyčios ant visos žemės veido suorganizavimą [žr. DS 1:30].²³

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl pasaulio žmonėms reikėjo Jėzaus Kristaus Bažnyčios ir Evangelijos sugrąžinimo? (Žr. 1 poskyrį.) Kokiais būdais Viešpats ruošė kelią Evangelijos sugrąžinimui? (Žr. 2 poskyrį.)
- Apmąstykite prezidento Hinklio mokymus apie Pirmąjį regėjimą (žr. 3 poskyrį). Kokį poveikį jums yra padaręs jūsų liudijimas apie Pirmąjį regėjimą?
- Kodėl būtinai reikėjo, kad kunigystę sugrąžintų pasiuntiniai iš dangaus? (Žr. 4 poskyrį.) Kodėl svarbu, kad Melchizedeko kunigystę turintieji savo kunigystės įgaliojimą gali atsekti iki pat Jėzaus Kristaus?
- 5 poskyryje apžvelkite per apreiškimą pranašui Džozefui Smitui atėjusių tiesų santrauką. Kaip šios tiesos laimina jūsų gyvenimą? Kaip vaikams galėtume padėti šias tiesas suprasti ir vertinti?

Susijusios Raštų nuorodos

Izaijo 2:1–3; Apaštalų darbų 3:19–21; Apreiškimo 14:6–7; 2 Nefio 25:17–18; DS 128:19–21

Patarimas studijuojantiems

„Jūsų Evangelijos studijos yra veiksmingiausios, kai jus moko Šventoji Dvasia. Visada pradėkite Evangelijos studijas nuo maldos, meldami Šventosios Dvasios pagalbos“ (*Skelbti Mano Evangeliją* [2004], p. 18).

Išnašos

1. Iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 326.
2. „My Redeemer Lives“, *Ensign*, Feb. 2001, 72.
3. „At the Summit of the Ages“, *Ensign*, Nov. 1999, 73.
4. „Akmuo, atkirstas nuo kalno“, *2007 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga*.
5. „Aušta šviesesnė diena“, *2004 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga*.
6. „At the Summit of the Ages“, 73.
7. „Aušta šviesesnė diena“, ten pat.
8. „At the Summit of the Ages“, 73.
9. „Aušta šviesesnė diena“, ten pat.
10. „Akmuo, atkirstas nuo kalno“, ten pat.
11. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 226.
12. „Tai, ką žinau“, *2007 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga*.
13. „Didingi dalykai, kuriuos apreiškė Dievas“, *2005 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga*.
14. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 411.
15. „Didingi dalykai, kuriuos apreiškė Dievas“, ten pat.
16. „Didingi dalykai, kuriuos apreiškė Dievas“, ten pat.
17. „Didingi dalykai, kuriuos apreiškė Dievas“, ten pat.
18. „Didingi dalykai, kuriuos apreiškė Dievas“, ten pat.
19. „Didingi dalykai, kuriuos apreiškė Dievas“, ten pat.
20. „Didingi dalykai, kuriuos apreiškė Dievas“, ten pat.
21. „Didingi dalykai, kuriuos apreiškė Dievas“, ten pat.
22. „Didingi dalykai, kuriuos apreiškė Dievas“, ten pat.
23. „Special Witnesses of Christ“, *Ensign*, Apr. 2001, 20–21.

„Šios Bažnyčios misija – būti vėliava tautoms ir šviesa pasauliui.“

Vėliava tautoms, šviesa pasauliui

„Tai laikas, kai turime būti stiprūs. Tai laikas, kai turime judėti pirmyn nedvejodami, gerai žinodami mūsų misijos prasmę, kilmę ir svarbą.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Vos grįžęs iš misijos Anglijoje, Gordonas B. Hinklis atliko paskutinį savo misijos prezidento Džozefo F. Merilo pavedimą. Kaip Dvylikos Apaštalo Kvorumo narys prezidentas Merilas paprašė Gordono atsiškaityti Pirmajai Prezidentūrai: prezidentams Heberui Dž. Grantui, Dž. Rubenui Klarkui Jaun. ir Deividui O. Makėjui. Susisiekęs su Pirmosios Prezidentūros sekretoriumi Gordonas užsirašė į susitikimą.

Gordonui įžengus į Pirmosios Prezidentūros tarybos kambarį, jį šiltai pasitiko prezidentas Grantas su savo patarėjais. Tuomet prezidentas Grantas tarė: „Broli Hinkli, skirsime jums penkiolika minučių, kad papasakotum, ką vyresnysis Merilas nori mums perduoti.“ Iš kambario Gordonas išėjo po valandos ir penkiolikos minučių. Per jam skirtą laiką jis išsakė savo misijos prezidento rūpestį: misionieriams reikia geresnių leidinių, galinčių padėti jų darbe. Po jo trumpo pasakojimo Pirmoji Prezidentūra ėmė klausinėti ir tai pavirto valandos trukmės diskusija.

Atlikęs šį pavedimą, Gordonas manė, kad „jo misija jau tikrai baigta ir dabar laikas žengti toliau ir planuoti ateitį“. Kadangi Jutos universitete jis jau buvo įgijęs anglų kalbos bakalauro laipsnį, žurnalistikos magistro laipsnį jis norėjo įgyti Niujorke esančiame Kolumbijos universitete. Tačiau šiuos jo planus pakeitė po poros dienų nuo jo susitikimo su Pirmąja Prezidentūra įvykęs pokalbis telefonu. Paskambinęs prezidentas Makėjus tarė: „Broli Hinkli, vakar vykusiam Prezidentūros susitikime su Dvylika aptarėme tai, apie ką kalbėjote pokalbyje su mumis. Jūsų nurodytiems poreikiams spręsti subūrėme šešių Dvylikos

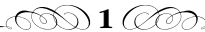
narių komitetą, kuriam pirmininkaus vyresnysis Styvenas L. Ričardasas. Norėtume jus pakviesti prisijungti prie šio komiteto darbo.“¹

Gordonas priėmė pakvietimą ir buvo pasamdytas kaip naujai įkurto Bažnyčios radijo, viešųjų ryšių ir misionieriškos literatūros komiteto atsakingasis sekretorius. Jis taip ir nestudijavo Kolumbijos universitete, niekada nedirbo pasaulio žinias publikuojančiu žurnalistu. Tačiau jis pradėjo visą gyvenimą truksiantį Evangelijos gerosios naujienos spausdinimą. Vėliau, kai tarnavo visuotiniu įgaliotiniu, šios pareigos buvo išplėstos.

Išsiugdęs gebėjimą net pačiomis sunkiausiomis aplinkybėmis aiškiai išsakyti savo mintis, Gordonas B. Hinklis dažnai gaudavo pavedimus bendrauti su korespondentais. Būdamas Bažnyčios prezidentas, jis toliau išnaudodavo progas prisidėti prie Jėzaus Kristaus Bažnyčios išvedimo „iš nežinios“ (DS 1:30). Jis pareiškė:

„Tikiu ir liudiju, kad šios Bažnyčios misija – būti vėliava tautoms ir šviesa pasauliui. Prisiėmėme didelį, visa apimančią įpareigojimą, nuo kurio negalime atsitraukti ar nusigręžti. Mes priimame tą įpareigojimą ir esame pasiryžę jį atlikti, ir su Dievo pagalba mums tai pavyks.“²

Gordono B. Hinklio mokymai

Bažnyčia lyg akmuo iš Danieliaus sapno rieda pirmyn pripildydama visą žemę.

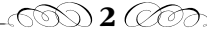
Šios Bažnyčios pradžia – nuolanki berniuko Džozefo Smito malda jo tėvo fermos giraitėje. Šis darbas prasidėjo nuo to nepaprasto patyrimo, kurį vadiname Pirmuoju regėjimu. [...] Tai Danieliaus sapno apie ne žmogaus rankomis nuo kalno atkirsto akmens riedėjimą pirmyn, pripildant visą žemę, įkūnijimas (žr. Danieliaus 2:44–45).³

Bažnyčios įkūrimo metu tebuvo šeši nariai [ir] saujelė tikinčiųjų, gyvenusių beveik nežinomame kaimelyje. [...] Šiandien Sionės kuolai klesti kiekvienoje Jungtinių Valstijų valstijoje, kiekvienoje Kanados provincijoje, kiekvienoje Meksikos valstijoje, kiekvienoje Centrinės bei Pietų Amerikos tautoje.

Visame Britų salyne ir Europoje ilgainiui tūkstančiai žmonių prisijungė prie šios Bažnyčios. Šis darbas pasiekė Baltijos tautas, Bulgariją, Albaniją ir kitus tos pasaulio dalies kraštus. Jis driekiasi per platųjį

Rusijos kraštą. Jis nusidriekė iki pat Mongolijos, po visas Azijos tautas iki pat Ramiojo vandenyno salų, Australijos, Naujosios Zelandijos, Indijos ir Indonezijos. Šis darbas klesti daugelyje Afrikos tautų. [...]

Ir tai tik pradžia. Šis darbas ir toliau plėsis, tarps ir judės per visą žemę.⁴

Pirmieji Bažnyčios vadovai turėjo pranašišką viziją apie šio Viešpaties darbo lemtį.

1847 m. liepos 24 d. iš mūsų žmonių sudarytas pionierių būrys atvyko į [Druskos Ežero] slėnį. Porą dienų anksčiau atvyko pirmoji grupelė. Brigamas Jangas atvyko šeštadienį. Kitą dieną šabo dienos pamaldos buvo surengtos du kartus – ryte ir po pietų. Šiems susirinkimams nebuvo jokio pastato. Spėju, kad tą alpinamai karštą liepos sekmadienį jie susėdo ant savo vežimų grąžulų, atsirėmė į ratus ir klausėsi kalbančių Brolių. Sezonas buvo gerai įsibėgėjęs, tad jų laukė milžiniška ir neatidėliotina užduotis apsėti žemę kitam sezonui. Tačiau prezidentas Jangas meldė jų nei tą dieną, nei kada nors vėliau nenusižengti šabui.

Kitą rytą, susiskirstę į grupeles, jie ėmė tyrinėti apylinkes. Brigamas Jangas, Vilfordas Vudrafas ir saujelė bendražygių iš stovyklos iškeliavo pėsčiomis. [...] Jie kopė į kupolo formos viršūnę, Brigamui Jangui tai buvo sunku daryti dėl neseniai persirgtos ligos.

Užkopę ant tos viršūnės, Broliai nužvelgė į pietus nuo jų besidriekiantį slėnį. Jei ne gluosniai ir vikšriai, augantys palei iš kalnų į ežerą vandenį nešančius upokšnius, tas slėnis būtų buvęs panašus į dykynę. Nebuvo jokių pastatų, tačiau prieš tai šeštadienį Brigamas Jangas buvo pasakęs: „Štai, čia ta vieta.“

Toji viršūnė, ant kurios jie stovėjo, buvo pavadinta Vėliavos viršūne, pagal šiuos didingus, pranašiškus Izaijo žodžius: „Jis [kalbant apie Dievą] iškels karo vėliavą tolimai tautai, švilptelėjimu pasišauks ją iš žemės pakraščiu. Tikrai ji atskubės žaibo greičiu!“ (Izaijo 5:26.)

„Jis duos ženklą tautoms, surinks Izraelio tremtinius. Sutelks Judo išblaškytuosius iš keturių pasaulio šalių.“ (Izaijo 11:12.) [...]

Manau, [tie Broliai] taip pat užsiminė apie šventyklos statymą [...], kad išsipildytų šie Izaijo žodžiai:

Antrąją atvykimo į Druskos Ežero slėnį dieną Brigamas Jangas ir keli kiti broliai užkopė ant kupolo formos kalvos, vėliau pavadintos Vėliavos viršūne, ir tyrinėjo aplinką.

„Ateityje atsitiks taip, kad Viešpaties Namų kalnas stovės tvirtai iškilęs virš kalnų ir bus aukštesnis už kalvas. Visos tautos plūs jo link;

daug tautų ateis ir sakys: „Ateikite, ir kopkime į Viešpaties kalną, į Jokūbo Dievo Namus, kad jis parodytų mums savo kelius, kad eitume jo takais.“ Iš Siono ateis mokymas ir Viešpaties žodis iš Jeruzalės.“ (Izaijo 2:2–3.)

Kaip paika, – galėjo kas nors pasakyti, išgirdęs šiuos vyrus tą 1847 metų liepos rytą. Jie nebuvo panašūs į valdžios vyrus su didingomis svajomis. Jie neatrodė kaip į žemėlapius įnikę ir imperiją planuojantys valdovai. Jie buvo išeiviai, išvaryti iš jų gražaus miesto prie Misisipės [upės] į Vakarų dykynes. Tačiau juos buvo užvaldžiusi vizija iš Raštų ir apreiškimo žodžių.

Žaviuosi tos grupelės toliaregiškumu. Tai buvo drąsu ir ryžtinga. Tai buvo beveik neįtikėtina. Ir štai jie ten stovėjo, beveik už 1600 kilometrų nuo artimiausios gyvenvietės į rytus ir beveik už 1300 kilometrų nuo Ramiojo vandenyno. Klimatas jiems buvo nežinomas. Dirva skyrėsi nuo juodžemio Ilinojaus ir Ajovos valstijose, kuriose jie dar taip neseniai gyveno. Čia jiems dar neteko auginti javų. Jiems dar neteko patirti žiemos. Jie dar nebuvo pastatę jokių pastatų. Šie pranašai, vilkintys senus, kelionėje nusidėvėjusius rūbus, apsiavę

auliniais batais, avėtais daugiau nei tūkstančio mylių kelyje nuo Navū iki šio slėnio, kalbėjo apie tūkstantmečio viziją. Iš pranašiškų pozicijų jie kalbėjo apie nepaprastą šio darbo lemtį. Tądien jie nulipo nuo tos viršūnės ir ėmėsi įgyvendinti savo svajonę.⁵

3

Niekada iš akiračio neturime paleisti dieviškos Dievo darbo lemties ir mūsų jame atliekamo vaidmens.

Kartais, vaikščiodami savo siaurais takais ir atlikdami nežymius pavedimus, nematome viso paveikslo. Kai dar buvau berniukas, buvo populiarūs darbiniai arkliai. Svarbi jų pakinktų dalis buvo kamanos. Abejose kamanų pusėse buvo akidangčiai. Jie buvo padaryti taip, kad arklys tematytų priekį ir nematytų šonų. Jie buvo skirti tam, kad arklys nesibaidytų ar nesiblaškytų ir visą dėmesį išlaikytų nukreiptą į žemę po savo kojomis.

Kai kurie iš mūsų savo darbą atliekame lyg užsidėję tokius akidangčius. Matome tik savo nedidelį siaurą kelią. Nematome platesnio vaizdo. Galbūt mūsų pareigos Bažnyčioje nėra reikšmingos. Tačiau gera jas stropiai atlikti. Taip pat gera žinoti, kaip tos pareigos prisideda prie platesnės Dievo karalystės augimo programos.

Prezidentas Haroldas B. Ly kartą pasakė [...], cituodamas nežinomą rašytoją: „Stebėk plačius laukus, o dirbk mažus.“

Šiuos žodžius aiškinu taip: pirmiau turime suvokti Viešpaties programos plotį, gylį ir aukštį – jos didybę ir nuostabumą, platumą ir neapėriamumą, o tada stropiai darbuotis ir vykdyti mums paskirtos tos programos dalies pareigas.

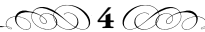
Visi darbuojamės mažame lauke. Jame besidarbuodami iš savojo akiračio nepaleiskime viso paveikslo vaizdo, visos dieviškos šio darbo lemties kompozicijos. Ją mums davė Dievas, mūsų Amžinasis Tėvas, tad visi turime prisidėti prie jos didingojo gobeleno audimo. Mūsų asmeninis indėlis gali būti nedidelis, tačiau jis nėra nesvarbus. [...]

Atlikdami tą dalį, į kurią esate pašaukti, niekada iš savojo akiračio nepaleiskite viso šio didingo ir nuostabaus paveikslo apie laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpio paskirtį. Į šį didingąjį dangaus Dievo mums duoto rašto gobeleną įauskite savo nedidelę gražiąją giją.

Laikykite aukštai iškėlę vėliavą, paskui kurią einame. Būkite stropūs, patikimi, dori ir ištikimi, kad toje vėliavoje nebūtų jokio broko.

Šios karalystės vizija – tai ne paviršutiniškas nakties sapnas, išnykstantis kartu su patekančia saule. Tai tikrai Dievo, mūsų Amžinojo Tėvo, planas ir darbas. Tas darbas susijęs su visais Jo vaikais.

Ravėdami šių vakarinių [Jutos] slėnių pelynus, kad galėtų kurtis bendruomenės, atlikdami gausybę kitų kasdieninių darbų, kad išgyventų ir augtų, mūsų [pionieriai] protėviai iš savo akiračio niekada nepaleisdavo viso šio didžiojo darbo, kurį jie dirbo, vaizdo. Tai darbas, kurį turime dirbti su ta pačia jų matyta vizija. Tai darbas, kuris tęsis net po to, kai paliksime šį pasaulį. Tepadeda Dievas mums, pagal Dievo valią pašauktiems Jo tarnams, darbuotis kuo geriau, kad šią karalystę neštume pirmyn ir statytume netobulomis rankomis, suvienytomis norint išgauti tobulą [gobeleno] raštą.⁶

Tautoms mes galime tapti vėliava, iš kurios žemės žmonės semsis stiprybės.

Mano broliai ir seserys, atėjo laikas būti aukštesniems, pakelti akis ir įtempti protus, kad geriau suprastume didžiąją tūkstantmetę šios Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios misiją. Tai laikas, kada turime būti stiprūs. Tai laikas, kai turime judėti pirmyn nedvejodami, gerai žinodami mūsų misijos prasmę, kilmę ir svarbą. Tai laikas, kai turime elgtis teisiai, nepaisydami pasekmių. Tai laikas, kai mus matys besilaikančius įsakymų. Tai laikas, kai turime skleisti gerumą ir meilę visiems, kurie vargsta arba klajoja tamsoje ir skausme. Tai laikas, kai visada turime būti atidūs ir paslaugūs, geri ir dorovingi bendraudami vieni su kitais. Kitais žodžiais, turime būti panašesni į Kristų.⁷

Jei pasaulis nekeis savo dabartinių tendencijų (vargu, ar taip nutiks) ir jei mes toliau seksime pranašų mokymais, mes vis labiau tapsime savita ir išskirtine liaudimi, kurią pasaulis pastebės. Pavyzdžiui, dėl pasaulio spaudimo byrant šeimos vientisumui, mūsų pozicija šeimos šventumo klausimu taps akivaizdesnė ir dar savitesnė, jei tik ištikimai laikysimės tos pozicijos.

Toliau plintant atlaidžiam požiūriui į lytinius santykius, Bažnyčios doktrina, kurios sistemingai mokoma daugiau nei pusantro šimto metų, taps vis savitesnė ir net keista daugeliui.

Kasmet mūsų visuomenei vis labiau įprantant vartoti alkoholį ir piktnaudžiauti vaistais, mūsų pozicija, Viešpaties išdėstyta daugiau nei prieš pusantro šimto metų, pasauliui taps neįprastesnė. [...]

Šabo dienai vis labiau tampant apsipirkimų ir pasilinksminimų diena, paklūstantieji šiam įstatymo priesakui, kurį Sinajuje pirštu užrašė Viešpats ir kuris pakartotinai buvo patvirtintas šiuolaikiniu apreiškimu, atrodo dar keistesni.

Ne visuomet lengva gyventi pasaulyje ir nebūti jo dalimi. Negalime gyventi tik su saviškiais ar patys sau, neturėtume net to norėti. Turime būti tarp kitų žmonių. Tai darydami galime būti maloningi. Galime būti neužgaulūs. Galime vengti bet kokios teisuoliškos dvasios ar nusiteikimo. Tačiau galime laikytis savų standartų. [...]

Jei laikysimės šių ir kitų Bažnyčios mokomų standartų, daugelis pasaulyje mus gerbs ir ras stiprybės sekti tuo, ką ir jie žino esant teisinga.

Ir, tariant Izaijo žodžiais: „Daug tautų ateis ir sakys: „Ateikite, ir kopkime į Viešpaties kalną, į Jokūbo Dievo Namus, kad jis parodytų mums savo kelius, kad eitume jo takais.“ (Izaijo 2:3.)

Mums nereikia kompromisų. Mes neturime eiti į kompromisus. Šiame Evangelijos laikotarpyje Viešpaties įžiebta žvakė gali tapti šviesa visam pasauliui, o pamatę mūsų gerus darbus žmonės ims šlovinti mūsų Tėvą danguje ir savo gyvenime elgtis taip, kaip matys mus elgiantis.

Pradedant nuo jūsų ir manęs, gali atsirasti daug žmonių, kurie dėl mūsų gyvenimo būdo ir elgesio namuose, darbe ir net pramogaujant gali tapti lyg miestu ant kalvos, į kurį žmonės galės žiūrėti ir mokytis, ir lyg vėliava, iš kurios žemės tautos galės semtis stiprybės.⁸

Jei norime šią Bažnyčią iškelti kaip vėliavą tautoms ir šviesą pasauliui, turime patys savo aplinkoje labiau atspindėti Kristaus gyvenimą. Gindami tai, kas teisu, neturime bijoti pasekmių. Niekada neturime baimintis. Paulius taip pasakė Timotiejui:

„Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvartos dvasią.

Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo“ (2 Timotiejui 1:7–8).⁹

Jūs paprasčiausiai negalite į šį reikalą, kuris yra Kristaus reikalas, žiūrėti pro pirštus. Jūs negalite paprasčiausiai stovėti ant šoninės linijos ir stebėti, kaip kaunasi gėrio ir blogio jėgos. [...]

Iš visų savo jėgų raginu jus neapsiriboti vien savo kasdienybės pareigomis, o būti stiprius, iniciatyviai ginti tai, kas padarys mūsų civilizaciją švytinčią ir mūsų gyvenimui teiks paguodos ir ramybės. Jūs galite būti iniciatyvūs. Būdami šios Bažnyčios nariai, turite iniciatyviai ginti šios Bažnyčios poziciją. Te jūsų pastangų neužgožia baimė.¹⁰

Neturime ko baimintis. Prie šturvalo stovi Dievas. Jis rodys palankumą šiam darbui. Besilaikantiems Jo įsakymų Jis išlies palaimų. Jis taip pažadėjo. O dėl to, kad pažadų Jis laikosi, galime net neabejoti.

[...] Mūsų Gelbėtojas, kuris yra mūsų Išpirkėjas, Didysis Jehova, galingasis Mesijas, pažadėjo: „Aš eisiu prieš jūsų veidą. Aš būsiu jūsų dešinėje ir jūsų kairėje, ir mano Dvasia bus jūsų širdyse, ir mano angelai aplink jus, kad jus palaikytų“ (DS 84:88).

„Todėl, – tarė Jis, – nebijok, mažoji kaimene; darykite gera; tegul nors žemė ir pragaras susivienija prieš jus; nes jeigu jūs pastatyti ant mano uolos, jie negali nugalėti. [...]

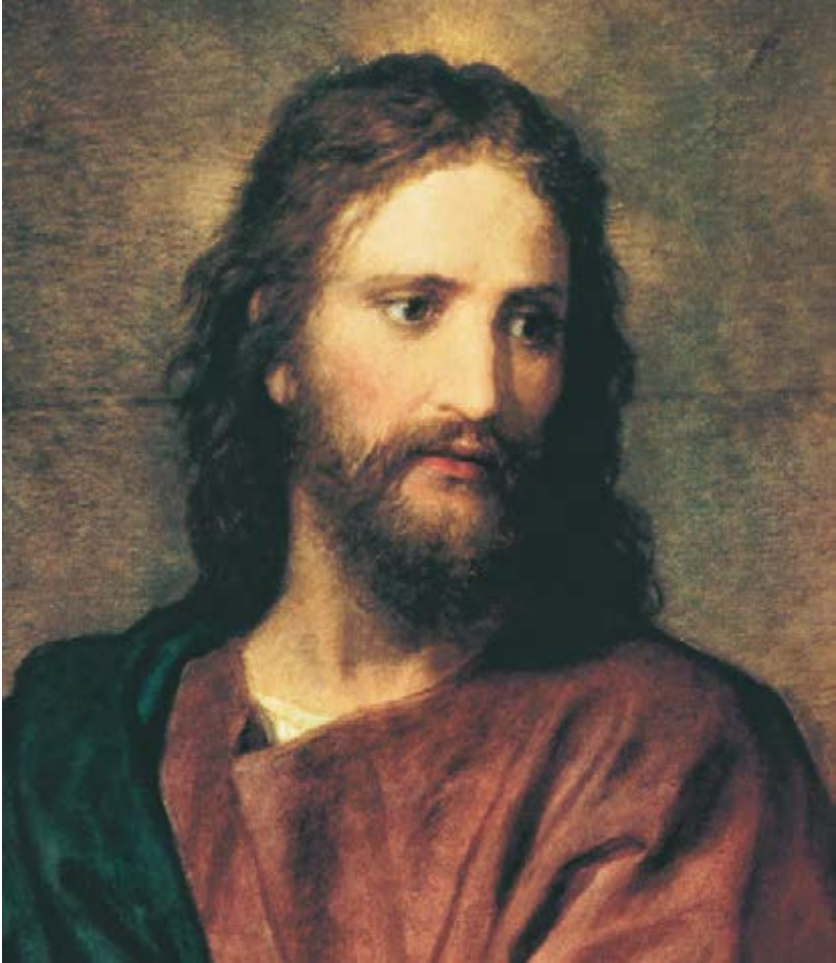
Dėl kiekvienos minties žvelkite į mane; neabejokite, nebijokite.

Žvelkite į žaizdas mano šone ir taip pat į vinių žymes mano rankose ir kojose; būkite ištikimi, laikykitės mano įsakymų, ir jūs pavaldėsitė dangaus karalystę“ [DS 6:34, 36–37].

Kartu ir vieningai darbuodamiesi mes, gyvojo Dievo tarnai, judėsime pirmyn, darydami darbą Jo Mylimo Sūnaus, mūsų Mokytojo, kuriam tarnaujame ir kurio vardą siekiame pašlovinti.¹¹

Turime būti tvirti. Turime suturėti pasaulį. Jei taip darysime, Visagalis bus mūsų stiprybė ir apsauga, mūsų vedlys ir apreiškėjas. Mus guos žinojimas, kad darome tai, ką Jis norėtų, kad mes darytume. Kiti gali su mumis nesutikti, tačiau esu tikras, kad jie mus gerbs. Mes neliksime vieni. Yra daug ne mūsų tikėjimo žmonių, kurie jaučiasi panašiai kaip mes. Jie mus palaikys. Jie palaikys mūsų pastangas.¹²

Tad džiūgaukime šiuo nuostabiu Viešpaties darbo laikotarpiu. Nebūkime išdidūs ar arogantiški. Būkime nuolankiai dėkingi. Ir tegul kiekvienas iš mūsų pasiryžta prisidėti prie šio nuostabaus Visagalio

„Jei norime šią Bažnyčią iškelti kaip vėliavą tautoms ir šviesą pasauliui, turime labiau atspindėti Kristaus gyvenimą.“

darbo spindesio, kuris lyg stiprybės ir gerumo švyturys nušvies visą žemę ir į kurį žvelgs visas pasaulis.¹³

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Klausimai

- Kokie jausmai jus apima 1 poskyryje skaitant apie Bažnyčios augimą nuo 1830 metų iki šių dienų?

- Apžvelkite prezidento Hinklio pasakojimą apie pirmuosius į Druskos Ežero slėnį atvykusius pionierius (Žr. 2 poskyrį). Ko galime pasimokyti iš šio pasakojimo? Ką gero mums davė toji pranašiška ankstyvos Bažnyčios vadovų vizija? Ką, jūsų manymu, reiškia būti „vėliava tautoms“? (Žr. Izaijo 5:26; 11:12.)
- 3 poskyryje kalbėdamas apie Dievo darbą prezidentas Hinklis ragina mus žvelgti į visą paveikslą, matyti platesnį vaizdą. Kodėl turime matyti visą paveikslą? Kodėl kartais jo nematome? Kokiais būdais nedidelėmis pastangomis galime prisidėti prie Dievo karalystės augimo?
- Apžvelkite kaip, pasak prezidento Hinklio, pastarųjų dienų šventieji vis labiau tampa „savita ir išskirtine liaudimi“ (4 poskyris). Kaip dirbdami Dievo darbą galime išvysti platesnę viziją ir būti drąsesni? Kaip gyventi pasaulyje ir būti ne iš pasaulio? Kaip galime „labiau atspindėti Kristaus gyvenimą“? Kodėl mums svarbu stovėti už tai, kas teisu?

Susijusios Raštų nuorodos

Mato 5:14–16; 1 Nefio 14:14; DS 1:1–6; 65:1–6; 88:81; 115:5–6

Patarimas mokytojui

„Tik žiūrėkite, kad nepamanytumėte, jog esate tas „tikrasis mokytojas“. Tai didelė klaida. [...] Žiūrėkite, kad netrukdytumėte. Esminis mokytojo vaidmuo yra taip paruošti kelią, kad žmonės pajautų bendravimą su Viešpačiu“ (Gene R. Cook, citata iš *Teaching, No Greater Call* [1999], 41).

Išnašos

1. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 83–85.
2. „Vėliava tautoms, šviesa pasauliui“, 2003 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. „Tegul dorybė nepaliaujamai puošia tavo mintis“, 2007 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
4. „Akmuo, atkirstas nuo kalno“, 2007 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
5. „An Ensign to the Nations“, *Ensign*, Nov. 1989, 51–52.
6. „An Ensign to the Nations“, 52–54.
7. „This Is the Work of the Master“, *Ensign*, May 1995, 71.
8. „A City upon a Hill“, *Ensign*, July 1990, 4–5.
9. „Vėliava tautoms, šviesa pasauliui“, 2003 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 138.
11. „This Is the Work of the Master“, 71.
12. „Vėliava tautoms, šviesa pasauliui“, 2003 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
13. „Condition of the Church“, *Ensign* or *Liahona*, Nov. 2004, 6.

Lavinkime laimingą požiūrį ir optimizmo dvasią

*„Tikėkite. Būkite laimingi. Nepraraskite
drąsos. Viskas susitvarkys.“*

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Prezidento Gordono B. Hinklio mama Ada Bitner Hinkli dažnai sakydavo, kad „laimingas požiūris ir šypsena veide žmogų gali pakylėti virš beveik kiekvieno nepasisekimo ir kad kiekvienas žmogus pats yra atsakingas už savo laimę“. ¹ Jo tėvas Brajentas S. Hinklis taip pat turėjo „igimtą pozityvų požiūrį“. ² Prezidentas Hinklis pasakojo: „Kai būdamas jaunuolis imdavau ką nors kritikuoti, mano tėvas sakydavo: „Iš cinikų nėra naudos, skeptikai nieko nekuria, o abejojantys nieko nepasiekia.“ ³ Veikiamas savo tėvų mokymo ir pavyzdžio jaunas Gordonas Hinklis išmoko į gyvenimą žvelgti optimistiškai ir su tikėjimu.

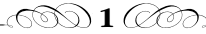
Būdamas misionierius Anglijoje vyresnysis Hinklis dėjo daug pastangų, kad sektų savo tėvų mokymais. Kiekvieną rytą jis paspausdavo porininkams ranką ir jie vienas kitam pasakydavo: „Gyventi gera.“ ⁴ Po beveik 70 metų jis tai pasiūlė daryti grupei misionierių Filipinuose. Jis jiems kalbėjo: „Vakar mano gyvenime buvo nuostabi diena. Kiekviena diena yra nuostabi diena mano gyvenime. Viliuosi, kad ir kiekvieno iš jūsų gyvenime kiekviena diena yra nuostabi diena. Viliuosi, kad ruošdamiesi rytais paspausite savo porininkui ranką ir pasakysite: „Brolis (Sese), gyventi gera. Eikime laukan ir gerai praleiskime laiką.“ O kai vakarais sugrįšite, viliuosi, kad galėsite vieni kitiems pasakyti: „Buvo gera diena. Gerai praleidome laiką. Kažkam padėjome. [...] Susisiekime vėliau su jais ir melskimės bei vilkimės, kad jie ateis į Bažnyčią.“ Misijoje kiekviena diena turėtų būti gera diena.“ ⁵

„Yra daug priežasčių mums būti optimistais.“

Šis patarimas iliustruoja prezidento Hinklio požiūrį į gyvenimą. Vyresnysis Raselas M. Nelsonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pasiūlyto tokiu pastebėjimu apie prezidentą Hinklį ir jo žmoną Mardžorę. „Jie nešvaisto laiko mąstydami apie praeitį ar nerimaudami dėl ateities. Jie ir toliau išstvermingai eina pirmyn nepaisydami jokių negandų.“⁶ Vyresnysis Džefris R. Holandas, taip pat iš Dvylikos Kvorumo, pridūrė: „Viskas susitvarkys“, – taip dažnai sakydavo prezidentas Hinklis šeimai, draugams ir bendradarbiams. „Nesiliaukite bandę! – tardavo jis. – Tikėkite. Būkite laimingi. Nepraraskite drąsos. Viskas susitvarkys.“⁷

Gordono B. Hinklio mokymai

Laimės ir optimizmo dvasią galime lavinti net tada, kai dauguma žmonių nusiteikę neigiamai ir pesimistiškai.

Žemėje paplito baisus pesimizmo negalavimas. Šis negalavimas kaip pandemija. Esame nuolat maitinami stabilia ir rūgščia asmenybės žeminimo, priekabiavimo ir neteisybės kalbėjimo apie kitus dieta. [...]

Atėjau [...] prašyti, kad liautumės ieškoję audrų ir imtume labiau mėgautis giedra. Siūlau labiau pabrėžti pozityvumą. Prašau, kad gėrio ieškotume giliau, liautumės įžeidinėję ar kalbėję sarkastiškai, kad dažniau girtume už dorą ir pastangas.

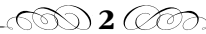
Neprašau nutildyti visos kritikos. Pataisymas sąlygoja augimą. Atgaila sąlygoja stiprybę. Išmintingas yra tas vyras ar moteris, kurie kitiems pripažįsta padarę klaidų ir stengiasi jas ištaisyti. Nesakau, kad turėtume kalbėti tik apie rožinį gyvenimą. Protingai, tačiau kartu ir nuoširdžiai bei sąžiningai išsireikšti yra įgūdis, kurį turėtume atrasti ir lavinti. Tad siūlau ir prašau nusigręžti nuo mūsų visuomenę persmelkusio negatyvizmo ir mūsų žemėje ir laikais, kuriais gyvename, ieškoti gėrio, apie kito dorybę kalbėti dažniau nei apie klaidas, optimizmu keisti pesimizmą. Savo baimes pakeiskime savo tikėjimu.⁸

Yra daug priežasčių šiame pasaulyje mums būti optimistais. Taip, aplink vyksta tragedijos. Taip, visur yra problemų. Tačiau [...] nieko nepakeisite, jei būsite nusiteikę pesimistiškai ar ciniškai. Pakeisite tuomet, kai žvelgsite optimistiškai ir darbuositės su tikėjimu.⁹

Neatsiduokite nevilčiai. Nepasiduokite. Tamsoje ieškokite šviesos. Ir jums tikrai atsivers galimybės. Neleiskite, kad pražūtis pranašai jūsų galimybėms keltų pavojų.¹⁰

Lavinkite laimingą požiūrį. Lavinkite optimizmo dvasią. Vaikščiokite su tikėjimu, mėgaudamiesi gamtos grožiu, savo mylimų žmonių gerumu ir savo širdyje esančiu liudijimu apie dieviškus dalykus.¹¹

Viešpaties planas yra laimės planas. Kelias bus lengvesnis, rūpesčių bus mažiau, sunkumai bus ne tokie varginantys, jeigu mes gyvenime jausdami laimės dvasią.¹²

Užuot pernelyg ilgai gilinėsi į savo problemas, leiskimės vedami ir laiminami dėkingumo dvasios.

Kaip nepaprastai esame palaiminti! Kokie dėkingi turime būti! [...] Lavinkime dėkingumo dvasią už gyvenimo palaimą ir už kiekvieno iš mūsų turimas nepaprastas dovanas bei privilegijas, kuriomis galime mėgautis. Viešpats pasakė, kad žemę paveldės romieji. (Žr. Mato 5:5.) Negaliu nepasidalinti supratimu, kad romumas reiškia dėkingumo dvasią kaip priešingybę pasikliovimo vien savimi požiūriui, tai reiškia didesnės už save galios pripažinimą, Dievo atpažinimą ir Jo įsakyimų priėmimą. Tai yra išminties pradžia. Su dėkingumu vaikščiokite priešais Tą, kuris yra gyvasties ir visų gerųjų dovanų davėjas.¹³

Pasaulio istorijoje dar nebuvo didingesnio laiko gyventi žemėje nei dabar. Kokie dėkingi turėtume jaustis už tai, kad esame gyvi šiuo nuostabiu laiku ir turime visas šias nepakartojamas palaimas.¹⁴

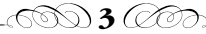
Kai pagalvoju apie per mano gyvenimą atsiradusius stebuklus, kurių atsirado daugiau nei per visą žmonijos istoriją kartu sudėjus, tampu nuolankesnis ir dėkingesnis. Susimąstau apie automobilius, lėktuvus, kompiuterius, faksus, el. paštą ir internetą. Visa tai yra nepakartojama ir stebuklinga. Susimąstau apie milžiniškus žingsnius medicinos ir sanitarijos srityse. [...] Ir be viso to dar įvyko tyrosios Jėzaus Kristaus Evangelijos sugrąžinimas. Jūs ir aš esame dalis šio stebuklo, šio didžio darbo ir karalystės, kuri plėsdamasi visoje žemėje laimina žmonių gyvenimus. Koks nepaprastai dėkingas aš jaučiuosi.¹⁵

Gyvename laikų pilnatvėje. Įsidėmėkite šią frazę. Įsidėmėkite žodį *pilnatvė*. Jis reiškia, kad iš visos praeities buvo surinktas gėris ir žemėn sugrąžintas šiame paskutiniame Evangelijos laikotarpyje.

Mano širdis [...] kupina dėkingumo Visagaliui Dievui. Dėl Jo Sūnaus, kuris yra šio pasaulio Dievas, dovanos esame taip nepaprastai palaiminti. Mano širdis atkartoja mūsų giesmės žodžius: „Suskaičiuok malones, jas išvardink tu, ir nustebsi, kiek tau davė Viešpats jų“ (*Giesmės*, 136).¹⁶

Jausdami dėkingumą širdyse, neužsibūkime prie kelių turimų problemų. Verčiau skaičiuokime savo palaimas ir su didinga didžio tikėjimo įkvėpta dėkingumo dvasia eikime pirmyn ir statykime žemėje Dievo karalystę.¹⁷

Tegul dėkingumo dvasia vadovauja jums ir laimina jus dieną ir naktį. Stenkitės dėl jos. Ir pamatysite, kokių nuostabių rezultatų sulauksite.¹⁸

Jėzaus Kristaus Evangelija yra priešastis džiaugtis.

Viešpats pasakė: „Todėl pakylėk savo širdį ir džiūgauk, ir glauskis prie tavo sudarytų sandorų“ [DS 25:13]. Tikiu, kad kiekvienam iš mūsų Jis sako džiaugtis. Evangelija – tai džiaugsmas! Ji yra priešastis mums džiaugtis.¹⁹

Niekada nepamirškite, kas esate. [...] Jūs esate tikrų tikriausias Dievo vaikas. [...] Jis yra jūsų Amžinasis Tėvas. Jis myli jus. [...] Jis nori, kad Jo sūnūs ir dukterys būtų laimingi. Nuodėmė niekada nebuvo laimė. Nusizengimas niekada nebuvo laimė. Nepaklusnumas niekada nebuvo laimė. Laimė randama per mūsų Tėvo danguje planą bei Jo Mylimojo Sūnaus, Viešpaties Jėzaus Kristaus, įsakymų laikymąsi.²⁰

Kad ir ką darėte praeityje, aš siūlau jums iššūkį [...] susitvarkyti savo gyvenimą pagal Evangelijos mokymus, su meile, pagarba ir dėkingumu žvelgti į šią Bažnyčią kaip į savo tikėjimo motiną, savo gyvenimu parodyti pavyzdį to, kaip Jėzaus Kristaus Evangelija žmogui teikia džiaugsmą.²¹

Atgaila yra vienas iš pirmųjų Evangelijos principų. Atlaidumas yra dieviškumo žymė. Jums yra vilties. Jums priešaky visas gyvenimas, kurį galite pripildyti džiaugsmo, kad ir kokia nuodėminga galbūt buvo jūsų praeitis. Šis darbas – tai gelbėjimo darbas ir pagalba žmonėms įveikiant bėdas. Tai yra Evangelijos paskirtis.²²

„Gyvenkite linksmai ir juokdamiesi. Gyvenimu reikia mėgautis, o ne tik išverti.“

Sutinku labai daug žmonių, kurie nuolat skundžiasi dėl savo pareigų naštos. Suprantama, kad spaudimas didelis. Yra daug, pernelyg daug darbų, kuriuos reikia atlikti. Prie viso šio spaudimo dar prisideda finansinė našta, tad dėl viso to esame linkę skųstis – dažniausiai namie, tankiai ir viešumoje. Keiskite savo mąstymą. Evangelija – tai geroji naujiena. Žmogus yra tam, kad galėtų džiaugtis [žr. 2 Nefio 2:25]. Būkite laimingi! Tegul ta laimė švyti jūsų veiduose ir prabyla per jūsų liudijimus. Nutiks bėdų. Kartais – tragedijų. Tačiau tarp viso to yra Viešpaties prašymas:

„Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; aš jus atgaivinsiu!

Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą.

Mano jungas švelnus, mano našta lengva.“ (Mato 11:28–30.)

Man labai patinka šie Dženkinso Loido Džounso žodžiai, kuriuos kadaise išsikirpau iš vieno *Deseret News* straipsnio. Pasidalinsiu jais su jumis. [...] Jis sakė:

„Jei kas nors įsivaizduoja, jog palaima yra normalu, tai toks žmogus iššvaistys daug laiko visiems šaukdamas, kad jį apiplėšė.

Dauguma golfo kamuoliukų neįkrenta į duobutes. Didžiąją jautienos dalį sunku kramtyti. Dauguma vaikų užauga paprastais žmonėmis. Dauguma sėkmingų santuokų yra pagrįstos aukštu abipusės tolerancijos laipsniu. Dauguma darbų dažniausiai yra nuobodūs, o ne kitokie. [...]

Gyvenimas – kaip kelionė traukiniu senais laikais: uždelsimai, nukreipimai į šalį, dūmai, dulkės, pelenai ir kratymas, retkarčiais pajavairinami nuostabių vaizdų ir jaudinančių greičio šuolių.

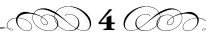
Paslaptis ta, kad reikia Viešpačiui dėkoti už leidimą keliauti.“ (*Deseret News*, 12 June 1973.)

Kartoju, broliai ir seserys, paslaptis ta, kad reikia Viešpačiui dėkoti už leidimą keliauti; tikrai, ar ne nuostabi ši kelionė? Mėgaukitės ją! Pasijuokite iš jos! Uždainuokite apie ją! Prisiminkite šiuos Patarlių autoriaus žodžius:

„Linksmas širdis – geras vaistas, o niūri dvasia džiovina kaulus.“ (Patarlių 17:22.)²³

Tegul jūsų gyvenime būna nors koks šviesesnis atspalvis. Turi būti linksmybių ir laimės, humoro jausmo, sugebėjimo kartais pasijuokti iš to, kas juokinga.²⁴

Gyvenkite linksmi ir su juoku. Gyvenimu reikia mėgautis, o ne tik išverti.²⁵

Evangelija – tai žinia apie pergalę, kurią reikia priimti entuziastingai, su prieraišumu ir optimizmu.

Šiandien stoviu čia dėl Viešpaties darbo nusiteikęs optimistiškai. Negaliu įsivaizduoti, jog Dievas darbą žemėje būtų pradėjęs tam, kad jis sužlugtų. Negaliu tikėti, kad darbas mažėja. Žinau, kad jis didėja. [...] Turiu paprastą ir rimtą tikėjimą, kad gėris nugalės ir kad įsiviešpataus tiesa.²⁶

Mane visuomet domino istorija apie Kalebą, Jozuę ir kitus Izraelio žvalgus. Mozė išvedė Izraelio vaikus į dykumą. Antraisiais klajonių

metais Kanaano kraštui išžvalgyti iš visų dvylikos genčių jis išrinko po atstovą, kuris grįžęs turėjo jam pranešti apie krašto išteklius bei žmones. Kalebas atstovavo Judo genčiai, o Jozuė – Efraimo genčiai. Tad dvylika jų nuvyko į Kanaano žemę. Jie išvydo derlingą kraštą. Jame išbuvo keturiasdešimt dienų. Kad įrodytų to krašto derlingumą, sugrįžę jie parsinešė „ankstyvųjų vynuogių“ (Skaičių 13:20).

Jie atėjo priešais Mozę ir Aaroną bei visus Izraelio vaikus ir prabilo apie Kanaano kraštą: „Tikrai jis pienu ir medumi teka. Štai jo vaisiai“ (27 eil.).

Tačiau dešimt žvalgų tapo savo abejonių ir baimės aukomis. Jie pateikė neigiamą pranešimą apie kanaanitų skaitlingumą bei ūgį. Jie padarė išvadą, kad „jie už mus stipresni“ (31 eil.). Jie palygino save su žiogais prieš tame krašte matytus milžinus. Jie buvo savo pačių bailumo aukos.

Tada priešais žmones stėjo Jozuė ir Kalebas ir tarė: „Kraštas, kurį mes perėjome ir išžvalgėme, yra nepaprastai gera šalis.

Jei Viešpats bus mums malonus, jis mus nuves į tą kraštą ir duos mums žemę, tekančią pienu ir medumi.

Tik nemaištaukite prieš Viešpatį! Nebijokite to krašto žmonių, nes jie mums yra tik duona! Jų apsauga paliko juos, o Viešpats yra su mumis. Nebijokite jų!“ (14:7–9)

Tačiau žmonės buvo labiau linkę patikėti tais dešimčia abejojančių nei Kalebu ir Jozue.

Tada pats Viešpats pareiškė, kad Izraelio vaikai klajos po dykumą keturiasdešimt metų – tol, kol išmirs visa abejojusi ir bijojusi karta. Raštuose sakoma, kad „tie vyrai, kurie paskleidė melus apie kraštą, mirė nuo maro Viešpaties akivaizdoje.

Tik [...] Jozuė ir [...] Kalebas išliko gyvi iš tų, kurieėjo išžvalgyti krašto“ (37–38 eil.). Jiedu buvo vieninteliai iš tos grupelės išgyvenę tuos keturis dešimtmečius ir turėję privilegiją įžengti į pažadėtąją žemę, apie kurią papasakojo teigiamai.

Tarp savo aplinkinių matome kai kuriuos, nesidominčius šio darbo ateitimi, abejingus, kalbančius apie suvaržymus, išsakančius baimes, eikvojančius laiką ieškojimui ir aprašymui to, ką jie laiko silpnybėmis,

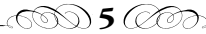
kurios iš tikro visai nesvarbios. Abejodami šio darbo praeitimi, jie negali įsivaizduoti jo ateities.

Gerai buvo pasakyta senovėje: „Kai nėra regėjimo, žūsta tauta“ (Patarlių 29:18, D. Kundroto Biblijos vertimas). Šiame darbe nėra vietos tiems, kurie tiki vien nesėkmės bei nevilties evangelija. Evangelija – tai geroji naujiena. Tai žinia apie pergalę. Tai dalykas, kurį reikia priimti su entuziazmu.

Viešpats niekada nesakė, kad nebus jokių rūpesčių. Mūsų žmonės pažino įvairiausius suspaudimus, kai šio darbo priešininkai persekiojo juos. Tačiau visuose jų sielvartuose matėsi tikėjimas. Šis darbas pastoviai judėjo pirmyn ir nuo pat jo pradžios niekada nežengė nė žingsnio atgal. [...]

Tai yra Visagalio darbas. Ar mes, kaip individai, eisime pirmyn, priklausys nuo mūsų pačių. Tačiau Bažnyčia niekada nesiliaus judėjusi pirmyn. [...]

Pasiėmęs Mozę pas Save, Jozuei Viešpats tarė: „Būk stiprus ir ryžtingas [...]. Taigi nesibaimink ir nenuogąstauk, nes Viešpats, tavo Dievas, su tavimi, kad ir kur eitumei!“ (Jozuės 1:9.) Tai yra Jo darbas. Niekada to nepamirškite. Priimkite jį su entuziazmu ir prieraišumu.²⁷

Žinodami, kad visi esame Dievo vaikai, galime būti ryžtingesni, labiau pasitemę ir šiek tiek geresni.

Šių dienų pasaulyje yra liūdna tendencija vieniems kitus žeminti. Ar kada esate mąstę, kad norint įžeisti kitą žmogų nereikia didelių protinių gebėjimų? Pabandykite atvirškčiai. Pabandykite sakyti komplimentus. [...]

Mūsų visuomenėje taip pat paplitusi liūdna tendencija save sumenkinti. Kiti žmonės mums gali atrodyti labiau pasitikintys savimi, tačiau iš tikrųjų dauguma mūsų daugiau ar mažiau jaučiamės nevisaverčiai. Svarbiausia su savimi apie tai nekalbėti. [...] Svarbiausia kuo geriau išnaudoti tai, ką turime.

Nešvaistykite laiko savigailai. Nemenkinkite savęs. Niekada nepamirškite, kad esate Dievo vaikas. Jūs turite dievišką pirmagimystę. Jumyse yra dalelė Dievo.²⁸

Mes giedame: „Dievo vaikas aš“ (*Giesmės*, 169). Tai nėra vien įsivaizdavimas, poetinis žodžių žaismas – tai gyva tiesa. Kiekviena- me iš mūsų yra dalelė dieviškumo, kurį reikia kultivuoti, kurį reikia iškelti į paviršių, kurį reikia kažkaip išreikšti. Tėveliai ir mamytės, mokykite savo vaikus, kad jie pačia tikriausia tiesiogine prasme yra Dievo sūnūs ir dukterys. Visame pasaulyje nėra tikresnės tiesos nei ši: galvoti, kad mumyse yra dieviškumo dalelė.²⁹

Tikėkite savimi. Tikėkite savo gebėjimais daryti didingus ir gerus dalykus. Tikėkite, kad nėra tokio aukšto kalno, į kurį nesugebėtumėte įkopti. Tikėkite, kad nėra tokios nuožmios audros, kurios nesugebėtumėte suvaldyti. [...] Jūs esate Dievo vaikas, turintis neribotų gebėjimų.³⁰

Būkite ryžtingesni, labiau pasitempę ir šiek tiek geresni. Pasi- stenkite truputį labiau. Būsime laimingesni. Širdyje pajusite naują pasitenkinimą, naują džiaugsmą.³¹

Be abejo, kelyje pasitaikys kelios problemos. Reikės įveikti sunkumus. Tačiau jie nesitęs amžinai. [Dievas] jūsų neapleis. [...]

Žvelkite į pozityvią pusę. Žinokite, kad Jis jus sergi, kad Jis klausosi jūsų maldų ir į jas atsakys, kad Jis myli jus ir kad Jis tą meilę parodys.³²

Juk yra tiek daug mielų, malonių ir gražių dalykų, nuo kurių galima viską pradėti. Esame Jėzaus Kristaus Evangelijos dalininkai. Evangelija reiškia „geroji naujiena“! Viešpaties žinia – tai žinia apie viltį ir išgelbėjimą! Viešpaties balsas – tai džiugių naujienų balsas! Viešpaties darbas – tai šlovingų pasiekimų darbas!

Tamsią ir neramią valandą Viešpats savo mylimiesiems tarė: „Tenebūkštauja jūsų širdys ir teneliūdi!“ (Jono 14:27.)

Šie nepaprasti padrąsinimo žodžiai – tai žiburys kiekvienam iš mūsų. Juo tikrai galime pasikliauti. Nes Jis ir Jo pažadai niekada nenuvils.³³

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Pagalvokite apie prezidento Hinklio patarimą „gėrio ieškoti giliau“ ir „lavinti laimingą požiūrį [ir] optimizmo dvasią“ (1 poskyris).

Kodėl toks patarimas mums reikalingas šiomis dienomis? Kaip galime lavinti laimingą požiūrį?

- Prezidentas Hinklis sakė, jog kai mums vadovauja dėkingumo dvasia, sulauksime „nuostabių rezultatų“ (Žr. 2 poskyrį). Dėl ko, jūsų manymu, galime sulaukti šių „nuostabių rezultatų“? Kaip esate laiminami turėdami dėkingumo dvasią?
- Ką manote apie gyvenimo palyginimą su kelione traukiniu senais laikais? (Žr. 3 poskyrį.) Kokią įtaką geroji Evangelijos naujiena daro jūsų požiūriui į tokią kelionę?
- Kaip, jūsų manymu, pasakojimas apie Kalebą ir Jozuę siejasi su mūsų gyvenimu? (Žr. 4 poskyrį.) Kokių esate matę pavyzdžių, kai žmonės entuziastingai priima Evangeliją? Kaip galime atgauti optimizmą, jei mus yra apėmusi nevilts? Kokie potyriai padidino jūsų optimizmą dėl Viešpaties darbo?
- Kodėl, jūsų manymu, yra tendencija menkinti kitus ir save? Kaip galime įveikti šią tendenciją? Kaip mes, asmeniškai ir šeimomis, galime padėti kitiems būti ryžtingesniems ir pasitempusiems? (Žr. 5 poskyrį.)

Susijusios Raštų nuorodos

Jono 16:33; Filipiečiams 4:13; Mozijo 2:41; Almos 34:38; Etero 12:4; DS 19:38–39; 128:19–23

Patarimas studijuojantiems

„Elgdamiesi taip, kaip esate mokomi, įgysite daugiau ilgalaikio supratimo (žr. Jono 7:17)“ (*Skelbti Mano Evangeliją* [2004], p. 19). Galite paklausti savęs, kaip galite pritaikyti Evangelijos mokymus namuose, darbe ir vykdydami bažnytines pareigas?

Išnašos

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 37.
2. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 37.
3. “The Continuing Pursuit of Truth,” *Ensign*, Apr. 1986, 4.
4. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 76.
5. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 343.
6. Russell M. Nelson, “Spiritual Capacity,” *Ensign*, Nov. 1997, 15.
7. Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands,” *Ensign*, June 1995, 4.
8. “The Lord Is at the Helm” (Brigham Young University devotional, Mar. 6, 1994), 3–4, speeches.byu.edu.
9. Citata iš Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands,” 4.
10. “The Continuing Pursuit of Truth,” 4.

11. "If Thou Art Faithful," *Ensign*, Nov. 1984, 92.
12. "Each a Better Person," *Ensign*, Nov. 2002, 100.
13. "With All Thy Getting Get Understanding," *Ensign*, Aug. 1988, 3–4.
14. "The Spirit of Optimism," *New Era*, July 2001, 4.
15. "Keep the Chain Unbroken" (Brigham Young University devotional, Nov. 30, 1999), 1–2, speeches.byu.edu.
16. "My Redeemer Lives," *Ensign*, Feb. 2001, 70.
17. "The Lord Is at the Helm," 6.
18. "A Prophet's Counsel and Prayer for Youth," *Ensign*, Jan. 2001, 4.
19. "If Thou Art Faithful," 91–92.
20. "Stand True and Faithful," *Ensign*, May 1996, 93–94.
21. "True to the Faith," *Ensign*, June 1996, 4.
22. "Stand True and Faithful," 94.
23. "Four Imperatives for Religious Educators" (address to religious educators, Sept. 15, 1978), 4.
24. "A Challenging Time—a Wonderful Time" (address to religious educators, Feb. 7, 2003), 4.
25. "Stand True and Faithful," 94.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 410.
27. "Stay the Course—Keep the Faith," *Ensign*, Nov. 1995, 71–72.
28. "Strengthening Each Other," *Ensign*, Feb. 1985, 3–4.
29. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), 90–91.
30. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2:2000–2004* (2005), 452.
31. "The Quest for Excellence" (Brigham Young University devotional, Nov. 10, 1998), 5, speeches.byu.edu.
32. "How Can I Become the Woman of Whom I Dream?" *Ensign*, May 2001, 96.
33. "The Continuing Pursuit of Truth," 6.

Pionierių tikėjimo ir pasiaukojimo paveldas

„Ar esate iš pionierių giminės, ar tik vakar prisijungėte prie Bažnyčios, esate dalis to didingo paveikslo, apie kurį svajojo tie vyrai ir moterys. [...] Jie padėjo pamatus. O mūsų pareiga ant jų statyti.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Kolambuso Ohajo šventyklos pašventinime prezidentas Gordonas B. Hinklis kalbėjo apie savo pionierius protėvius. Vėliau jis prisiminė:

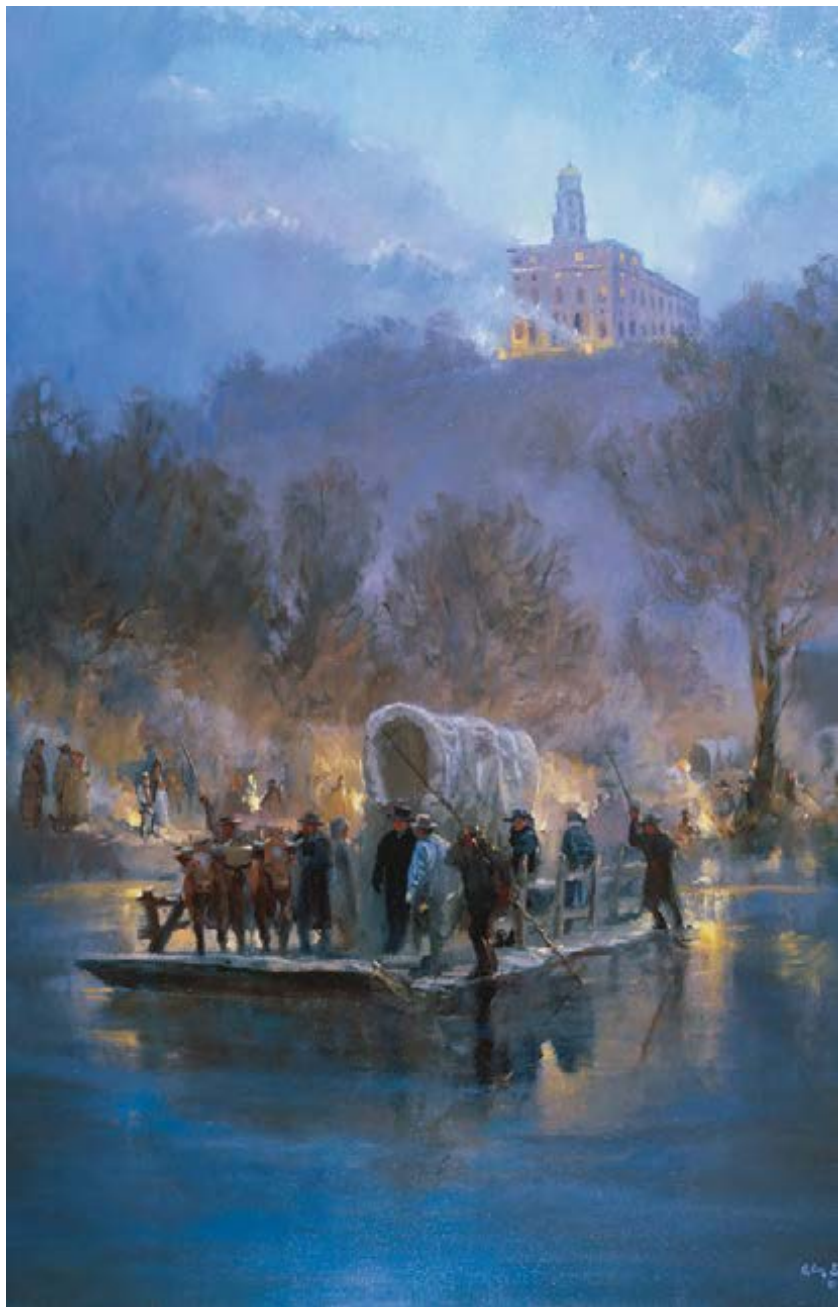
„Sėdėdamas celestialiniame kambaryje susimąščiau apie savo prosenelį. [...] Neseniai lankiausi Kanadoje, jo palaidojimo vietoje, esančioje visai prie pat šiaurinės Niujorko valstijos sienos. [...] Jis mirė jaunas, vos 38-erių.“

Mirus prezidento Hinklio proseneliui, jo sūnui Airai, prezidento Hinklio seneliui, nebuvo nė trejų metų. Airos motina netrukus vėl ištekėjo ir po kelerių metų persikėlė į Ohają, vėliau – į Ilinojų. Ji mirė 1842 metais, o trylikametis Aira liko našlaitis. Prezidentas Hinklis pasakojo toliau:

„Mano senelis [Aira Hinklis] buvo pakrikštytas Navū mieste ir [...] po to kartu su [pionieriais] kėlėsi per lygumas.“ Tos kelionės metu tą pačią 1850 metų dieną mirė Airos „jaunutė žmona ir jo įbrolis. Jis juos palaidojo savo paties grubiai sukaltuose karstuose ir nešdamas kūdikį keliavo iki pat [Druskos Ežero] slėnio.

Brigamo Jango prašymu jis pastatė Kov Fortą, buvo pirmasis kuolo Filmore [Jutoje] prezidentas ir nuveikė dar tūkstantį kitų dalykų, kad pastūmėtų šį darbą į priekį.

Tada gimė mano tėvas. [...] Jis tapo stambiausio Bažnyčios kuolo su daugiau nei 15 000 narių prezidentu.“

„Mūsų Evangelijos protėvius skatinusi galia buvo tikėjimo Dievu galia.“

Netrukus prezidento Hinklio mintys nuo jo protėvių nukrypo į jo palikuonis. Jis tęsė:

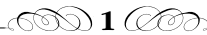
„Kai sėdėdamas šventykloje mažčiau apie šių trijų vyrų gyvenimus, pažvelgiau į dukrą, į jos dukrą, savo anūkę, ir jos vaikus – mano proanūkius. Staiga supratau, kad esu šių septynių kartų viduryje – trys kartos prieš mane ir trys po manęs.

Toje šventoje šventovėje mano mintis persmelkė nepaprastos asmeninės pareigos jausmas: visa tai, ką esu gavęs iš savo protėvių, turiu dabar kaip paveldą perduoti po manęs atėjusioms kartoms.“¹

Prezidentas Hinklis ne tik reiškė padėką už savo pionierius protėvius ir ankstyvųjų pastarųjų dienų šventųjų pionierių paveldą, bet ir dažnai akcentavo, jog tarp Bažnyčios narių pasaulyje šiandien irgi yra pionierių. 1997 metais Gvatemalos šventiesiems jis pasakė: „Šiais metais mes minime 150-ąsias mormonų pionierių atvykimo į Druskos Ežero slėnį metines. Vežimais ir rankiniais vežimėliais jie keliavo ilgą kelią. Jie buvo pionieriai. Tačiau pionieriavimas tęsiasi ir dabar. Visame pasaulyje turime pionierių ir jūs esate jų dalis.“² Tailando šventiesiems jis skelbė: „Esate pionieriai, nes šioje didžioje šalyje Viešpaties darbui padedate judėti į priekį.“³ 2002 metais viešėdamas Ukrainoje jis kalbėjo panašiai: „Bažnyčia turėjo pionierių savo ankstyvosiomis dienomis, o jūs esate pionieriai šiais laikais.“⁴

Kalbėdamas apie ankstyvuosius pionierius prezidentas Hinklis susitelkdavo ne tik į gyvenusius praeityje. Jis žvelgdavo į ateitį su viltimi, kad tų šventųjų tikėjimas ir pasiaukojimas „mums visiems taps įtikinamu stimulu, nes kiekvienas iš mūsų esame pionieriai savo gyvenime, o neretai ir savo pačių šeimoje.“⁵

Gordono B. Hinklio mokymai

Su vizija, darbu ir pasitikėjimu per juos veikiančia Dievo galia ankstyvieji pastarųjų dienų šventųjų pionieriai savo tikėjimą pavertė realybe.

Būtent tikėjimo skatinama nedidelė ankstyvųjų pionierių grupelė [rytinėse Jungtinėse Valstijose] iš Niujorko persikėlė į Ohają, paskui į Misūrį, o iš Misūrio į Ilinojų, ieškodama ramybės ir laisvės Dievą išpažinti taip, kaip diktuoja jų sąžinė.

Pradžioje, braidydami po Iliojaus Komerso pelkes, būtent tikėjimo akimis jie pamatė gražųjį [Navū] miestą. Su įsitikinimu, kad tikėjimas be darbų yra miręs, jie nusausino pelkes, suplanavo miestą, pastatė tvirtus namus ir garbinimo bei švietimo tikslams skirtus pastatus, o visa tai vainikavo nuostabioji šventykla, tuomet pats gražiausias pastatas visoje Iliojaus valstijoje.

[...] Bedieviškos ir žudikiškos gaujos [netrukus] vėl ėmė persekioti. Buvo nužudytas jų pranašas. Į šipulius buvo sudaužytos jų svajos. Kaip ir anksčiau, būtent tikėjimu jie vėl atrado jėgų ir pagal jo paruoštą planą susibūrė dar vienam išėjimui.

Verkdami ir sopančiomis širdimis jie paliko savo jaukius namus bei dirbtuves. Jie atsigręžę žvilgtelėjo į savo šventą šventyklą, o tada tikėjimo akis nukreipė į Vakarus, į nežinomą ir neištirtą vietovę, ir krentant sniegui 1846 metų vasarį kėlėsi per Misisipės [upę] ir stūmėsi per Ajovos prerijų purvynus.

Su tikėjimu ant Misisipės [upės] kranto jie įkūrė Vinter Kvotersą. Šimtai mirė nuo užpuolusio maro, dizenterijos ir difterijos. Tačiau išlikusiuosius palaikė tikėjimas. Savo mylimuosius palaidojo stačiame upės krante, 1847 metų pavasarį jie pradėjo [...] kelionę link vakarinių kalnų.

Būtent tikėjimu Brigamas Jangas, nužvelgęs tuomet karščio nualintą [Druskos Ežero] slėnį, pareiškė: „Štai, čia ta vieta.“ Ir vėl, būtent tikėjimo paskatintas, po keturių dienų savo lazda besdamas į žemę [...] tarė: „Čia stovės mūsų Dievo šventykla.“ Nuostabioji šventa [Solt Leiko šventykla] liudija apie tikėjimą, ne tik apie ją stačiusiųjų tikėjimą, bet ir apie tikėjimą tų, kurie šiuo metu ja naudojasi didiems nesavanaudiškos meilės darbams atlikti.

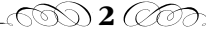
Paulius hebrajams rašė: „Tikėjimas laiduoja mums tai, ko viliamės, įrodo tikrovę, kurios nematome.“ (Hebrajams 11:1.) Visi šie mano minėti nepaprasti pasiekimai kadaise tebuvo tai, ko buvo viltasi, įrodomas tikrovės, kurios nebuvo matyti. Tačiau su vizija, darbu ir pasitikėjimu per juos veikiančia Dievo galia jie savo tikėjimą pavertė realybe.⁶

Mūsų Evangelijos protėvius skatinusi galia buvo tikėjimo Dievu galia. Tai toji pati galia, su kuria buvo įmanomas išėjimas iš Egipto, perėjimas per Raudonąją jūrą, ilga kelionė per dykumą ir Izraelio įsikūrimas Pažadėtoje žemėje. [...]

Mums irgi labai labai reikia, kad mumyse degtų toks pat tikėjimas gyvuoju Dievu ir Jo gyvuoju, prisikėlusiuoju Sūnumi, nes būtent toks didis ir skatinantis buvo mūsų Evangelijos protėvių tikėjimas.

Jų matyta vizija nugalėjo visus kitus svarstymus. Atvykę į Vakarus, jie buvo už 1600 kilometrų, varginančių 1600 kilometrų, nuo artimiausių rytinių gyvenviečių ir už 1300 kilometrų nuo vakarinių. Jų stiprybės šaltinis buvo asmeniškasis ir individualus Dievo, jų Amžinojo Tėvo, į kurį galėjo žiūrėti su tikėjimu, pripažinimas. Jie tikėjo didžiu įpareigojimu iš Raštų: žvelk į Dievą ir gyvenk (Žr. Almos 37:47). Su tikėjimu jie siekė vykdyti jo valią. Su tikėjimu jie skaitė ir priėmė dievišką mokymą. Su tikėjimu jie dirbo iki nukritimo, nes buvo įsitikinę, kad reikės atsiskaityti tam, kuris yra jų Tėvas ir jų Dievas.⁷

Už mūsų yra šlovinga istorija. Ji padabinta heroizmu, valingumu laikantis principų ir nesilpstančiu atsidavimu. Ji yra tikėjimo pasekmė. Prieš mus didi ateitis. Ji prasideda šiandien. Negalime sustoti. Negalime lėtėti. Negalime lėtinti savo tempo ar trumpinti žingsnio.⁸

Ankstyvieji pastarųjų dienų šventieji pionieriai į ateitį žvelgė su didinga svajone apie Sionę.

Tad tinkama, kad stabtelėtume ir atiduotume pagarbą tiems, kurie paklojo šio didžio darbo pamatus. [...] Didysis jų tikslas buvo Sionė [žr. DS 97:21; Mozės 7:18]. Jie dainuodavo apie ją. Jie svajojo apie ją. Ji buvo visa jų viltis. Jų epiška kelionė turi amžiams likti neprilygstamu sumanymu. Dešimčių tūkstančių kėlimasis į Vakarus buvo kupinas visokiausių sunkiai įsivaizduojamų pavojų, įskaitant mirtį, kurios niūri realybė buvo pažįstama kiekvienai vežimų vilkstinei ir kiekvienai rankinių vežimėlių grupei.

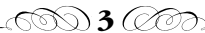
Jaučiu didelę pagarbą Brigamui Jangui. Viziją apie Druskos Ežero slėnį jis regėjo daug anksčiau, nei ji išvydo savo paties akimis. Priešingu atveju, nemanau, kad jis čia būtų sustojęs. Juk Kalifornijoje ir Oregone buvo žalesnių vietovių. Kitur juk dirva buvo gilesnė ir derlingesnė. Kitur juk plytėjo puikios medienos plotai, buvo daugiau vandens ir ramesnis bei malonesnis klimatas.

Tiesa, čia buvo kalnų upokšnių, tačiau nė vienas nebuvo labai didelis. Dirva buvo visiškai neišbandyta. Joks plūgas nebuvo perskrodęs jos stipriai sukepusio paviršiaus. Aš žaviuosi, paprasčiausiai

žaviuosi prezidentu Jangu, didelę žmonių grupę atvedusiu [...] ten, kur niekad anksčiau nebuvo sėjos ir pjūties. [...]

Tie pionieriai buvo išvarginti kelionės. Jų kelionė iš Vinter Kvoterso į Druskos Ežero slėnį užtruko 111 dienų. Jie buvo išvargę. Jų drabužiai – susidėvėję. Jų galvijai – nuvarginti. Oras buvo karštas ir sausas – koks būna liepą. Tačiau jie atvyko žvelgdami į ateitį ir svajodami tūkstantmetę svają, didingą Sionės svają.⁹

Kartą stovėjau prie senųjų dokų Liverpulyje, Anglijoje. Tą penktadienio rytą ten praktiškai niekas nevyko. Tačiau kadaise ten buvo didelis šurmulyš, lyg avilys. XIX amžiuje dešimtys tūkstančių mūsų žmonių mynė tuos pačius gatvės akmenis, kuriais ėjome mes. Bažnyčios atsivertusieji atvykdavo iš viso Britų salyno ir iš Europos kraštų. Atvykdavo su liudijimu lūpose ir tikėjimu širdyse. Ar buvo lengva palikti savo namus ir žengti į Naujojo Pasaulio nežinomybę? Žinoma, kad ne. Tačiau jie buvo nusiteikę optimistiškai ir entuziastingai. Jie lipo į laivus. Jie žinojo, kad kelionė, geriausiu atveju, bus labai pavojinga. Netrukus jie tai patyrė, nes didžioji kelionės dalis buvo tikrai apgailėtina. Savaičių savaites jie praleido ankštose patalpose. Jie ištvėrė audras, ligas ir pykinimą. Daug jų kelionėje mirė ir buvo palaidoti jūroje. Tai buvo įtempta ir baugi kelionė. Taip, jie turėjo abejonių. Tačiau jų tikėjimas buvo didesnis už tas abejones. Jų optimizmas buvo didesnis už jų baimes. Jie svajojo apie Sionę ir keliavo jos pasiekti.¹⁰

Vilio ir Martino rankinių vežimėlių grupių pionierių gelbėjimas byloja apie pačią Jėzaus Kristaus Evangelijos esmę.

Leiskimės kartu su manimi į [...] 1856 metų spalį. Šeštadienį [spalio 4 d.] Franklinas D. Ričardasas ir saujelė bendražygių atvyko į [Druskos Ežero] slėnį. Iš Vinter Kvoterso jie keliavo su pajėgiais arkliais ir nepilnais vežimais, tad kelionę įveikė per trumpą laiką. Brolis Ričardasas iš karto susirado prezidentą Jangą. Jis pranešė, kad ilgame kelyje [...] į [Druskos Ežero] slėnį yra išsibarstę šimtai vyrų, moterų ir vaikų. Dauguma jų keliavo su rankiniais vežimėliais. [...] Jų dar laukė kelias į žemyninės vandenskyros įkalnę, o po jos – dar daug daug mylių. Jie buvo neviltį keliančioje bėdoje. [...] Jei jų niekas negelbės, jie visi pražus.

Manau, kad tąnakt prezidentas Jangas nesudėjo bluosto. Manau, kad jo mintyse rikiavosi tų vargšų žmonių vaizdai.

Kitą rytą [...] žmonėms jis tarė:

„Šiems žmonėms dabar duosiu užduotį ir žodį vyresniesiems, galintiems kalbėti. [...] Štai jis. [...] Daug mūsų brolių ir seserų yra lygumose su rankiniais vežimėliais, galbūt daugelis šiuo metu yra už 700 mylių [maždaug 1100 kilometrų] nuo čia, ir juos reikia atgabenti čionai, mes privalome jiems pasiųsti pagalbą. O žodis bus toks: „Atvežkite juos čionai!“

Toks mano tikėjimas; taip man sako Šventoji Dvasia, kurią aš turiu. Ji sako, kad turime gelbėti tuos žmones.

Šiandien šauksiuosi vyskupų. Nelauksiu rytojaus nei kitos dienos, reikia 60 gerų mulų kinkinių bei 12 ar 15 vežimų. Nenoriu siųsti jaučių. Noriu siųsti gerus arklius ir mulus. Jų yra šioje Teritorijoje ir turime juos panaudoti. Taip pat 12 tonų miltų ir 40 gerų vadeliotų, neskaitant tų, kurie vadelios kinkinius.

Sakau jums visiems, kad jūsų tikėjimas, religija ir religijos išpažinimas niekada neišgelbės nė vieno iš jūsų sielos celestialinėje mūsų Dievo karalystėje, jei nevykdysite tokių principų, kokių dabar jus mokau. *Važiuokite ir atvežkite tuos dabar lygumose esančius žmones*“ (iš LeRoy R. Hafen and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* [1960], 120–121).

Tos dienos popietę moterys surinko didžiulius kiekius maisto, patalynės ir drabužių.

Kitą rytą arkliai buvo pakaustyti, o vežimai pataisyti ir prikrauti.

Dar kitą rytą, antradienį, 16 mulų kinkinių leidosi kelionėn į rytus. Iki spalio pabaigos į gelbstinčią kelionę išvyko 250 kinkinių.¹¹

Išsvargusius šventuosius pasiekę gelbėtojai atrodė kaip angelai iš dangaus. Žmonės liejo dėkingumo ašaras. Rankinių vežimėlių grupių žmonės buvo susodinti į vežimus, kad galėtų greičiau keliauti į Druskos Ežero bendruomenę.

Apie du šimtus žuvo, bet tūkstantis buvo išgelbėta.¹²

Pasakojimai apie [tuos] išsvargusius šventuosius, jų kančias ir mirtis, bus vėl kartojami. [...] Pasakojimus apie jų išgelbėjimą reikia nuolat kartoti. Juose bylojama apie pačią Jėzaus Kristaus Evangelijos esmę.

„Išvargusius šventuosius pasiekę gelbėtojai atrodė kaip angelai iš dangaus.“

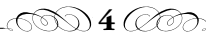
[...] Esu dėkingas, kad neturime tokių brolių ir seserų, kurie būtų įstrigę sniege, šaltų ir mirtų, bandydami pasiekti [...] savąją Sionę kalnuose. Tačiau yra žmonių, ir ne keli, kurių aplinkybės yra keliančios neviltį ir kurie šaukiasi pagalbos ir paramos.

Šiame pasaulyje yra tiek daug alkstančių ir skurstančių žmonių, kuriems reikia pagalbos. Esu dėkingas galėdamas pasakyti, kad padedame daugeliui ne mūsų tikėjimo žmonių, kuriems reikia rimtos pagalbos ir kuriems turime išteklių padėti. Bet nereikia žvalgytis tolumon. Tarp mūsų pačių yra tokių, kurie lieja ašaras iš skausmo, kančios, vienatvės ir baimės. Turime didžią ir svarbią pareigą surasti juos ir jiems padėti, pakylėti juos, pamaitinti, jeigu alkani, brandinti jų dvasias, jeigu jos alksta tiesos ir teismo.

Yra tiek daug jaunų žmonių, kurie klaidžioja be tikslo ir eina tragišku narkotikų, gaujų, amoralumo bei aibe kitokių visa tai lydinių blogybių keliu. Yra našlių, kurios ilgisi draugiško balse ir tos nerimastingo susirūpinimo dvasios, bylojančios apie meilę. Yra tokių,

kurie kadaise šildėsi savo tikėjime, tačiau dabar tas tikėjimas atvėšęs. Dauguma jų nori sugrįžti, bet nelabai žino, kaip tai padaryti. Jiems reikalingos ištiestos draugiškos rankos. Nedidelėmis pastangomis daugumą jų galima vėl atvesti sotiintis prie Viešpaties stalo.

Mano broliai ir seserys, tikiuosi, meldžiuosi, kad kiekvienas iš mūsų [...] nuspręstų ieškoti tų, kuriems reikia pagalbos, kurie yra beviltiškose ir sunkiose aplinkybėse, su meile vestų juos į Bažnyčios glėbį, kur stiprios rankos ir mylinčios širdys juos sušildys, paguos, palaikys ir pastatys į laimingo bei vaisingo gyvenimo kelią.¹³

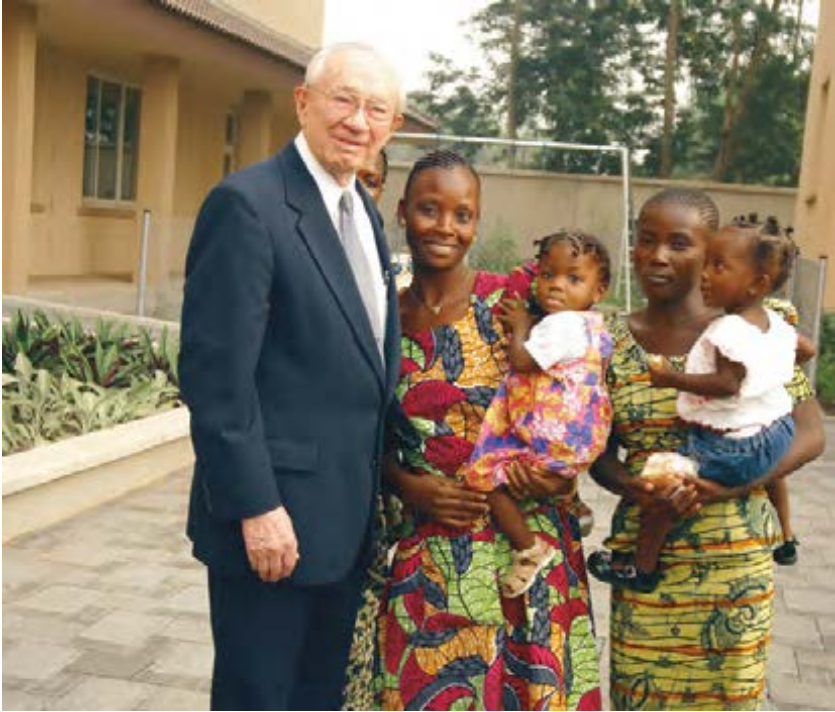

Kiekvienas esame pionierius.

Yra gera pažvelgti į praeitį, kad imtume labiau vertinti dabartį ir įgytume ateities perspektyvą. Gera pažvelgti į prieš mus buvusiųjų dorybes ir iš jų pasisemti stiprybės tam, kas lauks ateityje. Gera pamąstyti apie darbus tų, kurie šiame pasaulyje darbavosi taip sunkiai, o gavo tiek mažai. Tačiau jų svajonės ir pirmieji planai, taip gerai subrandinti, davė didelį derlių, kuriuo mes galime mėgautis. Jų nuostabus pavyzdys mums visiems gali tapti įtikinamu motyvu, nes kiekvienas iš mūsų esame pionieriai savo pačių gyvenime, dažnai savo pačių šeimoje, o nemažai mūsų kasdien esame pionieriai, tolimuose pasaulio kampeliuose bandantys Evangelijai surasti atramą.¹⁴

Mes vis dar esame pionieriai. Net nesiliovėme jais būti nuo tada, [...] kai mūsų žmonės paliko Navū ir [...] galiausiai atvyko į Didžiojo Druskos Ežero slėnį. Tai buvo rizikingas žygis. Tačiau jo tikslas buvo surasti tokią vietą, kurioje jie galėtų įsikurti ir Dievą išpažinti taip, kaip diktuoja jų sąžinė. [...]

Dabar mes vis dar keliaujame į tas pasaulio vietas, kurios [kadaise] buvo beveik nepasiekiamos. [...] Pats mačiau, kaip Bažnyčia auga Filipinuose. 1961 metais turėjau privilegiją ten atverti duris misionieriškam darbui, kai tų pačių metų gegužę viename susirinkime suradome vieną vietinį Bažnyčios narį filipinietį. Kai Maniloje lankėmės [1996 metais], Aranetos koliziejaus salėje buvo susirinkę beveik 35000 narių. [...] Man tai tikras stebuklas, įvykęs todėl, kad toje nuostabioje Filipinų žemėje mes pradėjome darbą [27 puslapyje apie tai pasakojama daugiau].

„Nesvarbu, ar turite pionierių protėvių, ar į Bažnyčią atėjote tik vakar, esate viso šio didingo paveikslo dalis.“

Mes stengiamės pasiekti visus, o tam reikalingi pionieriai. Mūsų misionieriai, atvykę į kai kurias iš tų vietų, gyvena ne pačiomis geriausiomis sąlygomis, tačiau jie eina pirmyn ir daro savo darbą, kuris duoda vaisių. Pradžioje teturėjome saujelę narių, vėliau – šimtą, dar vėliau – penkis šimtus narių, o dar vėliau – tūkstantį.¹⁵

Pionierių dienos mūsų Bažnyčioje dar nesibaigė, jos nesibaigė su dengtais vežimais ir rankiniais vežimėliais. [...] Pionierių rasime tarp Evangelijos mokančių misionierių bei prie Bažnyčios prisijungiančių atsivertusiųjų. Kiekvienam iš jų įprastai yra sunku. Dažniausiai reikia aukotis. Galbūt jie persekiojami. Tačiau su tokia kaina buvo sutikta, o mokama kaina yra tokia pat reali, kaip kaina, kurią daugiau nei prieš šimtmetį sumokėjo lygumas kertantys pionieriai.¹⁶

Nesvarbu, ar turite pionierių protėvių, ar tik vakar prisijungėte prie Bažnyčios, esate dalis to didingo paveikslo, apie kurį svajojo tie vyrai ir moterys. Jie ėmėsi milžiniško sumanymo. O mūsų didi pareiga jį tęsti. Jie padėjo pamatus. O mūsų pareiga ant jų statyti.

Jie paženkliino kelią ir vedė tenai. Mūsų pareiga tą kelią ilginti, platinti ir tvirtinti tol, kol jis nusidrieks per visą žemę. [...] Tomis sunkiomis dienomis žmonės vedė tikėjimo principas. Toks pat tikėjimo principas mus turi vesti ir šiandien.¹⁷

5

Pionierių pasiaukojimą ir paveldą mes pagerbiame sekdami jų pavyzdžiu ir statydami ant jų pamato.

Mano broliai ir seserys, koks nepaprastas dalykas turėti didingą paveldą. Koks didingas dalykas žinoti, kad gyvenusieji iki mūsų nutiesė mums kelią, mokydami didingų amžinųjų principų, turinčių tapti mūsų ir ateisiančiųjų po mūsų gyvenimo kelrodėmis žvaigždėmis. Šiandien mes galime sekti jų pavyzdžiu. Tie pionieriai buvo didžio tikėjimo, nepaprasto lojalumo, nesuvokiamo darbštumo bei absoliučiai tvirto ir nepalenkiamo dorumo žmonės.¹⁸

Iki šių dienų gauname [pionierių] didžiomis pastangomis užtarnautas palaimas. Tikiuosi, esame dėkingi. Tikiuosi, esame iš visos širdies dėkingi už visa, ką jie dėl mūsų padarė.

[...] Iš jų buvo tikimasi didingų dalykų, jų tikimasi ir iš mūsų. Mes pastebime, ką jie padarė su tuo, ką turėjo. Mes turime daug daugiau, drauge ir didžiulį iššūkį tai tęsti ir statyti Dievo karalystę. Yra daug darbo. Turime dievišką pavedimą Evangeliją nešti į kiekvieną tautą, giminę, liežuvį ir liaudį. Turime įpareigojimą mokytį ir krikštyti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu. Prisikėlęs Gelbėtojas sakė: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“ [Morkaus 16:15]. [...]

Mūsų protėviai paklojo tvirtą ir nuostabų pamatą. Dabar mūsų didi proga darniai statyti antstatą, kurio kertinis akmuo yra Kristus.¹⁹

Jūs esate viso [pionierių] planavimo ir visų jų darbų vaisius. [...] Kokie jie nuostabūs žmonės. Visoje istorijoje nėra nieko panašaus į jų didingas pastangas. [...] Telaimina Dievas jų atmintį mūsų pačių labui. Kai kelias atrodo sunkus, kai netekę vilties manome, kad viskas prarasta, galime atsigręžti į juos ir pamatyti, kad jie buvo kur kas blogesnėje padėtyje. Jei nežinosime, kas laukia ateity, pažvelkime į juos ir į jų didį tikėjimo pavyzdį. [...]

Turėdami tokį nepaprastą paveldą, mes turime eiti pirmyn. Neturime atsipalaiduoti. Turime būti pasiruošę darbui. Turime elgtis

dorai. Turime elgtis teisiai, [ir] kas bus, tebūnie (Žr. „Elkis teisiai“, *Giesmės*, 132).²⁰

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl tikėjimas buvo ypač svarbus į Druskos Ežero slėnį susirinkti norintiems pionieriams? (Žr. 1 poskyrį.) Kaip jie tikėjimą pavertė darbais? Kaip mes tikėjimą galime paversti darbais, padėsiančiais sukurti „didingą ateitį“?
- Prezidentas Hinklis mokė, kad ankstyvieji pionieriai į ateitį žvelgė Sionę laikydami savo didžiuoju tikslu, didžia viltimi ir svajone (žr. 2 poskyrį). Kodėl, jūsų manymu, ankstyviesiems pionieriams ji buvo tokia galinga paskata? Kas šiandien mus panašiai skatina veikti?
- Kas jums įstrigo iš prezidento Hinklio pasakojimo apie Vilio ir Martino pionierių su rankiniais vežimėliais išgelbėjimą? (Žr. 3 poskyrį.) Kaip Brigamo Jango išsakytas kvietimas gelbėti parodo jo pranašišką įkvėpimą? Ko galime pasimokyti iš atsiliepusiųjų į jo kvietimą? Kaip galime gelbėti ir pakylėti šių dienų stokojančiuosius?
- Kaip pasižvalgymas po praeitį jums padeda „labiau vertinti dabartį ir [įgyti] ateities perspektyvą“? (Žr. 4 poskyrį.) Kokia prasme kiekvienas esame pionierius?
- Kodėl yra gera pagerbti tuos ankstyvuosius pionierius? (Žr. 5 poskyrį.) Kuria prasme visi Bažnyčios nariai yra palaiminti dėl tų pionierių tikėjimo ir pasiaukojimo? Kaip tų ankstyvųjų pionierių pavyzdžiai mums gali padėti pasitikti iššūkius?

Susijusios Raštų nuorodos

Mato 25:40; Etero 12:6–9; DS 64:33–34; 81:5; 97:8–9; 98:1–3

Patarimas mokytojui

„Prasmingos diskusijos yra daugelio Evangelijos mokymų pagrindas. [...] Gerai vedamos diskusijos skatina besimokančiųjų domėjimąsi ir atidumą. Kiekvieną esantį asmenį galima raginti aktyviai įsitraukti į mokymosi procesą. [...] Užduokite tokius klausimus, kurie skatintų prasmingai komentuoti ir padėtų susimąstyti apie Evangeliją“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 63).

Išnašos

1. "Keep the Chain Unbroken" (Brigham Young University devotional, Nov. 30, 1999), 2, speeches.byu.edu.
2. Address given at the Guatemala City North and South Regional Conference, Jan. 26, 1997, 2; Church History Library, Salt Lake City.
3. Address given at a member meeting in Bangkok, Thailand, June 13, 2000, 2; Church History Library, Salt Lake City.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 360–361.
5. "The Faith of the Pioneers," *Ensign*, July 1984, 3.
6. "God Grant Us Faith," *Ensign*, Nov. 1983, 52–53.
7. "The Faith of the Pioneers," 5–6.
8. "God Grant Us Faith," 53.
9. "These Noble Pioneers" (Brigham Young University devotional, Feb. 2, 1997), 1–2, speeches.byu.edu.
10. "Stay the Course—Keep the Faith," *Ensign*, Nov. 1995, 72.
11. "Reach with a Rescuing Hand," *Ensign*, Nov. 1996, 85–86.
12. „Tikėjimas, igalinantis perkelti kalnus“, 2006 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
13. "Reach with a Rescuing Hand," 86.
14. "The Faith of the Pioneers," 3.
15. Iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 592.
16. Iš Gerry Avant, "Present-Day Pioneers: Many Are Still Blazing Gospel Trails," *Church News*, July 24, 1993, 6.
17. "These Noble Pioneers," 2, 4.
18. "These Noble Pioneers," 2.
19. "True to the Faith," *Ensign*, May 1997, 66–67.
20. "These Noble Pioneers," 2, 6.

„Kiekviena jūsų esate Dievo dukra. Pamąstykite apie nuostabią šio didingo fakto prasmę.“

Dievo dukterys

„Kokią įspūdingą galią turi tikinčios moterys.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Gordonas B. Hinklis visą savo gyvenimą dėkodavo moterims už jų sugebėjimus ir pagalbą. Jis taip pat stipriai liudydavo apie moterų svarbą amžinajame Dievo plane. Jis atvirai džiaugėsi didėjančiomis moterų galimybėmis, tikėjimu Gelbėtoju ir atsidavimu savo šeimai ir Bažnyčiai.

Gordonas B. Hinklio mama Ada buvo protinga ir išsilavinusi moteris, mėgusi literatūrą, muziką ir dailę. Būdama 29-erių ji ištekėjo už našlaujančio Brajento Hinklio ir ėmė rūpintis mirusios motinos gedinčiais aštuoniais vaikais. Ji juos auklėjo su meile ir buvo jiems reikalinga parama, išmoko tvarkytis dideliame namų ūkyje. Gordonas buvo pirmasis iš penkių vaikų, gimusių Adai ir Brajentui. Nors Ada mirė, kai Gordonui tebuvo 20 metų, jos mokymai ir pavyzdys visą jo gyvenimą skatino jį daryti gerą. Kai tik jis apie ją užsimindavo, visuomet paminėdavo didžiulę jos įtaką jo gyvenime.

Gordonas B. Hinklio žmona Mardžorė Pei jo gyvenimui taip pat turėjo didžiulės įtakos. Ji buvo stipri, Jėzaus Kristaus Evangelijai atsidavusi moteris. Ji buvo nepaprasto tikėjimo, linksmo būdo ir mylėjo gyvenimą. Meilę ir pagarbą jai prezidentas Hinklis viename laiške reiškė taip:

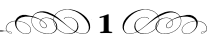
„Kartu mes apkeliavome visą platų pasaulį. Aplankėme visus žemynus. Rengėme įvairius susirinkimus didžiuosiuose pasaulio miestuose ir daugybėje mažesnių miestelių. [...] Kalbėjome milijonams žmonių, kurie tave labai vertina. Savo bičiuliškais žodžiais pelnei tavęs besiklausiusiųjų meilę. Tavo praktiškumas, linksmas ir gailus sąmojis, tyli ir neišsenkanti išmintis ir nepaprastas bei pastovus tikėjimas yra užkariavęs visų tavęs besiklausiusiųjų širdis. [...] Tavo nepasotinamas skaitymo alkis ir nepailstamas žinių

siekimas visą ilgą ir vaisingą tavo gyvenimą padėjo tau išlikti budriai ir žvaliai.“¹

Prezidentas Hinklis dažnai kalbėdavo apie dievišką moterų prigimtį ir ragino jas siekti didesnių laimėjimų ir labiau tikėti. Merginoms jis pareiškė: „Jūs esate tiesioginės Visagalio dukterys. Jūsų potencialui nėra ribų. Jei suvaldysite savo gyvenimą, tai ateitis bus kupina galimybių ir džiaugsmo. Negalite sau leisti švaistyti savo talentų ar laiko. Jūsų laukia didelės galimybės.“² Kalbėdamas vyresnėms moterims jis sakė: „Pasauliui reikia moteriškų rankų, jų meilės, paguodos ir stiprybės. Mūsų šiurkščiai aplinkai reikia jų padrašinančių balsų, iš jų natūraliai sklindančio grožio supratimo, jų paveldu tapusios tikrosios meilės dvasios.“³

Po savo mylimos porininkės Mardžorės mirties vykusioje visuotinėje konferencijoje prezidentas Hinklis vieną iš savo kalbų užbaigė šiais širdingais dėkingumo žodžiais: „Koks aš dėkingas, ir kokie mes visi turime būti dėkingi už moteris mūsų gyvenime. Telaimina jas Dievas. Tegu joms tenka didi Jo meilė ir karūnuoja jas spindesiu ir grožiu, malone ir tikėjimu.“⁴

Gordono B. Hinklio mokymai

Amžinajame Dievo plane moteris užima aukštą ir šventą vietą.

Kiekviena jūsų esate Dievo dukra. Apmąstykite nuostabią šio didingo fakto prasmę. [...]

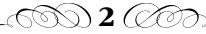
Priminsiu jums pranašo Džozefo žodžius, Paramos bendrijos moterims pasakytus 1842 metų balandį. Jis sakė: „Jei gyvensite vertai jums suteiktų privilegijų, angelai bus jūsų bendražygiai“ [*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2010), p. 435–436]. Kiek nepaprasto potencialo jūs turite savyje.⁵

Esate labai brangios, kiekviena iš jūsų. [...] Amžinajame Dievo, mūsų Tėvo danguje, plane jūs užimate aukštą ir šventą vietą. Jūs esate Jo dukterys, esate Jam brangios, Jis myli jus ir esate Jam labai svarbios. Didysis Jo planas be jūsų nepavyktų.⁶

Seserys, leiskite jums pasakyti, kad Tėvo amžinosios Jo vaikų laimės ir gerovės plane jūs nesate antrarūšės. Esate absoliučiai

neatsiejama to plano dalis. Be jūsų tas planas neveiktų. Be jūsų žlugtų visa programa.⁷

Su savo pirmagimyste atsinešėte kažką gražaus, švento ir dieviško. Niekada to nepamirškite. Jūsų Amžinasis Tėvas yra didysis visatos Šeiminkas. Jis valdo viską, tačiau jūsų maldų Jis klausysis kaip savo dukterų ir girdės jus, kai su Juo kalbėsitės. Jis atsakys į jūsų maldas. Jis nepaliks jūsų vienu.⁸

Viešpaties patarimas Emai Smit taikomas visiems.

Dvidešimt penktame Doktrinos ir Sandorų skyriuje [...] yra apreiškimas, per pranašą Džozefą duotas jo žmonai Emai. [...] Emai, o kartu ir visiems mums, Jis pasakė:

„Duodu tau apreiškimą dėl mano valios; ir jei būsi ištikima ir vaikščiosi priešais mane doros takais, aš apsaugosiu tavo gyvybę ir tu gausi paveldą Sionėje“ [DS 25:2; taip pat žr. 16 eil.]. [...]

Kalbant platesne prasme, kiekvienas iš mūsų turime raktą į mums skirtas Visagalio palaimas. Jei norime palaimos, turime sumokėti kainą. Dalį kainos sudaro buvimas ištikimam. Ištikimam kam? Ištikimam sau – tiek, kiek pajėgiame. Jokia moteris negali leisti save žeminti, menkinti, nepakankamai vertinti savo gebėjimų ar pajėgumų. Tad visos būkite ištikimos toms didžioms, dieviškoms savybėms, kurių kiekviena turite. Būkite ištikimos Evangelijai. Būkite ištikimos Bažnyčiai. Tarp mūsų yra daug tokių, kurie siekia ją sumenkinti, ieško jos ankstyvų vadovų silpnybių, jos programose ieško blogybių ir ją kritikuoja. Aš liudiju jums, kad ji yra Dievo darbas, o kalbantieji prieš ją kalba prieš Jį.

Būkite ištikimos Jam. Jis yra vienintelis tikras jūsų stiprybės šaltinis. Jis yra jūsų Tėvas danguje. Jis gyvas. Jis girdi maldas ir į jas atsako. Būkite ištikimos Dievui.

Viešpats, kalbėdamas Emai, toliau sakė: „Jei [...] vaikščiosi priešais mane doros takais.“

Manau, kad kiekviena moteris [...] supranta šių žodžių prasmę. Jaučiu, kad šie žodžiai buvo skirti Emai Smit, o galiausiai ir visiems mums, kaip sąlyga, kurios laikydamiesi galėsime gauti paveldą Dievo karalystėje. Dorumo nebuvimas visiškai nesiderina su paklusnumu

Dievo įsakymams. Nėra nieko gražesnio už dorumą. Nėra didesnės stiprybės nei dorumo stiprybė. Nėra nieko kilniau už dorumo kilnumą. Nėra malonesnės savybės, nėra patrauklesnės puošmenos. [...]

Ema buvo pavadinta „išrinktąja ponia“ [DS 25:3]. Tai yra, cituojant kitą Raštų eilutę, ji buvo „išrinktuoju Viešpaties indu“. (Žr. Moronio 7:31.) Kiekviena iš jūsų esate išrinktoji ponia. Iš pasaulio atėjote kaip sugražintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos dalininkės. Jūs pasirinkote, tad jei gyvensite vertai savo pasirinkimo, Viešpats tai įvertins ir jus išaukštins. [...]

Ema Džozefo ranka turėjo būti išventinta⁹ „aiškinti Raštus ir raginti bažnyčią taip, kaip tau nurodys mano Dvasia“ [DS 25:7].

Ji turėjo būti mokytoja. Ji turėjo mokyti apie teisumą ir tiesą. Nes apie šį jos pašaukimą Viešpats pasakė: „Tu gausi Šventąją Dvasią, ir savo laiką skirsi rašyti ir daug mokytis“ [DS 25:8].

Ji turėjo studijuoti Evangeliją. Ji taip pat turėjo studijuoti dalykus to pasaulio, kuriame gyveno. Tai tapo aišku paskesniuose apreiškimuose, kurie yra taikytini ir visiems mums. Savo laiką ji turėjo skirti „daug mokytis“. Ji turėjo rašyti, turėjo išreikšti savo mintis.

Jums, šiandienos moterims, pagyvenusioms ir jaunoms, leiskite pasiūlyti rašyti dienoraštį, popieriuje reikšti savo mintis. Rašymas yra geras dalykas. Tai nepaprasta švietimosi priemonė. Tai jums visokeriopai pasitarnaus ir laimins daugelio gyvenimus. [...]

Pasak apreiškimo, [Ema] turėjo „aiškinti Raštus ir raginti bažnyčią taip, kaip tau nurodys mano Dvasia“.

Koks nepaprastas įpareigojimas jai ir visoms šios Bažnyčios moterims. Turi būti mokymasis, turi būti pasiruošimas, turi būti sklandus minčių dėstymas, turi būti Raštų aiškinimas, turi būti raginimas daryti gerus darbus, kaip tai nurodo Šventoji Dvasia.

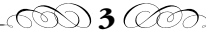
Viešpats tęsė: „Sakau tau, jog tu atidėsi į šalį šio pasaulio dalykus ir sieksi geresniojo pasaulio dalykų“ [DS 25:10].

Nemanau, kad Jis sakė jai nesirūpinti po kokia pastoge gyventi, maistu ant stalo ar rūbais. Jai, o kartu ir daugumai mūsų, kurie į tai per daug susitelkiame, Jis sakė neskirti tam viso savo dėmesio. Jis sakė jai pagalvoti ir apie aukštesnius gyvenimo dalykus, apie

teisumo ir gerumo dalykus, apie maloningumą ir meilę kitiems, apie amžinybės dalykus. [...]

Tęsdamas Viešpats sakė: „Todėl pakylėk savo širdį ir džiūgauk, ir glauskis prie tavo sudarytų sandorų“ [DS 25:13].

Tikiu, kad kiekvienam iš mūsų Jis sako džiaugtis. Evangelija – tai džiaugsmas. Ji yra priežastis mums džiaugtis. Žinoma, kartais aplanko liūdesys. Žinoma, būna nerimo ir susirūpinimo valandų. Mes visi nerimaujame. Tačiau Viešpats mums sakė pakylėti savo širdį ir džiūgauti.¹⁰

Mamos turi šventą pašaukimą savo vaikus auginti teisume ir tiesoje.

Tikroji kiekvienos tautos, visuomenės ar šeimos stiprybė kyla iš tų charakterio savybių, kurias daugeliu atvejų vaikai įgijo per tylų ir paprastai kasdienišką mamų mokymą.¹¹

Būtent namuose yra dauginamos naujos kartos. Viliuosi, kad jūs, mamos, suvoksite, jog po to, kai bus viskas pasakyta ir padaryta, nėra įtikinamesnės ir didesnio apdovanojimo vertos pareigos nei savo vaikus sėkmingai auklėti ir auginti saugioje, ramioje, draugiškoje, kupinoje meilės ir motyvuojančioje aplinkoje.¹²

Aš primenu motinoms visame pasaulyje apie jūsų pašaukimo šventumą. Niekas kitas negali jūsų atitinkamai pakeisti. Nėra didesnės atsakomybės, nėra labiau įpareigojančio pavedimo už duotąjį jums – su meile, ramybe ir dora išauklėti tuos, kuriuos atvedėte į pasaulį.¹³

Auginkite savo vaikus šviesoje ir tiesoje. Mokykite juos melstis, kol jie jauni. Skaitykite jiems Raštus, net tada, kai ne viską supras. Mokykite juos iš pirmųjų gautų pinigų sumokėti dešimtinę ir atnašas. Tegul tai tampa jų gyvenimo įpročiu. Mokykite savo sūnus gerbti moteriškumą. Mokykite savo dukras elgtis dorai. Priimkite pašaukimą Bažnyčioje ir pasitikėkite, kad Viešpats padarys jus pajėgias atlikti bet kurį gaunamą pašaukimą. Jūsų pavyzdžiu vadovausis jūsų vaikai.¹⁴

Mamos, telaimina jus Dievas! Kai suskaičiuojamos visos žmonių pergalės ir pralaimėjimai, kai pradeda sėsti gyvenimo mūšių dulės, kai viskas, dėl ko taip sunkiai šiame užkariavimų pasaulyje

„Mamos, telaimina jus Dievas! [...] Jūs būsite ir privalote būti naujosios kartos stiprybė.“

darbavomės, nyksta mūsų akyse, jūs būsite savo vietoje – būsite stiprybė naujai nuolat tobulėjančiai ir priekin žengiančiai žmonijos kartai. Jos kokybė priklausys nuo jūsų.¹⁵

4

Gelbėjimo darbe moterys turi didelių atsakomybių.

Šios Bažnyčios moterys turi daug stiprybės ir pajėgumų. Jos moka vadovauti bei nukreipti ir turi savotišką nepriklausomybės dvasią, tačiau didžiausią pasitenkinimą jos jaučia būdamos šios Viešpaties karalystės dalimi ir bendradarbiaudamos su kunigystės turėtojais, kad į priekį stumtų šią karalystę.¹⁶

Savo karalystei statyti Dievas šios Bažnyčios moterims yra parūpinęs darbo. Jis apima visas tris mūsų didžiausias pareigas, iš kurių pirma yra mokyti pasaulį Evangelijos, antra – stiprinti Bažnyčios narių tikėjimą ir kloti jų laimės pamatus, trečia – vykdyti didįjį mirusiųjų gelbėjimo darbą.¹⁷

Vykdydamos šį galingą Viešpaties darbą, moterys Bažnyčioje yra savo brolių bendradarbės. [...] Moterys turi milžiniškų pareigų, už kurių vykdymą turi atsiskaityti. Jos vadovauja savo pačių organizacijoms,

kurios yra stiprios, gyvybingos ir reikšmingos gėrio skleidėjos pasaulyje. Jos darbuojasi kartu su kunigija, su kuria vieningai siekia statyti Dievo karalystę žemėje. Mes reiškiamo pagarbą jums už jūsų pajėgumą. Mes tikimės, kad, būdamos atsakingos už savo organizacijas, veiksmingai joms vadovausite, rodysite stiprybę ir pasieksite įspūdingų rezultatų. Mes remiame ir palaikome jus kaip Dievo dukras, kurios, nepaprastai bendradarbiaudamos su Juo, padeda įgyvendinti visų Dievo sūnų ir dukrų nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą.¹⁸

5

Paramos bendrija yra neišmatuojamų palaimų šaltinis.

Paramos bendrijos moterys tikrąja to žodžio prasme yra amžinai apglėbtos mūsų Viešpaties rankomis. Mano manymu, ji yra didingiausia moterų organizacija visame pasaulyje. Ji įkurta Dievo nurodymu. Džozefas Smitas, kalbėdamas ir veikdamas kaip pranašas, Paramos bendriją įkūrė 1842 metais.¹⁹

Be galo svarbu, kad Bažnyčios moterys tvirtai ir nepajudinamai stovėtų už tai, kas yra teisinga ir derama pagal Viešpaties planą. Esu įsitikinęs, kad daugiau niekur nėra tokios organizacijos, kaip šios Bažnyčios Paramos bendrija. [...] Jei [jos narės] bus vieningos ir kalbės vienu balsu, jų stiprybė bus neišmatuojama.²⁰

Lankiausi vienoje kuolo konferencijoje, kurioje vienišų apylinkės Paramos bendrijos jauna prezidentė kalbėjo apie apylinkės merginų laukiančią tarnystę ir nuostabias galimybes. Jūs visa tai turite. Turite savo organizaciją. Turite pajėgias vadoves, galinčias jums patarti. Turite seserų, kurios yra pasiruošusios padėti jums atsidūrus bėdoje ir nelaimėje.²¹

Kas išmatuos stebuklingą poveikį milijonams moterų, kurios daug išmoko, kurių vizija išsiplėtė, kurių gyvenimas praplėtėsi ir kurių supratimas apie Dievo dalykus praturtėjo per efektyvų mokymą ir mokymąsi nesuskaičiuojamose Paramos bendrijos pamokose?

Kas išmatuos džiaugsmą gyvenime tų moterų, kurios būdamos drauge ir bendraudamos apylinkės ar skyriaus aplinkoje, praturtina viena kitos gyvenimą per mielą ir brangią bičiulystę?

Ar gali kas suvokti, net pasitelkęs visą savo vaizduotę, atliktus nesuskaičiuojamus labdaringus poelgius, ant tuščių stalų padėtą

„Kviečiu visur esančias moteris kuo geriau išnaudoti savo nepaprastą potencialą.“

maistą, nevirties kupinomis ligos valandomis puoselėtą tikėjimą, sutvarstytas žaizdas, meilės rankomis ir padrąsinančiais žodžiais numalšintą skausmą ir mirties bei po jos sekusios vienatvės metu suteiktą paguodą? [...]

Turbūt niekas nesuskaičiuos, kiek įvairių projektų ėmėsi ir atliko vietinės Paramos bendrijos. Turbūt niekas iki galo neįvertins, kiek gėrio atėjo ne tik į šioms organizacijoms priklausančių moterų gyvenimus, bet ir į gyvenimus tų moterų, kurioms gerais darbais jos pasitarnavo. [...]

Telaimina Dievas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Paramos bendriją. Tegul jos nares motyvuojanti meilės dvasia [...] ir toliau didėja ir būna jaučiama visame pasaulyje. Tegul jų labdaros darbai į nesuskaičiuojamos gausybės žmonių gyvenimus įneša daugiau gėrio, kad ir kur jie būtų daromi. Ir tegul per šią vienintelę ir dieviškai įkurtą organizaciją šviesa ir supratimas, mokymasis ir pažinimas bei amžinoji tiesa puošia visų žemės tautų būsimųjų kartų moterų gyvenimus.²²

 6

Pakilkite iki jumyse esančio dieviškumo lygio.

Jūs sudarote labai didelę Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios moterų grupę. [...] Niekas negali įvertinti, kokia milžiniška gerumo jėga jūs galite tapti. [...] Įpareigoju jus pasitempti ir atkakliai ginti tas didžias dorybes, kurios yra pagrindinė mūsų socialinės pažangos jėga. Kai esate vieningos, jūsų galia beribė. Galite padaryti viską, ką norite padaryti. Ak, kaip nepaprastai smarkiai esate reikalingos žlungančių vertybių pasaulyje, kurį, rodos, vis labiau kontroliuoja priešininkas.²³

Norėčiau pakviesti visur esančias moteris kuo geriau išnaudoti savo nepaprastą potencialą. Neprašau siekti to, kas ne jūsų jėgoms. Viliuosi, kad negraušite savęs mintimis apie nesėkmę. Viliuosi, kad nesieksite tų tikslų, kurie viršija jūsų sugebėjimus. Viliuosi, kad tiesiog kažką darysite taip, kaip tai galite daryti geriausiai. Jei taip darysite, būsite įvykstančių stebuklų liudininkės.²⁴

Reiškiu savo dėkingumą jums, ištikimos pastarųjų dienų šventųjų moterys, kurių dabar visoje žemėje yra milijonai. Esate nepaprasta gerumo jėga. Turite nepaprastų talentų ir esate labai atsidavusios. Turite milžinišką tikėjimą ir meilę Viešpačiui, Jo darbui bei Jo sūnums ir dukroms. Toliau gyvenkite pagal Evangeliją. Tegul jumyse ją mato tie, su kuriais bendraujate. Jūsų daromi gerumo darbai pasakys daug daugiau nei jūsų žodžiai. Elkitės dorai ir nuoširdžiai, su tikėjimu ir ištikimybe. Esate dalis amžinojo plano, kurį sukūrė Dievas, mūsų Amžinasis Tėvas. Kiekviena diena yra tos amžinybės dalis.

Žinau, kad daugelis jūsų nešate siaubingai dideles naštas. Tegul jūsų bendražygiai Bažnyčioje, jūsų broliai ir seserys, padeda jums jas nešti. Tegul jūsų maldos kyla aukštyne pas Tą, kuris yra visagalis, kuris jus myli ir kuris gali padaryti taip, kad jums taptų lengviau. Tai stebuklų darbas. Jūs tai žinote, aš tai žinau. Man lengva jums sakyti, kad nenuleistumėte rankų, tačiau vis tiek taip sakau ir raginu jus toliau eiti su tikėjimu.²⁵

Kokią įspūdingą galią turi tikinčios moterys. Šios Bažnyčios istorija tai ne kartą parodė. Tarp mūsų ji tebėra ir šiandien. Manau, kad ji yra dalis jumyse esančio dieviškumo.

Seserys, pakilkite iki jumyse esančio dieviškumo lygio. Tai darydamos pasaulį, kuriame gyvenate, paverskite geresne vieta sau ir visiems tiems, kurie ateis po jūsų.²⁶

Dievui reikia dėkoti už nuostabias šios Bažnyčios moteris. Tesėja Jis jūsų širdyse pasididžiavimą savo jėgomis ir užtikrintumą tiesa, ir tetampa visa tai tvirtu laivo vairu, padedančiu saugiai plaukti per visas audras.²⁷

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Ką prezidentas Hinklis pasakė apie Dangiškojo Tėvo jausmus Savo dukterims? (Žr. 1 poskyrį.) Kodėl mums svarbu suprasti, kad amžinajame Dievo plane moterys užima „aukštą ir šventą vietą“?
- Kurie Viešpaties patarimų Emai Smit aspektai jums ypač naudingi? (Žr. 2 poskyrį.) Ko 2 poskyryje mokoma apie ištikimybę? Ko mokoma apie tai, ką reiškia būti „išrinktąja ponija“? Ko mokoma apie Raštų pritaikymą sau?
- Kokių minčių kyla skaitant prezidento Hinklio patarimus motinoms? (Žr. 3 poskyrį.) Kokių palaimų esate gavę dėl savo motinos įtakos? Kodėl, kalbant apie tėvus, „nėra labiau įpareigojančio pavedimo“, nei vaikus auginti „su meile, ramybe ir dora“?
- Kokių pavyzdžių žinote apie didelę moterų Bažnyčioje stiprybę ir pajėgumus? (Žr. 4 poskyrį.) Kokiais būdais moterys gali padėti įgyvendinti „visų Dievo sūnų ir dukrų nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą“? Kodėl Viešpaties darbo pažangai yra svarbus vyrų ir moterų bendradarbiavimas? Kokių tokio bendradarbiavimo pavyzdžių esate matę?
- Apžvelkite 5 poskyryje prezidento Hinklio vardijamus Paramos bendrijos palaiminimus. Kaip jus palaimino Paramos bendrijos seserų, įskaitant tarnaujančias Merginų ir Pradinukų organizacijose, pastangos? Kaip galite stiprinti savo apylinkės Paramos bendriją? Kaip Paramos bendrija gali padėti moterims didinti savo gerumo įtaką?
- Apmąstykite prezidento Hinklio raginimą „išnaudoti savo nepaprastą potencialą“ (6 poskyris). Kaip galime geriau pamatyti Dievo

įžvelgiamą mūsų potencialą? Kaip galime veržtis pirmyn siekdami savo potencialo? Kada matėte įspūdingą tikinčių moterų galią?

Susijusios Raštų nuorodos

Patarlių 31:10–31; Luko 10:38–42; Apaštalo darbu 9:36–40; Romiečiams 16:1–2; 2 Timotiejui 1:1–5; Almos 56:41–48

Patarimas mokytojui

„Besiruošdami mokyti kiekvieną pamoką, melskitės, kad Dvasia padėtų žinoti, kada reikia išsakyti savo švenčiausius jausmus. Troškimą paliudyti per pamoką galite pajusti kelis kartus, ne tik jos pabaigoje“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 44).

Išnašos

1. Iš *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ed. Virginia H. Pearce (1999), 194–195.
2. „Tegul dorybė nepaliamajai puošia tavo mintis“, 2007 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 509–510.
4. „Moterys mūsų gyvenime“, 2004 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
5. “Stand Strong against the Wives of the World,” *Ensign*, Nov. 1995, 98.
6. “Daughters of God,” *Ensign*, Nov. 1991, 97.
7. “Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1996, 67.
8. „Likite plačiame kelyje“, 2004 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
9. Žodį *išventinta* prezidentas Hinklis čia pavartojo pagal Doktrinos ir Sandorų 25:7 eilutę, dalį kurios jis cituoja šiame sakinyje. Triknagyje žodžio *išventinta* išnašose parašyta „arba skirti pareigoms“. Ankstyvosiomis Sugražinimo dienomis terminai *išventinti* ir *skirti pareigoms* dažnai buvo sukeičiami; *išventinti* ne visada reiškė išventinimą į kunigystės pareigybę (žr., pvz., DS 63:45).
10. “If Thou Art Faithful,” *Ensign*, Nov. 1984, 90–92.
11. *Motherhood: A Heritage of Faith* (pamphlet, 1995), 6.
12. “Stand Strong against the Wives of the World,” 99.
13. “Bring Up a Child in the Way He Should Go,” *Ensign*, Nov. 1993, 60.
14. “Stand Strong against the Wives of the World,” 99.
15. *Motherhood: A Heritage of Faith*, 13.
16. “Women of the Church,” 68.
17. “Live Up to Your Inheritance,” *Ensign*, Nov. 1983, 84.
18. “If Thou Art Faithful,” 89.
19. „Aplėbtas Jo meilės rankomis“, 2006 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
20. “Standing Strong and Immovable,” *Worldwide Leadership Training Meeting*, Jan. 10, 2004, 20.
21. “The BYU Experience” (Brigham Young University devotional, Nov. 4, 1997), 2, speeches.byu.edu.
22. “Ambitious to Do Good,” *Ensign*, Mar. 1992, 4–6.
23. “Your Greatest Challenge, Mother,” *Ensign*, Nov. 2000, 97.
24. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 696.
25. “Daughters of God,” 100.
26. “Rise to the Stature of the Divine within You,” *Ensign*, Nov. 1989, 97–98.
27. “Live Up to Your Inheritance,” 84.

*„Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite,
belskite, ir bus jums atidaryta“ (Mato 7:7).*

Kokia galinga yra malda!

„Šauktis Viešpaties prašant išminties, pranokstančios mus pačius, stiprybės daryti tai, ką turime daryti, paguodos bei nuraminimo ir išreiškiant padėką – reikšminga ir nuostabu.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

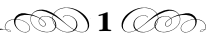
Prezidentas Gordonas B. Hinklis sakė: „Iš tiesų, pavieniui mes to nepadarysime. Mums reikia pagalbos, tokios pagalbos, kuri ateina kaip atsakymas į maldą.“¹ Šį principą prezidentas Hinklis taikė priimdamas sprendimus kaip Bažnyčios prezidentas. Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo apie jį sakė: „Jis yra protingas, nepaprastos nuovokos žmogus, tačiau, susidūręs su neišsprendžiama problema, jis klaupiasi ant kelių.“²

Prezidentas Hinklis su žmona Mardžore šį principą taip pat taikė savo namuose. Jų sūnus Ričardas pasakojo: „Nepamenu dienos be šeimos maldos. Kai būdavo eilė melstis tėčiui, jis meldavosi nuoširdžiai, bet be perdėto emocionalumo ar dramatiškumo. Klausydami jo maldų mes daug sužinojome apie jo tikėjimo gelmes. Į Dievą jis kreipdavosi labai pagarbiai, lyg į išmintingą ir gerbiamą mokytoją ar patarėją, o apie Gelbėtoją kalbėdavo labai jausmingai. Vaikystėje žinojau, kad jam jie yra realūs asmenys, kad jis juos myli ir gerbia.“³ Mardžorė pastebėjo: „Manau, kad šeimos malda daugiausia įtakos turėjo mūsų vaikų požiūriui į mus. Nors Gordonas jiems nepamokslaudavo, tačiau per šeimos maldą iš mūsų jie išgirdavo viską, ką norėdavome jiems pasakyti.“⁴

Tarnaudamas visuotiniu įgaliotiniu prezidentas Hinklis Bažnyčios narius ragindavo „tikėti malda ir maldos galia“.⁵ Jis liudijo, kad „malda mūsų labai atrakina dangaus galias“.⁶ Jis pažadėjo: „Jei būsite

pamaldūs, dangaus Dievas jums šypsosis ir laimins jus, pradžiugins jūsų širdis ir gyvenimui suteiks ramybės pojūtį.“⁷

Gordono B. Hinklio mokymai

Dievas yra mūsų Tėvas ir mus kviečia Jam melstis asmeniškai.

Iš visų skaitytų didingų, nuostabių ir įkvepiančių pažadų mane labiausiai nuramina šie Gelbėtojo žodžiai: „Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, belskite, ir bus jums atidaryta.“ (Mato 7:7.)⁸

Niekada nepamirškite, kas esate. [...] Jūs esate tikrų tikriausias Dievo vaikas. [...] Jis – jūsų Amžinasis Tėvas. Jis myli jus. Jūs galite bendrauti su Juo per maldą. Jis kviečia jus taip daryti. [...] Koks tai nuostabus dalykas. Jis yra Didžiausias iš visų. Jis yra šios visatos Kūrėjas ir Valdovas. Ir vis dėlto Jis išklausus jūsų maldą!⁹

Savo maldomis galime artintis prie Viešpaties. Jas galime paversti dėkingumo pokalbiais. Negaliu visiškai suvokti, kaip Didysis Visatos Dievas, Visagalis gali kviesti mus, Savo vaikus, kalbėtis su Juo asmeniškai. Kokia tai brangi proga. Kaip nuostabu, kad tai tikrai vyksta. Liudiju, kad mūsų nuolankiai ir nuoširdžiai sakomų maldų klausomasi ir į jas atsakoma. Atrodo lyg stebuklas, tačiau taip tikrai yra.¹⁰

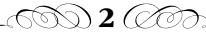
Broliai ir seserys, žinau, kad esate besimeldžianti liaudis. Šiomis dienomis, kai malda išslydo iš daugelio žmonių gyvenimų, tai yra nuostabus dalykas. Šauktis Viešpaties prašant išminties, pranokstančios mus pačius, stiprybės daryti tai, ką turime daryti, paguodos bei nuraminimo ir išreiškiant padėką – reikšminga ir nuostabu.¹¹

Meldžiu, kad kiekvienas iš mūsų siektume gyventi arčiau Viešpaties ir su Juo bendrautume dažniau bei su didesniu tikėjimu.

Tėvai ir mamos, melskitės už savo vaikus. Melskitės, kad jie būtų saugomi nuo pasaulio blogio. Melskitės, kad jie augtų tikėjimu ir pažinimu. Melskitės, kad jie eitų link vaisingo ir gero gyvenimo. Vyrai, melskitės už savo žmonas. Dėkokite Viešpačiui už jas ir melskite, kad Jis joms padėtų. Žmonos, melskitės už savo vyrus. Daugelis jų eina labai sunkiu keliu, kupinu nesuskaičiuojamų problemų ir sudėtingų dilemų. Melkite Visagalį, kad Jis juos vestų, laimintų, saugotų, o jų teisūs sumanymai būtų įkvėpti.

Melskite taikos žemėje, kad Visatą valdantis Visagalis ištiestų Savo ranką, kad Jo Dvasia būtų su žmonėmis ir kad tautos nenirštų viena ant kitos. [...] Vaikščiodami sunkiais savo gyvenimo keliais melskite išminties ir supratimo.¹²

Kalbant apie jūsų ir Tėvo danguje bendravimą Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu nuostabu yra tai, kad malda yra asmeniška, individuali ir niekas kitas negali jos sutrukdyti. Būkite pamaldūs. Prašykite Viešpaties atleisti jums nuodėmes. Prašykite Viešpaties jums padėti. Prašykite Viešpaties jus palaiminti. Prašykite Viešpaties padėti jums realizuoti savo teisiais ambicijas. [...] Prašykite Viešpaties visų tų svarbių dalykų, kurie jūsų gyvenime reiškia tiek daug. Jis yra pasiruošęs jums padėti. Niekada to nepamirškite.¹³

Šeimos malda veda į stebuklus asmenims, šeimoms ir visuomenei.

Mūsų laikais vėl būtina pabrėžti sąžiningumo, stiprios valios ir dorumo svarbą. Tik jeigu mes vėl į savo gyvenimą įpinsime tas dorybes, kurios sudaro tikrojo civilizuotumo esmę, mūsų laikų gyvensena pasikeis. Tad mums esminis klausimas: „Nuo ko pradėti?“

Esu įsitikinęs, kad viskas turi prasidėti nuo pripažinimo, kad Dievas – mūsų Amžinasis Tėvas, o mes – Jo vaikai, nuo bendravimo su Juo, pripažįstant Jo visavaldystę, ir nuo kasdienio maldavimo Jo pagalbos ir nukreipimo mūsų reikaluose.

Aš tvirtinu, kad grįžimas prie senos tradicijos melstis, melstis visa šeima savo namuose, yra vienas pagrindinių vaistų, galinčių išgydyti mūsų visuomenės charakterį naikinančią mirtiną ligą. Negalime tikėtis stebuklo jau po dienos, tačiau praėjus vienai kartai tas stebuklas įvyktų. [...]

Pačioje klūpėjimo pozoje yra tai, kas prieštarauja Pauliaus apibūdintoms savybėms: „Išdidūs [...], pramušgalviai, pasipūtėliai.“

Pačioje tradicijoje, kai tėvas ir motina bei vaikai drauge suklaupia, yra kažkas tokio, kas naikina jo paminėtus bruožus: „Neklusnūs gimdytojams [...], nemeilūs.“

Netgi pačiame kreipimosi į Dievybę veiksme yra kažkas tokio, kas pašalina polinkį piktžodžiauti ir labiau mylėti malonumus nei Dievą. [Žr. 2 Timotiejui 3:1–4.]

Pauliaus apibūdintas polinkis į nedorybes ir nedėkingumą išnyksta, kai šeimos nariai drauge dėkoja Viešpačiui už gyvenimą, ramybę ir už visa, ką jie turi. O kai jie dėkoja Viešpačiui vienas už kitą, šeimoje iš naujo stiprėja dėkingumas, pagarba ir meilumas vieno kitam. [...]

Kai drauge atsimename priešais Viešpatį vargšus, beturčius ir prislėgtus, nesąmoningai, tačiau realiai ugdome didesnę meilę kitiems nei sau, pagarbą artimui ir norą tarnauti rūpinantis kitų poreikiais. Žmogus negali prašyti Dievą padėti artimui bėdoje, nejausdamas skatinimo pačiam daryti ką nors, kad padėtų tam artimui. Kokie stebuklai įvyktų pasaulio vaikų gyvenimuose, jeigu jie atidėtų į šalį savanaudiškumą ir atsidėtų tarnauti kitiems. Šeimos kasdinių maldų dirva – štai geriausia vieta sodinti ir puoselėti sėklas, iš kurių išauga teikiantis šešėlių bei vedantis vaisius medis. [...]

Nežinau, kas taip gerai padėtų pašalinti įtampą šeimoje, kas taip nepastebimai keltų pagarbą gimdytojams, skatinančią paklusnumą jiems, nežinau, kas geriau pabudintų atgailos dvasią, kuri didžia dalimi pašalintų sudužusių namų prakeiksmą, kaip meldimasis kartu, išpažįstant drauge silpnybes priešais Viešpatį ir prašant Viešpaties palaimų namams ir visiems jų gyventojams. [...]

Šeima yra pagrindinis visuomenės padalinys. Besimeldžianti šeima yra geresnės visuomenės viltis. „Ieškokite Viešpaties, kai galima jį rasti.“ (Izaijo 55:6.)¹⁴

Mane sujaudino [...] vieno jauno [misionieriaus] širdį veriantis pareiškimas. Jis pasakė: „Esu čia daug mėnesių. Nesiseka išmokti kalbos. Nepatinka šie žmonės. Dieną mane apima depresija, o naktimis – verkiu. Norėjau numirti. Parašiau mamai ir maldavau pasiteisinimo sugrįžti namo. Turiu jos atsakymą. Ji sako: „Meldžiamės dėl tavęs. Nė diena nepraeina mums kartu kasryt prieš pusryčius ir kas vakarą prieš einant miegoti neatsiklaupus ir Viešpaties nemeldžiant tavęs palaiminti. Prie maldų prijungėme pasninką, o tavo jaunesnieji broliukai ir sesutės melsdamiesi sako: „Dangiškasis Tėve, palaimink Džonį [...] ir padėk jam išmokti kalbą ir daryti tą darbą, kuriam yra pašauktas.“

Savo šeimą galime stiprinti kartu klaupdamiesi maldai.

Šis vaikinys su ašaromis akyse tęsė: „Bandysiu vėl. Savo maldas sujungsiu su jų maldomis, savo pasninką – su jų pasninku.“

Dabar, praėjus keturiems mėnesiams, gavau jo laišką, kuriame rašo: „Atsitiko stebuklas. Kalba man atėjo lyg Viešpaties dovana. Išmokau mylėti šios gražios šalies žmones. Dieve, esu dėkingas už savo šeimos maldas.“¹⁵

Ar galime padaryti savo namus dar gražesnius? Taip, kreipdamiesi kaip šeimos į viso tikrojo grožio Šaltinį. Ar galime sustiprinti visuomenę ir paversti ją geresne vieta gyventi? Taip, kai stiprinsime savo šeiminio gyvenimo dorybę, klaupdamiesi kartu ir maldaudami Visagalį Jo Mylimo Sūnaus vardu.

Jei ši tradicija, grįžimas prie šeiminio garbinimo, pasklistų visoje šalyje ir po visą žemę, jau po vienos kartos ji didžia dalimi pašalintų šią mus naikinančią pragaištį. Ji sugrąžintų į žmonių širdis dorą, tarpusavio pagarbą ir dėkingumą dvasiā.¹⁶

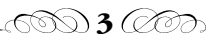
Ar malda yra toks sudėtingas dalykas? Ar būtų sunku raginti tėvus ir motinas kartu su savo mažais vaikais klauptis ant kelių ir, kreipiantis į Dievybės sostą, išreikšti dėkingumą už palaimas, pasimelsti už sielvartaujančius ir už save, o tada Gelbėtojo ir pasaulio Išpirkėjo vardu ko nors paprašyti? Kokia galinga yra malda! Tai galime

paliudyti tiek aš, tiek jūs. Kokia tragiška netektis bet kuriai šeimai, neišnaudojančiai šios brangios ir paprastos progos.¹⁷

Jei tarp jūsų yra nesimeldžiančių šeimoje, pradėkite nuo dabar. Jei įmanoma, kiekvieną rytą ir kiekvieną vakarą klaupkitės kartu ant kelių ir kalbėkitės su Viešpačiu, dėkokite Jam, melskite Jo palaimų stokojantiems žemėje, išsikalbėkite Jam dėl savo pačių gerovės reikalų.¹⁸

Aš liudiju jums, kad, jeigu nuoširdžiai melsitės su šeima, neliksime be apdovanojimo. Pasikeitimai gali pasirodyti ne iš karto. Jie gali būti vos vos pastebimi. Bet jie tikrai ateis, nes Dievas „uoliai Jo ieškantiems atsilygina“. (Hebrajams 11:6.)

Tad ištikimai rodykime šios tradicijos laikymosi pavyzdį pasauliui ir raginkime kitus taip daryti.¹⁹

Turime būti pamaldūs ir klausytis, nes į mūsų maldas bus atsakyta.

Niekada nemanykite, kad patys viską galite. Jums reikia Viešpaties pagalbos. Niekada nesivaržykite klauptis ant kelių kur nors nušaliau nuo visų ir pasikalbėti su Juo. Kokia nepaprasta ir nuostabi yra malda. Pagalvokite apie tai. Mes tikrai galime kalbėtis su savo Tėvu danguje. Jis išklausys ir atsakys, tačiau turime klausytis, kas bus pasakyta. Nėra nieko pernelyg rimto ir pernelyg nesvarbaus, ko negalėtume Jam pasakyti.²⁰

Melskitės Viešpačiui tikėdamiesi gauti atsakymą. [...] Daugumos mūsų maldų problema yra ta, kad kalbame jas taip, lyg pakeltume telefono ragelį ir užsakinėtume maisto produktus – užsakėme ir padėjome ragelį. Turime medituoti, apgalvoti, apmąstyti dėl ko ir už ką meldžiamės, o tada kalbėtis su Viešpačiu taip, kaip vienas žmogus kalbasi su kitu. „Viešpats sako: „Eikite šen, ir drauge pasvarstykime“ (Izaijo 1:18).²¹

Niekas taip nepadedą, kaip svarbaus klausimo aptarimas su Viešpačiu. [...] Nesivaržydamas sakau, kad į mano maldas buvo atsakyta. Aš tai žinau. Negalėčiau to paneigti. Šiame sudėtingame amžiuje turime melsti vadovavimu. [...] Nuostabiausia, jog nereikia būti genijumi,

kad galėtumėte melstis. Jis klausys net paties vargingiausiojo balso. [...] Šaukitės Viešpaties. Jis pakvietė tai daryti ir Jis atsakys.²²

Tikėkite maldos galia ir didybe. Viešpats atsako į mūsų maldas. Aš tai žinau. Ne kartą mačiau, kaip tai nutinka. Malda mus ir Dievą padaro partneriais. Ji suteikia mums progą pasikalbėti su Juo, padėkoti Jam už Jo nuostabias palaimas ir paprašyti vadovavimo bei apsaugos einant gyvenimo keliu. Šis didingas darbas, kuris plinta po visą pasaulį, prasidėjo nuo vieno berniuko maldos. Šeimos Biblijoje jis perskaitė: „Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta. Tegul prašo tikėdamas, nė kiek neabejodamas, nes abejojantis žmogus panašus į jūros bangas, varinėjamas ir blaškomas vėjo“ (Jokūbo 1:5–6). Toks yra pažadas. Ar pasaulyje yra didesnis pažadas nei šis?²³

Mano draugai, būkite pamaldūs ir klausykitės. Galbūt niekada neišgirsite jokio balso. Greičiausiai taip ir bus. Tačiau nepaaiškinamu būdu pajusite dvasinį raginimą ir būsite palaiminti. Nes Viešpats yra pažadėjęs: „Aš tau pasakysiu tavo [...] širdyje, Šventąja Dvasia, kuri nužengs ant tavęs [...]“ (DS 8:2).

Jei būsite pamaldūs, žinosite, kad Dievas klausosi ir atsako. Ne visada taip, kaip norėtume, jog atsakytų, tačiau bėgant metams ateina nepaneigiamas suvokimas, kad Jis klausėsi ir atsakė.²⁴

Ir toliau būkite tokie nuolankūs, kad klauptumėtės ant kelių, taip pripažindami Jo galią ir gerumą. Jis jūsų nenuvils. Jis išklausys jūsų maldas. Jis atsakys į jūsų maldas. Nakties tyloje išgirsite Jo Dvasios kuždesius, patarsiančius jums sielvarte ir bėdoje. Tokios akimirkos jums nutiks, nes nutinka visiems. Pasitikėkite Dievu ir Jis jūsų niekada nenuvils. Jis niekada nuo jūsų nenusigręš.²⁵

Tegul Tėvas danguje visuomet būna jūsų draugas, į kurį galėtumėte kreiptis per malda.²⁶

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kaip malda jums padėjo priartėti prie Dangiškojo Tėvo? Apžvelkite prezidento Hinklio patarimą, ką kalbėti maldose (žr. 1 poskyrį). Kada malda padėjo jums atrasti „išminties, pranokstančios [jus]

pačius“? Kada malda jums atnešė „paguodos ir nuraminimo“? Kodėl kartais maldos turėtų būti „dėkingumo pokalbiai“?

- Apmąstykite kiekvieną iš palaimų, kurios, pasak prezidento Hinklio, gali ateiti per šeimos maldą (žr. 2 poskyrį). Kaip jūsų šeima yra palaiminta už tai, kad meldžiatės kartu? Kokių kliūčių iškyla norint pastoviai melstis su visa šeima? Kaip šeimos nariai gali kartu tas kliūtis pašalinti?
- Kaip 3 poskyryje užrašytų prezidento Hinklio mokymų taikymas gali mums padėti savo maldas padaryti prasmingesnes? Ką sužinojote apie tai, kaip Dangiškasis Tėvas atsako į mūsų maldas? Kodėl malda turi galią mus ir Dievą padaryti partneriais?

Susijusios Raštų nuorodos

Mato 6:5–15; Luko 18:9–18; 2 Nefio 32:8–9; Almos 34:17–28; 37:36–37; 3 Nefio 18:15–25; DS 19:28

Patarimas studijuojantiems

„Apžvelkite tai, ką studijuojate, tiek greitai skaitydami knygą, skyrių ar eilutę, tiek peržiūrėdami antraštes. Stenkitės suprasti kontekstą ir situaciją“ (*Skelbti mano evangeliją* [2005], 35). Skyrių ar ištrauką perskaitykite kelis kartus, kad galėtumėte geriau suprasti. Taip darant galima atrasti gilių išvalgų.

Išnašos

1. “Stand True and Faithful,” *Ensign*, May 1996, 94.
2. Robert D. Hales, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 444.
3. Richard G. Hinckley, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 171.
4. Marjorie Pay Hinckley, iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 171.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 469.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 470.
7. “Dedication of Gordon B. Hinckley Building” (Brigham Young University–Idaho, Oct. 22, 2002), byui.edu/Presentations/transcripts/devotionals/2002_10_22_hinckley.htm; accessed Sept. 21, 2015.
8. “Pillars of Truth,” *Ensign*, Jan. 1994, 2.
9. “Stand True and Faithful,” 93.
10. “An Humble and a Contrite Heart,” *Ensign*, Nov. 2000, 89.
11. “The Fabric of Faith and Testimony,” *Ensign*, Nov. 1995, 89.
12. „Baigiamoji malda“, 2003 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 468.
14. “The Blessings of Family Prayer,” *Ensign*, Feb. 1991, 2, 4–5.
15. Iš Conference Report, Apr. 1963, 128.
16. “The Blessings of Family Prayer,” 5.
17. “Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations,” *Ensign*, Sept. 1996, 8.
18. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 217.
19. “The Blessings of Family Prayer,” 5.
20. „Likite plačiame kelyje“, 2004 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
21. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 469.

22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 469.
23. "Fear Not; Only Believe," *New Era*, Jan. 2000, 6; teksto paryškimas ir kursyvas pašalinti.
24. "Watch the Switches in Your Life," *Ensign*, Jan. 1973, 93.
25. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 346.
26. "Daughters of God," *Ensign*, Nov. 1991, 100.

Honkongo šventykla Kinijoje

Dvasios kuždesiai

„Meldžiu, kad stengdamiesi išsilaikyti aukštame dvasiniame lygyje nuolat siektume įkvėpimo iš Viešpaties ir Jo Šventosios Dvasios bendrystės palaimos.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Prezidentas Gordonas B. Hinklis 1995 m. birželio 24 d. susirinkime su naujais misijų prezidentais ir jų žmonomis davė patarimų dėl jų būsimos trejų metų tarnystės. Jis papasakojo apie pamokymą, kurį paskyrimo į kuolo prezidentus metu gavo iš tuometinio Dvylikos Apaštalų Kvorumo nario, prezidento Haroldo B. Ly:

„Iš to, ką jis sakė, tepamenu vieną dalyką: „Klausykis Dvasios kuždesių vidury nakties ir reaguok į juos. Nežinau, kodėl apreiškimai kartais ateina naktį, tačiau jie ateina. Žinoma, jie ateina ir dieną. Tačiau klausykis Dvasios kuždesių, apreiškimo dovanos, nes turi tam teisę.“¹

Kalbėdamas apie savo patirtį vykdant šį pamokymą, jis sakė: „Viešpats kalbėjo tyliai. [...] Vidury nakties mano galvoje kildavo įvairių idėjų, kurios, mano manymu, savo esme buvo pranašiško pobūdžio.“² Pavyzdžiui, 1992 m. liepą jis su kitais Bažnyčios vadovais viešėjo Honkonge – ieškojo vietos šventyklos statybai. Vieną vakarą gulti jis nuėjo jausdamas nerimą dėl sprendimo, kurį reikėjo priimti. Ankstų rytą jį pažadino Dvasios kuždesiai.

Savo dienoraštyje jis rašė: „Man į galvą atėjo įdomi mintis. Negirdėjau jokio balso savo ausimis. Tačiau į galvą atėjo Dvasios balsas. Jis sakė: „Ko jaudiniesi dėl to? Juk turite nuostabų sklypą, kuriame stovi misijos namai ir nedideli maldos namai. Jie stovi pačioje Kau-luno širdyje, ten, kur pats geriausias susisiekimas. [...] Statykite [kelių] aukštų pastatą. Jo pirmuose dviejuose aukštuose galėtų įsikurti maldos namai ir klasės, o viršutiniuose dviejuose ar trijuose – šventykla.“ Prezidentas Hinklis sakė, kad, gavęs tokį apreiškimą, jis „nusiramino ir vėl nuėjo miegoti“.³

Šiandien Kaulune, tankiai apgyvendintoje Honkongo dalyje, toje vietoje, kurioje kadaise stovėjo maldos namai ir misijos namai, stovi vienas pastatas. Tas pastatas, kuriame įsikūrę maldos namai, misijos namai, misijos biuras ir šventoji šventykla, yra liudijimas, kad Dvasia kužda Dievo pranašui.

Gordono B. Hinklio mokymai

1

Šventoji Dvasia yra Guodėjas ir tiesos Liudytojas.

Šventoji Dvasia yra trečiasis Dievybės narys, Gelbėtojo pažadėtasis Guodėjas, Jo pasekėjus mokysiantis visko ir priminsiantis viską, ką Jis yra jiems sakęs (žr. Jono 14:26).⁴

Šventoji Dvasia mūsų širdyse liudija apie Tėvą ir Sūnų.⁵

[Mano] liudijimas [apie Jėzų Kristų] ateina Šventosios Dvasios galia. Tai dovana, šventa ir nuostabi dovana, gaunama apreiškimu iš trečiojo Dievybės nario.⁶

Šventoji Dvasia yra tiesos Liudytoja, galinti [mus] mokyti to, ko patys negalime mokyti vieni kitų. Didingame Moronio iššūkyje pažadama, kad apie Mormono Knygos tikrumą galima sužinoti „Šventosios Dvasios galia“. Moronis tada pareiškia: „Ir Šventosios Dvasios galia jūs galite sužinoti tiesą apie viską“ (Moronio 10:4–5).

Tikiu, kad ši galia, ši dovana, mums prieinama ir šiomis dienomis.⁷

2

Mums reikia, kad Šventoji Dvasia vestų mus tarnaujant namuose ir Bažnyčioje.

Mūsų gyvenime nėra didesnės palaimos už Šventosios Dvasios dovaną, nes Šventosios Dvasios bendrystė mus veda, saugo, laimina, ji tarytum stulpas žengia ir liepsnoja priešais mus, vesdama teismo ir tiesos keliais. Jei gyvensime vertai, ta vedančioji trečiojo Dievybės nario galia bus mūsų.⁸

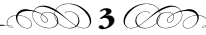
Mums reikia Šventosios Dvasios atliekant gausybę administracinių pareigų. Mums reikia jos mokant Evangelijos savo klasėse ir pasaulyje. Mums reikia jos vadovaujant savo šeimoms ir jas mokant.

Jei patarinėsime ir mokysime veikiami tos Dvasios, tai į žmonių, už kuriuos esame atsakingi, gyvenimus įnešime daugiau dvasingumo. [...]

Kokie saldūs yra mokymo pagal Šventosios Dvasios įkvėpimą vaisiai. Jie maitina ir dvasią, ir sielą.

Leiskite duoti patarimą tėveliams, kurie yra šeimų galvos: turime delikačią ir milžinišką užduotį stiprinti savo namų dvasingumą, todėl mums reikia Šventosios Dvasios vadovavimo.⁹

Klausykitės Dvasios raginimų. Būkite nuolankūs. Dėl jūsų dvasios, jūsų požiūrio, jūsų jausmų, jūsų nuolankumo Viešpaties ranka gali jus pas ką nors nuvesti.¹⁰

Apreiškimas beveik visada pas mus ateina per ramų tylų balsą – Dvasios kuždesį.

Kartkarčiais mane kalbina žiniasklaidos atstovai. Beveik visada jie klausia: „Kaip Bažnyčios pranašas gauna apreiškimą?“

Atsakau, kad gauna taip pat, kaip gaudavo praeityje. Kalbant apie tai, žiniasklaidos atstovams primenu Elijos istoriją po jo kovos su Baalo kunigais:

„Ir štai Viešpats praėjo, ir didelis bei stiprus vėjas ardė kalnus ir trupino uolas į gabalus Viešpaties akivaizdoje; bet Viešpaties nebuvo vėjyje; o po vėjo, žemės drebėjimas; bet Viešpaties nebuvo žemės drebėjime;

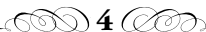
žemės drebėjimui praėjus, pakilo liepsnos, bet ir liepsnose Viešpaties nebuvo. Tada pasigirdo tylus ramus balsas“ (1 Karalių 19:11–12, K. Burbulio Biblijos vertimas).

Būtent taip jis gaunamas. Per ramų tylų balsą. Jis gaunamas kaip atsakymas į maldą. Jis gaunamas per Dvasios kuždesius. Jis gali ateiti nakties tyloje.

Ar man kyla klausimų dėl to? Visiškai jokių. Mačiau tai ne kartą.¹¹

Būtent taip beveik visada pas mus ateina Dievo žodis – ne trimitais, ne iš mokytų žmonių tarybų salių, bet ramiu tyliu apreiškimo balsu. Klausantis bergždžiai ieškančiųjų išminties ir garsiai skelbiančiųjų

apie panacėją pasaulio bėdoms spręsti, norisi prabilti psalmių autoriaus žodžiais: „Taikykitės ir žinokite, kad aš esu Dievas!“ (Psalmyno 46:10), ir Gelbėtojo žodžiais: „Kas turi ausis, teklauso!“ (Mato 11:15).¹²

Dvasios dalykai apšviečia, augina ir pakylėja.

Kaip sužinomi Dvasios dalykai? Kaip žinoti, kad tai iš Dievo? Per vaisius. Jei tai skatina augti ir tobulėti, jei tai veda į tikėjimą ir liudijimą, jei tai skatina ką nors daryti geriau, jei tai veda į dievotumą, tada tai yra iš Dievo. Jei mus tai silpnina, jei veda į tamsą, jei kelia sumaištį ir nerimą, jei veda į netikėjimą, tada tai – iš velnio.¹³

Dvasios raginimus atpažinsite iš Dvasios vaisių – tai, kas apšviečia, kas ugdo, kas yra teigiama, kas pritartina ir pakylėja, suteikia geresnių minčių, geresnių žodžių ir veda į geresnius poelgius – tai iš Dievo Dvasios. Tai, kas mus silpnina, kas veda į uždraustus takus, yra iš priešininko. Manau, kad tai taip aišku, taip paprasta.¹⁴

Kartą vienas mokytas žmogus išsakė nuomonę, kad Bažnyčia yra intelektualumo priešė. Jei intelektualumu jis laiko filosofijos teoriją, mokančią „doktrinos, kad pažinimas, visas arba didele dalimi, įgyjamas tik protu“ ir „kad protas yra galutinis realybės principas“, tada taip, mes prieštaraujame tokiai siaurai interpretacijai, kiek ji taikytina religijai. (Citasos iš *Random House Dictionary of the English Language*, p. 738.) Toks interpretavimas neapima mums ir per [mus] galinčios kalbėti Šventosios Dvasios galios.

Žinoma, tikime proto ugdymu, tačiau intelektas nėra vienintelis pažinimo šaltinis. Yra pažadas, duotas Visagalio įkvėpimu ir išsakytas tokiais nuostabiais žodžiais: „Dievas savo Šventąja Dvasia, taip, neapsakoma Šventosios Dvasios dovana, duos jums pažinimą.“ (DS 121:26.)

Viešpaties darbą kritikuojantys humanistai, vadinamieji intelektualai, kurie žemina, kalba tik iš nežinojimo apie dvasinius pasireiškimus. Jie nėra girdėję Dvasios balso. Jie jo nėra girdėję, nes neieškojo, nesiruošė būti to verti. Tokiu būdu, manydami, kad pažinimas ateina tik per protą ir jo veiklą, jie neigia tai, kas ateina Šventosios Dvasios galia.

Dievo dalykus galima suvokti tik per Dievo Dvasią. Toji Dvasia yra reali. Jai veikiant įgytas pažinimas yra toks pat tikras, kaip ir

„Dievo dalykus galima suvokti tik per Dievo Dvasią. Toji Dvasia yra reali.“

pažinimas, įgytas veikiant penkioms julsėms. Aš liudiju tai. Esu tikras, kad dauguma Bažnyčios narių irgi gali paliudyti. Raginu kiekvieną iš mūsų stengtis turėti tokią širdį, kuri būtų jautri Dvasiai. Jei taip darysime, mūsų gyvenimas bus turtingesnis. Jausimės artimesni su Dievu, mūsų Amžinuoju Tėvu. Paragausime tokio džiaugsmo, kokio nepatirsime jokiu kitu būdu.

Nepakliūkime į pasaulietinės sofistikos žabangas, nes jos daugiausia yra negatyvios ir dažniausiai duoda nemalonių vaisių. Tikėkime ateitimi, kalbėkime pozityviai ir ugdykime pasitikėjimu paremtą požiūrį. Jei taip darysime, tai savo stiprybe stiprinsime kitus.¹⁵

Meldžiu, kad stengdamiesi išsilaikyti aukštame dvasiniame lygyje nuolat siektume įkvėpimo iš Viešpaties ir Jo Šventosios Dvasios bendrystės palaimos. Tos maldos neliks neišklausytos.¹⁶

5

Šventoji Dvasia bus mūsų nuolatinė bendražygė, jei gyvensime vertai šios palaimos.

Viešpats yra pasakęs, kad jei laikysimės įsakymų, tai „Šventoji Dvasia bus [mūsų] nuolatinė bendražygė“ (DS 121:46), kuri mus

drąsins, mokys, ves, guos ir palaikys. Kad turėtume šią bendražygę, turime jos prašyti, gyventi vertai jos ir būti lojalūs Viešpačiui.¹⁷

„Kaip Viešpaties Dvasią galima visuomet išlaikyti su savimi?“ Turime būti jos verti; turime gyventi vertai Viešpaties Dvasios. Štai ką turite daryti. Ir Ji bus su jumis. [...] Tiesiog gyvenkite teisingai. Šalinkitės nedorybės. Šalinkitės pornografijos. Šalinkitės tų dalykų, kurie jus silpnina. Jūsų skaitomos knygos ir žurnalai, žiūrimi filmai ir televizijos programos, lankomi pramoginiai renginiai – visa tai jums daro įtaką; ir toliau darys, jei tik atsiduosite įtakai tų kutenančių dalykų, kurie sukurti, kad jus paverstų vargšais, o kažką kitą – turto liu. Šalinkitės tokių dalykų.¹⁸

Kiekvieną sekmadienį jūs išipareigojate iš naujo ir sudarote sandorą priimti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardą. Ar kada susimąstėte, kaip tai svarbu, ką reiškia priimti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardą su išipareigojimu ir pasižadėjimu laikytis Jo įsakymų? O Jis jums išipareigoja ir pažada suteikti Savo Dvasios, kad Ji būtų su jumis. Koks tai nuostabus dalykas.¹⁹

Kokia didelė palaima jausti tą tarnaujančią Dievybės nario įtaką, dievišką įgaliojimą turintiesiems uždėjus ant mūsų rankas. Jei ir toliau būsime dori, mums džiaugsmingai išsipildys šis Viešpaties pažadas: „Šventoji Dvasia bus tavo nuolatinė bendražygė, ir tavo skeptras bus nekintantis teismo ir tiesos skeptras; ir tavo viešpatavimas bus nesibaigiantis viešpatavimas, ir be prievartos jis plūs į tave per amžių amžius.“ (DS 121:46.)²⁰

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl mums reikia Šventosios Dvasios? (Žr. 1 ir 2 poskyrius.) Kada jautėte, kad Šventoji Dvasia jus moko ir veda? Ko pasimokėte iš tokių patyrimų?
- Ką iš prezidento Hinklio paaiškinimo galime sužinoti apie tai, kaip pranašas gauna apreiškimą? (Žr. 3 poskyrį.) Kodėl svarbu žinoti, kad Šventoji Dvasia įprastai bendrauja „ramiu tyliu balsu“? Kaip iš savo patirties pasimokėte atpažinti Šventosios Dvasios balsą?
- Apžvelkite 4 poskyryje prezidento Hinklio apibendrinamus „Dvasios vaisius“. Kaip šie mokymai gali mums padėti atpažinti Dvasios

įtaką? Kuo pavojingas įsitikinimas, kad „intelektas [...] vienintelis pažinimo šaltinis“? Kaip jūs esate įgiję dvasinio pažinimo?

- Ką jaučiate apmąstydami prezidento Hinklio mokymus 5 poskyryje apie Šventosios Dvasios bendrystę? Kaip Šventoji Dvasia yra palaiminusi jus?

Susijusios Raštų nuorodos

1 Korintiečiams 2:9–14; 1 Nefio 10:17; 2 Nefio 31:17–18; Mozijo 3:19; Moronio 8:25–26; DS 11:12–14

Patarimas mokytojui

„Jei mylime savo mokinius, mes meldžiamės dėl jų. Kaip įmanydami stengiamės išsiaiškinti jų pomėgius, pasiekimus, poreikius ir rūpesčius. Prisitaikome prie jų poreikių, net jei tam prireikia daugiau laiko ir pastangų. Atkreipiame dėmesį, kai jų nėra klasėje, ir būname jiems dėmesingi, kai jie ateina. Jei reikia, jiems padedame“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 32).

Išnašos

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 556.
2. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 441.
3. Iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 481.
4. “The Father, Son, and Holy Ghost,” *Ensign*, Nov. 1986, 51.
5. “Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley,” *Ensign*, July 1999, 72.
6. “The Father, Son, and Holy Ghost,” 51.
7. “The Father, Son, and Holy Ghost,” 51.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 259.
9. “Feed the Spirit, Nourish the Soul,” *Ensign*, Oct. 1998, 2, 4–5.
10. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 440.
11. “The Quorum of the First Presidency,” *Ensign*, Dec. 2005, 49.
12. Iš Conference Report, Apr. 1964, 38–39.
13. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, July 1998, 5.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 261.
15. “The Continuing Pursuit of Truth,” *Ensign*, Apr. 1986, 6.
16. “Feed the Spirit, Nourish the Soul,” 2.
17. “Living with Our Convictions,” *Ensign*, Sept. 2001, 5.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 377–378.
19. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 319.
20. “Priesthood Restoration,” *Ensign*, Oct. 1988, 72.

„Absolutus mūsų tikėjimo pagrindas yra mūsų liudijimas, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus. [...] Jis yra šios Jo vardu pavadintos bažnyčios pagrindinis kertinis akmuo.“

Žvelgiame į Kristų

*„Mes tikime Kristų. Mes mokome apie Kristų.
Mes žvelgiame į Kristų. Jis yra mūsų Išpirkėjas,
mūsų Viešpats ir mūsų Gelbėtojas.“*

Iš Gordonos B. Hinklio gyvenimo

Vyresnysis Gordonas B. Hinklis, tuometinis Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys, 1975 m. balandžio visuotinėje konferencijoje pasidalijo tokia istorija:

„Neseniai Arizonos [Mesos] šventykloje buvome surengę atvirų durų dienas. Po viso pastato remonto beveik ketvirtis milijono žmonių pamatė jos gražų interjerą. Pirmąją atvirų durų dieną kaip ypatingi svečiai buvo pakviesti ir atvyko šimtai įvairių religijų atstovų. Ekskursijai pasibaigus, turėjau privilegiją pakalbėti su jais ir atsakyti į jų klausimus. Pasakiau, kad mums bus malonu atsakyti į visus jų klausimus. Klausimų buvo nemažai. Vieną klausimą uždavė protestantų dvasininkas.

Jis tarė: „Išvaikščiojau visą šį pastatą, šią šventyklą, ant kurios fasado užrašytas Jėzaus Kristaus vardas, tačiau niekur neradau krikščionybės simbolio – kryžiaus. Esu atkreipęs dėmesį ir į kitus jūsų pastatus, tačiau ir ten nėra kryžiaus. Kodėl taip yra, nors sakote, kad tikite Jėzų Kristų?“

Aš atsakiau: „Visai nenoriu įžeisti savo krikščionių brolių, kurie ant katedrų smailių ir altorių bažnyčiose stato kryžius, nešioja kryželius ant bažnytinių rūbų ir išspaudžia kryžių ant savo knygų ir kitų leidinių. Tačiau mums kryžius simbolizuoja mirštantį Kristų, o mūsų skelbiama žinia juk yra apie gyvąjį Kristų.“

Tada jis paklausė: „Jei nenaudojate kryžių, koks yra jūsų religijos simbolis?“

Atsakaiu, kad mūsų žmonių gyvenimas turi tapti vienintele prasminga mūsų tikėjimo išraiška, o tai savaime taps mūsų garbinimo simboliu. [...]

Joks ženklas, joks meno kūrinys, jokios formos vaizdavimas negali tinkamai išreikšti Gyvojo Kristaus šlovės ir stebuklo. Jis pats mums pasakė, kas turėtų būti tas simbolis: „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų.“ (Jono 14:15.)

Būdami Jo pasekėjai negalime blogai, niekingai ar nemaloniai elgtis ir nesutepti Jo atvaizdo. Nė negalime elgtis gerai, maloniai ir kilniai ir dar labiau neparyškinti Jo, kurio vardą esame priėmę, simbolio.

Tad mūsų gyvenimai turi tapti prasminga išraiška, mūsų skelbiamo liudijimo apie Gyvąjį Kristų, Amžinąjį Gyvojo Dievo Sūnų, simboliu.

Tai taip paprasta, mano broliai ir seserys, ir taip gilus, kad verčiau to niekada nepamirškime.“¹

Gordono B. Hinklio mokymai

1

Jėzus Kristus yra gyvasis gyvojo Dievo Sūnus.

Absolūtus mūsų tikėjimo pagrindas yra mūsų liudijimas, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus. [...] Jis yra šios Jo vardu pavadintos bažnyčios pagrindinis kertinis akmuo.²

Mes tikime Kristų. Mes mokome apie Kristų. Mes žvelgiame į Kristų. Jis – mūsų Išpirkėjas, mūsų Viešpats ir mūsų Gelbėtojas.³

Žemiškoji tarnystė

Jis, Dievo Sūnus, Viengimis Sūnus, paliko celestialinius Savo Tėvo rūmus, kad patirtų mirtingąjį būvį. Jam gimus giedojo angelai, o atvykę išminčiai dovanavo dovanas. Jis augo kaip paprastas berniukas Galilėjos Nazarete. Ten jis „augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse“ (Luko 2:52).

Būdamas dvylikos, Jis kartu su Marija ir Juozapu lankėsi Jeruzalėje. Bekeliaudami namo, jie pasigedo Jo. Sugrižę į Jeruzalę, rado Jį šventykloje, besišnekučiuojantį su mokytais daktarais. Marijai papriekaištavus, kodėl Jis ne su jais, Jis atsakė: „Argi nežinojote, kad

man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ (Luko 2:49.) Jo žodžiai buvo perspėjimas apie Jo būsimą tarnystę.

Toji tarnystė prasidėjo Jo krikštu Jordano upėje, kurioje Jį pakrikštijo Jo pusbrolis Jonas. Jam išėjus iš vandens, ant Jo balandžio pavidalu nusileido Šventoji Dvasia ir pasigirdo Jo Tėvo balsas, sakantis: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi“ (Mato 3:17). Šis pareiškimas tapo Jo dieviškumo patvirtinimu.

Jis pasninkavo 40 dienų ir buvo gundomas velnio, norėjusio Jį atitraukti nuo Jo dieviškai paskirtos misijos. Į tokį priešininko kvietimą Jis atsakė: „Negundyk Viešpaties, savo Dievo“ (Mato 4:7), taip vėl paskelbdamas esąs Dievo sūnus.

Jis vaikščiojo dulkėtais Palestinos keliais. Jis neturėjo namų, kuriuos galėtų pavadinti savais, neturėjo kur pailsinti Savo galvos. Jo žinia buvo apie taikos Evangeliją. Jis mokė apie dosnumą ir meilę. „Jei kas kaltins tave teisme ir atims tavo marškinius, atiduok jam ir savo apsiaustą“ (Mato 5:40).

Jis mokė palyginimais. Jis darė tokius stebuklus, kokių niekas nebuvo daręs nei iki tol, nei po to. Jis išgydė ilgai sirgusius ligonius. Jis padarė, kad aklieji regėtų, kurtieji girdėtų ir luošieji vaikščiotų. Jis prikėlė mirusiuosius, o šie vėl gyvendami šlovino Jį. Tokio dalyko tikrai nebuvo padaręs joks žmogus.

Juo sekė tik keli, o dauguma nekentė. Rašto žinovus ir fariziejus Jis vadino veidmainiais, nubalintais kapais. Jie rengė prieš Jį sąmokslus. Iš Viešpaties namų Jis išvijo pinigų keitėjus. Tad, be abejo, jie irgi prisidėjo prie planavusiųjų Jį sunaikinti. Bet tai Jo nesulaikė. Jis „vaikščiojo, darydamas gera“ (Apaštalų darbų 10:38).

Ar viso to nepakako, kad Jo atminimas būtų įamžintas? Ar to nepakako, kad Jo vardas būtų tarp tų, netgi aukščiau tų didžiųjų žmonių, kurie vaikščiojo šia žeme ir yra atmenami už savo žodžius ir darbus? Be abejo, Jis galėjo būti laikomas vienu didžiausių visų laikų pranašų.

Tačiau viso to nepakako Visagalio Sūnui. Tai tebuvo didingesnių dalykų preliudija. Tie dalykai vyko keistomis ir siaubingomis aplinkybėmis.⁴

Suėmimas, nukryžiavimas ir mirtis

Jis buvo išduotas, suimtas, pasmerktas mirti baisioje agonijoje ant kryžiaus. Jo gyvą kūną prikaldė prie medinio kryžiaus. Su neapsakomu skausmu Jo gyvybė pamažu blėso. Kol dar galėjo kvėpuoti, Jis sušuko: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Luko 23:34).

Jo dvasiai išeinant sudrebėjo visa žemė. Visa tai regėjęs šimtininkas visu rimtumu pareiškė: „Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus“ (Mato 27:54).

Jį mylėjusieji nuėmė Jo kūną nuo kryžiaus. Jį apvilko ir paguldė naujame kape. [...]

Jo draugai turbūt verkė. Verkė Jo mylimi apaštalai, pašaukti būti Jo dieviškumo liudininkais. Verkė jį mylėjusios moterys. Niekas nebuvo supratęs, ką Jis sakė apie prisikėlimą trečią dieną. Kaip jie galėjo suprasti? Juk to dar nebuvo nutikę. Tai buvo negirdėtas dalykas. Tai buvo neįtikima netgi jiems patiems.

Pagalvojus apie mirties pasiglemžiamą Viešpatį, juos tikriausiai apimdavo baisiai slegianti, beviltiška ir kankinanti nuotaika.⁵

Prisikėlimas

Tačiau tai nebuvo pabaiga. Trečiosios dienos rytą Marija Magdaliėtė su kita Marija sugrįžo prie kapo. Didžiai jų nuostabai akmuo buvo nuridentas, o kapas atviras. Jos pažvelgė vidun. Dvi baltai apsirengusios būtybės sėdėjo priešingose kapo pusėse. Joms pasirodė angelas ir tarė: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų?“

Nėra jo čia, jis prisikėlė! Atsiminkite, ką jis yra jums sakęs, būdamas Galilėjoje:

„Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į nusidėjėlių rankas ir nukryžiuotas, o trečią dieną prisikelti!“ (Luko 24:5–7.)

Šie paprasti žodžiai: „Nėra jo čia, jis prisikėlė!“, tapo pačiais didingiausiais žodžiais visoje literatūroje. Jie skelbia apie tuščią kapą. Jie yra išsipildymas visų Jo žodžių apie prisikėlimą. Jie yra pergalingas atsakas į visų žemėje kada nors gyvenusių vyrų, moterų ir vaikų klausimą.

Prisikėlęs Viešpats prabilo Marijai, o ši atsakė. Jis nepasivaideno. Tai nebuvo vaizduotė. Jis buvo realus, toks pat realus, koks buvo mirtingame gyvenime. Jis nesileido jos paliečiamas. Jis dar nebuvo

„Jo žinia buvo apie ramybės Evangeliją. Jis mokė apie dosnumą ir meilę.“

pakilęs pas Savo Tėvą danguje. Tai įvyks netrukus. Koks tai turėjo būti susitikimas – būti apkabintam Tėvo, kuris Jį mylėjo ir kuris dėl Jo turbūt verkė Jo agonijos valandomis.

Kelyje į Emausą Jis pasirodė dviem vyrams. Jis su jais šnekučiavosi ir drauge valgė. Už uždarytų durų Jis susitiko su Savo apaštalais ir juos mokė. Per pirmąjį susitikimą ten nebuvo Tomo. Per antrąjį susitikimą Viešpats pakvietė jį paliesti Jo rankas ir šoną. Apimtas didžiulės nuostabos jis ištarė: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“ (Jono 20:28). [Kitą] kartą jis kalbėjo penkiems šimtams. [...]

Yra dar kitas liudininkas. Biblijos porininkė Mormono Knyga liudija apie Jo pasirodymą ne tik Senojo, bet ir Naujojo Pasaulio žmonėms. Ar ne Jis buvo kartą pareiškęs: „Ir kitų avių dar turiu, kurios ne iš šios avidės; ir jas man reikia atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena kaimenė, vienas ganytojas?“ (Jono 10:16.)

Šio pusrutulio žmonėms Jis pasirodė po Savo prisikėlimo. Jam besileidžiant iš dangaus debesų vėl pasigirdo Dievo, Amžinojo Tėvo, balsas, iškilmingai skelbiantis: „Stebėkite mano Mylimąjį Sūnų, kuriuo aš labai patenkintas, kuriame pašlovinau savo vardą – jo klausykite“ (3 Nefio 11:7). [...]

Jei viso to neužtenka, yra dar vienas patikimas, tikras ir nedviprasmiškas didžiojo šio Evangelijos laikotarpio pranašo Džozefo Smito liudijimas. Būdamas berniukas jis nuėjo į giraitę melstis ieškodamas šviesos ir supratimo. Ten jam pasirodė dvi Asmenybės, stovinčios ore virš jo, kurių skaistumo ir šlovingumo neįmanoma apsaakyti. Viena iš jų kreipėsi į jį „vardu ir tarė, rodydama į kitą: *Tai mano Mylimasis Sūnus. Jo klausyk!*“ [Džozefo Smito – Istorijos 1:17].

Tas pats Džozefas šiek tiek vėliau pareiškė: „Mes išvydome Sūnaus šlovę, Tėvo dešinėje, ir gavome jo pilnatvės [...]“.

Ir dabar, po daugelio liudijimų, pateiktų apie jį, šis yra visų paskiausias liudijimas, kurį pateikiame apie jį, – kad jis gyvena!“ (DS 76:20, 22.)⁶

Visiems abejojantiems aš pakartuoju žodžius Tomui, išstartus jam palietus žaizdas Viešpaties rankose: „Nebebūk netikintis, būk tikintis“ [Jono 20:27]. Tikėkite Jėzų Kristų, Dievo Sūnų, didingiausią asmenybę laike ir amžinybėje. Tikėkite, kad Jo neprilygstamas gyvenimas vyko dar prieš šio pasaulio sukūrimą. Tikėkite, kad Jis yra Kūrėjas tos žemės, kurioje dabar gyvename. Tikėkite, kad Jis buvo Senojo Testamento Jehova, kad Jis buvo Naujojo Testamento Mesijas, kad Jis mirė ir prisikėlė, kad Jis lankėsi vakariniuose žemynuose ir ten mokė žmones, kad Jis įvedė šį paskutinį Evangelijos laikotarpį ir kad Jis yra gyvas, gyvasis gyvojo Dievo Sūnus, mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas.⁷

2

Kiekvienas iš mūsų galime sužinoti, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus ir šio pasaulio Išpirkėjas, prisikėlęs iš kapo.

Vyksta [...] mūsų dėl žmonių tikėjimo, tačiau fronto linijos ne visada [...] aiškiai nubrėžtos, nes net tarp krikščioniškųjų pajėgų yra norinčių sunaikinti dieviškumą to Kristaus, kurio vardu patys kalba. Būtų galima į juos nekreipti dėmesio, jei jų balsai nebūtų tokie viliojantys, jei jų įtaka nebūtų tokia plati, jei jų samprotavimai nebūtų tokie subtilūs.

[...] Minios rinksis ant tūkstančio kalvų pasveikinti Velykų aušros ir paminėti Kristų, kurio prisikėlimą švęs. Gražia ir vilties kupina kalba daugybės tikėjamų pamokslininkai pasakos istoriją apie tuščią kapą. Jiems, o kartu ir jums, užduodu tokį klausimą: „Ar tikrai tuo tikite?“

Ar tikrai tikite, kad Jėzus buvo Dievo Sūnus, tiesioginė Tėvo atžala?

Ar tikite, kad virš Jordano vandenų girdėjosi Dievo, Amžinojo Tėvo, balsas, skelbiantis: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi“ (Mato 3:17)?

Ar tikite, kad tas pats Jėzus darė stebuklus, gydė ligonius bei luošius ir prikėlė mirusiuosius?

Ar tikite, kad po mirties ant Kalvarijos kalvos ir po palaidojimo Juozapo kape, trečią dieną iš kapo Jis išėjo gyvas?

Ar tikrai tikite, kad Jis vis dar gyvas, kad Jis yra reali asmenybė ir kad Jis vėl sugrįš, kaip Jam pakylant žadėjo angelai?

Ar tikrai tikite šiais dalykais? Jei tikite, tai jūs priklausote vis mažėjančiai Bibliją pažodžiui traktuojančių žmonių grupei, iš kurios vis dažniau juokiasi filosofai, kurių vis dažniau pašiepia tam tikri švietėjai ir kurių augantis įvairių religinių dvasininkų ir įtakingų teologų būrys vis dažniau pavadina „atsilikėliais“.

[...] Judėjos lygumose angelų apgiedotas Jėzaus, Dievo Sūnaus, gimimas, ligonius gydęs ir mirusius prikėlęs stebukladarys, iš kapo prisikėlęs Kristus, Jo pakilimas į dangų ir pažadėtas sugrįžimas – intelektualų akyse visa tai tik mitai.

Šie modernieji teologai nuvelka nuo Jo dieviškumą ir po to stebisi, kodėl žmonės Jo negarbina.

Šie sumanūs scholastai nuvilko nuo Jėzaus dievišką mantiją ir padarė jį eiliniu žmogumi. Jie bandė įsprausti jį į savo siaurą mąstymą. Jie atėmė iš Jo dievišką sūnybę, o iš pasaulio – teisėtą Karalių. [...]

Aš iškilmingai liudiju, kad Dievas nėra miręs, nebent kai apie Jį kalbama turint bedvasį suvokimą. [...]

Reikia kai ko daugiau nei racionalaus tikėjimo. Reikia suprati- mo apie Jo unikaliją ir neprilygstamą poziciją, kurioje Jis yra kaip dieviškas Išpirkėjas; Jį ir Jo, kaip Dievo Sūnaus, žinią reikia priimti entuziastingai.

Tokią supratimą ir entuziazmą gaus visi, kurie pasiryžę sumokėti kainą. Tai nėra nesuderinama su aukštuoju mokslu, tačiau tai negau- nama vien skaitant filosofiją. Ne, tai ateina per paprastesnį procesą. Dievo dalykus galima pažinti tik per Dievo Dvasią. (1 Korintiečiams 2:11.) Taip skelbia apreiškimo žodis.

Kelyje į Emausą prisikėlęs Gelbėtojas ėjo su dviem vyrais.

Viešpaties pažinimas ir entuziazmas dėl Jo įgyjamas laikantis paprastų taisyklių. [...] Norėčiau paminėti tris, elementarias koncepcijas, beveik banalias savo pasikartojimu, tačiau fundamentalias jas pritaikant ir vaisingai rezultatyvias. [...]

Pirmoji yra skaitymas – skaitykite Viešpaties žodį. [...] Skaitykite, pavyzdžiui, Evangeliją pagal Joną nuo pradžios iki pabaigos. Tegul Viešpats Pats prabyla jums, o Jo žodžiai tylomis įtikina tiek, kad Jo kritikų žodžiai taps bereikšmiai. Taip pat skaitykite liudijimą iš Naujojo Pasaulio, Mormono Knygą, iškeltą kaip liudytoją, jog „Jėzus yra Kristus, amžinasis Dievas, apreiškiantis save visoms tautoms“. (Antraštinis Mormono Knygos lapas.)

Antroji taisyklė yra tarnavimas – tarnaukite Viešpaties darbe. [...] Kristaus reikalui nereikalingos jūsų abejonės; jam reikalinga jūsų stiprybė, laikas ir talentai; ir jei visa tai panaudosite tarnystėje, augs jūsų tikėjimas, o abejonės blanks. [...]

Trečioji taisyklė – melskitės. Kalbėkitės su Amžinuoju Tėvu Jo Mylimojo Sūnaus vardu. Jis sako: „Štai aš stoviu prie durų ir bel-džiuosi: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi.“ (Apreiškimo 3:20.)

Kviečia Jis, tad pažadas yra tikras. Jūs greičiausiai neišgirsite balsų iš dangaus, tačiau ateis iš dangaus pasiūstas patikinimas, ramybė ir užtikrintumas. [...]

Pro visą filosofinę sumaištį, vadinamąją aukštąją kritiką, ir negatyvią teologiją suspindės Šventosios Dvasios liudijimas, kad Jėzus tikrai yra Dievo Sūnus, gimęs kūne, kad Jis yra iš kapo pakilęs pasaulio Išpirkėjas, Viešpats, ateisiantis valdyti kaip karalių Karalius. Jūs turite progą tai sužinoti. Jūsų pareiga tai išsiaiškinti.⁸

3

Turime savęs nuolat klausti: „Ką mums daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesijumi?“

Aš iš naujo užduosiu klausimą, kurį prieš du tūkstančius metų uždavė Pilotas: „Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesiju?“ (Mato 27:22.) Tikrai, turime savęs nuolat klausti: „Ką *mums* daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesijumi?“ Ką mums daryti su Jo mokymais ir kaip juos paversti neatsiejama mūsų gyvenimo dalimi? [...]

„Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“ (Jono 1:29.) Tikrai, kokie skurdūs būtų mūsų gyvenimai be Jo mokymų ir Jo neprilygstamo pavyzdžio įtakos. Pamokos apie kito skruosto atsukimą, darymą daugiau nei esame prašomi, palaidūno sugrįžimą ir daug kitų puikių mokymų prasisunkė pro amžių filtrą ir tapo gerumo ir maloningumo katalizatoriumi, naikinančiu milžinišką žmonijos tarpusavio nežmoniškumą.

Kur Kristus yra išvejamas, ten valdo brutalumas. Ten, kur Kristus pripažįstamas ir sekama Jo mokymais, valdo gerumas ir pakantumas.

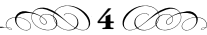
Tad ką mums daryti su Kristumi, kuris vadinamas Mesijumi? „Žmogau, jis tau pasakė, kas gera ir ko iš tavęs reikalauja Viešpats: tik daryti, kas teisinga, mylėti ištikima meile ir nuolankiai eiti su savo Dievu.“ (Michėjo 6:8.)

„Todėl sakau jums, kad jūs turite vienas kitam atleisti; nes tas, kuris neatleidžia savo broliui jo prasižengimų, stovi pasmerktas priešais Viešpatį; nes jame pasilieka didesnė nuodėmė.“ (DS 64:9.) [...]

Tad ką mums daryti su Kristumi, kuris vadinamas Mesijumi? „Juk aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priglaudėte. [...] ligonis – mane aplankėte, kalinys – atėjote pas mane“ (Mato 25:35–36). [...]

Ką mums daryti su Kristumi, kuris vadinamas Mesijumi?

Mokykimės iš Jo. Tyrinėkite Raštus, nes jie liudija apie Jį. Apmąstykite Jo gyvenimo ir misijos stebuklą. Pasistenkite šiek tiek labiau sekti Jo pavyzdžiu ir laikytis Jo mokymų.⁹

Į Jėzų Kristų žvelgiame kaip į savo išgelbėjimo, savo stiprybės, savo paguodos uolą, į tikrąjį mūsų tikėjimo dėmesio centrą.

Mes nežinome, kas mūsų laukia. Mes nežinome, ką atneš būsimos dienos. Gyvename nežinomybės pasaulyje. Vieni bus daug pasiekę. Kiti bus nusivylę. Vieni labai džiaugsis, bus linksmi, sveiki ir pasiturintys. Kiti, turbūt, patirs ligas ir sielvartus. Nežinome, kaip bus. Tačiau žinome viena. Kad ir kas mūsų laukia ateityje, lyg Šiaurinė žvaigždė danguje yra pasaulio Išpirkėjas, Dievo Sūnus, – tikras ir patikimas mūsų nemirtingo gyvenimo inkaras. Jis yra mūsų išgelbėjimo, mūsų stiprybės, mūsų paguodos uola, tikrasis mūsų tikėjimo dėmesio centras.

Atokaitoje ir prieblandoje žvelgiame į Jį, o Jis mus drąsina ir mums šypsosi.¹⁰

*Žinau, kad Išpirkėjas mūs vėl gyvas –
Dievo Jis Sūnus,
Iveikęs mirtį ir skausmus,
Karalius, Viešpats nemarus.*

*Gyva tikėjimo uola,
Kilnesnio kelio švyturys,
Vilties numirusiems šviesa,
Palaimos amžių šviesulys.*

*Ramybės, Dvasios siušk, prašau,
Kurią tik Tu suteikt gali,*

*Tikėjimo tvirtai keliaut,
Kur Tu per amžius gyveni.¹¹*

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Peržiūrėkite 1 poskyryje esančius prezidento Hinklio liudijimo žodžius ir kurį laiką apmąstykite savo paties liudijimą apie Jėzų Kristų. Kodėl esate dėkingi už Gelbėtojo tarnystę ir Apmokėjimą? Kurie pasakojimai ir mokymai iš Gelbėtojo gyvenimo jums yra ypač reikšmingi?
- Užduokite sau visus 2 poskyrio klausimus. Kaip jūsų atsakymai veikia jūsų kasdieninį gyvenimą? Tame pačiame poskyryje peržiūrėkite tris paprastas prezidento Hinklio taisykles, kaip įgyti supratimą apie „Dievo dalykus“. Kaip šie principai padėjo jums pagilinti savo dvasinį supratimą?
- Prezidentas Hinklis kelis kartus klausė: „Ką mums daryti su Kristumi, kuris vadinamas Mesijumi?“ (3 poskyris.) Ko galime pasimokyti iš jo atsakymų? Pagalvokite, kaip jūs atsakytumėte į šį klausimą. Koks būtų jūsų gyvenimas, jeigu nepažintumėte Gelbėtojo mokymų ir pavyzdžio?
- Prezidentas Hinklis pabrėžė, kad Jėzus Kristus yra mūsų inkaras nežinomybės pasaulyje (žr. 4 poskyrį). Ar kada ištikus bėdai esate iš Gelbėtojo gavę stiprybės ir paguodos? Apmąstykite kiekvieną prezidento Hinklio giesmės eilutę (žr. 4 poskyrį). Kodėl Kristus yra mūsų „vilties šviesa“? Kodėl Jis yra mūsų „kilnesnio kelio švyturys“?

Susijusios Raštų nuorodos

Luko 24:36–39; Jono 1:1–14; Apaštalų darbų 4:10–12; 2 Nefio 2:8; 25:26; Almos 5:48; DS 110:3–4

Patarimas studijuojantiems

„Planuokite studijuoti taip, kad ugdytumėte savo tikėjimą Gelbėtoju“ (*Skelbti Mano Evangeliją* [2004], p. 22). Pavyzdžiui, studijuodami galite sau užduoti maždaug tokius klausimus: „Kaip šie mokymai gali man padėti geriau suprasti Jėzaus Kristaus Apmokėjimą?“ „Kaip šie mokymai galėtų man padėti tapti panašesniais į Gelbėtoją?“

Išnašos

1. "The Symbol of Christ," *Ensign*, May 1975, 92, 94.
2. "Four Cornerstones of Faith," *Ensign*, Feb. 2004, 4.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 280.
4. "He Is Not Here, but Is Risen," *Ensign*, May 1999, 71.
5. "He Is Not Here, but Is Risen," 71.
6. "He Is Not Here, but Is Risen," 71–72.
7. "Be Not Faithless," *Ensign*, Apr. 1989, 2.
8. Iš Conference Report, Apr. 1966, 85–87.
9. "What Shall I Do Then with Jesus Which Is Called Christ?" *Ensign*, Dec. 1983, 3–5.
10. „Žvelgiame į Kristų“, 2002 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
11. „Žinau, kad Išpirkėjas gyvas“, *Giesmės*, 67; Gordon B. Hinklio žodžiai.

Brangi liudijimo dovana

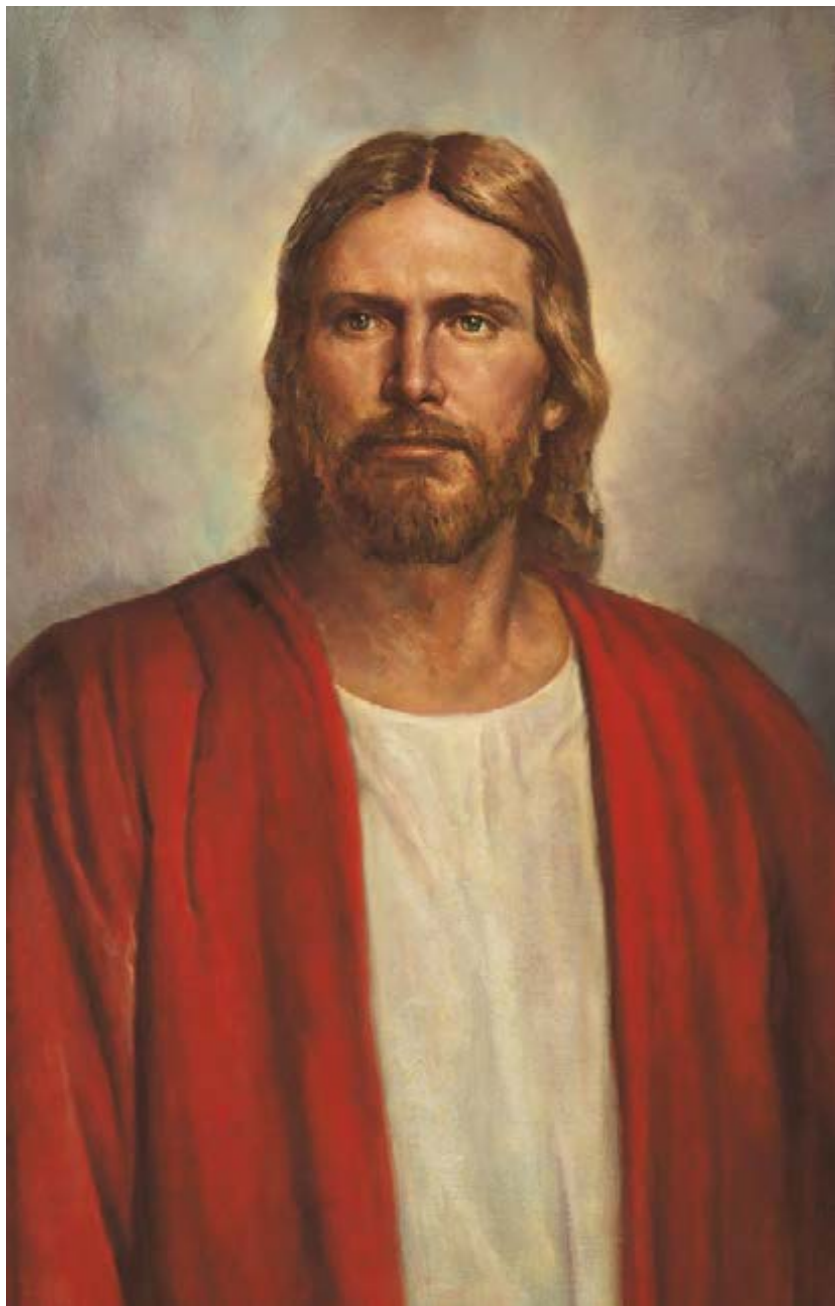
„Mes kalbame skirtingomis kalbomis. Mūsų gyvenimo aplinkybės įvairios. Tačiau visų mūsų širdyse plaka tas pats liudijimas.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Prezidentas Gordonas B. Hinklis sakė: „Kiek pamenu, anksčiausiai dvasinius jausmus išgyvenau būdamas penkerių metų amžiaus, dar labai mažas berniukas. Verkiau dėl skaudančios ausies. [...] Mama paruošė maišelį valgamosios druskos ir padėjo ant viryklės pašildyti. Tėtis švelniai uždėjo savo rankas man ant galvos ir suteikė palaiminimą, šventosios kunigystės įgaliojimu ir Jėzaus Kristaus vardu supeikdamas skausmą ir negalavimą. Tada jis švelniai paėmė mane į savo glėbį ir prie ausies uždėjo maišelį šiltos druskos. Skausmas atslūgo ir dingo. Saugiame tėvo glėbyje aš užmigau. Man beužmiegant mintyse sukosi palaiminimo metu jo ištarti žodžiai. Tai ankstyviausi mano prisiminimai apie kunigystės įgaliojimo panaudojimą Viešpaties vardu.

Kai paaugau, vieną žiemą su broliu miegojome nešildomame miegamajame. [...] Prieš guldamiesi į šiltą lovą atsiklaupėme sukalbėti maldų. Išsakėme paprastus padėkos žodžius. [...] Prisimenu, kad vos pasakęs „amen“ šokau lovon, iki ausų užsitraukiau antklodę ir mažčiau, ką ką tik padariau – kalbėjausi su savo Tėvu danguje Jo Sūnaus vardu. Evangelijos gerai nežinojau. Tačiau, pabendravęs su dangumi Viešpaties Jėzaus vardu, jaučiau kažkokią ramybę ir saugumą. [...]

Tas liudijimas toliau augo mano širdyje, kai tarnaudamas misijoje skaičiau Naująjį Testamentą ir Mormono Knygą, kur buvo dar daugiau liudijimų apie Jį. Tas pažinimas tapo mano gyvenimo pagrindu, kurio atramomis tapo atsakytos mano vaikystės maldos. Nuo tada

Būdami pastarųjų dienų šventieji mes vieningai liudijame apie Jėzų Kristų.

mano tikėjimas dar labiau augo. Tapau Jo apaštalu, kuriam paskirta vykdyti Jo valią ir mokyti Jo žodžio. Tapau Jo liudytoju pasauliui.“¹

Gordono B. Hinklio mokymai

1

Liudijimas yra nepaprasta Bažnyčios stiprybė ir neišsenkantis tikėjimo bei aktyvumo šaltinis.

Tapome lyg didelė šeima, išplitusi po šį platųjį pasaulį. Mes kalbame skirtingomis kalbomis. Mūsų gyvenimo aplinkybės įvairios. Tačiau visų mūsų širdyse plaka tas pats liudijimas: jūs ir aš žinome, kad Dievas yra gyvas ir vadovauja šiam šventam Savo darbui. Žinome, kad Jėzus yra mūsų Išpirkėjas, šios Jo vardu pavadintos Bažnyčios galva. Žinome, kad Džozefas Smitas buvo ir yra šiam laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpiui vadovaujantis pranašas. Žinome, kad ant jo galvos buvo sugrąžinta kunigystė, kuri mums per nepertrauktą liniją atėjo iki pat šių dienų. Žinome, kad Mormono Knyga yra tikras Viešpaties Jėzaus Kristaus realumo ir dieviškumo testamentas.²

Šis testamentas, kurį vadiname liudijimu, yra nepaprasta Bažnyčios stiprybė. Jis yra neišsenkantis tikėjimo bei aktyvumo šaltinis. [...] Jis yra toks pat realus ir galingas, kaip ir bet kuri kita jėga žemėje. Kalbėdamas Nikodemui Viešpats jį taip apibūdino: „Vėjas pučia, kur nori; jo ošimą girdi, bet nežinai, iš kur ateina ir kur link nueina. Taip esti ir su kiekvienu, kuris gimė iš Dvasios“ (Jono 3:8). Šį testamentą, kurį vadiname liudijimu, yra sunku apibrėžti, tačiau jo vaisiai aiškiai matomi. Tai yra per mus liudijanti Šventoji Dvasia.³

2

Liudijimas yra tylus, drąsinantis balsas, kuris palaiko mūsų tikėjimą ir skatina veikti.

Būtent asmeninis liudijimas yra tas veiksnys, dėl kurio į šią Bažnyčią ateinantys žmonės keičia savo gyvenimo būdą. Būtent šis veiksnys narius motyvuoja išsižadėti visko vardan tarnystės Viešpačiui. Liudijimas yra tylus, drąsinantis balsas, nenutrūkstamai palaikantis žmonių tikėjimą net iki paskutinių jų gyvenimo dienų.

Tai yra slėpiningas ir nuostabus dalykas, Dievo dovana žmogui. Jis nepaiso turtų ar skurdo tų, kurie pašaukti tarnauti. Šis liudijimas, kurį savo širdyse nešioja mūsų žmonės, motyvuoja atlikti pareigą. Jį

turi ir jauni, ir seni. Jį turi seminarijos mokiniai, misionieriai, vyskupai ir kuolų prezidentai, misijų prezidentai, Paramos bendrijos seserys ir kiekvienas visuotinis įgaliotinis. Jį galima išgirsti net iš tų, kurie neturi jokių pareigų, tik narystę. Jis yra viso šio darbo esmė. Dėl jo Viešpaties darbas plinta visame pasaulyje. Jis motyvuoja veikti. Jis reikalauja daryti tai, ko iš mūsų prašoma padaryti. Su savimi jis atsineša patikinimą, kad gyvenimas yra prasmingas, kad kai kurie dalykai yra daug svarbesni nei kiti, kad esame amžinoje kelionėje ir kad esame atskaitingi Dievui. [...]

Būtent šis veiksnys, pradžioje kiek silpnokas ir menkas, pastūmėja besidomintįjį link atsivertimo. O kiekvieną atsivertusįjį jis pastūmėja link tikėjimo teikiamo saugumo. [...]

Jo galia jaučiama visur, kur įkurta ši Bažnyčia. Mes atsistojame ant kojų ir pasakome, kad žinome. [...] Paprasčiausias faktas yra tai, kad mes *tikrai* žinome, jog Dievas yra gyvas, kad Jėzus yra Kristus ir kad tai yra jų reikalas ir jų karalystė. Šie žodžiai yra paprasti; jie reiškiasi iš širdies. Jis darbuojasi visur, kur tik įkurta ši Bažnyčia, visur, kur misionieriai moko Evangelijos, visur, kur yra narių, besidalijančių savo tikėjimu.

Jis yra tai, ko negalima paneigti. Oponentai gali be galo cituoti Raštus ir ginčytis dėl doktrinos. Jie gali būti sumanūs ir įtaigūs. Tačiau žmogui pasakius „žinau“, visi argumentai išnyksta. Galimas nepriėmimas, tačiau kas gali paneigti tylų vidinį sielos balsą, kalbantį iš asmeninio įsitikinimo?⁴

„Šviesa mūsų gyvenimui“

[Deividas Kastaneda] su žmona Tomasa ir vaikais gyveno sausrų nualintoje nedidelėje rančioje netoli Toreono Meksikoje. Jie turėjo 30 vištų, 2 kiaules ir vieną liesą arklį. Vištos padėdavo kiaušinių jų maistui ir kartais už juos jie užsidirbdavo kelis pesus. Jie gyveno skurdžiai. Tada pas juos užsuko misionieriai. Sesuo Kastaneda pasakojo: „Vyresnieji tarytum nuėmė nuo mūsų akių raiščius ir įnešė šviesos į mūsų gyvenimą. Mes nieko nežinojome apie Jėzų Kristų. Iki jų atėjimo mes nieko nežinojome apie Dievą.“

Ji tebuvo baigusi dvi klases, o jos vyras – nė vienos. Vyresnieji juos mokė, kol galiausiai visi buvo pakrikštyti. [...] Palaipsniui jie

išvystė klestintį verslą, kuriame tėtis darbavosi su savo sūnumis. Su paprastu tikėjimu jie mokėjo savo dešimtinę. Jie pasitikėjo Viešpačiu. Jie gyveno pagal Evangeliją. Jie tarnavo visur, kur būdavo pašaukiami. Keturi iš jų sūnų ir trys iš jų dukrų tarnavo misijose. [...] Jie buvo pašaipiai kritikuojami. Atsakydavo liudijimais apie Viešpaties galią jų gyvenime.

Dėl jų įtakos apie 200 jų šeimos narių ir draugų irgi prisijungė prie Bažnyčios. Daugiau nei 30 tos šeimos ir jų draugų sūnų ir dukrų tarnavo misijose. Jie paaukojo žemės sklypą, ant kurio dabar stovi maldos namai.

Vaikai, dabar jau subrendę, ir tėvai pasikeisdami kas mėnesį vyksta į Meksikos sostinę, kur darbuojasi tenykštėje šventykloje. Jie yra gyvas liudijimas apie didžią šio Viešpaties darbo galią pakylėti ir pakeisti žmones. Ir tokių žmonių visame pasaulyje yra tūkstančių tūkstančiai, mormonizmo stebuklą patiriančių tuomet, kai į jų gyvenimą ateina liudijimas apie šio darbo dieviškumą.⁵

„Tai juk tiesa, ar ne? Tad ar yra kas svarbiau?“

Sutikau vieną karinio jūrų laivyno karininką iš tolimos tautos, talentingą jauną vyrą, kuris į Jungtines Valstijas buvo atsiųstas kelti kvalifikacijos. Kai kurie jo dėmesį savo elgesiu patraukę kolegos Jungtinių Valstijų kariniame jūrų laivyne jo paprašyti papasakojo apie savo religinius įsitikinimus. Jis nebuvo krikščionis, tačiau jam buvo įdomu. Jie papasakojo jam apie Betliejuje gimusį pasaulio Gelbėtoją Jėzų Kristų, kuris dėl visos žmonijos atidavė Savo gyvybę. Jie papasakojo jam apie Dievo, Amžinojo Tėvo, ir prisikėlusio Viešpaties pasirodymą berniukui Džozefui Smitui. Jie papasakojo apie šiuolaikinius pranašus. Jie mokė jį Mokytojo Evangelijos. Dvasia palytėjo jo širdį ir jis pasikrikštijo.

Mane su juo supažindino prieš pat jam sugrįžtant į savo gimtinę. Mudviem apie tai pasikalbėjus aš paklausiau: „Tavo tautiečiai – ne krikščionys. Kas įvyks, kai grįši namo būdamas krikščionis, o ypač krikščionis mormonas?“

Jo veidas apniuko ir jis atsakė: „Mano šeima bus manimi nusi-vylusi. Jie gali mane išvartyti ir laikyti jiems mirusiu. O kalbant apie mano ateitį ir karjerą, man gali užsiverti visos galimybės.“

Aš paklausiau: „Ar esi pasiryžęs mokėti tokią didelę kainą už Evangeliją?“

Jo tamsios nuo ašarų sudrėkusios akys suspindo jo gražiame rudame veide ir jis atsakė: „Tai juk tiesa, ar ne?“

Susigėdęs dėl tokio savo klausimo atsakiau: „Taip, tai tiesa.“

Į tai jis atsakė: „Tad kas dar gali būti svarbiau?“

Šiuos klausimus norėčiau užduoti ir jums: „Tai juk tiesa, ar ne? Tad kas dar gali būti svarbiau?“⁶

Nauja gyvenimo perspektyva

Kartą klausiausi vieno neseniai prie Bažnyčios prisijungusio inžinieriaus pasakojimo. Misionieriai atėjo į jo namus ir žmona juos pakvietė vidun. Ji entuziastingai priėmė jų žinią, tačiau jis jautėsi lyg eitų prieš savo valią. Vieną vakarą ji pasakė, kad nori krikštytis. Jis baisiai supyko. Ar ji nesuprato, ką tai reiškia? Tam reikės laiko. Reikės mokėti dešimtinę. Neteksime draugų. Nebegalėsime rūkyti. Jis apsilviko palta ir trenkęs durimis išėjo laukan. Vaikščiodamas naktinėmis gatvėmis jis keikė žmoną, misionierius ir save, kad leido jiems juos mokyti. Jam pavargus, pyktis atlėgo ir kažkaip į jo širdį atėjo maldos dvasia. Eidamas jis ėmė melstis. Jis meldė Dievo atsakyti į jo klausimus. Ir tada aiškiai ir nedviprasmiškai, lyg pasakyti kažkieno balsu, jam toptelėjo šie žodžiai: „Tai tiesa.“

„Tai tiesa, – vis sau kartojo jis. – Tai tiesa.“ Nusiramino jo širdis. Jam beeinant namo visi tie jį įkiršinę apribojimai ir reikalavimai ėmė rodytis kaip galimybės. Atidaręs duris jis išvydo atsiklaupusią ir besimeldžiančią žmoną.

[...] Šios istorijos besiklausančiai auditorijai jis toliau kalbėjo apie į jų gyvenimą atėjusią laimę. Dešimtinė nebuvo problema. Turto pasidalijimas su viską jiems davusiu Dievu atrodė menkniekis. Laikas tarnystei nebuvo problema. Tam tereikėjo šiek tiek geriau paskaičiuoti savaitės valandas. Atsakomybė nebuvo problema. Dėl jos jie ūgtelėjo ir įgijo naują gyvenimo perspektyvą. Ir tada šis protingas ir išsilavinęs inžinierius, įpratęs dirbti su fiziniu pasaulio, kuriame gyvename, faktais, iškilmingai su ašaromis akyse paliudijo apie tą jų gyvenime įvykusį stebuklą.⁷

„Kas gali atmesti ar paneigti tylų vidinės sielos balsą, kalbantį iš asmeninio įsitikinimo?“

„Brangiausias dalykas mano gyvenime“

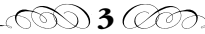
Prieš kelerius metus viena talentinga ir labai išsilavinusi mergina kalbėjo Vokietijos Berchtesgadeno mieste vykusioje karininkų, kurie visi buvo Bažnyčios nariai, konferencijoje. Ir aš ten buvau ir ją girdėjau. Ji buvo kariuomenės majorė, medicinos daktarė ir labai gerbiama savo srities specialistė. Ji kalbėjo:

„Labiau nei ko kito pasaulyje norėjau tarnauti Dievui. Bet kad ir kiek stengiausi – neįstengiau Jo surasti. Tad tikras stebuklas, kad Jis pats mane susirado. Vieną 1969 metų rugsėjo šeštadienio popietę būdama namuose Berklyje, Kalifornijoje, išgirdau durų skambutį. Prie durų stovėjo du jauni vaikinai, apsirengę kostiumais, baltais marškiniiais, užsirišę kaklaraiščius. Jų plaukai buvo rūpestingai sušukuoti. Taip jais susidomėjau, kad tariau: „Nežinau, ką parduodate, bet tikrai nupirksiu.“ Vienas iš vaikinų tarė: „Mes nieko neparduodame. Mes esame Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios misionieriai ir norėtume su jumis pasikalbėti.“ Pasikviečiau juos į vidų ir jie man papasakojo apie savo tikėjimą.

Tai buvo mano liudijimo pradžia. Negaliu žodžiais išreikšti jaučiamos privilegijos ir garbės būti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus

Kristaus Bažnyčios nare. Džiaugsmas ir ramybė, kurią mano širdžiai teikia ši laimės Evangelija, yra dangus žemėje. Mano liudijimas apie šį darbą yra pats brangiausias dalykas mano gyvenime, mano Dangiškojo Tėvo dovana, už kurią būsiu amžinai dėkinga.“⁸

Panašiai mano šimtai tūkstančių žmonių daugybėje šalių – gabūs ir išsilavinę vyrai ir moterys, verslininkai ir profesionalai, realistai ir praktikai, užsiimantys šio pasaulio dalykais, – jų širdyse irgi liepsnoja tylus liudijimas, kad Dievas yra gyvas, kad Jėzus yra Kristus, kad šis darbas yra dieviškas, į žemę sugražintas laiminti visų tų, kurie pasinaudos jo teikiamomis galimybėmis.⁹

Kiekvienas iš mūsų galime įgyti liudijimą apie Dievo ir Jo Mylimo Sūnaus realumą bei Jų darbo sugražinimą.

Šis liudijimas gali būti pati brangiausia iš visų Dievo dovanų. Tai dovana iš dangaus, kurią galima gauti darant atitinkamus dalykus. Kiekvienam šios Bažnyčios vyrui ir moteriai tenka proga ir pareiga patiems įsitikinti šio nepaprasto pastarųjų dienų darbo ir jam vadovaujančiųjų, netgi gyvojo Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus tikrumu.

Jėzus parodė būdą, kaip įgyti tokį liudijimą, sakydamas: „Mano mokslas ne mano, bet to, kuris yra mane siuntęs.

Kas nori vykdyti jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo, ar aš kalbu pats iš savo galvos“ (Jono 7:16–17).

Tarnaudami, studijuodami ir meldamiesi mes augame tikėjimu ir pažinimu.

Jėzaus pamaitinti penki tūkstančiai žmonių ėmė stebėtis tokiu Jo padarytu stebuklu. Kai kurie vėl sugrižo. Juos Jis mokė doktrinos apie Savo dieviškumą, apie tai, kad Jis yra Gyvybės Duona. Jis kaltino juos nesidomint mokymu, o tik savo alkstančių kūnų pamaitinimu. Keli išklause Jį ir Jo mokymą tarė: „Kieti jo žodžiai, kas gali jų klausytis!“ (Jono 6:60.) Kas gali patikėti šio žmogaus mokymais?

„Nuo to meto nemaža jo mokinių pasitraukė ir daugiau su juo nebevaikščiojo.

Tada Jėzus paklausė dvylika [manau, šiek tiek nusivylęs]: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“

Simonas Petras atsakė: „Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.

Mes įtikėjome ir pažinome, kad tu – [Kristus], Dievo Šventasis“ (Jono 6:66–69).

Koks geras klausimas ir atsakymas į jį – apie juos visi turime pamąstyti. Jei ne pas Tave, tai „Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjome ir pažinome, kad tu – [Kristus], Dievo Šventasis.“

Būtent šis užtikrintumas, šis tylus vidinis įsitikinimas dėl gyvojo Dievo realumo, Jo Mylimo Sūnaus dieviškumo, Jų darbo sugrąžinimo šiais laikais ir po to vykusių šlovingų pasireiškimų tapo kiekvieno iš mūsų tikėjimo pagrindu. Tai tampa mūsų liudijimu.

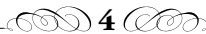
[...] Neseniai lankiausi Palmyroje, Niujorko valstijoje [netoli Džozefo Smito Pirmojo regėjimo vietos]. Apie tenykščius nutikimus žmogus gali kalbėti taip: „Arba tai nutiko, arba nenutiko. Negali būti jokios pilkos zonos, jokio kompromiso.“

O tada tikėjimo balsas sušnibžda: „Tai tikrai nutiko. Nutiko tiksliai taip, kaip jis papasakojo.“

Netoliese yra Kumoros kalva. Iš ten buvo gautas senovės metraštis, iš kurio buvo išversta Mormono Knyga. Jos dievišką kilmę galima arba priimti, arba atmesti. Kai kiekvienas su tikėjimu ją perskaitęs žmogus pasveria įrodymus, jam nelieka ištarti nieko kito kaip tik: tai tiesa.

Panašiai yra ir su kitais šio stebuklingo dalyko elementais, kuriuos vadiname senovinės Evangelijos, senovinės kunigystės ir senovinės Bažnyčios sugrąžinimu.

Šis liudijimas dabar yra ir visados buvo tiesus pareiškimas apie mums žinomą tiesą.¹⁰

Turime gyventi pagal savo liudijimą ir juo dalytis su kitais.

Paulius taip pasakė Timotiejui: „Žiūrėk savęs ir, – atkreipkite dėmesį, – mokslo, išverk šiuose darbuose! Taip veikdamas, išganysi ir save, ir savo klausytojus“ (1 Timotiejui 4:16). Kokį nuostabų patarimą Paulius davė jaunajam Timotiejui.

Toliau jis sakė: „Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos dvasią“ (2 Timotiejui 1:7). Dievas nedavė mums baimės dvasios, bet galybės – žinios galybės; ir meilės dvasią – meilės žmonėms, meilės viskam, ką turime pasiūlyti; ir savitvardos dvasią – paprastus ir suprantamus sugrąžintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos principus.

„Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo“ (2 Timotiejui 1:8). Mano broliai ir seserys, niekada nesigėdykite mūsų Viešpaties liudijimo. [...] Štai jums didis įpareigojimas, mums patikėtas pavedimas: „Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos dvasią. Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo.“¹¹

Tai yra šventas Dievo darbas. Tai yra Jo Bažnyčia ir karalystė. Šventojoje giraitėje įvykęs regėjimas įvyko taip, kaip apie jį papasakojo Džozefas. Širdyje turiu tikrą supratimą apie ten vykusią dalykų svarbą. Mormono Knyga yra tikra. Ji liudija Viešpatį Jėzų Kristų. Jo kunigystė sugrąžinta ir dabar yra tarp mūsų. Tos kunigystės raktai, perduoti per dangiškas būtybes, yra naudojami mums amžinai palaiminti. Tad toks yra mano ir jūsų liudijimas, pagal kurį turime gyventi ir kuriuo turime dalytis su kitais. Šį liudijimą, savo palaiminimą ir meilę palieku kiekvienam iš jūsų ir kviečiu toliau likti dalimi šio didžio pastarųjų dienų stebuklo, vadinamo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia.¹²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kokiais būdais jūsų asmeninis liudijimas prisideda prie Bažnyčios stiprybės? (Žr. 1 poskyrį.)
- Prezidentas Hinklis pabrėžia, kad liudijimas mus palaiko ir „skatina [mus] veikti“ (2 poskyris). Kaip jūsų liudijimas yra jus palaikęs? Kaip jūsų liudijimas yra paveikęs jūsų veiksmus? Kaip sau galite pritaikyti 2 poskyrio pasakojimus?
- Ko galime pasimokyti iš prezidento Hinklio mokymų apie liudijimo įgijimą? (Žr. 3 poskyrį.) Kokie potyriai jums padėjo įgyti liudijimą? Kaip galime stiprinti savo liudijimą?

- Kodėl, jūsų manymu, mūsų liudijimas auga juo dalijantis? Kaip esate įveikę baimę dalytis savo liudijimu? Kaip esate palaiminti dėl kitų žmonių išsakytų liudijimų? (Žr. 4 poskyrį.)

Susijusios Raštų nuorodos

1 Korintiečiams 12:3; 1 Petro 3:15; Almos 5:43–46; 32:26–30; Moronio 10:3–5; DS 8:2–3; 80:3–5

Patarimas mokytojui

„Stengdamiesi geriau pažinti ir suprasti kiekvieną žmogų, būsite geriau pasiruošę mokyti tokių pamokų, kurios labiau sietųsi su jų gyvenimu. Juos suprasdami galėsite lengviau juos įtraukti į diskusijas ir kitas mokymosi veiklas“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 34).

Išnašos

1. “My Testimony,” *Ensign*, May 2000, 70–71.
2. “Listen by the Power of the Spirit,” *Ensign*, Nov. 1996, 5.
3. “Testimony,” *Ensign*, May 1998, 69.
4. “Testimony,” 69–70.
5. “Testimony,” 70.
6. “It’s True, Isn’t It?” *Ensign*, July 1993, 2.
7. “It’s True, Isn’t It?” 5.
8. “It’s True, Isn’t It?” 6.
9. “It’s True, Isn’t It?” 5.
10. “Testimony,” 70–71.
11. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 369.
12. “A Perfect Brightness of Hope: To New Members of the Church,” *Ensign*, Oct. 2006, 5.

Prezidento ir sesers Hinklių santuoka buvo laiminga ir kupina meilės. Jų santuoką stiprino „tylus bei tvirtas patikinimas apie amžinosios partnerystės sujungimą“.

Amžinosios santuokinės partnerystės puoselėjimas

„Saldžiausi gyvenimo pojūčiai, dosniausi ir maloniausi žmogaus širdies impulsai pasireiškia tyroje, pasaulio blogiu nesuteptoje santuokoje.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Vieną vakarą, kai prezidentas Hinklis ir sesuo Hinkli tyliai sėdėjo kartu, sesuo Hinkli tarė: „Tu visuomet man dovanoji sparnus skraidyti, už tai ir myliu tave.“¹ Komentuodamas šiuos žmonos žodžius prezidentas Hinklis sakė: „Stengiausi pripažinti [jos] individualumą, jos asmenybę, jos troškimus, jos išsiauklėjimą ir jos ambicijas. Leidau jai skraidyti. Taip, leidau jai skraidyti! Leidau jai vystyti savo talentus. Leidau jai viską daryti savaip. Užleidau jai kelią ir žavėjauosi jos darbais.“² Sesuo Hinkli irgi palaikydavo savo vyrą – kaip tėvą, kaip žmogų, turintį asmeninių interesų ir atliekantį pačius įvairiausius Bažnyčios pašaukimus.

Gordonas B. Hinklis ir Mardžorė Pei augdami beveik visą laiką gyveno toje pačioje apylinkėje ir daugelį metų gyveno šalia vienas kito skirtingose tos pačios gatvės pusėse. Prezidentas Hinklis vėliau pasakojo: „Pirmą kartą ją pamačiau Pradinukų organizacijoje. Ji kažką skaitė. Nežinau kodėl, tačiau to niekada nepamiršau. Po to ji užaugo į gražią merginą ir aš rimtai ketinau ją vesti.“³

Jų pirmas pasimatymas vyko Bažnyčios šokiuose, kai jam buvo 19, o jai 18. Po to Mardžorė savo mamai apie jį sakė: „Šis vaikinai daug pasieks.“⁴ Jie toliau bendravo Gordonui studijuojant Jutos universitete. 1933 metais, praėjus metams po studijų baigimo, jis buvo pašauktas į misiją Anglijoje. Jam sugrįžus 1935 metais, jie atnaujino draugystę, o 1937 metais susituokė Solt Leiko šventykloje. Prisimindama pirmuosius santuokos metus sesuo Hinkli sakė:

„Pinigų turėjome mažai, tačiau buvome kupini vilties ir optimizmo. Tie metai nebuvo visiška palaima, tačiau buvome kupini ryžto ir didelio troškimo įkurti laimingus namus. Mudu mylėjome vienas kitą, dėl to nebuvo jokių abejonių. Tačiau turėjome prisitaikyti vienas prie kito. Manau, kiekvienai porai reikia prisitaikyti vienam prie kito.

Nuo pat pradžių supratau, kad geriau stengtis vienam prie kito prisitaikyti, o ne nuolat bandyti vienam kitą pakeisti – kas, kaip supratau, yra neįmanoma. [...] Kad namai būtų laimingi, reikia ir duoti, ir imti, ir būti labai lanksčiam.“⁵

1958 metais prezidentas Hinklis buvo pašauktas visuotiniu įgaliojiniu. Šios tarnystės pradžioje sesuo Hinkli įprastai likdavo namuose rūpintis jų penkiais vaikais, o jis keliaudavo su įvairiais Bažnyčios reikalais. Vaikams užaugus Hinkliai dažnai keliaudavo drauge ir tai jie labai brangindavo. Jų 40 metų vedybinio gyvenimo sukaktuvės 1977 metų balandį įvyko jiems išvykus į ilgą kelionę pas šventuosius Australijoje. Štai kaip tą dieną apmąstė ir savo dienoraštyje aprašė prezidentas Hinklis:

„Šiandien esame Perte, Australijoje, ir pats mūsų buvimas gerai parodo, ką mums davė visi tie metai. Dieną praleidome susitikimuose su misionieriais iš Australijos Perto misijos. Diena buvo nuostabi: klausėmės liudijimų ir pamokymų. Misionieriai Mardžorei padovanojo liemenę, kurios pats nesugebėjau rasti laiko padovanoti.

Apie paskutinius 40 metų galėtume parašyti nemažą tomą. [...] Turėjome ir sunkumų, ir problemų. Tačiau didžiąją to laiko dalį gyvenimas buvo geras. Esame nuostabiai palaiminti. Tokiame amžiuje žmogus ima jausti amžinybės prasmę ir amžinosios partnerystės vertę. Jei ši vakarą būtume namuose, greičiausiai būtume valgę šeimos vakarienę. Tačiau esame toli nuo namų – tarnaujame Viešpačiui – ir mums tai labai malonu.“⁶

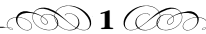
Praėjus 22 metams, tarnaudamas Bažnyčios prezidentu, prezidentas Hinklis parašė laišką sėsei Hinkli, kuriame išsakė, ką jaučia mąstydamas apie bendrą daugiau nei 60 metų trukmės vedybinį gyvenimą. Jis rašė: „Kokia brangi draugė tu man esi. Dabar jau kartu pasenome – koks tai mielas patyrimas. [...] Kai kada nors ateityje mirties ranka švelniai palies kurį vieną iš mūsų – bus ašarų, taip, tačiau bus ir tylus bei tvirtas patikėjimas apie amžinosios partnerystės sujungimą.“⁷

2004 metų pradžioje, Hinkliams keliaujant namo po Akros šventyklos Ganoje pašventinimo, sesuo Hinkli staiga susmuko iš nuovargio. Stiprybės ji daugiau nebeatgavo ir 2004 m. balandžio 6 d. mirė. Po šešių mėnesių vykusioje visuotinėje konferencijoje prezidentas Hinklis kalbėjo:

„Kai laikiau ją už rankos ir mačiau, kaip jos mirtingasis gyvenimas palieka jos pirštus, prisipažįstu, buvau įveiktas. Kai ją sutikau, ji buvo mano svajonių mergina. [...] Ji buvo mano brangi partnerė daugiau kaip du trečdalius amžiaus, lygi su manimi prieš Viešpatį, o iš tikrųjų aukštesnė už mane. Dabar, mano amžiuje, ji vėl tapo mano svajonių mergina.“⁸

Gedintį prezidentą Hinklį guodė žinojimas, kad jis ir Mardžorė yra užantspauduoti amžinybei. Jis kalbėjo: „Žmogus yra visiškai sukrečiamas, kai netenka labai mylimos partnerės, su kuria nuėjo ilgą šviesos ir tamsos kupiną kelią. Jis jaučia visa apimančią ir vis stiprėjančią vienatvę. Ji skaudžiai graužia žmogaus sielą. Tačiau nakties tyloje pasigirsta tylus šnabždesys, sakantis: „Kaip gerai. Kaip gerai.“ Ir tas balsas nežinomybę paverčia ramybe, žinojimu ir tvirtu patikimumu, kad mirtis tai ne pabaiga, kad gyvenimas tęsiasi toliau, laukia darbai, kuriuos reikės nudirbti, ir pergalės, kurias reikės pasiekti. Tas tylus balsas, kuris beveik negirdimas mirtingomis ausimis, patikina, kad jei buvo išsiskyrimas, tai bus ir džiaugsmingas susijungimas.“⁹

Gordono B. Hinklio mokymai

Dangiškasis Tėvas santuoką sumanė nuo pat pradžios.

Koks nuostabus dalykas yra santuoka Dangiškojo Tėvo plane, sukurtame Jo dieviška išmintimi Jo vaikų laimei ir saugumui, ir žmonijos tęstinumui užtikrinti.

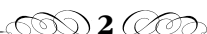
Jis yra mūsų Kūrėjas, ir Jis santuoką sumanė nuo pat pradžios. Sukūrus Ievą, „[Adomas] sakė: „Štai pagaliau kaulas mano kaulų ir kūnas mano kūno. [...] Todėl vyras paliks tėvą ir motiną, glausis prie žmonos, ir jie taps vienu kūnu. (Pradžios 2:23–24.)

Paulius Korinto šventiesiems rašė: „Viešpatyje nei moteris ką reiškia be vyro, nei vyras be moters.“ (1 Korintiečiams 11:11.)

Šių laikų apreiškime Viešpats sakė: „Ir dar, iš tiesų sakau jums, kad tas, kuris draudžia tuoktis, nepaskirtas Dievo, nes santuoka žmogui paskirta Dievo.“ (DS 49:15.) [...]

Tikrai, niekas, kas skaito senovės bei šiuolaikinius Raštus, nesudvejos dangiška santuokos sąvoka. Saldžiausi gyvenimo pojūčiai, dosniausi ir maloniausi žmogaus širdies impulsai pasireiškia tyroje, pasaulio blogio nesuteptoje santuokoje.

Tikiu, kad tokia santuoka yra visų vyrų ir moterų troškimas – jos laukiama, jos viliamasi, jos meldžiama.¹⁰

Šventykloje vyras su žmona gali būti kartu užantspauduoti visai amžinybei.

Šventyklos [...] suteikia tokių palaimų, kokių niekas nesuteikia niekur kitur. Viskas, kas vyksta šiuose šventuose namuose, susiję su amžinąja žmogaus prigimtimi. Čia vyrai, žmonos ir vaikai yra užantspauduojami kartu kaip šeima visai amžinybei. Santuoka netrunka „iki kol mirtis jus išskirs“. Ji – amžina, jei dalyviai gyvena vertą šių palaimų gyvenimą.¹¹

Ar kada nors buvo vyras, tikrai mylėjęs moterį, arba moteris, tikrai mylėjusi vyrą, kurie nesimeldė, kad jų santykiai tęstųsi ir po mirties? Ar buvo bent vieni gimdytojai, kurie, palaidoję savo vaiką, nenorėjo būti tikri, kad jų mylimasis vėl bus su jais ateinančiame pasaulyje? Ar gali bent vienas žmogus, tikis amžinąjį gyvenimą, abejoti, kad dangaus Dievas savo sūnums ir dukterims duos vertingiausią gyvenimo savybę – meilę, kuri ryškiausiai atsiskleidžia šeimos tarpusavio santykiuose? Ne, sveikas protas reikalauja, kad šeimos santykiai tęstųsi po mirties. Žmogiška širdis to ilgisi ir dangaus Dievas mums yra apreiškęs būdą, kaip tai užtikrinti. Tai suteikiama per šventas Viešpaties namų apeigas.¹²

Koks malonus šis užtikrinimas, kokia guodžianti ramybė žinant, kad jei teisingai susituoksime ir teisiai gyvensime, tai mūsų santykiai tęsis toliau nepaisant neišvengiamos mirties ir laiko tėkmės. Žmonės gali rašyti meilės dainas ir jas dainuoti. Jie gali trokšti, viltis ir svajoti. Tačiau jei nebus panaudotas laikui ir mirčiai nepavaldus įgaliojimas, tai visa tai ir liks romantiškais troškimais.¹³

3

Vyrai ir žmonos amžinojoje kelionėje eina vienas šalia kito.

Kai pagal Savo didįjį sumanymą Dievas pirmiausia sukūrė žmogų, Jis sukūrė lyčių dvejojimą. Santuoka yra kilnesnė to dvejojumo išraiška. Vienas asmuo papildo kitą asmenį.¹⁴

Santuokinėje partnerystėje nėra viršesnių nei žemesnių. Nei moteris neina pirm vyro, nei vyras pirma moters. Jie žengia petys į petį amžinojoje kelionėje kaip Dievo sūnus ir duktė.¹⁵

„Santuoka, savo teisingiausia prasme, yra lygių šalių partnerystė, kurioje partneriai nenaudoja valdžios vienas kitam, bet vienas kitą padrašina ir padeda atlikti visas jo ar jos pareigas ir siekti visų jo ar jos tikslų.¹⁶

Žmonos, žiūrėkite į savo vyrus kaip į brangiausius partnerius ir gyvenkite taip, kad būtumėte vertos tos partnerystės. Vyrai, savo žmonas, kiekvieną iš Dievo dukterų, laikykite pačiu vertingiausiu turtu laike ar amžinybėje, partnere, su kuria koja kojon galite žengti per giedrą ir audrą bei per visas gyvenimo negandas ir triumfus.¹⁷

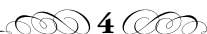
Prisimenu du [draugus] [...] iš mokyklos ir universiteto laikų. Jis buvo berniukas iš nedidelio miestelio, iš pažiūros niekuo neišsiskiriantis, be pinigų ir šiaip nedaug žadantis. Jis užaugo ūkyje, tad jo patraukliausia savybė buvo gebėjimas dirbti. [...] Tačiau net atrodydamas kaimietišškai, dėl savo šypsenos ir charakterio jis tiesiog spindėdavo gėriu. Ji buvo miestietė, gyvenusi gražiuose namuose. [...]

Ir tarp jų įvyko kažkas stebuklingo. Jiedu įsimylėjo. [...] [Jie] visus tuos metus drauge juokdavosi, šokdavo ir studijuodavo. Jie susituokė, nors kiti net nesuprato, kaip jiedu užsidirbs bent pragyvenimui. Jis stengėsi ir profesinę mokyklą baigė kaip vienas iš geriausių savo klasėje. Ji taupė ir kaupė, dirbo ir meldėsi. Ji drąsino ir rėmė, o kai būdavo ypač sunku, tylomis sakydavo: „Mes kažkaip išsikapstysime.“ Palaikomas jos tikėjimo juo, jis toliau žengė per tuos sunkius metus. Jiedu susilaukė vaikų, kuriuos abu kartu mylėjo, auklėjo ir teikė jiems saugumo jausmą, kylantį iš jų meilės ir atsidavimo vieno kitam pavyzdžio. Dabar jau praėjo daugiau nei 45 metai. Užaugo jų vaikai, kurie yra garbė jiems, Bažnyčiai ir jų bendruomenėms.

Neseniai, skrisdamas iš Niujorko,ėjau per pritemusį lėktuvo saloną. Pamačiau pražilusią moterį, kuri snaudė padėjusi galvą ant vyro

pečių. Vyras švelniai laikė suėmęs jos rankas. Jis nemiegojo ir mane pažino. Mums pradėjus šnekučiuotis, ji pabudo. Jie taip pat skrido iš Niujorko, kuriame jis skaitė pranešimą vienai iš mūsų tautos labiausiai apsišvietusių žmonių grupių. Jis mažai apie tai kalbėjo, tačiau ji didžiuodamasi vardijo jam suteiktus apdovanojimus. [...]

Grįždamas į savo vietą lėktuve mažiau apie tai. Mažiau sau: tomis dienomis jų draugai jį telaikė berniuku iš kaimo, o ją – besišypsančia strazdanose. Tačiau jiedu vienas kitame įžvelgė meilę, atsidavimą, ramybę, tikėjimą ir ateitį. Jei norite, vadinkite tai tarpusavio chemija; galbūt iš dalies tai teisinga, tačiau tik iš dalies. Iš Tėvo, kuris yra mūsų Dievas, pasėtos sėklos tarp jų sužydėjo kažkas dieviška. Savo studijų dienomis jie gyveno vertai to žiedo. Jie buvo dori, tikintys, brangino ir gerbė save ir vienas kitą. Sunkiais profesinių pastangų ir ekonominio sunkmečio metais daugiausia žemiškos stiprybės jie sėmėsi iš savo partnerystės. Dabar, senatvėje, jie turi ramybę ir tylų tarpusavio pasitenkinimą. Be to, jiems pažadėta, kad jiedu su džiaugsmu bus amžinai kartu dėl Viešpaties namuose jau seniai sudarytų sandorų ir duotų pasižadėjimų.¹⁸

Dievas nesulaikys nė vienos palaimos vertiems nesusituokusiems asmenims.

Kažkaip vienai svarbiai Bažnyčios grupei uždėjome ženklelį. Jame parašyta „Nesusituokė“. Norėčiau, kad to nedarytume. Jūs esate individai, vyrai ir moterys, Dievo sūnūs ir dukterys, o ne panašiai atrodančių ar besielgiančių žmonių masė. Vien tai, kad esate nesusituokę, iš esmės nedaro jūsų kitokių nei kiti. Visi esame labai panašūs išvaizda ir emocine reakcija, gebėjimais mąstyti, samprotauti, jaustis nelaimingiems arba laimingiems, mylėti ir būti mylimiems.

Mūsų Tėvo danguje plane jūs esate tokie pat svarbūs kaip ir kiti, o dėl Jo gailestingumo jokia palaima, kurią galėtumėte pelnyti kitu atveju, nebus jums sulaikyta per amžius.¹⁹

Dabar leiskite žodį tarti tiems, kurie niekada neturėjo galimybės susituokti. Leiskite jus užtikrinti, kad mes suprantame, kokią vienvėdę daugelis iš jūsų išgyvenate. Vienatvė – karti ir skausminga. Manau, kad kažkuriuo savo gyvenimo metu visi esame ją patyrę. Mūsų širdys, kupinos supratingumo ir meilės, trokšta paremti jus. [...]

Šis jūsų gyvenimo tarpsnis gali būti nuostabus. Jūs esate brandūs. Jūs turite nuomonę. Dauguma jūsų esate išsilavinę ir patyrę. Jūs turite fizinės, protinės ir dvasinės stiprybės pakylėti, padėti ir padraštinti.

Yra daug tokių žmonių, kuriems jūsų reikia. [...] Tebūna jūsų dvasinės baterijos visiškai įkrautos, kad galėtumėte įžiebtį kitų šviesą.²⁰

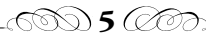
Jums, nesusituokusieji, [...] Dievas yra suteikęs vienokių ar kitokių talentų. Jis yra jums suteikęs gebėjimą tarnauti ir padėti kitiems, juos laiminti savo gerumu ir rūpestingumu. Susiraskite kam padėti. [...]

Semkitės žinių. Tobulinkite savo protą ir įgūdžius pasirinktoje sferoje. Jūsų laukia nepaprastos galimybės, jei tik būsite pasiruošę jomis pasinaudoti. [...] Nemanyskite, kad Dievas yra jus apleidęs dėl to, kad esate nesusituokę. Pasauliui reikia jūsų. Bažnyčiai reikia jūsų. Tiek daug žmonių ir darbų laukia jūsų stiprybės, išminties ir talentų.

Būkite pamaldūs ir nepraraskite vilties. [...] Gyvenkite kaip įmanydami geriau, o Viešpats pagal Savo didesnę išmintį ir tinkamiausiu metu amžinybėje atsakys į jūsų maldas.²¹

Jūs, kurie esate išsituokę, prašau, žinokite, kad nežiūrime į jus kaip į nevykėlius dėl nenusisekusios santuokos. [...] Mūsų pareiga ne smerkti, o atleisti ir užmiršti, pakylėti ir padėti. Kai jaučiate tuštumą, atsigręžkite į Viešpatį, sakantį: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; aš jus atgaivinsiu! [...] Mano jungas švelnus, mano našta lengva.“ (Mato 11:28–30.)

Viešpats jūsų neatsižadės ir nenusigręš. Galbūt atsakymai į jūsų maldas nebus labai dramatiški; galbūt juos ne iš karto suprasite ar priimsite. Tačiau su laiku suprasite, kad esate palaiminti.²²

Laimė santuokoje priklauso nuo to, kiek su meile rūpinamės savo bendražygio gerove.

Puoselėkite ir plėtokite savo santuoką. Saugokite ją ir darykite viską, kad ji būtų tvirta ir graži. [...] Santuoka – tai susitarimas, sutartis, tai vyro ir moters sąjunga pagal Visagalio planą. Ji gali būti trapi. Jai reikia puoselėjimo ir daugybės pastangų.²³

Kadangi daug metų nagrinėjau šimtų ištuokų aplinkybes, galiu drąsiai pareikšti, kad šią liūdną problemą geriausiai iš visų gali išspręsti vienas vienintelis veiksmas.

„Puoselėkite ir plėtokite savo santuoką. Saugokite ją ir darykite viską, kad ji būtų tvirta ir graži.“

Jei kiekvienas vyras ir kiekviena žmona nuolat kaip įmanydami stengtųsi užtikrinti savo sutuoktinio ramybę ir laimę, tai būtų labai nedaug ištuokų, o gal ir iš viso nebūtų. Nesigirdėtų ginčų. Nebūtų mėtomasi kaltinimais. Nebūtų pykčio protrūkių. Nes meilė ir rūpestis pakeistų smurtą ir pykčius. [...]

Ištuoka nėra panacėja nuo daugumos santuokinių bėdų. Toji panacėja – tai atgaila ir atlaidumas, gerumo ir rūpesčio demonstravimas. Toji panacėja – tai „auksinės taisyklės“ laikymasis.

Kaip nepaprastai gražu, kai vaikas ir mergina prie altoriaus susiima rankomis ir priešais Dievą sudaro sandorą, kad jie vienas kitą gerbs ir mylės. Ir kaip nepaprastai niūru, kai praėjus vos keliems mėnesiams ar metams, imamasi įžeidžių replikų, piktų ir kandžių žodžių, pakelto tono, aštrių kaltinimų.

Mano brangūs broliai ir seserys, to neturėtų būti. Galime pakilti virš tokių piktų ir vargingų savo gyvenimo dalykų (žr. Galatams 4:9). Galime pamatyti ir pripažinti dievišką vienas kito prigimtį, nes esame mūsų Tėvo danguje vaikai. Galime drauge gyventi pagal Dievo duotą santuokos pavyzdį ir įvykdyti tai, ką esame pajėgūs įvykdyti. Tereikia drausminti save ir susilaikyti nuo savo sutuoktinio drausminimo.²⁴

Kiekvienoje santuokoje kartais gali kilti audrų. Tačiau su kantrybe, abipuse pagarba ir pakantumo dvasia tas audras galėsime nuraminti. Jei kas nors suklystų, tegul atsiprašo, atgailauja ir jam tebūnie atleista. Tačiau tai turi norėti daryti abu partneriai. [...]

Sužinojau, kad laimingos santuokos pagrindas yra [...] rūpinimasis savo bendražygio ramybe ir gerove. Galvojimas vien apie save ir asmeninių įgeidžių tenkinimas neteikia nei pasitikėjimo, nei meilės, nei laimės. Meilė, su visomis savo savybėmis, vešės ir žydės tik ten, kur nėra savanaudiškumo.²⁵

Daugeliui iš mūsų reikia liautis ieškoti ydų ir pradėti ieškoti dorybių. [...] Deja, kai kurios moterys savo vyrus bando pakeisti pagal save. Kai kurie vyrai laiko savo prerogatyva priversti žmonas laikytis savo standartų, kuriuos jie laiko idealu. Iš to niekada nieko doro neišeina. Tai tik priveda prie nesutarimų, nesusipratimų ir sielvarto.

Turime gerbti vienas kito interesus. Turime suteikti progų ir skatinti asmeninių talentų vystymą ir išraišką.²⁶

Būkite absoliučiai ištikimi ir atsidavę savo pasirinktam bendražygiui. Laiko ir amžinybės perspektyvoje ji arba jis bus jūsų didžiausias kada nors turėtas turtas. Ji arba jis bus nusipelnę geriausio, ką turite savyje.²⁷

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Hinklis mokė, kad Dangiškasis Tėvas santuoką tarp vyro ir moters sukūrė Savo „vaikų laimei ir saugumui“ (1 poskyris). Kokią įtaką šis žinojimas gali daryti vyro ir žmonos santykiams? Kaip vyras ir žmona savo santuoką galėtų išlaikyti tyrą ir nesuteptą pasaulio blogiu?
- Kokios yra amžinosios santuokos palaimos šiame gyvenime ir amžinybėje? (Žr. 2 poskyrį.) Kokie patyrimai jums padėjo labiau branginti santykių amžinumą? Kaip galėtume savo vaikus mokyti apie amžinosios santuokos svarbą?
- Kodėl santuoka turi būti „lygių šalių partnerystė“? (Žr. 3 poskyrį.) Ko galima pasimokyti iš pasakojimo 3 poskyryje? Kaip vyras ir žmona galėtų savo santuoką padaryti tokią pat tvirtą?

- Kaip 4 poskyryje pateikti prezidento Hinklio pažadai ir patarimai gali padėti nesu situokusiems žmonėms? Kodėl šio poskyrio mokymai gali būti taikomi visiems žmonėms? Kodėl savo talentus ir įgūdžius svarbu panaudoti tarnaujant kitiems?
- Kokiais būdais vyras ir žmona galėtų „puoselėti ir plėtoti“ savo santuoką? (Žr. 5 poskyrį.) Ką sužinojote apie tai, kaip vyras ir žmona galėtų kartu įveikti iššūkius ir patirti didesnę laimę? Kokių pavyzdžių esate matę?

Susijusios Raštų nuorodos

1 Korintiečiams 11:11; Mato 19:3–6; DS 42:22; 132:18–19; Mozės 2:27–28; 3:18, 21–24

Patarimas studijuojantiems

„Jei kasdien skirsite laiko asmeniškai ir su šeima studijuoti Dievo žodį, jūsų gyvenime viešpataus ramybė. Toji ramybė ateis ne iš išorinio pasaulio. Ji ateis iš jūsų pačių namų, iš jūsų pačių šeimos, iš jūsų pačių širdies“ (Ričardas G. Skotas, „Vadovavimąsi tikėjimu padarykite svarbiausiu savo prioritetu“, 2014 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga).

Išnašos

1. Iš „Moterys mūsų gyvenime“, 2004 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
2. Iš „At Home with the Hinckleys,” *Ensign*, Oct. 2003, 22.
3. Iš Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands,” *Ensign*, June 1995, 10–11.
4. Iš *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ed. Virginia H. Pearce (1999), x.
5. Iš *Glimpses*, 184.
6. Gordon B. Hinklio dienoraštis, 1977 m. balandžio 29 d.
7. Iš Gerry Avant, “A Tender Farewell to an Elect Lady,” *Church News*, Apr. 17, 2004, 4.
8. „Moterys mūsų gyvenime“, 2004 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
9. Iš Marjorie Pay Hinckley, *Letters* (2004), 264; taip pat žr. R. Scott Lloyd, “Apostle’s Work Continues beyond Veil,” *Church News*, July 31, 2004, 3.
10. “What God Hath Joined Together,” *Ensign*, May 1991, 71.
11. „Tai, ką žinau“, 2007 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
12. „Kam reikalingos šventyklos?“, *Liahona*, 2010 m. spalio, p. 24.
13. “The Marriage That Endures,” *Ensign*, July 2003, 6–7; taip pat žr. *Ensign*, May 1974, 24.
14. „Moterys mūsų gyvenime“, 2004 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
15. „Asmeninis vertumas kunigystės praktikoje“, 2002 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
16. “I Believe,” *Ensign*, Aug. 1992, 6.
17. “What God Hath Joined Together,” 74.
18. “And the Greatest of These Is Love” (Brigham Young University devotional, Feb. 14, 1978), 2–3, speeches.byu.edu.

19. "To Single Adults," *Ensign*, June 1989, 72.
20. "To Single Adults," 72–73.
21. "Live Up to Your Inheritance," *Ensign*, Nov. 1983, 82–83.
22. "To Single Adults," 74.
23. "Walking in the Light of the Lord," *Ensign*, Nov. 1998, 99.
24. „Moterys mūsų gyvenime“, 2004 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
25. "I Believe," 5–6.
26. *Cornerstones of a Happy Home* (pamphlet, 1984), 5–6.
27. "Thou Shalt Not Covet," *Ensign*, Mar. 1990, 6.

*„Raginame tēvus dēti visas īmanomas pastangas
mokant ir auklējant savo vaikus.“*

Šeima – teisingas gyvenimo pamatas

„Kuo užtikrinčiau savo vaikus auginsite pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją, su meile ir didžiuliais lūkesčiais, tuo labiau tikėtina, kad jų gyvenimai bus ramesni.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Gordonas ir Mardžorė Hinkliai 1973 metų pabaigoje nenorom nusprendė persikelti iš savo namų Yst Mil Kryke, Jutoje, į Solt Leik Sitį, arčiau vyriausiosios Bažnyčios valdybos. Prezidentas Hinklis, tuomet buvęs Dvylikos Apaštalo Kvorumo nariu, tų metų Naujųjų išvakarėse skyrė šiek tiek laiko savo namams aprašyti. Jo žodžiuose atsiskleidžia jo jausmai tai vietai, tačiau dar labiau atsiskleidžia jo jausmai mylimai šeimai.

Jis rašė: „Dėl išsikėlimo mus apėmė sentimentalus liūdesys.“ Jis prisiminė, kaip su šeima darbavosi, kad pastatytų tuos namus ir sutvarkytų jų aplinką. Tada jo mintys nukrypo į santykius – tiek tarpusavio, tiek su Dievu:

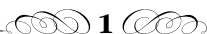
„Čia mes žaidėme su savo augančiais vaikais, čia kartu meldėmės. Čia su savo vaikais pažinome Dangiškąjį Tėvą, patyrėme, kad Jis gyvas, kad Jis klausosi ir atsako.

Taip galėčiau surašyti visą knygą [...] ne pasauliui, o tiems penkiems vaikams, jų sutuoktiniams ir palikuoniams. Ir jei istoriją apie tuos namus galėčiau išreikšti žodžiais, būtų ašarų ir juoko bei didžiulės, tylios, skvarbios meilės dvasios, palytėsiančios skaitytojų širdis, nes ten gyvenę ir augę žmonės mylėjo vienas kitą, mylėjo savo kaimynus, mylėjo savo Dievą ir Viešpatį Jėzų Kristų.“¹

Prezidentas Hinklis visą savo tarnystę liudydavo apie mylinčios ir tikinčios šeimos svarbą. Jam vadovaujant Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalo Kvorumas išleido kreipimąsi „Šeima. Pareiškimas

pasauliui“. Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos jį pavadino „trimito šauksmu saugoti ir stiprinti šeimas“.² 1995 metų rugsėjį visuotiniame Paramos bendrijos susirinkime šį pareiškimą perskaitęs prezidentas Hinklis paskelbė: „Kiekvienos tautos stiprybė grindžiama tuo, kas sukuriama tarp jos namų sienų. Raginame mūsų visur esančius žmones stiprinti savo šeimas laikantis šių laiko patikrintų vertybių.“³

Gordono B. Hinklio mokymai

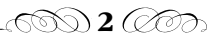

Šeimos ryšiai yra patys švenčiausi iš visų ryšių.

Šeima yra iš Dievo. Ją įkūrė mūsų Dangišskasis Tėvas. Ji apima pačius švenčiausius ryšius. Tik per ją galima išpildyti Viešpaties tikslus.⁴

Esame apie šeimos – tėvo, motinos ir vaikų – svarbą liudijanti Bažnyčia. Taip pat liudijame, kad visi esame Dievo, mūsų Amžinojo Tėvo, vaikai. Vaikus į pasaulį atvedę tėvai turi pareigą tuos vaikus mylėti, auklėti ir jais rūpintis, mokyti juos tų vertybių, kurios jų gyvenimus palaimins taip, kad jie užaugę taptų gerais piliečiais. [...] Noriu pabrėžti tai, kas jums jau žinoma, – labai svarbu surišti savo šeimas per meilę ir gerumą, dėkingumą ir pagarbą, per mokymus apie Viešpatį, kad vaikai augtų teisume ir išvengtų tų tragedijų, kurios išrinka tiek daug šeimų visame pasaulyje.⁵

Jokiu būdu negalima ignoruoti savo šeimos. Jūs neturite nieko vertingesnio.⁶

Tėvai ir motinos turi privilegiją rūpintis savo vaikais ir mokyti juos Jėzaus Kristaus Evangelijos.

Mes raginame tėvus visomis išgalėmis mokyti ir auklėti savo vaikus pagal Evangelijos principus, kurie padės jiems nenuolti nuo Bažnyčios. Šeima yra teisingo gyvenimo pamatas, ir jokios kitos priemonės negali jos pakeisti ar atlikti jos pagrindinių funkcijų, vykdant šias Dievo paskirtas pareigas.⁷

Esu tikras, kad pavojingame vaikų auginimo darbe niekas negali užtikrinti didesnės sėkmės nei pagal nuostabius Evangelijos mokymus

paruošta šeiminio gyvenimo programa: namų tėvas turi turėti Dievo kunigystę; būdamas mūsų Dangiškojo Tėvo vaikų prievaizdas jis turi privilegiją ir pareigą pasirūpinti jų poreikiais; namams jis turi vadovauti pagal kunigystės dvasią: „įtikinimu, didžiu kantrumu, gerumu, romumu ir neveidmainiška meile“ (DS 121:41–42); namų motina yra Dievo dukra: supratinga, rūpestinga, mylinti ir Dievo Dvasios turinti siela; būdama mūsų Dangiškojo Tėvo vaikų prievaizdė ji turi privilegiją ir pareigą juos auklėti tenkindama kasdieninius jų poreikius; bendradarbiaudama su savo vyru ji turi mokyti savo vaikus „suprasti doktrin[ą] apie atgailą, tikėjimą Kristumi, gyvojo Dievo Sūnumi, ir krikštą, ir Šventosios Dvasios dovaną rankų uždėjimu [...] [ir] melstis, ir teisiai vaikščioti priešais Viešpatį“. (DS 68:25, 28.)

Tokiuose namuose tėvai yra mylimi ir branginami, o ne jų baiminamasi. Vaikai yra laikomi Viešpaties dovana, kuria reikia rūpintis, ugdyti, drąsinti ir nukreipti.

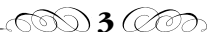
Kartais gali kilti nesutarimų ir nedidelių ginčų. Tačiau jei šeimoje bus malda, meilė ir atidumas, tai bus klojamas amžiams surišančio prieraišumo ir visada nukreipiančio lojalumo pagrindas.⁸

Žodis vienišiams tėveliams. [...] [Jūs] nešate sekinančią naštą, nes kasdien kovojate mūšius, susijusius su vaikų auginimu ir jų poreikių tenkinimu. Tai varginanti pareiga. Tačiau jums nebūtina būti visiškai vienišiams. Šioje Bažnyčioje juk yra tiek daug žmonių, kurie jautriai ir supratingai gali jums padėti. Jie nenori kištis ten, kur jūs nenorėtumėte, kad kištųsi. Tačiau jų noras yra nesuvaidintas ir nuoširdus, o laimindami jūsų ir jūsų vaikų gyvenimą jie laimina ir savo gyvenimą. Priimkite jų pagalbą. Jie nori ją suteikti tiek savo, tiek ir jūsų labui.

Šioje Bažnyčioje turime tūkstančius gerų vyskupų. Turime tūkstančius gerų kvorumų pareigūnų. Turime tūkstančius nuostabių Paramos bendrijos moterų. Turime namų mokytojus ir lankančiąsias seseris. Jie yra jūsų draugai, kuriuos Viešpats jums parūpino tam, kad savo stiprybe padėtų jums. Ir niekada nepamirškite, kad Pats Viešpats yra didžiausias iš visų stiprybės šaltinių. Buvau sujaudintas vieno pasakojimo, kurį papasakojo [...] septynis vaikus auginanti vieniša motina. Ji meldė Tėvo danguje nors vienai nakčiai pasiimti ją pas Save, kad būtų paguosta ir sustiprinta rytojaus išbandymams. Ir

į jos protą lyg apreiškimas atėjo toks švelnus atsakymas: „Tu negali ateiti pas mane, tačiau Aš ateisiu pas tave.“⁹

Kuo užtikrinčiau savo vaikus auginsite pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją, su meile ir didžiuliais lūkesčiais, tuo labiau tikėtina, kad jų gyvenimai bus ramesni.¹⁰

Vaikų tikėjimas gyvuoju Dievu auga per šeimos maldą.

Pažiūrėkite į savo mažutėlius. Melskitės su jais. Melskitės už juos ir laiminkite juos. Pasaulis, į kurį jie eina, yra sudėtingas ir sunkus pasaulis. Jie papuls į šėlstančias negandų jūras. Tad kol jie dar yra su jumis, jiems reikės visos jūsų stiprybės ir viso jūsų tikėjimo. Jiems taip pat reikės didesnės stiprybės, ateinančios per aukštesniąją galią. Jie turi daryti daugiau, nei tik tenkintis tuo, ką randa. Jie turi pakylėti pasaulį, o vienintelis jų turimas svertas bus jų pačių gyvenimo pavyzdys ir iš jų liudijimo bei Dievo dalykų pažinimo kylanti įtikinimo galia. Jiems reikės Viešpaties pagalbos. Kol jie dar jauni, melskitės su jais, kad jie pažintų tą stiprybės šaltinį, kuris tuomet bus prieinamas ištikus bet kokiai bėdai.¹¹

Nežinau jokio kito jūsų gyvenimui naudingesnio įpročio, nei klauptis drauge ir melstis. Patys žodžiai „mūsų Tėve danguje“ turi milžinišką poveikį. Negalima jų ištarti nuoširdžiai ir su pripažinimu, nejaučiant atsakomybės Dievui. [...]

Jūsų kasdieninis kalbėjimasis su Juo į jūsų širdis įneš ramybės, o į jūsų gyvenimą – tokio džiaugsmo, koks neateina iš jokio kito šaltinio. [...] Jūsų meilė stiprins. Jūsų dėkingumas vieno kitam augs.

Jūsų vaikai bus palaiminti tokiu saugumo pojūčiu, kuris kyla gyvenant namuose, kupinuose Dievo Dvasios. Jie pažinos ir mylės tuos gimdytojus, kurie gerbia vienas kitą, tad ir jų pačių širdyse augs pagarbos dvasia. Jie patirs tyliai kalbamų gerumo žodžių saugumą. Juos priglaus tokie tėvai ir tokios motinos, kurie yra sąžiningi su Dievu, sąžiningi vienas su kitu ir su savo aplinkiniais. Jie bręs su dėkingumo pojūčiu, nes bus girdėję savo gimdytojus maldoje reiškiančius dėkingumą už dideles ir mažas palaimas. Jie augs tikėdami gyvąjį Dievą.¹²

 4

Šeimos namų vakare mokydami apie Viešpaties kelius gimdytojai gali suartėti su savo vaikais.

Prisimenu, kai dar buvau penkiametis berniukas, prezidentas Džozefas F. Smitas visai Bažnyčiai pranešė, kad nariai kartu su savo šeimomis turi rinktis į šeimos namų vakarą. Mano tėvas tarė: „Bažnyčios Prezidentas pasakė taip daryti, tad taip ir darysime.“

Taigi mes visi susirinkome į šeimos namų vakarą. Buvo juokinga. Jis pasakė: „Sudainuosime dainą.“ Bet mes buvome nekokie dainininkai. [...] Vos pradėję dainuoti ėmėme vienas iš kito juoktis. Taip darėme ir dėl daugelio kitų dalykų. Tačiau iš visų tų bandymų su laiku gavosi kažkas nuostabaus – praktika, kuri mums padėjo, kuri suartino mūsų šeimą, kuri sustiprino mus, o mūsų širdyse augo užtikrintumas dėl šeimos namų vakaro vertingumo.¹³

Esu dėkingas, kad mes, kaip Bažnyčia, savo pagrindinėje programoje turime kassavaitinio šeimos namų vakaro praktiką. Kaip reikšminga, kad šiais užimtais laikais tūkstančiai šeimų visame pasaulyje nuoširdžiai stengiasi vieną savaitės vakarą paskirti bendrai dainai, pamokymui apie Viešpaties kelius, atsiklaupus maldoje padėkoti Viešpačiui už Jo malones ir paprašyti Jo laiminti mūsų gyvenimą, mūsų namus, mūsų darbus, mūsų žemę. Manau, kad per mažai įvertiname, kiek gėrio duoda ši programa.¹⁴

Jei abejojate dėl šeimos namų vakaro privalumų, pabandykite jį surengti. Surinkite aplink save savo vaikus, pamokykite juos, paliudykite jiems, kartu paskaitykite Raštus ir kartu smagiai praleiskite laiką.¹⁵

 5

Gimdytojai savo vaikus turėtų pradėti mokyti, kai vaikai dar yra labai jauni.

Netrukus po mūsų vedybų, pasistatėme savo pirmąjį namą. Turėjome mažai pinigų, todėl aš daug darbų padariau pats. Aplinkos sutvarkymas buvo vien tik mano pareiga. Pirmasis iš gausybės mano pasodintų medžių buvo bedyglė gledičija, kuri, kaip įsivaizdavau, po kurio laiko vasaromis mūsų namui teiks pavėšį. Pasodinau ją toje pusėje, kur vėjas iš kanjono į rytus pūtė smarkiausiai. Iškasiau

„Surinkite aplink save savo vaikus, mokykite juos, paliudykite jiems, kartu paskaitykite Raštus ir kartu smagiai praleiskite laiką.“

duobę, įdėjau plikas šaknis, užpyliau jas žemėmis, paliejau vandeniui ir beveik pamiršau. Ji buvo dar plonutė, galbūt tik 2 centimetrų skersmens. Buvo tokia lanksti, kad galėjau ją lengvai palenkti bet kuria kryptimi. Vėlesniais metais aš jai skyriau mažai dėmesio. Vieną žiemos dieną, kai medis buvo be lapų, aš atsitiktinai pažvelgiau į jį pro langą. Pastebėjau, kad jis palinkęs į vakarus, kreivas ir praradęs gebėjimą augti tiesiai. Negalėjau tuo patikėti. Išėjau laukan ir įsiričiau į jį, norėdamas atitiesinti. Tačiau dabar kamienas buvo beveik pėdos skersmens. Mano jėgos buvo per menkos prieš jį. Iš savo įrankių sandėliuko pasiemiau trinką ir skryščius, vieną jų galą priirišau prie medžio, o kitą – prie tvirtai įsmeigto baslio. Truktelėjau už virvės. Skridiniui šiek tiek pajudėjus medžio kamienas truputį sudrebėjo. Bet tik tiek. Rodėsi, kad jis man sako: „Tau nepavyks manęs ištiesinti. Per vėlu. Toks užaugau dėl tavo aplaidumo ir daugiau nebeatsilenksiu.“

Galiausiai desperatiškai griebiausi pjūklo ir nupjoviau didelę sunkią šaką vakarinėje pusėje. Paėjęs atatupstas pažvelgiau į savo darbą. Nupjoviau didelę medžio dalį ir palikau beveik 20 cm dydžio randą su viena nedidele aukštyne besistiebiančia šakele.

[...] Neseniai vėl pažiūrėjau į tą medį. Jis jau didelis, geresnės formos ir puikiai pasitarnauja mūsų namams. Tačiau kokią rimtą traumą jis patyrė jaunystėje ir kokias skausmingas priemones panaudojau, kad jį ištiesinčiau. Kai šis medis buvo ką tik pasodintas, būtų pakakę virvelės jam išlaikyti reikiamoje padėtyje prieš vėjų jėgą. Galėjau ir privalėjau pririšti jį virvele, ir tai padaryti būtų buvę visai nesunku, tačiau to nepadariau. Ir jis palinko nuo priešpriešinių jėgų.

Vaikai yra kaip medeliai. Kol dar jauni, juos galima formuoti ir lenkti, ir tam įprastai nereikia didesnių pastangų. Patarlių rašytojas užrašė: „Kuriuo keliu eiti, mokyk dar jaunuolį; jis nenukryps nuo jo net kai pasens“ [Patarlių 22:6]. Toks mokymas turi prasidėti namuose.¹⁶

Izaijas sakė: „Ir visi tavo vaikai bus Viešpaties mokomi; ir didelė bus tavo vaikų ramybė“ (Izaijo 54:13).

Taigi veskite savo sūnus ir dukteris, vadovaukite jiems nuo mažų dienų, mokykite Viešpaties būdu, kad ramybė lydėtų juos visą gyvenimą.¹⁷

6

Jeį vaikai maištauja, tėvai turėtų toliau už juos melstis, mylėti juos ir stengtis jiems padėti.

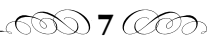
Žinau, kad yra tokių tėvų, kurie, nepaisant išliejamos meilės ir stropių bei ištikimų mokymo pastangų, mato savo vaikus besielgiančius priešingai ir verkia dėl to, kad jų neklusnūs sūnūs ir dukterys sąmoningai renkasi tragiškų pasekmių kelius. Labai užjausdamas tokius tėvus aš cituoju Ezechielio žodžius: „Vaikas nekentės už tėvo kaltę nei tėvas nekentės už vaiko kaltę“ (Ezechielio 18:20).¹⁸

Kartais būna taip, kad nepaisant visų jūsų pastangų atsiranda maištaujantis vaikas. Tačiau nenuleiskite rankų. Niekada nepasiduokite. Nepralaimėsite tol, kol bandysite. Nenuleiskite rankų.¹⁹

Jeį kurių iš jūsų vaikas ar mylimas žmogus yra tokioje [maištavimo] situacijoje, nepasiduokite. Melskitės už juos, mylėkite juos, neapleiskite jų ir jiems padėkite.²⁰

Kartais gali atrodyti, kad jau per vėlu. [...] Bet prisiminkite mano pasakojimą apie bedyglę gliedičią [žr. p. 159–161]. Operacija ir

skausmas galiausiai išėjo į naudą, nes vėliau ji teikė malonų pavėšį nuo dienos kaitros.²¹

Šeimas galime stiprinti prašydami dangaus pagalbos ir puoselėdami abipusės meilės ir pagarbos dvasią.

[Auginti šeimą] gali būti nelengva. Tai gali atnešti daug nusivylimo ir iššūkių. Tai pareikalaus drąsos ir kantrybės. [...] Meilė gali viską pakeisti, ypač jei stipriai mylime vaikystėje, taip pat kebliais paauglystės metais. Ji padarys tai, ko nepadarytų pinigų švaistymas vaikams.

Ir kantrybė, kai pažabojamas liežuvis ir suvaldomas pyktis. [...]

Ir padrąsinimas, kai nedelsiama pagirti, tačiau neskubama sukritikuoti.

Šie dalykai, pasitelkus maldas, darys stebuklus. Nesitikėkite tai padaryti vieni. Auginant dangaus vaikus jums reikia dangaus pagalbos, nes jūsų vaikas taip pat yra ir Dangiškojo Tėvo vaikas.²²

Kiekvienas vaikas, su keliomis išimtimis, yra namų – gerų, blogų ar vidutiniškų – padarinys. Su metais augančių vaikų gyvenimas didele dalimi tampa tęsiniu ir atspindžiu to, ko buvo mokoma jų šeimoje. Jei ten yra šiurkštumas, smurtas, nekontroliuojamas pyktis, neloyalumas, tai viso to vaisiai bus aiškūs bei pastebimi ir, labai tikėtina, visa tai kartosis būsimoje kartose. Tačiau jei ten yra susilaikymas, atlaidumas, pagarba, atidumas, gerumas, gailestingumas ir atjauta, tai viso to vaisiai irgi bus pastebimi ir teikiantys pasitenkinimą per amžius. Tie vaisiai bus teigiami, malonūs ir nuostabūs. Jei tėvai rodys gailestingumą ir to mokys, visa tai atsikartos būsimoje kartos gyvenime ir veiksmuose.

Kreipiuosi į tėvus ir motinas visame pasaulyje: meskime šalin šiurkštumą, pažabokime savo pyktį, patildykime savo balsą ir vieni kitiems namuose būkime gailestingi, mylintys bei pagarbūs.²³

Sena patarlė byloja: „Švelnus atsakymas nuramina pyktį.“ (Patarlių 15:1.) Retai patenkame į bėdą, kai kalbame švelniai. Į ją patenkame tik tuomet, kai taip pakeliame balsus, kad laksto žiežirbos ir maži kurmiarasiai tampa dideliais nesantaikos kalnais. [...] Dangaus balsas yra tylus švelnus balsas [žr. 1 Karalių 19:11–12]; namų ramybės balsas taip pat yra tylus.²⁴

Žinoma, šeimoje reikalinga drausmė. Tačiau jeigu ji per griežta ir per nuožmi, ji neišvengiamai iššauks ne pataisymą, o pasipriešinimą ir kartėlį. Ji nieko neišgydys, o tik pagilins problemą. Ji pasmerkta žlugti.²⁵

Visame pasaulyje nėra geresnio drausminimo būdo kaip drausminimas meile. Ji pati savaime yra magiška.²⁶

Tad ir toliau stiprinkime savo šeimas. Tegul vyrai ir žmonos ugdo absoliutaus lojalumo vieno kitam dvasią. Nežiūrėkime vienas į kitą kaip į savaime suprantamą dalyką, o nuolat stenkimės puoselėti meilės ir pagarbos vieno kitam dvasią.²⁷

O Dieve, mūsų Amžinasis Tėve, palaimink tėvelius, kad jie su meile, kantrybe ir padrašinimu mokytų tuos, kurie yra patys brangiausi, – nuo Tavęs atėję vaikai, kad visi kartu jie būtų apsaugoti, nukreipti link gėrio ir augdami neštų palaimas tam pasauliui, kurio dalimi jie bus.²⁸

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Hinklis mokė, kad šeima „apima pačius švenčiausius ryšius“ (1 poskyris). Kaip ši tiesa gali paveikti mūsų ryšius su šeimos nariais? Kaip tai gali paveikti mūsų laiko ir veiklų prioritetus?
- Kodėl tėvai turėtų „visomis išgalėmis mokyti ir auklėti savo vaikus pagal Evangelijos principus“? (Žr. 2 poskyrį.) Kaip Evangelijos mokymas jūsų namuose palaimino jūsų šeimą? Kaip tėvai galėtų geriau padėti savo vaikams gyventi pagal Evangeliją?
- Apžvelkite prezidento Hinklio mokymus apie šeimos maldos palaimas (Žr. 3 poskyrį). Kodėl, jūsų manymu, šeimos malda neša palaimas? Kaip reguliari šeimos malda palaimino jus? Ką prarandame ignoruodami šeimos maldą?
- Ko galime pasimokyti iš Gordono B. Hinklio pasakojimo apie jo vaikystėje rengtus šeimos namų vakarus? (Žr. 4 poskyrį.) Kokių palaimų jūsų šeimai atnešė šeimos namų vakarai?
- Apžvelkite prezidento Hinklio pasakojimą apie bedyglę gliedičiją. Kaip galėtumėte šį pasakojimą pritaikyti sau?
- Kaip prezidento Hinklio mokymai 6 poskyryje galėtų padėti tėvams, kurių vaikai yra nuklydę? Kokiais būdais tiems vaikams galėtų padėti tėvai ir kiti žmonės?

- Kodėl svarbu, kad tėvai savo vaikus drausmintų su meile, o ne su pykčiu? Kaip tėvai galėtų drausminti su meile? Kaip šeimos nariai galėtų puoselėti meilės ir pagarbos vieno kitam dvasią? (Žr. 7 poskyrį.)

Susijusios Raštų nuorodos

Pakartoto Įstatymo 11:19; Enoso 1:1–5; Mozijo 4:14–15; Almos 56:45–48; 3 Nefio 18:21; taip pat žr. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“

Patarimas mokytojui

„Ruošdamiesi mokyti galite pajusti, kad ne iki galo suprantate kokį nors principą. Tačiau jei pamaldžiai jį išstudijausite, stengsitės pagal jį gyventi, pasiruošite jo mokyti ir tada pasidalykite juo su kitais, sustiprės ir pagilės jūsų pačių liudijimas“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 19).

Išnašos

1. Iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 333.
2. M. Russell Ballard, in “Today’s Family: Proclamation Still a Clarion Call,” lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/proclamation-on-family-is-still-a-clarion-call; accessed May 12, 2015.
3. “Stand Strong against the Wives of the World,” *Ensign*, Nov. 1995, 101.
4. “Pillars of Truth,” *Ensign*, Jan. 1994, 5.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 208.
6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 387.
7. First Presidency letter, Feb. 11, 1999, in “Policies, Announcements, and Appointments,” *Ensign*, June 1999, 80.
8. “Pillars of Truth,” 5.
9. “To Single Adults,” *Ensign*, June 1989, 74.
10. “Stand Strong against the Wives of the World,” 99.
11. “Behold Your Little Ones,” *Ensign*, June 2001, 5.
12. *Cornerstones of a Happy Home* (pamphlet, 1984), 10–11.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2*, 402.
14. Iš Conference Report, Oct. 1965, 51.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 212.
16. “Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations,” *Ensign*, Sept. 1996, 6–7.
17. „Tavo vaikai mėgausis didžia gerove“, 2000 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
18. “These, Our Little Ones,” *Ensign*, Dec. 2007, 8.
19. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, Aug. 1997, 4.
20. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 54.
21. “Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations,” 8.
22. “Bring Up a Child in the Way He Should Go,” *Ensign*, Nov. 1993, 60.
23. “Blessed Are the Merciful,” *Ensign*, May 1990, 70.
24. “Except the Lord Build the House ...” *Ensign*, June 1971, 72.
25. “Behold Your Little Ones,” 4.
26. “The Environment of Our Homes,” *Ensign*, June 1985, 6.
27. “Thanks to the Lord for His Blessings,” *Ensign*, May 1999, 88–89.
28. “Bring Up a Child in the Way He Should Go,” 60.

Paklusnumas – tiesiog gyvenkite pagal Evangeliją

„Evangelijos kelias – paprastas kelias. [...] Nusizēminkite ir būkite paklusnūs.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Būdamas maždaug 14 metų Gordonas B. Hinklis Solt Leiko tabernakulyje patyrė tai, kas paskatino jį priimti svarbų pasižadėjimą. Vėliau jis prisiminė:

„[Išgirdau] prezidentą Heberį Dž. Grantą pasakojant, ką patyrė vaikystėje skaitydamas Mormono Knygą. Jis pasakojo, kokią didelę įtaką jo gyvenimui padarė Nefis. Ir tada, kupinu įsitikinimo balsu, kurio niekada nepamiršiu, jis pacitavo šiuos didingus Nefio žodžius: „Aš eisiu ir padarysiu tai, ką Viešpats įsakė, nes žinau, kad Viešpats neduoda įsakymų žmonių vaikams, neruošdamas jiems kelio atlikti tai, ką jis jiems įsako“ (1 Nefio 3:7).

Ir tada, ten pat, savo jaunutėje širdyje pasižadėjau stengtis daryti tai, ką yra įsakęs Viešpats.“¹

Gordonas B. Hinklis šį pasižadėjimą visuomet nešiojosi savo širdyje. Po daugelio metų, jam tapus Bažnyčios prezidentu, jo mokymuose atsispindėjo ta paauglystėje išgirsta žinia. Regioninėje konferencijoje kalbėdamas grupei pastarųjų dienų šventųjų jis sakė:

„Mane kalbino daug [žinių] žurnalistų. Vienas iš jų klausiamų dalykų yra toks: „Koks bus jūsų prezidentavimo akcentas?“ Aš paprasčiausiai atsakau: „Tas pats akcentas, kurį, kiek atsimenu, šioje Bažnyčioje girdėjau nuolat kartojamą Bažnyčios prezidentų ir apaštalų: tiesiog gyvenkite pagal Evangeliją, nes kiekvienas tai darantis, širdimi pajus patikinimą apie tą tiesą, pagal kurią gyvena.“²

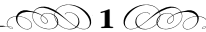
Nefio parodytas paklusnumo pavyzdys įkvėpė jaunąjį Gordoną B. Hinklį.

Savo, kaip Bažnyčios prezidento, pirmojoje visuotinėje konferencijoje, prezidentas Hinklis visiems išsakė kvietimą labiau stengtis gyventi pagal Evangeliją:

„Taigi, mano broliai ir seserys, atėjo laikas žengti aukščiau, pakelti akis ir įtempti protus, kad geriau suprastume didžiąją tūkstantmetę Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios misiją. Tai laikas būti stipriems. Tai laikas judėti pirmyn nedvejojant, gerai žinant mūsų misijos prasmę, kilmę ir svarbą. Tai laikas elgtis teisiai, nepaisant pasekmių. Tai laikas laikytis įsakymų. Tai metas skleisti gerumą ir meilę visiems, kurie vargsta arba klajoja tamsoje ir skausme. Tai laikas visada būti atidiems, paslaugiems, geriems ir dorovingiems bendraujant vienam su kitu. Kitais žodžiais, tapti panašesniems į Kristų.“³

Prezidentas Hinklis nuolat pabrėždavo šią žinią. Po dešimties metų vykusioje visuotinėje konferencijoje jis pakartojo šiuos žodžius ir pridūrė: „Jūs turite įvertinti, kaip toli pažengėme vykdydami šį prieš dešimt metų išsakytą pakvietimą.“⁴

Gordono B. Hinklio mokymai

Esame sandoros žmonės, o su ta sandora yra susiję dideli įsipareigojimai.

Esame sandoros žmonės ir tai yra labai rimtas dalykas. Vykstant šio darbo sugrąžinimui Viešpats paaiškino, kad vienas iš sugrąžinimo tikslų buvo vėl įtvirtinti Jo amžinąją sandorą. Toji sandora [...] buvo sudaryta tarp Abraomo ir Jehovos, kai galingasis Jehova iškilmingai pasižadėjo Abraomui. Jis pažadėjo, kad jo palikuonių bus tiek, kiek smilčių jūros pakrantėje, kad per jį bus palaimintos visos tautos. Šią sandorą Jis su juo sudarė, kad Jis būtų Jų Dievas ir kad jie būtų Jo tauta. [...] Taip buvo sudarytas amžinas visų ją sudarančių žmonių gyvenimui poveikį turintis ryšys. Kokia nepaprastai reikšminga yra toji sandora: jei elgsimės taip, kaip elgtųsi Dievo vaikai, Jis bus mus laiminantis, mylintis, nukreipiantis ir mums padedantis Dievas.

Taigi dabar, šiame Evangelijos laikotarpyje, toji amžinoji sandora buvo vėl įtvirtinta. Tiesą sakant, tą sandorą sudarėme pasikrikštydami. Tapome Jo dieviškos šeimos, kaip ir buvome, dalimi. Visi Dievo vaikai yra Jo šeima, tačiau tam tikru ir nuostabiu būdu tai yra

Kaskart priimdami sakramentą [...] mes „priimame Jėzaus Kristaus vardą ir pasižadame laikytis Jo įsakymų“.

išskirtinis ryšys tarp Dievo ir Jo sandoros vaikų. Atėję į Bažnyčią [...] tampame sandoros žmonių dalimi; ir sakramentą kaskart priimame ne tik Dievo Sūnaus, Savo gyvybę paaukojusio už kiekvieną mūsų, aukai atminti, tačiau, be viso to, dar priimame Jėzaus Kristaus vardą ir pasižadame laikytis Jo įsakymų, o Jis mums pasižada visuomet mus laiminti Savo Šventąja Dvasia.

Esame sandoros žmonės, o su ta sandora yra susiję dideli įsipareigojimai. Negalime būti eiliniai žmonės. Turime pakilti virš minios. Turime šiek tiek pasitempti. Turime būti šiek tiek geresni, šiek tiek malonesni, šiek tiek dosnesni, šiek tiek mandagesni, šiek tiek supratingesni, šiek tiek paslaugesni kitiems.⁵

Esame žmonės, sudarę iškilmingą sandorą ir priėmę Viešpaties Jėzaus Kristaus vardą. Šiek tiek labiau stenkimės laikytis įsakymų ir gyventi taip, kaip mums liepė Viešpats.⁶

2

Viešpats tikisi, kad pagal Evangeliją gyvensime visada.

Gyvename kompromisų ir pasidavimo blogiui amžiuje. Kasdien susidurdami su įvairiomis situacijomis, žinome, kas yra teisu, tačiau spaudžiami bendraamžių ir apgaulingų kalbų tų, kurie stengiasi mus

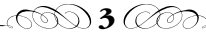
įtikinti, mes pasiduodame. Mes einame į kompromisą. Mes nusileidžiame. Mes pasiduodame ir gėdijamės. [...] Privalome išsiugdyti stiprybę laikytis savo įsitikinimų.⁷

Evangelijos kelias – paprastas kelias. Kai kurie reikalavimai gali jums pasirodyti elementarūs ir nebūtini. Neatmeskite jų. Nusižeminkite ir būkite paklusnūs. Pažadų, kad ateisiantys rezultatai bus nuostabūs pažiūrėti ir teiks pasitenkinimą.“⁸

Mano didysis prašymas yra, kad mes visi labiau stengtumės būti verti turimo dieviškumo. Galime daryti geriau, nei darome. Galime būti geresni, nei esame. Jei nuolat prieš save laikysime dieviško paveldo vaizdą, vaizduojantį Dievo tėviškumo ir žmonių broliškumo realumą, būsime šiek tiek tolerantiškesni, šiek tiek malonesni, šiek tiek paslaugesni pakylėti, padėti ir palaikyti esančius tarp mūsų. Būsime mažiau linkę į mums akivaizdžiai nederamus žemus dalykus.⁹

Religija, kurios dalimi jūs esate, yra ne vien sekmadienio, bet septynių dienų per savaitę religija. [...] Ji veikia visada – dvidešimt keturias valandas per parą, septynias dienas per savaitę, 365 dienas per metus.¹⁰

Viešpats tikisi, kad gyvensime deramai, kad pagal Evangeliją gyvensime visada.¹¹

Besilaikantiems Jo įsakymų, Dievas išlies palaimų.

Viešpats liepė Elijai eiti ir pasislėpti prie Kerito upelio, kad ten jis galėtų gerti iš upelio ir kad jį maitintų varnai. Raštuose apie Eliją parašyti tokie paprasti ir nuostabūs žodžiai: „Jis leidosi į kelionę vykdyti, ką Viešpats jam buvo įsakęs“ (1 Karalių 17:5).

Jis nesiginčijo. Neprašė atleidžiamas nuo užduoties. Nebuvo jokių išsisukinėjimų. Elija tiesiog „leidosi į kelionę vykdyti, ką Viešpats jam buvo įsakęs“. Ir jis buvo išgelbėtas nuo didžiulių nelaimių, užgriuvusių tuos, kurie šaipėsi, ginčijosi ir abejojo.¹²

Visa Mormono Knyga – tai pasakojimas apie žmones, kurie savo žemėje klestėdavo ir būdavo gausiai Viešpaties laiminami tuomet, kai būdavo teisūs ir garbindavo Jėzų Kristų; o kai jie nusidėdavo, nuklysdavo ir užmiršdavo savo Dievą, pakliūdavo į vargus, karus ir bėdas. Jūsų saugumas, jūsų ramybė ir jūsų klestėjimas priklauso nuo jūsų paklusnumo Visagalio įsakymams.¹³

„Nuolat laikykis mano įsakymų ir gausi teismo karūną.“ [DS 25:15.] Toks buvo Viešpaties pažadas Emai Heil Smit. Toks yra Viešpaties pažadas kiekvienam iš jūsų. Laimė priklauso nuo Dievo įsakymų laikymosi. Pastarųjų dienų šventojo [...] tegali laukti vargas, jei jis laužys šiuos įsakymus. O kiekvienam jų besilaikančiajam yra pažadėta karūna [...] teismo ir amžinosios tiesos karūna.¹⁴

Tikroji laisvė – tai paklusnumas Dievo patarimams. Senovėje pasakyta, kad „įsakymas yra žiburys, įstatymas – šviesa“. (Patarlių 6:23, K. Burbulio (TŽ) Biblijos vertimas.)

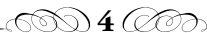
Evangelija nėra represinė filosofija, kaip kad daugelis mano. Tai laisvės planas, suvaldantis instinktus ir koreguojantis elgesį. Jo vaisiai yra saldūs, o atpildas – gausus. [...]

„Kristus mus išvadavo, kad būtume laisvi. Tad stovėkite tvirtai ir nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės jungą!“ (Galatams 5:1.)

„Kur Viešpaties Dvasia, ten ir laisvė.“ (2 Korintiečiams 3:17.)¹⁵

Mūsų saugumas priklauso nuo atgailos. Mūsų stiprybė kyla iš paklusnumo Dievo įsakymams. [...] Būkime tvirti priešais blogį tiek namuose, tiek ir už jų. Gyvenkime vertai dangaus palaimų, keisdami, kur reikia, savo gyvenimus ir žvelgdami į Jį, visų mūsų Tėvą.¹⁶

Neturime ko baimintis. Prie šturvalo stovi Dievas. Jis rodys palankumą šiam darbui. Besilaikantiems Jo įsakymų Jis išlies palaimų. Jis taip pažadėjo. O dėl to, kad pažadų Jis laikosi, galime net neabejoti.¹⁷

Bažnyčios vadovai rodo kelią ir kviečia narius gyventi pagal Evangeliją.

Yra tokių, kurie sako: „Bažnyčia man neįsakinės, ką turiu galvoti apie tą, šitą ar aną, arba kaip turiu gyventi.“

Atsakau: ne, Bažnyčia jokiam žmogui neįsakinėja, ką jis turi galvoti ar kaip elgtis. Bažnyčia tik nurodo kelią ir skatina kiekvieną narį gyventi pagal Evangeliją, ir mėgautis tokio gyvenimo teikiamomis palaimomis. Bažnyčia neįsakinėja jokiam žmogui, tik pataria, įtikinėja, ragina ir tikisi ištikimybės iš tų, kurie pareiškia esą jos nariai.

Kai buvau dar universiteto studentas, kartą pasakiau savo tėvui, kad manau, jog visuotiniai įgaliotiniai viršijo savo įgaliojimus, remdami tam

tikrą dalyką. Mano tėvas buvo labai išmintingas ir geras žmogus. Jis pasakė: „Bažnyčios Prezidentas davė mums nurodymus ir aš jį palaikau kaip Pranašą, Regėtoją ir Apreiškėją, ir ketinu laikytis jo patarimo.“

Aš [daug metų] tarnavau visuotinėse šios Bažnyčios tarybose. [...] Noriu paliudyti jums, kad nors tiesiogiai dalyvavau tūkstančiuose susirinkimų, kuriuose buvo aptariamoms Bažnyčios politika ir programos, aš niekada nebuvau tokiaame susirinkime, kur Viešpaties nebūtų prašoma vadovauti, ar kuriame bent vienas dalyvis, siektų ko nors, kas būtų žalinga kitiems, ar verstų juos ką nors daryti.¹⁸

Kiekvienam ir visiems sakau, kad mes [visuotinių Bažnyčios tarybų nariai] neturime asmeninių ketinimų. Turime tik Viešpaties planus. Yra kritikuojančių mūsų išleidžiamus pareiškimus ar įspėjimus. Prašom žinoti, kad mūsų maldavimai neturi savanaudiškų kėslų. Prašom žinoti, kad mūsų įspėjimai turi pagrindą ir yra motyvuoti. Prašom žinoti, kad sprendimai kalbėti įvairiais klausimais nepriimami be svarstymų, diskusijų ir maldų. Prašom žinoti, kad vienintelė mūsų ambicija yra padėti kiekvienam iš jūsų spręsti savo problemas, sunkumus, šeimos ir gyvenimo klausimus. [...] Nėra jokio troškimo mokyti to, ko nemokytų Viešpats. [...]

Štai kaip mūsų atsakomybę apibrėžė Ezechielis: „Žmogau, paskyriau tave Izraelio namų sargybiniu. Kai tik išgirsi iš mano lūpų žodį, mano vardu juos perspėsi.“ (Ezechielio 3:17.)

Visame šiame darbe neturime jokių savanaudiškų ketinimų, tik norą, kad mūsų broliai ir seserys būtų laimingi, kad jų namuose būtų ramybė ir meilė, kad Visagalio galia jie būtų laiminami visuose savo teismo darbuose.¹⁹

Dievas Savo valią dėl žmonių nuolat atskleidžia savaip. Aš liudiju jums, kad šios Bažnyčios vadovai mūsų niekada neprašys daryti to, ko negalėtume atlikti su Viešpaties pagalba. Galime jaustis netinkami. Tai, ko iš mūsų prašo, gali mums nepatikti arba nesiderinti su mūsų supratimu. Tačiau jei mėginsime su tikėjimu, malda ir pasiryžimu, mums pavyks.

Aš liudiju jums, kad pastarųjų dienų šventųjų laimė, pastarųjų dienų šventųjų ramybė, pastarųjų dienų šventųjų pažanga, pastarųjų dienų šventųjų klestėjimas ir šių žmonių amžinasis išgelbėjimas

ir išaukštinimas priklauso nuo jų paklusnumo Dievo kunigijos patarimams.²⁰

5

Nedideli sprendimai gali lemti milžiniškas pasekmes.

Galiu paminėti vieną principą, [...] kurio laikydamiesi smarkiai padidinsime savo sprendimų teisingumo tikimybę ir dėl to neišmatuojamai padidės mūsų gyvenimo pažanga ir laimė. Tas ypatingas principas yra *išlaikyti tikėjimą*. [...]

Negaliu jums detalai aiškinti, kaip ką spręsti. Tačiau galiu jums pažadėti, kad jei sprendimus priimsite remdamiesi Evangelijos standartais ir Bažnyčios mokymais ir jei išlaikysite tikėjimą, jūsų gyvenimai duos neapsakomo gerumo vaisių, būsite labai laimingi ir daug pasiekę.²¹

Prieš daugelį metų dirbau geležinkelio kompanijoje. [...] Tai buvo tuo metu, kai beveik visi keliaudavo keleiviniais traukiniais. Vieną rytą sulaukiau skambučio iš savo kolegos Niuarke, Naujajame Džersyje. Jis tarė: „Atvyko traukinys, pažymėtas tokiu ir tokiu numeriu, tačiau be bagažo vagono. Maždaug 300 keleivių neteko savo bagažo ir yra įsiutę.“

Nieko nelaukdamas nuvykau į darbovietę, kad išsiaiškinčiau, kur tas vagonas galėjo dingti. Išsiaiškinau, kad jis buvo deramai pakrautas ir prikabintas Ouklende, Kalifornijoje. Jis atkeliavo į mūsų geležinkelio įmonę Solt Leik Sityje [ir galiausiai] nuvyko į Sent Luisą. Ten jį perėmė kita geležinkelio įmonė, kuri turėjo jį nukreipti į Niuarką, Naujajame Džersyje. Tačiau kažkoks neatidus iešmininkas Sent Luiso aikštelėje ištraukė mažą, maždaug aštuonių centimetrų ilgio plieninį kaištį ir patraukęs svirtį atkabino vagoną. Sužinojome, kad vagonas, turėjęs būti Niuarke, Naujajame Džersyje, iš tiesų buvo Naujajame Orleane, Luizianos valstijoje, – už 2400 kilometrų nuo savo galutinio tikslo. Vos aštuonių centimetrų ilgio kaištis, kurį Sent Luiso aikštelėje ištraukė neatidus darbuotojas, nukreipė vagoną kitais bėgiais ir taip dramatiškai išaugo atstumas iki tikrojo tikslo. Taip yra ir mūsų gyvenime. Vietoj to, kad sektume tvirtu maršrutu, mes nukreipiami kita kryptimi dėl kažkokios klaidingos idėjos. Galime nukrypti nuo savo galutinio tikslo visai nedaug, tačiau tas mažytis nukrypimas, jei nieko nedarome, tampa didele praraja ir mes atsiduriame toli

Mūsų priimamus sprendimus prezidentas Hinklis palygino su ūkio vartų vyriais.

nuo tos vietos, į kurią norėjome vykti. [...] Tai tie maži dalykai, ant kurių sukasi gyvenimas, ir padaro didelį skirtumą mūsų gyvenime.²²

Vieną dieną priėjau prie didelio ūkio vartų. Nukėliau skląstį ir atidariau vartus. Vartų vyriai vos sujudėjo. Tačiau kitas vartų galas padarė beveik 5 metrų lanką. Žvelgdamas vien į vyrių judėjimą žmogus niekada nepagalvos, koks didžiulis veiksmas buvo atliktas dėl to nedidelio judesio.

Panašiai yra su sprendimais mūsų gyvenime. Kai kurios nedidelės mintys, kai kurie nedideli žodžiai, kai kurie nedideli veiksmai gali sąlygoti nepaprastas pasekmes.²³

6

Gyvendami pagal Evangeliją mes stipriname Bažnyčią ir padedame Dievo darbui augti visoje žemėje.

[Bažnyčią] galite stiprinti tuo, kaip gyvenate. Tegul Evangelija būna jūsų kalavijas ir skydas. [...]

Kokia nuostabi bus ateitis, kai Visagalis toliau ridens Savo šlovingąjį darbą, gėriu palytėdamas visus tuos, kurie priims Jo Evangeliją ir gyvens pagal ją.²⁴

Šiame nežinomybės kupiname pasaulyje aš matau nuostabią ateitį. Jei tvirtai įsitversime į savo vertybes, jei kursime savo paveldą, jei būsime paklusnūs Viešpačiui, jei tiesiog gyvensime pagal Evangeliją, tai būsime didingai ir nuostabiai palaiminti. Į mus žvelgs kaip į branginamą liaudį, suradusią raktą į brangiąją laimę.²⁵

Tegul kiekvienas vyras, moteris ir vaikas apsisprendžia Viešpaties darbą padaryti geresnį, stipresnį ir didingesnį, nei jis kada buvo. Labiausiai prie to prisidės mūsų gyvenimo kokybė. Labiausiai prie to prisidės mūsų apsisprendimas gyventi pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją. Tai yra asmeninis reikalas. Jei visi meldžiamės, Bažnyčia būna daug stipresnė. Panašiai yra su visais Evangelijos principais. Tad būkime šio nepakartojamo, į priekį judančio ir visoje žemėje augančio darbo dalis. Negalime stovėti vietoje, turime judėti pirmyn. Būtina, kad taip darytume. Tikroji Bažnyčios stiprybė yra kiekvieno iš mūsų širdyse gyvuojantis asmeninis įsitikinimas. Be jo mes mažai ką beturime; su juo turime viską.²⁶

Kviečiu kiekvieną iš jūsų, kad ir kur jūs būtumėte, kaip šitos bažnyčios narius, stotis ant kojų ir su daina širdyse eiti pirmyn, gyvenant pagal Evangeliją, mylint Viešpatį ir statant karalystę. Kartu būsime stiprūs ir išlaikysime tikėjimą, Visagaliui būnant mūsų stiprybe.²⁷

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl mes, Viešpaties sandoros žmonės, „negalime būti eiliniai žmonės“? (Žr. 1 poskyrį.) Kokiais būdais jūsų su Dievu sudarytos sandoros daro įtaką jūsų kasdieniniam gyvenimui?
- Prezidentas Hinklis mokė, kad mes „privalome išsiugdyti stiprybę laikytis savo įsitikinimų“ (2 poskyris). Kokiais būdais kartais kompromituojame savo įsitikinimus? Kaip galime didinti gebėjimą atsispirti pagundoms?
- Kaip prezidento Hinklio papasakota istorija apie Eliją gali būti pritaikyta mums? (Žr. 3 poskyrį.) Kaip reaguotumėte, jei kas nors saktų, kad Dievo įsakymai pernelyg varžo? Ar esate matę, kaip paklusnumas Dievo įsakymams suteikia laisvės, saugumo ir ramybės?

- Apžvelkite prezidento Hinklio aiškinimą, kaip patarinėja ir įspėja Bažnyčios vadovai (žr. 4 poskyrį). Kaip esate palaiminti už tai, kad sekate Bažnyčios vadovų patarimais?
- Ko galime pasimokyti iš prezidento Hinklio pasakojimo apie pradingusį bagažo vagoną? (Žr. 5 poskyrį.) Kodėl smulkūs sprendimai ar veiksmai taip smarkiai keičia mūsų gyvenimą? Koks smulkus sprendimas yra smarkiai pakeitęs jūsų gyvenimą? Kaip galėtume geriau atpažinti smulkius nuokrypius, galinčius mus nuklaidinti nuo Dievo kelio?
- Kaip gyvenimas pagal Evangeliją gali mums padėti susitvarkyti su nežinomybe pasaulyje? (Žr. 6 poskyrį.) Kaip gyvenimas pagal Evangeliją gali supaprastinti mūsų gyvenimą? Apsvarstykite, kaip galėtumėte aktyviau stiprinti Bažnyčią ir padėti Dievo darbui augti visoje žemėje.

Susijusios Raštų nuorodos

Pakartoto Įstatymo 4:39–40; Hebrajams 5:8–9; DS 64:33–34; 93:26–28; 98:22; Abraomo 3:24–26; Tikėjimo Teiginių 1:3

Patarimas studijuojantiems

„Skaitymas, studijavimas ir apmąstymas yra skirtingi dalykai. Mes skaitome žodžius ir suvokiame idėjas. Studijuojame ir galime suvokti Raštų struktūrą ir juose esančias sąsajas. Tačiau, kai apmąstome, mes kviečiame Dvasios apreiškimą. Mano manymu, apmąstyti reiškia apgalvoti ir melstis po kruopštaus Raštų skaitymo ir studijavimo“ (Henris B. Airingas, „Tarnaukite su Dvasia“, 2010 m. spalio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga).

Išnašos

1. “If Ye Be Willing and Obedient,” <i>Ensign</i> , July 1995, 2.	8. “Everything to Gain—Nothing to Lose,” <i>Ensign</i> , Nov. 1976, 96.
2. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i> (1997), p. 404.	9. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i> , 160–161.
3. “This Is the Work of the Master,” <i>Ensign</i> , May 1995, 71.	10. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i> , 404.
4. „Ižanginė kalba“, 2005 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.	11. <i>Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004</i> (2005), 412.
5. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i> , 148–149.	12. “If Ye Be Willing and Obedient,” 4.
6. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i> , 146.	13. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i> , 406–407.
7. “Building Your Tabernacle,” <i>Ensign</i> , Nov. 1992, 52.	14. “If Thou Art Faithful,” <i>Ensign</i> , Nov. 1984, 92.

15. In Conference Report, Apr. 1965, 78.
16. "The Times in Which We Live," *Ensign*, Nov. 2001, 74.
17. „This Is the Work of the Master“, 71.
18. „Ištikimybė“, 2003 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
19. "The Church Is on Course," *Ensign*, Nov. 1992, 59–60.
20. "If Ye Be Willing and Obedient," *Ensign*, Dec. 1971, 125.
21. "Keep the Faith," *Ensign*, Sept. 1985, 3, 6.
22. "A Prophet's Counsel and Prayer for Youth," *Ensign*, Jan. 2001, 5–7.
23. "Keep the Faith," 3.
24. "Stay the Course—Keep the Faith," *Ensign*, Nov. 1995, 72.
25. "Look to the Future," *Ensign*, Nov. 1997, 69.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 138–139.
27. "Stay the Course—Keep the Faith," 72.

Ramybė ir pasitenkinimas per materialinį savarankiškumą

„Materialinio savarankiškumo mes mokome kaip gyvenimo principo – turime aprūpinti save ir pasirūpinti savo pačių poreikiais.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Gordonas B. Hinklis materialinio savarankiškumo principų vaikystėje mokėsi darbuodamasis su savo tėvais ir broliais bei seserimis. Vėliau jis prisiminė:

„Gyvenome, kaip maniau, dideliame name. [...] Turėjome didelę pievą su gausybe medžių, metančių milijonus lapų, tad nuolat turėjome labai daug darbo.

[...] Turėjome po viryklę virtuvėje ir svetainėje. Vėliau buvo įrengta krosnis – koks nuostabus dalykas tai buvo. Tačiau ji turėjo nepasotinamą anglies apetitą ir nebuvo automatiškai kūrenama. Anglį reikėdavo semtuvu įmesti į krosnį, o kas vakarą kruopščiai užgesinti ugniakurą.

Iš tos didžiulės krosnies gavau gerą pamoką: jei nori šilumos, darbuokis semtuvu.

Mano tėvas manė, kad jo berniukai turi išmokti dirbti tiek vasarą, tiek žiemą, tad nupirko 5 akrų ūkį, vėliau išsiplėtusį iki 30 akrų. Jame gyvendavome vasaromis, o į miestą grįždavome prasidėjus mokslo metams.

Turėjome didelį vaismedžių sodą, tad kiekvieną pavasarį genėdavome medžius. Tėtis nusivežė mus į genėjimo mokymą, kurį surengė žemdirbystės koledžo specialistai. Išmokome didžios tiesos: apie rugšėjį raškysimus vaisius galima neblogai nuspėti iš genėjimo vasarį.⁴¹

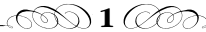

„Po dangumi nėra jokio našaus darbo pakaitalo. Tai procesas, dėl kurio mūsų svajonės tampa realybe.“

Šioms tiesoms tapus asmenybės pagrindo dalimi, prezidentas Hinklis dažnai mokė praktinių gyvenimo pagal Evangeliją pamokų. Jis liudydavo apie sunkaus darbo teikiamas palaimas, ragindavo pastarųjų dienų šventuosius gyventi pagal savo pajamas ir pasiruošti galimoms ateities negandoms.

Prezidentas Hinklis ne tik mokė šių principų, bet ir parūpindavo būdų, kad šventieji galėtų jais sekti. Pavyzdžiui, 2001 m. balandį jis pristatė Nuolatinį švietimo fondą, kuris, pasak jo, buvo įkvėptas Viešpaties.² Dėl šios programos žmonės gali aukoti fondui, kuris teikia trumpalaikes paskolas turintiems teisę jas gauti Bažnyčios nariams (daugiausia sugrįžusiems misionieriams), norintiems įgyti išsilavinimą ar profesiją, kurie padėtų rasti perspektyvų darbą. Gražintos paskolos vėliau panaudojamos būsimiems fondo dalyviams padėti. Nuolatinis švietimo fondas dešimtims tūkstančių žmonių padėjo tapti materialiai savarankiškiems. Jis, kaip kartą pasakė prezidentas Hinklis, suteikia „ryškų vilties spindulį“.³

Gordono B. Hinklio mokymai

Dorai dirbujantis mūsų gyvenimai palaiminami amžiams.

Tikiu darbo Evangelija. Po dangumi nėra jokio našaus darbo pakaitalo. Tai procesas, dėl kurio mūsų svajonės tampa realybe. Tai procesas, dėl kurio tuščios vizijos tampa dinamiškais pasiekimais.⁴

Truputis žaidimų ir poilsio yra gerai. Tačiau didžiausią skirtumą vyro ir moters gyvenime daro darbas. Būtent darbas mus aprūpina maistu, kurį valgome, drabužiais, kuriuos dėvime, ir namais, kuriuose gyvename. Jei norime augti ir klestėti tiek individualiai, tiek ir kolektyviai, negalime vengti darbo įgudusiomis rankomis ir išlavintais protais.⁵

Supratau, kad gyvenimas nėra didingų herojiškų poelgių virtinė. Gyvenimas, pačia geriausia jo prasme, yra nuoseklaus gerumo ir padorumo reikalas, be fanfarų darant tai, ką reikia padaryti tuomet, kai tai reikia padaryti. Pastebėjau, kad didžiausią įtaką šiam pasauliui padaro ne genijai. Pastebėjau, kad daugiausia šiame pasaulyje nuveikia tie eilinių talentų vyrai ir moterys, kurie dirba neeiliniu būdu.⁶

„Vaikams reikia dirbti su savo tėvais. [...]Jie išmok[s], jog darbas yra švaros, pažangos ir klestėjimo kaina.“

Vaikams reikia dirbti su savo tėvais – drauge plauti indus, mazgoti grindis, pjauti žolę, genėti medžius bei krūmus, dažyti, taisyti, valyti ir dirbti šimtus kitų darbų, kad taip jie išmoktų, jog darbas yra švaros, pažangos ir klestėjimo kaina.⁷

Didis šios Bažnyčios genialumas yra darbas. Dirba visi. Jei nedirbsi, neaugsi. Tikėjimas, tiesos liudijimas yra lyg raumuo mano rankoje. Jei jį naudosi – jis stiprės. Jei jį laikysime parišę – jis silpnės ir suglebs. Mes duodame žmonėms darbo. Iš jų tikimės didelių dalykų. Nuostabiausia yra tai, kad jiems pavyksta. Jie duoda vaisių.⁸

Šioje Bažnyčioje nevyksta niekas, jei nedirbama. Ji lyg vienratis karutis. Jis nejudės tol, kol nesuimsite už abiejų rankenų ir nepastumsite. Sunkus darbas stumia Viešpaties darbą pirmyn. Jei išmokote dora darbuotis, jūsų gyvenimas bus palaimintas per amžius. Esu tuo įsitikinęs visa širdimi. Per jį jūsų gyvenimas bus palaimintas per amžius.⁹

2

Turime atsakomybę padėti kitiems atsistoti ir tapti materialiai savarankiškiems.

Yra sena patarlė, kad jeigu duosi žmogui žuvį, tą dieną jis turės ką valgyti. Tačiau jeigu išmokysi jį žvejoti, jis turės ką valgyti iki gyvenimo pabaigos. [...]

Tegu Viešpats apdovanoja mus vizija ir supratimu daryti tai, kas padės mūsų nariams ne tik dvasiškai, bet ir materialiai. Mes prisirišome labai rimtą pareigą. Prezidentas Džozefas F. Smitas sakė, [...] kad religija, kuri nepadeda žmogui šiame gyvenime, greičiausiai nieko negalės dėl jo padaryti ir kitame (žr. "The Truth about Mormonism," *Out West* magazine, Sept. 1905, 242).

Ten, kur mūsų žmonės skursta, turime padaryti viską, ką galime, kad padėtume jiems pakilti, kurti savo gyvenimą remiantis išsilaukimo, pasitikėjimo savo jėgomis principais, kuriuos galima išsiugdyti mokantis. Švietimas yra galimybių raktas. [...]

Turime [...] rimtą įpareigojimą pagelbėti silpniems, pakelti nusivirusias rankas bei sustiprinti nusilpusius kelius (žr. DS 81:5). Turime padėti jiems tapti materialiai savarankiškiems ir siekti sėkmės.

Tikiu, jog Viešpats nenori, kad Jo tauta būtų pasmerkta skursti. Tikiu, kad Jis nori, jog ištikimieji džiaugtųsi žemės gėrybėmis. Turime daryti visa tai, kad jiems padėtume.¹⁰

Asmuo, kurį mokome, turi pats kaip įmanydamas stengtis. Jei jam baigiasi asmeniniai išteklių, pagalbos jis turi kreiptis į savo šeimą. Jei šeima negali padėti – padės Bažnyčia. O kai padeda Bažnyčia, tai mūsų didžiausias noras yra pirmiausia pasirūpinti jo būtinaisiais poreikiais, o po to jam padėti tiek laiko, kiek reikalinga pagalba, tačiau tuo pat metu jį reikia mokyti, padėti susirasti darbą ir kaip nors vėl atsistoti ant kojų. Tai ir yra pagrindinis šios didžios [Bažnyčios] gerovės programos tikslas.¹¹

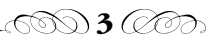
Dalyvavusieji šioje programoje sugebėjo nugalėti „nedarbo praekismą ir priklausomybę nuo pašalpų“. Išsaugotas jų orumas ir savigarba. O miriadai joje netiesiogiai dalyvavusių vyrų ir moterų, auginusių ir ruošusių maistą ir visaip kitaip dirbusių, gali paliudyti apie nesavanaudiškos tarnystės kitam žmogui džiaugsmą.

Visi, matantieji šios programos panaudojimo platumą ir pasekmių didumą, neras pagrįstų abejonių dėl ją įkvėpusios apreiškimo dvasios, dėl kurios išaugo praktinė gerumo galia.¹²

Toliau vykdysime šį darbą. Poreikis bus visada. Badas, stygius ir katastrofos visada bus šalia. Ir visada bus tų, kurių širdis palietė Evangelijos šviesa, kurie norės tarnauti ir dirbti, ir pakylėti žemės vargšus.

Analogiškai mes įsteigėme Nuolatinį švietimo fondą. Jis atsirado iš jūsų dosnių aukų. [...] Paskolos suteikiamos vertiems vaikinams ir merginoms lavintis. Antraip jie liktų nekintančiame skurde, kurį jų tėvai ir protėviai brido per kartų kartas. [...]

Šiam darbui vadovauja Viešpaties Dvasia. Ši gerovės veikla – nebažnytinė veikla, apibūdinama ryžių ir pupų, antklodžių ir palapinių, drabužių ir vaistų, įdarbinimo ir išsilavinimo siekiant geresnio darbo sąvokomis. Bet šis vadinamasis pasaulietiškas darbas yra tik išorinė išraiška vidinės dvasios – Dvasios to Viešpaties, apie kurią sakoma, kad Jis „vaikščiojo darydamas gera“ (Apaštalu darbų 10:38).¹³

Pranašai mus ragina būsimums katastrofoms ruoštis dvasiškai ir materialiai.

Materialinio savarankiškumo mokome kaip gyvenimo principo – turime patys pasirūpinti savo poreikiais. Taigi mes raginame savo žmones kažką turėti, planuoti į ateitį, juodai dienai kaupti [...] maisto atsargas ir, jei įmanoma, atsidaryti taupomąją sąskaitą. Katastrofos žmones kartais ištinka tuomet, kai jos mažiausiai tikėtinos, – tai bedarbystė, liga ir panašūs dalykai.¹⁴

Šis senas pasaulis patyrė nemažai [...] didžiulių nelaimių ir katastrofų. Mes, kurie skaitome Raštus ir tikime jais, žinome pranašų perspėjimus apie katastrofas, kurios įvyko ar dar įvyks. [...]

Kokie grėsmingi yra žodžiai, parašyti Doktrinos ir Sandorų 88-ame skyriuje, apie baisias nelaimes, ištiksiančias po vyresniųjų liudijimų. Viešpats sako:

„Nes po jūsų liudijimo ateina liudijimas žemės drebėjimų, kurie sukels dejonas jos viduje, ir žmonės kris ant žemės ir nebepajėgs stovėti.

Ir taip pat ateina liudijimas griautinių balsu ir žaibų balsu, ir audrų balsu, ir jūros bangų, bloškiančių save už savo ribų, balsu.

Ir viskas bus sąmyšyje; ir tikrai žmonių širdys juos apvils; nes visus žmones apims baimė“ (DS 88:89–91). [...]

Kaip buvo negandų praeityje, lygiai taip dar daugiau jų tikimės ateityje. Ką mums daryti?

Kažkas pasakė, kad nelijo, kai Nojus statė arką. Bet jis ją pastatė, ir lietūs prapliupo.

Viešpats sakė: „Jeigu jūs pasiruošę, nebijosite“ (DS 38:30).

Svarbiausias pasiruošimas taip pat išdėstytas Doktrinoje ir Sando-rose, kur sakoma: „Todėl stovėkite šventose vietose ir nesitraukite, kol ateis Viešpaties diena“ (DS 87:8). [...]

Galime gyventi taip, kad galėtume šauktis Viešpaties apsaugos ir vadovavimo. Tai svarbiausias dalykas. Negalime tikėtis Jo pagalbos, jei nenorime vykdyti Jo įsakymų. Šioje Bažnyčioje turime pakankamai įrodymų, kaip baudžiama už nepaklusnumą, iš Jareditų ir nefitų tautų pavyzdžių. Abi jos dėl savo nelabumo iš šlovės nusirito į visišką sunaikinimą.

Be abejo, žinome, kad lyja tiek ant teisiųjų, tiek ir ant neteisiųjų (žr. Mato 5:45). Bet nors teisieji ir žūva, jie nėra prarasti, bet per Išpirkėjo Apmokėjimą yra išgelbstimi. Paulius romiečiams rašė: „Ar gyvename, Viešpačiui gyvename, ar mirštame, Viešpačiui mirštame“ (Romiečiams 14:8). [...]

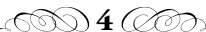
Mūsų žmonės [...] buvo skatinami ir raginami pradėti ruošti taip, kad užtikrintų savo išlikimą ištikus stichinei nelaimei.

Galime atsidėti truputį vandens, pagrindinių maisto atsargų, vaistų ir šiltų drabužių. Privalome atidėti truputį pinigų juodai dienai.¹⁵

Turime didelę gerovės programą su tokiomis priemonėmis kaip grūdų sandėliai įvairiuose kraštuose. Labai svarbu, kad tai darome. Tačiau geriausia vieta saugoti maisto atsargas yra mūsų namai, kartu su trupučiu sutaupytų pinigų. Geriausia gerovės programa yra mūsų pačių gerovės programa. Penki ar šeši maišeliai kviečių namuose yra geriau nei bušelis kviečių gerovės sandėlyje. [...]

Galime pradėti kukliai. Mes galime pradėti nuo vienos savaitės maisto atsargų ir pamažu didinti jas iki mėnesio, o tada trijų mėnesių. Aš kalbu apie maistą pagrindiniams poreikiams patenkinti. Kaip visi žinote, šitas patarimas nenuaujas. Tačiau bijau, kad daugelis galvoja, jog ilgalaikės atsargos jiems yra nepasiekiamas dalykas, ir jie iš viso nesistengia to daryti.

Pradėkite nuo mažų dalykų [...] ir pamažu aukite iki tikslo. Reguliariai atsidėkite šiek tiek pinigų ir nustebsite, kaip jie kaupiasi.¹⁶

Laisve ir nepriklausomybe mėgausimės tuomet, kai kiek įmanydami vengsime skolų ir sunkiems laikams atsidėsime pinigų.

Mums ne kartą patarė dėl materialinio savarankiškumo, dėl skolų ir dėl taupymo. Tiek daug mūsų žmonių yra slegiami didžiulių skolų už dalykus, kurie nėra patys būtinausi. [...] Raginu jus, kaip šios Bažnyčios narius, kiek galite sumažinti savo skolas ir juodai dienai atsidėti šiek tiek pinigų.¹⁷

Atėjo laikas susitvarkyti savo namus. [...]

Prezidentas Dž. Rubenas Klarkas Jaunesnysis 1938 m. visuotinės konferencijos kunigijos susirinkime [pasakė]: „Vos tik pasiskolinate, palūkanos tampa jūsų nuolatine porininke; jų nei išvengsite, nei pro jas prasmuksite; jų neatmesite; jos nepaiso nei maldavimų, nei reikalavimų, nei įsakymų; o jei bandysite pastoti joms kelią ar pasipriešinti joms, ar nevykdysite jų reikalavimų, jos jus sutraiškys“ (iš Conference Report, Apr. 1938, 103).

Aš pripažįstu, jog gali tekti skolintis, kad turėtum namus. Tačiau pirkime tokius namus, kokius įstengiame, ir taip palengvinkime mokėjimus, kurie nuolat negailestingai kabos virš mūsų galvų. [...]

Nuo pat šios Bažnyčios pradžios Viešpats kalbėjo apie ši skolų klausimą. Martinui Harisui per apreiškimą Jis sakė: „Sumokėk skolą, kaip susitarei su spausdintoju. Išsivaduo­k iš priklausomybės“ (DS 19:35).

Prezidentas Heberis Dž. Grantas irgi ne kartą kalbėjo šiuo klausimu. Jis sakė: „Niekas neatneša daugiau ramybės ir pasitenkinimo į žmogaus širdį ir į šeimą, kaip gyvenimas pagal savo išteklius. Ir niekas taip neslegia, nestumia į neviltį ir neatima drąsos, kaip skolos ir išpareigojimai, kurių negalime padengti“ (*Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham [1941], 111).

Visai Bažnyčiai mes nešame žinią apie materialinį savarankiškumą. Materialinio savarankiškumo negalima pasiekti ten, kur virš namiškių kabo rimtos skolos. Kitiems skolingas žmogus nėra nei laisvas, nei nepriklausomas nuo vergijos.

Tvarkydami Bažnyčios reikalus mes stengiamės rodyti pavyzdį. Griežtai pagal egzistuojančią tvarką mes galimai sunkesniems laikams kasmet atsidedame tam tikrą procentą Bažnyčios pajamų.

Esu dėkingas galėdamas pasakyti, kad ši Bažnyčia visą savo veiklą vykdo ir visi jos departamentai funkcionuoja be pasiskolintų pinigų. Jeigu jų mums ima stigti, apribojame savo programas. Savo išlaidas mažiname, kad jos būtų pagal pajamas. Mes nesiskoliname. [...]

Koks nuostabus jausmas būti laisvam nuo skolų, turėti šiek tiek pinigų atsidėjus nenumatytiems atvejams ir galėti laisvai jais pasinaudoti. [...]

Aš raginu jus [...] peržiūrėti savo finansinę būklę. Raginu jus būti kuklius savo išlaidų požiūriu; pirkdami drausminkite save, kad kiek įmanoma išvengtumėte skolų. Padenkite skolas kaip galite greičiau ir išsivaduo­kite iš vergijos.

Tai dalis materialiosios Evangelijos, kuria tikime. Telaimina jus Dievas [...] įvedinėjant tvarką savo namuose. Jeigu sumokėjote savo skolas, jeigu turite rezervų, netgi jei jie maži, tada net ir audroms užiant aplinkui turėsite užuovėją savo [šeimoms] ir ramybę širdyje.¹⁸

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Hinklis mokė, kad „nėra jokio našaus darbo pakaitalo“ (1 poskyris). Kaip darbas laimina jūsų gyvenimą? Ko pasimokėte iš sunkaus darbo? Kaip tėvai gali padėti savo vaikams išmokti dirbti?
- Kokia mūsų atsakomybė už tuos žmones, kurie stokoja materialiai? (Žr. 2 poskyrį.) Kaip galime padėti kitiems tapti materialiai savarankiškiems? Kaip jūsų gyvenimą veikia jūsų tarnystė kitiems ir kitų tarnystė jums?
- Peržiūrėkite, kaip prezidentas Hinklis pataria mums pasiruošti sunkesniems laikams (žr. 3 poskyrį). Ar kada patyrėte, kodėl svarbu ruoštis sunkesniems laikams? Kokiais mažais, laipsniškais dalykais galime ruoštis?
- Peržiūrėkite prezidento Hinklio patarimą dėl skolų ir taupymo (žr. 4 poskyrį). Kodėl turime kontroliuoti, kaip leidžiame pinigus? Kokią dvasinę ir materialinę įtaką mums daro skolos? Kaip tėvai gali mokyti savo vaikus pinigus leisti išmintingai?

Susijusios Raštų nuorodos

1 Tesalonikiečiams 4:11–12; DS 1:11–13; 78:13–14; 104:13–18; Mozės 5:1

Patarimas mokytojui

„Pasistenkite per anksti nenutraukti gerų diskusijų tik todėl, kad galėtumėte pateikti visą paruoštą medžiagą. Nors pateikti medžiagą svarbu, bet daug svarbiau padėti mokiniams jausti Dvasios įtaką, rasti atsakymus į klausimus, didinti jų supratimą apie Evangeliją ir stiprinti jų įsipareigojimą laikytis Dievo įsakymų“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 64).

Išnašos

1. “Some Lessons I Learned as a Boy,” *Ensign*, May 1993, 52.
2. Žr. „Nuolatinis švietimo fondas“, 2001 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. „Siekime pakylėti vienas kitą“, 2001 m. lapkričio visuotinės konferencijos medžiaga.
4. “I Believe,” *New Era*, Sept. 1996, 6.
5. “I Believe,” 6.
6. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), 24.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 707.

8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 532.
9. "Inspirational Thoughts," *Ensign*, Aug. 2000, 5.
10. „Nuolatinis švietimo fondas“, 2001 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
11. "This Thing Was Not Done in a Corner," *Ensign*, Nov. 1996, 50.
12. "President Harold B. Lee: An Appreciation," *Ensign*, Nov. 1972, 8; taip pat žr. Heber J. Grant, in Conference Report, Oct. 1936, 3.
13. „Buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinate“, 2004 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
14. "This Thing Was Not Done in a Corner," 50.
15. „Jeigu jūs pasiruošę, nebijosite“, 2005 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
16. „Vyrams kunigystėje“, 2002 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
17. "The Times in Which We Live," *Ensign*, Nov. 2001, 73.
18. "To the Boys and to the Men," *Ensign*, Nov. 1998, 53–54.

„Jei teigiame, kad garbiname Mokytoją ir Juo sekame, ar neturėtume stengtis sekti Jo gyvenimo tarnystės pavyzdžiu.“

Pasišventimas tarnauti kitiems

„Tegul tikroji Evangelijos prasmė įsisunkia į mūsų širdis, kad suprastume, jog savo gyvenimą, kurią mums davė Dievas, mūsų Tėvas, turime skirti tarnavimui kitiems.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Pirmos jaunojo vyresniojo Gordono B. Hinklio nuolatinės misijos Anglijoje savaitės buvo nelengvos. Atvykęs jis susirgo, o bandymai skelbti Evangeliją ne kartą buvo nesėkmingi. Tuo sunkiu metu jis buvo palaimintas, kaip vėliau pats pavadino, „apsisprendimo diena“ – patyrimu, kuris paveikė visą tolimesnio jo gyvenimo tarnystę.

Jis prisiminė: „Buvau praradęs viltį. Savo laiške gerajam tėvui parašiau, kad jaučiausi lyg švaistyčiau savo laiką ir jo pinigus. Jis buvo mano tėvas ir kuolo prezidentas – išmintingas ir įkvėptas žmogus. Jis man atrašė labai trumpą laišką, kuriame buvo parašyta: „Brangusis Gordonai, gavau tavo paskutinį laišką. Turiu tik vieną pasiūlymą: pamiršk save ir kibk į darbą.“ Tą rytą, šiek tiek ankstėliau, kartu su porininku studijuodami Raštus perskaitėme šiuos Viešpaties žodžius: „Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudys savo gyvybę dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgelbės.“ (Morkaus 8:35.)

Tie Mokytojo žodžiai, o po to ir mano tėvo laiškas su patarimu pamiršti save ir kibtį į darbą, įsismelkė į manąją esybę. Su tėvo laišku rankose nuėjau į mūsų miegamąjį, esantį name adresu Vedhem Roud 15, atsiklaupiau ant kelių ir ištariau pasižadėjimą Viešpačiui. Sudariau sandorą, kad stengsiuosi pamiršti save ir pasišvęsiu Jo tarnystei.

Toji 1933 metų liepos diena buvo mano apsisprendimo diena. Mano gyvenime nušvito nauja šviesa, o mano širdyje – naujas džiaugsmas.¹

Toji šviesa niekada nepaliko Gordono B. Hinklio gyvenimo. Nuo tos dienos jis paskyrė save Viešpačiui, kad tarnautų kitiems. Prezidento

Hinklio laidotuvėse prezidentas Henris B. Airingas išvardijo kelis prezidento Hinklio įnašus: šventyklų statymą visame pasaulyje, mažesnių šventyklų steigimą šventyklos darbui spartinti, Nuolatinio švietimo fondo įsteigimą ir konferencijų centro statybą. Tada jis tarė:

„Jo asmeninis palikimas neapsiriboja vien šiuo trumpu sąrašu ir mano pajėgumu apibūdinti. Tačiau jo pasiekimai turi bent vieną bendrą bruožą. Jie visuomet žmones laimindavo galimybėmis. Jis visuomet galvodavo apie turinčius mažiau galimybių, apie eilinį žmogų, kuriam sunku susitvarkyti su kasdienybės ir gyvenimo pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją iššūkiais. Ne kartą, man ką nors pasiūlius, jis bakstelėdavo man į krūtinę pirštu ir paklausdavo: „Henri, ar nepamiršai vargstančio žmogaus?“²

Prezidentas Hinklis sakė: „Norėčiau atsikelti ir dirbuotis. Norėčiau kiekvieną dieną pasitikti su ryžtu ir tikslu. Norėčiau kiekvieną budrumo valandą ką nors padrąsinti, palaiminti tuos, kurie prislėgti sunkių našų, stiprinti tikėjimą ir liudijimą.“³

Gordono B. Hinklio mokymai

Mūsų gyvenimas yra Dievo dovana, tad turime jį skirti tarnystei kitiems.

Pasaulyje daug skurdo ir akivaizdaus stygiaus, labai daug maišto ir niekšybių, labai daug nedorumo ir nešvankybių, labai daug sudužusių namų ir sunaikintų šeimų, labai daug vienišų, bespalvų ir beviltį gyvenimą gyvenančių žmonių, labai daug bėdų visur.

Tad aš maldauju jūsų. Maldauju, kad įgydami jūs ir duotumėte, ir taip pasaulį darytumėte šiek tiek geresnį.⁴

Jei norime pasaulį padaryti geresnį, meilės procesas turi keisti žmonių širdis. Taip bus tuomet, kai žvelgsime toliau savęs ir mylėsime Dievą ir kitus, ir tai darysime visa širdimi, visa siela ir visu protu.

Šių laikų apreiškime Viešpats paskelbė: „Jeigu jūsų akis bus pašvęsta vien mano šlovei, jūsų visas kūnas bus pripildytas šviesos, ir jummyse nebus tamsos.“ (DS 88:67.)

Jei į Dievą žvelgsime su meile ir dėkingumu, jei Jam tarnausime su akimi, pašvęsta vien Jo šlovei, tai mummyse neliks nuodėmės tamsos, savanaudiškumo tamsos ir išdidumo tamsos. Jausime didesnę meilę

mūsų Amžinajam Tėvui ir jo Mylimajam Sūnui, mūsų Gelbėtoji ir Išpirkėjui. Jausime didesnę poreikį tarnauti savo artimui, mažiau galvosime apie save ir sieksime pagelbėti kitiems.

Šis meilės principas yra pagrindinė Jėzaus Kristaus Evangelijos esmė.⁵

Jeigu teigiame, kad garbiname Mokytoją ir Juo sekame, ar neturėtume stengtis sekti Jo gyvenimo tarnystės pavyzdžiu? Nė vienas iš mūsų neturime teisės sakyti, kad mūsų gyvenimas priklauso mums. Mūsų gyvenimas yra Dievo dovana. Į šį pasaulį ateiname ne savo valia. Jį paliekame ne savo pageidavimu. Savo dienas skaičiuojame ne mes patys. Jos suskaičiuotos pagal Dievo valią.

Kai kurie iš mūsų savo gyvenimu naudojamės taip, lyg jis visiškai priklausytų mums. Galime rinktis jį švaistyti. Tačiau taip išduotume didį ir šventą pasitikėjimą. Mokytojas tai labai aiškiai pasakė: „Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudys savo gyvybę dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgelbės.“ (Morkaus 8:35.)⁶

Mano mylimi broliai ir seserys, iššūkis yra didelis. Aplink mus daug galimybių. Dievas nori, kad atliktume Jo darbą – ir tai darytume energingai ir linksmi nusiteikę. O tas darbas, kaip Jis pats apibūdino, yra „pagelbėti silpniems, pakelti nusvirusias rankas bei sustiprinti nusilpusius kelius“. (DS 81:5.)

Tas darbas – tarnauti stokojantiems. Tas darbas – guosti liūdinčius. Tas darbas – lankyti vargstančias našles ir našlaičius. Tas darbas – pamaitinti vargšą, aprengti nuogą, suteikti pastogę jos neturinčiam. Tas darbas – daryti, ką darė Mokytojas, – vaikščioti darant gera. (Žr. Apaštalų darbų 10:38.)⁷

Mano šiandienos žinia jums [...] yra ta, kad planuodami savo gyvenimo darbus apsispręstumėte dalį laiko skirti neatlygintinai tarnystei sielvartaujantiems ir stokojantiems. Jūsų įgūdžiai, kad ir kokie jie būtų, yra reikalingi. Savo pagalbos rankomis jūs iškelsite įklimpusį į nelaimę. Jūsų tvirtas balsas padrąsins bepasiduodantį. Jūsų įgūdžiai gali nepaprastu ir nuostabi būdu pakeisti stokojančiųjų gyvenimą. Jei ne dabar, tai kada? Jei ne jūs, tai kas?⁸

Tegul tikroji Evangelijos prasmė įsisunkia į mūsų širdis, kad suprastume, jog savo gyvenimą, kurį mums davė Dievas, mūsų Tėvas, turime skirti tarnavimui kitiems.

Jei taip tarnausime, mūsų dienos bus kupinos džiaugsmo ir linksnumo. O svarbiausia, kad jos bus paskirtos mūsų Viešpačiui ir Gelbėtoji Jėzui Kristui ir laiminti visus tuos, prie kurių gyvenimo prisiliečiame.⁹

2

Tarnystė yra geriausias vaistas nuo savigailos, savanaudiškumo, nevilties ir vieatvės.

Prisimenu, kaip lankydamasis viename universiteto miestelyje išgirdau įprastus, jau banaliais tapusius jaunuolių skundus: jie skundėsi dėl mokymosi krūvių, lyg tai būtų kokia našta, o ne galimybė įgyti pasaulio pažinimo, skundėsi dėl gyvenimo sąlygų ir dėl maisto. [...]

Tiems jaunuoliams pasakiau, kad jei mokymosi krūviai jiems per dideli, jeigu jie skundžiasi gyvenimo sąlygomis ir maistu, tai pasiūlysiu jiems vieną vaistą nuo tų problemų. Pasiūliau jiems valandėlei šalin atidėti savo vadovėlius, išeiti iš savo kambarių ir aplankyti kokį nors senolį, vienišą žmogų, ligonį ar kitą vargo prislėgtąjį. Apskritai esu pastebėjęs, jog savo gyvenimu skundžiamės todėl, kad galvojame tik apie save.

Daug metų vienoje mano lankomoje avalynės taisykloje kabėjo užrašas. Jame buvo užrašyta: „Vis skundžiausi, kad neturiu batų [...], kol nepamačiau žmogaus be kojų.“ Pats efektyviausias vaistas nuo savigailos yra pasišventimas tarnauti kitiems.¹⁰

Tikiu, kad daugumai iš mūsų pats geriausias vaistas nuo vieatvės yra darbas ir tarnystė kitų labui. Aš nenuvertinu jūsų problemų, tačiau nesikuklinsiu pasakydamas, kad yra daug žmonių, turinčių rimtesnių problemų. Siekite jiems tarnauti, jiems padėti ir juos padrąsinti. Yra tiek daug berniukų ir mergaičių, kuriems nesiseka mokykloje ir kuriems reikia asmeninio dėmesio bei padrąsinimo. Yra tiek daug pagyvenusių žmonių, gyvenančių skurde, vienatejeje ir baimėje, kuriems paprastas pasikalbėjimas atnešų šiek tiek vilties ir šviesos. [...]

Yra tiek daug sužeistųjų, kuriems reikia, kad gerasis samarietis sutvarstytų jų žaizdas ir padėtų kelionėje. Mažas gerumo gestas gali suteikti didelį palaiminimą sielvartaujančiajam ir malonų pasitenkinimą tam, kuris jam parodė draugiškumą.¹¹

„Yra daug žmonių, kurių naštas galite palengvinti.“

Yra tiek daug žmonių, kurių naštas galite palengvinti. Aplink mus daugybė benamių, alkstančiųjų ir skurstančiųjų. Senelių namuose yra vienišų pagyvenusių žmonių. Yra neįgalių vaikų, narkomanų jaunuolių, ligonių ir iš namų neišeinančiųjų, kurie šaukiasi gero žodžio. Jei jūs to nedarysite, kas darys?

Žinau, kad geriausias nerimo priešnuodis yra darbas. Geriausias vaistas nuo sielvarto – tarnavimas. O nuovargį geriausiai gydo iššūkis padėti dar labiau pavargusiam.¹²

Kodėl misionieriai yra tokie laimingi? Todėl, kad jie praranda save tarnaudami kitiems.

Kodėl dirbantieji šventykloje tokie laimingi? Todėl, kad jų meilės darbas labai gražiai dera su didžiuoju žmonijos Gelbėtojo vikarinium darbu. Už savo darbą jie neprašo ir nesitiki padėkų. Įprastai jie žino tik vardą žmogaus, už kurį atlieka darbą.¹³

Realizuokite jūsų širdyse tūnančius kilnius troškimus siekti paguosti, palaikyti ir stiprinti kitus. Jei tai darysite, piktybinis savanaudiškumo nuodas paliks jus, o vietoj jo pajusite malonų ir nuostabų jausmą, kuris neateina jokių kitu būdu.¹⁴

 3

Siekdami padėti kitiems, mes atrandame savo tikrąjį aš.

Prieš kelis metus vieną sekmadienio rytą lankiausi kuolo prezidento namuose nedideliame Idaho valstijos miestelyje. Prieš rytinę maldą šeima kartu perskaitė kelias Raštų eilutes. Tarp tų eilučių buvo Jono 12:24 eilutėje užrašyti Jėzaus žodžiai: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei kviečio grūdas kritęs į žemę nemirs, jis liks vienas, o jei mirs, jis duos gausių vaisių.“

Nėra abejonių, kad Mokytojas čia kalbėjo apie Savo paties artėjančią mirtį, pareikšdamas, kad jeigu jis nemirs, tai jo gyvenimo misija bus beveik beprasmė. Tačiau šiuose žodžiuose aš įžvelgiu kai ką daugiau. Man atrodo, kad kiekvienam iš mūsų Viešpats sako, kad jei savęs neprarasime tarnaudami kitiems, tai mūsų gyvenimai beveik neturės prasmės, nes toliau jis pasakė: „Kas myli savo gyvybę, ją pražudys, o kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, išsaugos ją amžinajam gyvenimui.“ (Jono 12:25.) Arba, kaip užrašyta Luko: „Kas stengsis išsaugoti savo gyvybę, tas ją pražudys, o kas ją pražudys, tas ją atgaivins.“ (Luko 17:33.) Kitaip sakant, tas, kuris gyvena tik dėl savęs, nuvys ir mirs, o tas, kuris pamiršta save tarnaudamas kitiems, augs ir žydės tiek šiame gyvenime, tiek ir amžinybėje.

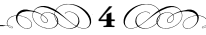
Prezidentas, pas kurį buvau apsistojęs, tą rytą kuolo konferencijoje buvo atleistas. Jis ištikimai tarnavo trylika metų. Per kraštus besilieję meilės ir dėkingumo žodžiai buvo sakomi ne dėl jo turtų, ne dėl jo vardo verslo pasaulyje, o dėl jo nuostabios nesavanaudiškos tarnystės. Be jokio asmeninio išskaičiavimo pačiu įvairiausiu oru jis nukeliavo dešimtis tūkstančių mylių. Tarnaudamas kitiems jis, tiesiogine to žodžio prasme, praleido tūkstančius valandų. Nepaisydamas asmeninių reikalų jis padėdavo tiems, kuriems reikėjo jo pagalbos. Tai darydamas jis atgijo ir tapo didžiu žmogumi akyse tų žmonių, kuriems jis tarnavo.¹⁵

Kadaise skaičiau pasakojimą apie mokytojautį į vieną kaimą atvykusią merginą. Jos klasėje buvo viena mergaitė, kuriai nesisekė mokytis. Ta mokinė nemokėjo skaityti. Ji buvo iš skurdžios šeimos, neišgalėjusios nusivežti jos į didmiestį pas gydytoją, kad sužinotų, ar įmanoma mergaitei kaip nors padėti. Nujausdama, kad mergaitei galbūt nesiseka dėl prasto regėjimo, jaunoji mokytoja iš savo pinigų surengė mokinėi išvyką pas akių gydytoją. Jai buvo diagnozuotas

trūkumas, kurį buvo galima ištaisyti su akiniais. Netrukus mokinei atsivėrė visai kitas pasaulis. Pirmą kartą gyvenime ji aiškiai priešais save matė žodžius. Tos kaimo mokytojos atlyginimas buvo mažas, tačiau ir mažai turėdama ji investavo į tai, kas ne tik visiškai pakeitė prastai besimokiusios mokinės gyvenimą, bet padėjo ir jai pačiai atrasti visai naują savo gyvenimo mastą.¹⁶

Jeigu jūs taip tarnausite, tai ir jūsų gyvenimas įgis naują mastą. Užmėgsite naujų ir įkvepiančių ryšių. Įgysite draugų ir pažįstamų. Augs jūsų pažinimas, supratimas, išmintis ir gebėjimai tai daryti.¹⁷

Liudiju, kad, jei kiekvienas jūsų sieksite padėti kitiems, surasite tikrąjį aš ir didžiai palaiminsite tą pasaulį, kuriame gyvenate.¹⁸

Bažnyčia suteikia daug progų nesavanaudiškai tarnauti.

Broliai ir seserys, niekada nebūsite laimingi, jei gyvensite galvodami tik apie save. Pasiaukokite pačiam geriausiam reikalui pasaulyje – Viešpaties reikalui. Kvorumų darbui, pagalbinių organizacijų darbui, šventyklos darbui, gerovės tarnybos darbui, misionieriškam darbui. Laimindami kitų gyvenimą laiminsite savąjį.¹⁹

Pasaulyje nėra jokio kito tiek laimės teikiančio darbo, kaip šis darbas. Toji laimė yra savita. Ji ateina, kai tarnaujame kitiems. Ji yra reali. Ji yra unikali. Ji yra nuostabi.²⁰

Bažnyčia tebūna brangi jūsų draugė. Tebūna ji jūsų nepakartojama porininkė. Tarnaukite visur, kur bebūtumėte pašaukti. Darykite tai, ko jūsų paprašo. Kiekvienos jūsų einamos pareigos padės jums įgyti įgūdžių. Šioje nepakartojamoje organizacijoje man teko tarnauti atliekant daugybę pareigų. Kiekviena tarnystė mane savotiškai apdovanojo.

Tam [...] reikės jūsų nesavanaudiško atsidavimo, jūsų tvirto lojalumo ir tikėjimo. Iki savo gyvenimo pabaigos jums teks tarnauti atliekant daugybę pareigų. Kai kurie tų pašaukimų atrodys maži, tačiau šioje Bažnyčioje nėra mažų ar nesvarbių pašaukimų. Kiekvienas pašaukimas yra svarbus. Kiekvienas pašaukimas yra būtinas šio darbo plėtrai. Niekada nenuvertinkite pareigų Bažnyčioje. [...]

Savo gyvenime skirkite vietos Bažnyčiai. Teauga jūsų pažinimas apie jos doktriną. Teauga jūsų pažinimas apie jos organizaciją. Te visuomet stiprėja jūsų meilė jos amžinosioms tiesoms.

„Jeigu jūs [...] tar্নausite, jūsų gyvenimas įgis naują mastą.“

Bažnyčia galbūt paprašys aukotis. Ji galbūt paprašys paties geriausio, ką galite duoti. Tai darydami neprarasite nieko, nes suprasite tai esant investicija, kuri jums dividendus mokės tol, kol būsite gyvi. Bažnyčia yra didis amžinosios tiesos rezervuaras. Apsikabinkite ją ir nepaleiskite.²¹

Ar norite būti laimingi? Pamiřkite save ir pasinerkite į šį didį reikalą. Skirkite savo jėgas, kad padėtumėte žmonėms. Ugdykite savo širdyje atleidimo dvasią visiems tiems, kurie jums kaip nors nusižengė. Žvelkite į Viešpatį ir gyvenkite, darbuokitės pakylėdami ir tar্নaudami Jo sūnams ir dukroms. Tai darydami pažinsite tokią

laime, kurios nepažinojote iki šiol. Man nesvarbu, ar jūs pagyvenę, ar jauni. Jūs galite pakylėti žmones ir jiems padėti. Dangus žino, kiek daug daug daug šiame pasaulyje žmonių, kuriems reikalinga pagalba. Ak, jų tiek daug. Mano broliai ir seserys, šalinkite iš savo gyvenimo šį piktybinį savanaudiškumą ir truputį labiau pasitempkite bei truputį daugiau stenkitės tarnaudami kitiems. [...] Labiau pasistenkite, stovėkite aukščiau, pakylėkite tuos, kurių keliai silpni, pakelkite rankas tų, kuriems jos nusviro. Gyvenkime pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją. Pamiškite save.²²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Hinklis mokė, kad mūsų gyvenimas yra Dievo dovana, kurią turime skirti tarnystei kitiems (Žr. 1 poskyrį). Ką turėtume daryti, kad tarnystė kitiems taptų mūsų gyvenimo būdu? Ką, jūsų manymu, reiškia tarnauti su akimi, pašvęsta vien Dievo šlovei? Kaip jus yra palaiminusi kieno nors tarnystė?
- Kodėl tarnystė mums padeda įveikti savigailą, savanaudiškumą ir vienatvę? (Žr. 2 poskyrį.) Kaip tarnavimas jums teikia laimės? Skaitydami prezidento Hinklio vardijamas žmonių bėdas, pagalvokite, kaip jūs ir jūsų šeima galėtumėte siekti tarnauti.
- Kodėl pasišventimas tarnauti kitiems padeda mums atrasti tikrą savąjį aš? (Žr. 3 poskyrį.) Ko galime pasimokyti iš pasakojimų 3 poskyryje?
- Prezidentas Hinklis patarė: „Pasiaukokite pačiam geriausiam reikalui pasaulyje – Viešpaties reikalui“ (4 poskyris). Kokių palaimų tarnavimas Bažnyčioje atnešė į jūsų gyvenimą?

Susijusios Raštų nuorodos

Mato 20:25–28; 25:34–40; Jono 13:35; Mozijo 2:16–18; 18:8–9; DS 64:33

Patarimas studijuojantiems

„Studijuodami atkreipkite dėmesį į idėjas, kurios ateina į jūsų protą, ir jausmus, kurie ateina į jūsų širdį“ (*Skelbti mano evangeliją* [2004], p. 18). Apsvarstykite, ar nevertėtų užsirašyti savo išpūdžių, net jei ir atrodo, kad jie nesusiję su skaitomais žodžiais. Galbūt tai yra būtent tai, ko Viešpats nori, kad išmoktumėte.

Išnašos

1. "Taking the Gospel to Britain: A Declaration of Vision, Faith, Courage, and Truth," *Ensign*, July 1987, 7.
2. Henry B. Eyring, "Things Will Work Out," *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (supplement to the *Ensign*, Mar. 2008), 27; see also page 26.
3. "Testimony," *Ensign*, May 1998, 69.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 543.
5. "And the Greatest of These Is Love," *Ensign*, Mar. 1984, 5.
6. "The Gift of Self," *Tambuli*, Dec. 1986, 3; see also lds.org/liahona/1986/12/the-gift-of-self.
7. "To Single Adults," *Ensign*, June 1989, 75.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 544–545.
9. "Giving Ourselves to the Service of the Lord," *Ensign*, Mar. 1987, 5.
10. "Whosoever Will Save His Life," *Ensign*, Aug. 1982, 5.
11. "A Conversation with Single Adults," *Ensign*, Mar. 1997, 61.
12. "To Single Adults," 73–74.
13. "Giving Ourselves to the Service of the Lord," 5.
14. "To a Man Who Has Done What This Church Expects of Each of Us" (Brigham Young University devotional, Oct. 17, 1995), 6, speeches.byu.edu.
15. "Whosoever Will Save His Life," 3–4.
16. "And the Greatest of These Is Love," 4.
17. "Women of the Church," *Ensign*, Nov. 1996, 69.
18. "Whosoever Will Save His Life," 6.
19. "Pillars of Truth," *Ensign*, Jan. 1994, 7.
20. "Rejoicing in the Privilege to Serve," *Worldwide Leadership Training Meeting*, June 21, 2003, 23.
21. "Life's Obligations," *Ensign*, Feb. 1999, 4.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 597.

Šventoji kunigystė

„Aš myliu šios Bažnyčios kunigiją. Ji energinga ir gyva. Ji yra šio darbo šerdis ir stiprybė. Ji yra galia ir igaliojimas, per ją Dievas, mūsų Amžinasis Tėvas, atlieka Savo darbą žemėje.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Vyresnysis Gordonas B. Hinklis su savo žmona Mardžore 1980 metais tris savaites keliavo po Aziją, ten kalbėjo krašto konferencijose ir dalyvavo Tokijo šventyklos Japonijoje pašventinime. Prieš grįždami namo jie nuvyko į Japonijos Sendajaus misiją, kuriai vyresnysis Hinklis pirmininkavo, kai buvo kuriamas pirmasis tos misijos kuolas. Prieš pat susitikimą su naująja kuolo prezidentūra vyresnysis Hinklis priėjo prie misijos prezidento Kiošio Sakajaus. „Nustebusio prezidento Sakajaus jis paklausė, ar šis turįs pašventinto aliejaus, ir dar pridūrė: „Aš toks pavargęs; ar galėtumėte man suteikti palaiminimą?“ Prezidentas Sakajus prisiminė: „Aš labai išsigandau ir jaučiausi pernelyg silpnas palaiminti Viešpaties apaštalą. Pasakiau jam, kad nemoku suteikti palaiminimo anglų kalba. Vyresnysis Hinklis pasakė, kad bus gerai ir japoniškai. Taigi, regiono atstovas vyresnysis Hitošis Kašikura ir aš pradėjome.“ Po palaiminimo vyresnysis Hinklis tiesiog pasakė: „Ačiū, ačiū. Rytoj galėsiu keliauti namo.“

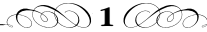
Kitą rytą vyresnysis Hinklis atrodė stiprus ir sveikas, o prezidentui Sakajui pasiteiravus, kaip jaučiasi, atsakė: „*Dai Jobu*, geriau nei puikiai. Jaučiuosi gerai.“ Po kelių dienų prezidentas Sakajus sulaukė padėkos laiško iš vyresniojo Hinklio, kuris rašė: „Esu labai dėkingas už jūsų suteiktą palaiminimą. Po jo iš karto pasijutau geriau. Atsigavau greitai ir visiškai. Sesuo Hinkli ir aš esame labai dėkingi už privilegiją apsistoti jūsų misijos namuose.“¹

„Su [kunigyste] nieko nėra neįmanoma plečiant Dievo karalystės darbą.“

Prezidentas Hinklis dažnai liudydavo apie kunigystės palaiminimus: apie stebuklingus, tačiau laikinus fizinio išgyjimo palaiminimus ir apie amžinus, per šventyklos apeigas surišančius palaiminimus. Jis pareiškė: „Tikiu, kad Jo kunigystė turi dievišką įgaliojimą: galią laiminti, galią gydyti, galią tvarkyti Dievo reikalus žemėje, galią danguje surišti tai, kas surišama žemėje.“²

Gordono B. Hinklio mokymai

Dievas sugrąžino kunigystę ir dangaus karalystės raktus.

Senovėje žmonėms [būdavo] suteikiama kunigystės galia ir įgaliojimas. Žemesnis įgaliojimas buvo suteiktas Aarono sūnums, kad jie galėtų tvarkyti laikinuosius reikalus ir atlikti kai kurias šventas ekleziastines apeigas. Aukštesniąją kunigystę savo apaštalams suteikė pats Viešpats, kaip kad buvo pareiškęs Petriui: „Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje“ (Mato 16:19).

Kad kunigystė būtų sugrąžinta visiškai, prireikė Jono Krikštytojo [...] bei Petro, Jokūbo ir Jono atėjimo. [...] Prireikė Mozės, Elijo ir Elijos, kiekvienas iš jų į šį didįjį ir paskutinį laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpį atnešė kunigystės raktus, kad būtų baigtas visų buvusių Evangelijos laikotarpių darbų ir apeigų sugrąžinimas.

Kunigystė yra čia. [...] Tai žinome, nes esame matę šios kunigystės galią. Matėme pagijusius ligonius, vaikščioti ėmusius luošuosius, matėme šviesos, pažinimo ir supratimo atėjimą pas tūnojusius tamsoje.³

Kartą pranašas Džozefas Smitas [kunigystę] apibūdino tokiais žodžiais: „Kunigystė – tai amžinasis principas, kartu su Dievu egzistavęs nuo amžinybės ir [egzistuosiąs] iki amžinybės, be dienų pradžios ir metų pabaigos.“ (*History of the Church*, 3:386.)

Tai tikrai yra Visagalio galia, žmogui duota veikti Jo vardu ir Jo vietoje. Tai dieviško įgaliojimo perdavimas, kuris skiriasi nuo visų ant žemės veido esančių galių ir įgaliojimų. Tad nenuostabu, kad kunigystę žmogui sugrąžino senovėje ją turėjusios prikeltos esybės – kad nekiltų klausimų dėl jos įgaliojimo ir tikrumo. Be jos tebutų tik vardą turinti bažnyčia, neturinti įgaliojimo tvarkyti Dievo reikalų. Su ja nieko nėra neįmanomo plečiant Dievo karalystės darbą. Savo

esme ji yra dieviška. Jos įgaliojimas ir laikinas, ir amžinas. Tai vieninga galia žemėje, siekianti toliau mirties uždangos.⁴

2

Kunigystė yra galia ir įgaliojimas, per ją Dievas vykdo Savo darbą.

Aš myliu šios Bažnyčios kunigiją. Ji energinga ir gyva. Ji yra šio darbo šerdis ir stiprybė. Ji yra galia ir įgaliojimas, per ją Dievas, mūsų Amžinasis Tėvas, atlieka Savo darbą žemėje.⁵

Šventoji kunigystė turi įgaliojimą tvarkyti Dievo karalystės žemėje reikalus. Anot Viešpaties apreiškimų, šiai Bažnyčiai turi pirmininkauti trys pirmininkaujantys aukštieji kunigai. Jiems turi padėti Dvylikos Apaštalo Kvorumas, kuriems, savo ruožtu, padeda [...] Septyniasdešimties nariai. Pirmininkaujanti trijų vyskupija, vadovaujama Prezidentūros, yra atsakinga už laikinuosius reikalus. Visi jie yra kunigystės pareigūnai. Toji dieviškai duota galia yra įgaliojimas, pagal kurį jie tvarko reikalus. Taip yra su kuolų prezidentūromis ir apylinkių vyskupijomis. Taip yra su kvorumais. Pagalbinių organizacijų pareigūnai savo darbą vykdo vadovaujami ir deleguojami kunigijos. Bažnyčioje kunigystės gali ir nebūti, bet tuomet joje neliktų tikrosios esmės. Čia yra Jėzaus Kristaus Bažnyčia, kuriai vadovaujama įgaliojimu „pagal Dievo Sūnaus tvarką“. (DS 107:3.)⁶

3

Kunigystės palaimomis turi mėgautis visi.

[Kunigystė] [...] yra Dievo, mūsų Amžinojo Tėvo, plano dalis, skirta laiminti Jo visų kartų sūnus ir dukras.⁷

Į šventąją kunigystę įeina galia laiminti. Turintieji Aarono kunigystę turi įgaliojimą susirinkusiesiems pateikti už mus visus Savo gyvybę paaukojusio Viešpaties kūno ir kraujo simbolius. Sakramentas ir šių simbolių priėmimas yra mūsų šabo dienos garbinimo esmė. Jis apima mūsų sandorų su Dievu atnaujinimą. Per jį mums pažadama, kad su mumis bus Jo Šventoji Dvasia. Tai neprilygstamas palaiminimas, skirtas mėgautis visiems ir įmanomas dėl vertiems vaikinams suteikto įgaliojimo. [...]

Melchizedeko kunigystė apima įgaliojimą suteikti Šventąją Dvasią. Kokia didelė palaima yra tarnaujanti Dievybės nario įtaka, lyg

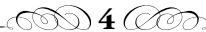
dovana, gauta per dievišką įgaliojimą turinčiųjų rankų uždėjimą. Jei ir toliau būsime dori, mums džiaugsmingai išsipildys šis Viešpaties pažadas: „Šventoji Dvasia bus tavo nuolatine bendražygė, ir tavo skeptras bus nekintantis teismo ir tiesos skeptras; ir tavo viešpatavimas bus nesibaigiantis viešpatavimas, ir be prievartos jis plūs į tave per amžių amžius.“ (DS 121:46.)

Į kunigystę įeina galia laiminti ligonius. Ar kas nors iš mane girdinčių dar nėra pasinaudojęs ar pajutęs šios dieviškos galios? Ar kas nors iš mūsų gali abejoti jos efektyvumu? Iš savo patirties galime papasakoti apie mūsų pačių regėtus šventus ir nuostabius stebuklus. [...]

Į šią šventą Melchizedeko kunigystę įeina galia laiminti su pranašyste, guosti, palaikyti ir nukreipti. Tarp mūsų yra patriarchų, kurie pagal turimą įgaliojimą paskelbia giminę ir ištaria mus nukreipiančius palaiminimus. Šie palaiminimai gali tapti inkaru, padėsiančiu tvirtai laikytis ištikus gyvenimo audroms.

O aukščiausia šios šventos kunigystės išraiška yra įgaliojimas, pagal kurį tai, kas surišama žemėje, yra surišama ir danguje. Tai unikalų ir nuostabu. Šis įgaliojimas naudojamas Dievo šventyklose. Jis skirtas tiek gyviesiems, tiek ir mirusiesiems. Jis visa savo esme siejasi su amžinybe. Tai dieviška galia, kurią Visagalis pagal didįjį Savo planą suteikė įgyvendindamas žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą.

Kokią brangią dovaną mums suteikė Dievas.⁸

Dievišką įgaliojimą turintys Dievo sūnūs turi būti ištikimi tam, kas yra geriausia juose.

Kiekvienas vertas vyras, nesvarbu kokia jo tautybė, etninė kilmė ar kokios nors kitos aplinkybės, turi teisę gauti kunigystę. Lemiamą sąlyga tampa jo paklusnumas Dievo įsakymams. Kunigystės suteikimas grindžiamas tik vertumu priešais Viešpatį. [...]

Toks yra šios kunigystės stebuklas. Turtai nėra sąlyga. Išsilavinimas nėra sąlyga. Garbės vardai nėra sąlyga. Lemiamą sąlyga yra priimtumas Viešpačiui.⁹

Atėjo laikas mums visiems, išventintiems į bet kurią Aarono ar Melchizedeko kunigystės pareigybę, apmąstyti savo gyvenimą, įvertinti

savo trūkumus ir atgailauti už elgesį, nesuderinamą su tuo gautu aukštu ir šventu pavedimu. [...]

Joks vyras, jaunas ar pagyvenęs, [...] kuris yra [...] išventintas, negali lengvabūdiškai žiūrėti į tai, ką turi. Jis yra Dievo partneris, turintis rimtą ir šventą įpareigojimą gyventi taip, kad būtų vertas kalbėti ir veikti Dievo vardu kaip Jo tinkamas atstovas.¹⁰

Net jeigu įgaliojimai uždeda rankas mums ant galvos ir išventina, savo elgesiu galime niekais paversti teisę naudotis šiuo dievišku įgaliojimu.

[...] „Jokia galia ar įtaka negali, arba neturi, būti palaikoma kunigyste, kitaip kaip tik įtikinimu, didžiu kantrumu, gerumu, romumu ir neveidmainiška meile,

maloningumu ir tyru žinojimu, kurie didžiai išplečia sielą be veidmainystės ir klastos“ (DS 121:41–42).

Tai štai, broliai, kokie yra mūsų naudojimosi kunigyste kriterijai. Tai ne apsiaustas, kurį galime apsivilkti ir nusimesti kada panorėję. Teisiai naudojama kunigystė tampa mūsų kūno dalimi, mūsų savastimi visais laikais ir visomis aplinkybėmis.¹¹

Turime būti ištikimi tam, kas yra geriausia mumyse. Mes esame Dievo sūnūs, pagerbti galimybe turėti Jo dievišką įgaliojimą. Tačiau gyvename blogio pasaulyje. Egzistuoja pastovi jėga, kuri traukia mus žemyn, kviesdama išmėginti tai, kas visiškai nesiderina su mūsų turima dieviška kunigyste. [...]

Jums vyrai, aš pateikiu iššūkį. Bėkite nuo pasileidimo bangos, kuri galėtų užlieti jus. Bėkite nuo pasaulio nedorybių. Būkite ištikimi savo geresniajam aš. Būkite ištikimi geriausioms savo dorybėms. Būkite ištikimi ir atsidavę sandoroms, susijusioms su Dievo kunigyste.¹²

Kiekvienas pagal kunigystės pareigybę veikiantis šios Bažnyčios pareigūnas ir mokytojas turi šventą pareigą išaukštinti savo kunigystės pašaukimą. Kiekvienas iš mūsų esame atsakingi už kitų žmonių gerovę, augimą ir tobulėjimą. Mes negyvename tik dėl savęs. Jei norime išaukštinti savo pašaukimus, negalime gyventi tik dėl savęs.¹³

Atrodo, kad daugelis vyrų mano, jog dėl to, kad jie yra išventinti, kunigystė priklausys jiems amžinai, kad ir kaip ją naudotų. Jie mano gali kartais sulaužyti kokią nors sandorą ir įsakymą, padaryti

vienokią ar kitokią nuodėmę ir neprarasti kunigystės galios; jie mano, kad Dievas patvirtins viską, ką jie kalba Jo šventu vardu ir Išpirkėjo vardu. Tai jau tampa pasityčiojimu ir aš tikiu, kad taip darydami jie paniekina Dievo vardą. Jie suteršia Jo Mylimojo Sūnaus vardą. Jie subjauroja išventinimo metu gautą šventą dovaną ir dėl savo prasižengimo prarastą įgaliojimą. [...]

Visiems vaikinams ir vyrams aš keliu įspėjimo balsą – saugokitės nuodėmės. Prasižengimas nesiderina su dievišku įgaliojimu. Pornografijos venkite kaip kokio maro. Venkite bet kokios seksualinės nuodėmės. Saugokitės nesąžiningumo ir apgavysčių. Meldžiu jūsų pažaboti visas savo išdidumo ar tuščių ambicijų apraiškas. Prašau jūsų pažvelgti į save, kad savo žmonai ir vaikams nenaudotumėte kokios nors valdžios ar prievartos. [...]

Esu tikras, kad mūsų Tėvas danguje nėra patenkintas, kai kuris nors vyras ar vaikinys priima išventinimą, o po to įsitraukia į blogį. Per išventinimo procesą jis prisiekia ir su Dievu sudaro sandorą.¹⁴

Joks jaunas ar pagyvenęs vyras neatitinka kunigystės standartų, jeigu jis žemina ar menkina moteriškumą, jei Dievo dukterims nerodo tokios pagarbos, kokią turėtų būti joms rodoma pagal Tėvą danguje.¹⁵

Būkime gerais vyrais ir tėvais. Kiekvienas vyras, kuris namuose yra tironas, nėra vertas kunigystės. Nerodydamas pagarbos, maloningumo ir meilės savo pasirinktajai bendražygei, jis negali būti tinkamas įrankis Dievo rankose. Taip pat kiekvienas vyras, kuris yra blogas pavyzdys savo vaikams, kuris negali kontroliuoti savo temperamento ar yra įsivėlęs į nesąžiningus ir amoralius veiksmus, supras panaikinęs savo kunigystės galią.¹⁶

Jūsų pasirinktoji žmona bus jums lygi. [...] Ji nėra nei jūsų tarnaitė, nei nuosavybė, nei kas nors panašaus. Koks tragiškas ir pasibjaurėtinas reiškinys yra smurtas prieš žmoną. Nė vienas šios bažnyčios vyras, skriaudžiantis, menkinantis, skaudinantis savo žmoną, neteisai jai viešpataujantis, nėra vertas kunigystės. Nors jis ir būtų išventintas, dangūs atsitrauks; Viešpaties Dvasia nuliūs ir bus amen to žmogaus kunigystės valdžiai. Nė vienas tai darantis vyras nėra vertas šventyklos rekomendacijos. [...]

Jei [yra bent vienas], [...] kuris kaltas dėl tokio elgesio, kviečiu jus atgailauti. Klaupkitės ir melskite Viešpatį jums atleisti. Melskite Jo

galios suvaldyti savo liežuvį ir sunkią ranką. Prašykite savo žmonos ir vaikų atleidimo. [...]

Esu įsitikinęs, kad mums stojus prieš Dievo sostą nebus kalbama apie tai, kiek turto prikauptume per gyvenimą ar kokią garbę pasiekėme. Tačiau bus užduodami klausimai apie santykius mūsų namuose. Esu įsitikinęs, kad tik tie, kurie žengė per gyvenimą mylėdami, gerbdami ir vertindami savo bendražygę bei vaikus, sulauks iš mūsų amžinojo teisėjo žodžių: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarnel! [...] Eikš į savo šeimininko džiaugsmą!“ (Mato 25:21).¹⁷

Kunigystės kvorumas gali būti stiprybės inkaru jos nariams.

Esu įsitikinęs, kad Viešpaties kunigystės kvorumą įkūrė ne tik teologijos paskaitoms sekmadienio rytais. Be abejo, labai svarbi kunigijos pareiga yra dvasingumo ir liudijimo stiprinimas per veiksmingą Evangelijos mokymą. Bet tai tėra dalis visų kvorumo funkcijų. Kad išpildytų savo paskirtį, kiekvienas kvorumas turi būti veikli brolija kiekvienam nariui. [...]

Kunigystės kvorumas – tai Viešpaties organizacija šios Bažnyčios vyrams, lygiai kaip Paramos bendrija yra Viešpaties organizacija šios Bažnyčios moterims. Kiekvienos iš šių organizacijų pagrindinė atsakomybė yra padėti stokojantiems.

Įkurdamas Paramos bendriją pranašas Džozefas Smitas apie šios bendrijos moteris taip kalbėjo: „Turimus išteklius jos panaudos padėti atvykėliui; jos užpils aliejaus ir vyno ant sužeistos kenčiančio žmogaus širdies; jos nušluostys ašaras našlaičiui ir pradžiugins našlės širdį“ [*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas (2010), p. 434*]. Viliuosi, kad tą patį galima pasakyti apie kunigijos vyrus.

Kokia bus nuostabi diena [...], kai mūsų kunigystės kvorumai kiekvienam jiems priklausančiam vyrui taps stiprybės inkaru, kai kiekvienas iš tų vyrų galės atitinkamai pasakyti: „Esu Pastarųjų Dievų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios kunigystės kvorumo narys. Esu pasiruošęs padėti savo broliams patenkinti visas jų reikmes ir esu tikras, kad jie yra pasiruošę padėti patenkinti manąsias. Darbuodamiesi išvien dvasiškai augsime kaip Dievo sandoros sūnūs. Darbuodamiesi išvien mes be gėdos ir baimės galėsime atsilaikyti

Bažnyčios vadovai ir nariai – vyrai ir moterys – drauge „savo darbą vykdo vadovaujami ir deleguojami kunigystės“.

prieš visų negandų smūgius – ar jos būtų ekonominės, socialinės ar dvasinės.“¹⁸

6

Tiek namuose, tiek Bažnyčioje vyrai ir moterys Viešpaties karalystę plečia darbuodamiesi išvien.

Taip, vyrai turi kunigystę. Tačiau mano žmona yra mano porininkė. Šioje Bažnyčioje vyras neina nei priešais savo žmoną, nei už jos, bet šalia. Šioje didžiojoje gyvenimo įmonėje jie yra lygūs.¹⁹

Šios Bažnyčios moterys turi daug stiprybės ir pajėgumų. Jos moka vadovauti ir nukreipti bei turi savotišką nepriklausomybės dvasią, tačiau didžiausią pasitenkinimą jos jaučia būdamos šios Viešpaties karalystės dalimi ir bendradarbiaudamos su kunigystės [turėtojais] tą karalystę stumiant į priekį.²⁰

Dėkoju savo Amžinajam Tėvui už šventosios kunigystės sugražinimą, kad „kiekvienas žmogus galėtų kalbėti Viešpaties Dievo, būtent pasaulio Gelbėtojo, vardu“ (DS 1:20). Mačiau, kaip šios kunigystės grožis ir stebuklas reiškiasi valdant šią nepaprastą bažnyčią. Jaučiau,

kaip manimi teka jos galia palaiminti ir išgydyti ligonius. Esu matęs, kaip ji kilnina į didžias ir rimtas pareigas pašauktus nuolankius vyrus. Esu matęs, kaip jie kalba su galia ir įgaliojimu iš aukštybių, lyg pats Dievo balsas kalbėtų per juos.

Dėkoju Viešpačiui už man suteiktą liudijimą apie šios Evangelijos visapusiškumą, apie jos platumą, aprėpiamumą ir gilumą. Ji skirta laiminti visų laikų kartų sūnus ir dukteris – tiek gyvuosius, tiek ir mirusiųosius.²¹

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- 1 poskyryje peržiūrėkite prezidento Hinklio mokymus apie kunigystės sugražinimą. Kokie patyrimai jums yra padėję įgyti liudijimą apie šias tiesas?
- Prezidentas Hinklis mokė: „Šventoji kunigystė turi įgaliojimą tvarkyti Dievo karalystės žemėje reikalus“ (2 poskyris). Kaip ši tiesa siejasi su kuolais ir apylinkėmis? su kvorumais? su Paramos bendrija? Kaip kunigystės įgaliojimas stiprina jūsų tarnystę Dievo karalystėje?
- 3 skyriuje peržiūrėkite, kokias palaimas galime gauti per kunigystę. Kokiais būdais esate patyrę kunigystės galią ir palaimas?
- Ko galime pasimokyti iš prezidento Hinklio mokymų apie skirtumą tarp kunigystės įgaliojimo ir kunigystės galios? (Žr. 4 poskyrį.) Ką, jūsų manymu, reiškia, kad turintysis kunigystę turi būti ištikimas geriausioms savo dorybėms? Kodėl turintieji kunigystę neturėtų gyventi tik dėl savęs?
- Kas iš 5 poskyryje pateikiamos prezidento Hinklio kalbos apie kunigystės kvorumus ir Paramos bendriją jums įsiminė labiausiai? Kaip savo apylinkėje ar skyriuje galėtumėte sekti jo patarimu?
- Kodėl Viešpaties darbą siekiantys atlikti vyrai ir moterys turi darbuotis išvien kaip lygūs? (Žr. 6 poskyrį.)

Susijusios Raštų nuorodos

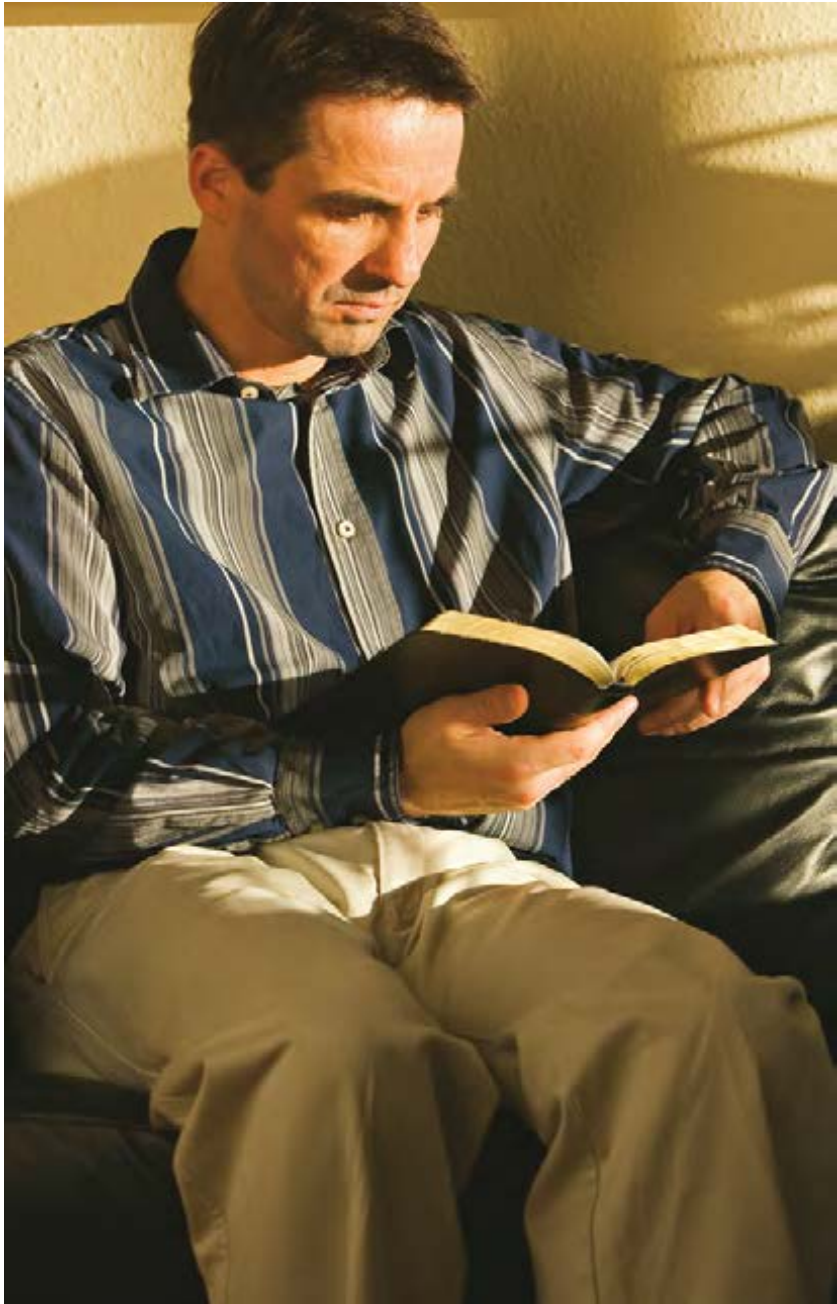
Hebrajams 5:1–4; 1 Nefio 14:12–14; Almos 13:1–9; DS 84:33–44; 88:133; 112:30–32

Patarimas mokytojui

„Užduokite tokius klausimus, kurie skatintų mokinius atsakymų ieškoti Raštuose ir pastarųjų dienų pranašų mokymuose“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 62).

Išnašos

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 377.
2. "The Father, Son, and Holy Ghost," *Ensign*, Mar. 1998, 5.
3. "Four Cornerstones of Faith," *Ensign*, Feb. 2004, 6–7.
4. "Priesthood Restoration," *Ensign*, Oct. 1988, 71.
5. "Why We Do Some of the Things We Do," *Ensign*, Nov. 1999, 54.
6. "Priesthood Restoration," 72.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 475.
8. "Priesthood Restoration," 72.
9. "The Stake President," *Ensign*, May 2000, 49.
10. Iš "News of the Church: Priesthood Restoration Honored," *Ensign*, July 1983, 76.
11. „Asmeninis vertumas kunigystės praktikoje“, 2002 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
12. „Ištikimybė“, 2003 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
13. "Magnify Your Calling," *Ensign*, May 1989, 47.
14. "Only upon Principles of Righteousness," *Ensign*, Sept. 1992, 70.
15. Iš "News of the Church: Priesthood Restoration Honored," 76.
16. „Siekime pakylėti vienas kitą“, 2001 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
17. „Asmeninis vertumas kunigystės praktikoje“, 2002 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
18. "Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums," *Ensign*, Nov. 1977, 86.
19. "This Thing Was Not Done in a Corner," *Ensign*, Nov. 1996, 49.
20. "Women of the Church," *Ensign*, Nov. 1996, 68.
21. "My Testimony," *Ensign*, Nov. 1993, 52.

„[Mormono Knygos] tiesos įrodymas ir pagrįstumas glūdi pačios knygos lapuose. Tiesą sužinome ją skaitydami.“

Mormono Knygos galia

„Silpnėjančio tikėjimo pasaulyje Mormono Knyga yra galingas Viešpaties dieviškumo liudytojas.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Gordonas B. Hinklis nuo jaunumės įprato studijuoti Raštus. Jis sakė: „Būdamas misionieriumi kiekvieną vakarą, prieš eidamas miegoti, perskaitydavau kelis Mormono Knygos skyrius; dėl to širdyje ėmiau jausti vėliau niekada manęs neapleidusį įsitikinimą, kad ji yra Dievo žodis, į žemę sugrąžintas Visagalio galia, išverstas Dievo dovanos ir galios dėka žydams ir kitataučiams įtikinti, kad Jėzus yra Kristus.“¹

Kai po savo misijos jis dirbo Bažnyčios radijo, viešųjų ryšių ir misionieriškos literatūros komitete, jo žinios ir liudijimas apie Mormono Knygą padarė įtaką daugeliui žmonių. Jam buvo pavesta rašyti scenarijų radijo laidai *Naujasis Kristaus liudininkas*. Radijo klausytojams ši laida primindavo Mormono Knygos ištraukas. Tuo metu savo kolegai jis prasarė: „Buvau visuomet įsitikinęs, kad būsime padarę viską, ką galime, jei žmones Mormono Knyga sudominsime tiek, kad jie ims ją skaityti. Būtent tada Dvasia gali paliudyti apie jos dieviškumą.“²

Per visą savo tarnystę prezidentas Hinklis akcentuodavo Mormono Knygos svarbą. 2005 metų rugpjūtį, būdamas Bažnyčios prezidentu, pastarųjų dienų šventiesiems jis pasiūlė iššūkį iki metų galo perskaityti visą Mormono Knygą. Vėliau jis pranešė: „Tiesiog nuostabu, kokia daugybė priėmė tą iššūkį. Kiekvienas, kuris tai padarė, buvo palaimintas už savo pastangas. Kai jie pasinėrė į šį papildomą liudijimą apie Išpirkėją, jų širdys buvo atgaivintos, o dvasios sujaudintos.“³

Gordono B. Hinklio mokymai

1

Kartu su Biblija Mormono Knyga liudija Jėzų Kristų.

Senovėje buvo sakoma, Gelbėtojas sakė, kad dviejų ar daugiau liudytojų burnomis bus patvirtintas kiekvienas žodis.⁴

Kaip Biblija yra Senojo Pasaulio testamentas, taip ir Mormono Knyga yra Naujojo Pasaulio testamentas. Jos išvien skelbia, kad Jėzus yra Tėvo Sūnus.⁵

Mormono Knyga [...] liudija apie gimusįjį Judėjos Betliejuje ir mirusįjį Kalvarijos kalne. Silpnėjančio tikėjimo pasaulyje Mormono Knyga yra dar vienas ir galingas Viešpaties dieviškumo liudytojas. Jos įžangoje, kurią parašė Amerikos žeme prieš pusantro tūkstančio metų vaikščiojęs pranašas, kategoriškai pareiškama, kad ji buvo parašyta „žydui ir kitataučiui įtikinti, kad Jėzus yra Kristus, Amžinasis Dievas, apreiškiantis save visoms tautoms“.⁶

Asmeniniam gyvenime nėra nieko svarbiau, nei įtvirtinti nepajudinamą įsitikinimą, jog Jėzus yra Kristus. [...] Taigi, mano broliai ir seserys, tokia ir yra šios nepaprastos ir nuostabios knygos išėjimo paskirtis.⁷

2

Šventosios Dvasios galia galime įgyti liudijimą apie dievišką Mormono Knygos kilmę.

Esu perskaitęs Mormono Knygą, kurią [Džozefas Smitas] išvertė Dievo dovana ir galia. Šventosios Dvasios galia gavau liudijimą apie dievišką šio švento metraščio kilmę.⁸

Jos kilmė yra stebuklinga; pirmą kartą pasakojimą apie jos kilmę išgirdusiam žmogui tai atrodo beveik neįtikėtina. Tačiau ši knyga yra čia, kad ją pajautumėte, pačiupinėtumėte ir skaitytumėte. Niekas nenuginčys jos egzistavimo. Visi bandymai įrodyti kitokią, nei pateikė Džozefas Smitas, kilmę neturi svaraus pagrindo.⁹

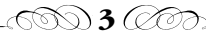
Šios tiesos įrodymas, jos pagrindumas pasaulyje, kuris linkęs reikalauti įrodymų, glūdi ne archeologiniuose ar antropologiniuose radiniuose, nors kai kam jie gali būti naudingi. To nerasime ir tyrinėjimuose ar istorinėse analizėse, nors jos galėtų patvirtinti tiesą.

Jos tiesos įrodymas ir pagrįstumas glūdi pačios knygos lapuose. Jos tiesą ištiriame ją skaitydami. Tai Dievo knyga. Racionalūs žmonės gali nuoširdžiai klausinėti apie jos atsiradimą, tačiau tie, kurie ją pamaldžiai perskaitė, galia, pranokstančia jų įgimtus pojūčius, pažino, kad ji tikra, kad joje yra Dievo žodis, kad joje užrašytos amžinosios Evangelijos gelbstinčios tiesos, kad ji išėjo „Dievo dovanos ir galios dėka [...] žydui ir kitataučiuviui įtikinti, kad Jėzus yra Kristus“.¹⁰

[Moronis] užrašė savo paskutinį liudijimą knygoje, kuri pavadinta jo vardu ir kuria užbaigiamas nefitų metraštis. Jis rašė tvirtai įsitikinęs, kad jo metraštis galiausiai išeis į šviesą. [...]

Savo paties sudarytame paskutiniame skyriuje jis paliudijo apie savo tautos metraščių ir tvirtai pažadėjo, kad jį skaitantieji apie jo tikrumą gali sužinoti Šventosios Dvasios galia [žr. Moronio 10:3–5].

Jokioje kitoje knygoje nėra tokio pažado. Jei Moronis nebūtų parašęs nieko kito, tai vien šis jo baigiamajame liudijime išsakytas pažadas jį amžiams išgarsintų kaip iškalbingą amžinosios tiesos liudytoją. Nes jis pasakė: „Šventosios Dvasios galia jūs galite sužinoti tiesą apie viską“ (Moronio 10:5).¹¹

Liudijimas apie Mormono Knygą veda prie įsitikinimo kitomis tiesomis.

Kaskart, kai ką nors raginame skaityti Mormono Knygą, mes darome jiems paslaugą. Jeigu jie skaitys ją pamaldžiai nuoširdžiai trokšdami sužinoti tiesą, tai Šventosios Dvasios galia jie sužinos, kad ši knyga yra tikra.

Šios žinios atvers vartus į įsitikinimą apie daugybės kitų dalykų tikrumą. Nes jei Mormono Knyga tikra, tai Dievas yra gyvas. Jos puslapiuose ne kartą iškilmingai paliudijama, kad mūsų Tėvas yra realus, kad jis yra asmuo, kad jis myli savo vaikus ir siekia, kad jie būtų laimingi.

Jei Mormono Knyga yra tikra, tai Jėzus yra Dievo Sūnus, Tėvo Viengimis kūne, gimęs mergelei Marijai, gražiausiai ir skaisčiausiai iš visų kitų mergelių (žr. 1 Nefio 11:13–21). Šioje knygoje apie tai liudijama taip, kaip dar nepaliudyta jokioje kitoje knygoje.

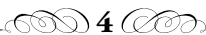
Jei Mormono Knyga yra tikra, tai Jėzus tikrai yra mūsų Išpirkėjas, pasaulio Gelbėtojas. [...]

Jei Mormono Knyga yra tikra, tai Džozefas Smitas buvo Dievo pranašas, nes jis buvo įrankis Dievo rankose išnešant į šviesą šį liudijimą apie mūsų Viešpaties dieviškumą.

Jei ši knyga yra tikra, tai [Bažnyčios prezidentas] yra pranašas, nes jis turi visus raktus, dovanas, galias ir įgaliojimą, kuriuos turėjo šį pastarųjų dienų darbą pradėjęs pranašas Džozefas.

Jei Mormono Knyga tikra, tai ši Bažnyčia yra tikra, nes tas pats įgaliojimas, pagal kurį į šviesą buvo išneštas šis metraštis, yra ir šiandien ir reiškiasi tarp mūsų. Tai yra tokios Bažnyčios atkūrimas, kokią Gelbėtojas įkūrė Palestinoje. Tai yra tokios Bažnyčios atkūrimas, kokią Gelbėtojas įkūrė viešėdamas [Amerikos] žemyne, kaip tai aprašyta šiame šventame metraštyje.

Jei Mormono Knyga yra tikra, tai ir Biblija yra tikra. Kaip Biblija yra Senojo Pasaulio testamentas, taip ir Mormono Knyga yra Naujojo Pasaulio testamentas. Viena yra Judo metraštis; kita yra Juozapo metraštis, o abi Viešpačiui sujungus Savo rankoje išsipildė Ezechielio pranašystė. (Žr. Ezechielio 37:19.) Abi jos skelbia, kad pasaulio Išpirkėjas yra tikrasis Karalius ir kad jo karalystė yra reali.¹²

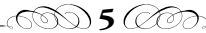
Mormono Knygoje yra mokymų, galinčių padėti spręsti šiuolaikinės visuomenės bėdas.

[Mormono Knygos] pasakojime sudėta seniai išnykusių tautų kronika. Tačiau dėl joje aprašomų šiuolaikinės visuomenės bėdų ji yra tokia pat svarbi, kaip ir rytinis laikraštis, tik daug vaizdingesnė, labiau įkvėpta ir įkvėpanti, kaip spręsti tas bėdas.¹³

Kai atsivertęs imu ją skaityti, matau gražią ir pakylėjančią kalbą. Senovės metraštis, iš kurio ji buvo išversta, išėjo iš žemės lyg iš dulkių prabilęs balsas. Išėjo kaip liudijimas ištisų žemėje gyvenusių vyrų ir moterų kartų, kurie kovojo su negandomis, kivirčijosi ir kovėsi, kurie vienais tarpniais gyveno laikydamiesi dieviškojo įstatymo ir dėl to klestėdavo, kitais tarpniais apleisdavo savo Dievą ir krisdavo į sunaikinimą.¹⁴

Nežinau jokio kito rašto, kuriame taip aiškiai būtų išdėstyta, kokios tragiškos pasekmės laukia visuomenės, kuri nesilaiko Dievo įsakymų. Jos puslapiuose fiksuojamos dviejų atskirų civilizacijų, kadaise klestėjusių vakariniame pusrutulyje, istorijos. Abi jos pradžioje buvo nedidelės dievobaimingų žmonių tautelės. Abi jos suklestėjo, tačiau su klestėjimu ėmė didėti blogis. Žmonės pasidavė gudrybėms ambicingų ir klastingų vadovų, užkrovusių jiems sunkias mokesčių naštas, užliūliavusių juos tuščiais pažadais, pritarusių ir net skatinusių palaidą ir gašlų gyvenimą, nuvedusių juos į siaubingus, milijonus gyvybių pasiglemžusius karus, o galiausiai dviejose skirtingose epochose abi šios didingos civilizacijos išnyko.

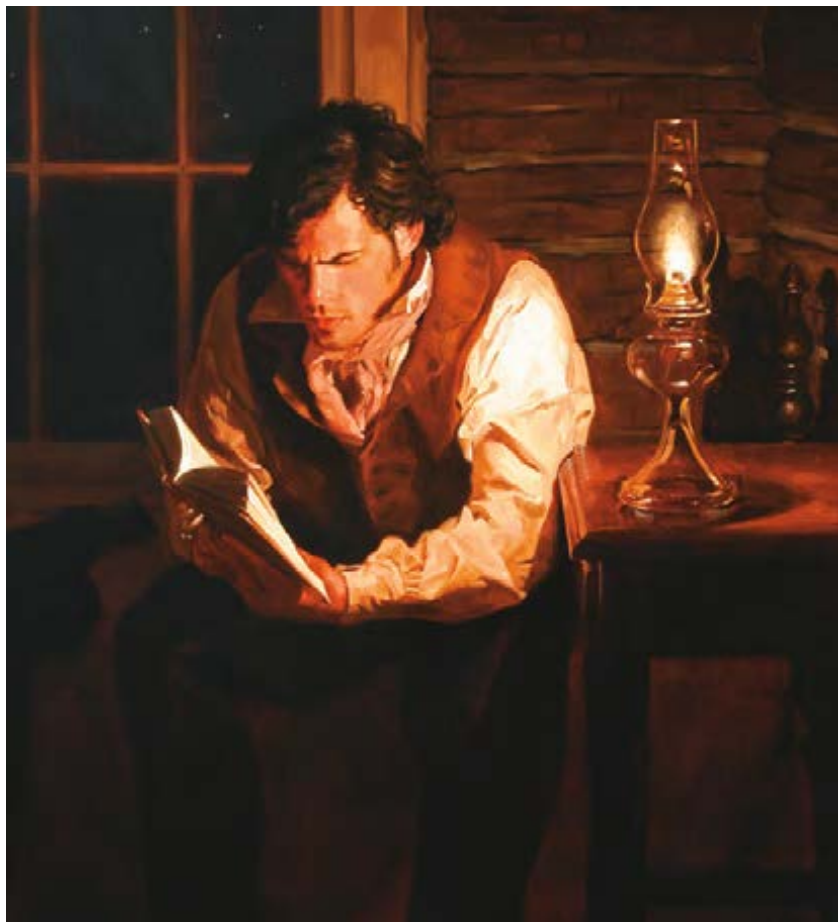
Joks kitas rašytinis liudijimas taip aiškiai neilustruoja to fakto, kad jei žmonės ir tautos bus dievobaimingi ir paklus Dievo įsakymams, tai jie klestės ir augs, o jeigu jie nepaisys Jo ir Jo žodžio, tai ims gesti ir, jei gedimas nebus sustabdytas teisumu, juos ištiks bejėgiškumas ir mirtis. Mormono Knyga patvirtina Senojo Testamento patarlę: „Teisumas išaukština tautą, o nuodėmė pažemina.“ (Patarlių 14:34.)¹⁵

Mormono Knyga turi galią pakeisti mūsų gyvenimą ir mūsų ateitį.

1830 m. rugpjūtį Parlisis Parkeris Pratas, neįšventintas pamokslininkas, keliavo iš Ohajo valstijos į Niujorko valstiją rytuose. Niuarke, palei Erio kanalą, jis paliko valtį ir nukeliavo 16 kilometrų gilyn į kaimus, ten sutiko baptistų diakoną, vardu Hemlinas. Šis jam užsiminė apie „vieną *knygą*, KEISTĄ KNYGĄ, LABAI KEISTĄ KNYGĄ! [...] Pasak jo, toji knyga ant aukso arba skaistvario plokštelių buvo parašyta vienos iš Izraelio genčių šakos; visa tai atrado ir regėjimų bei angelų tarnavimo dėka išvertė vienas vaikinys iš kaimyninės Palmyros Niujorko valstijoje. Aš jo pasiteiravau, kur galėčiau pamatyti ar įsigyti tą knygą. Jis pažadėjo ją man duoti apžiūrėti kitą dieną jo namuose. [...] Kitą rytą nuėjau į jo namus, kuriuose mano akys patį pirmą kartą išvydo **MORMONO KNYGĄ** – tą knygų knygą [...], kuri būdama iš Dievo rankų iš esmės pakreipė viso mano būsimo gyvenimo kelią.

Nekantraudamas atsiverčiau jos antraštinį puslapį. Tada perskaičiau kelis liudijimus, kaip ji buvo surasta ir išversta. Po to ėmiau ją nuosekliai skaityti. Skaičiau visą dieną; valgis buvo našta: visai

Mormono Knyga stipriai paveikė Parlių P. Prata, vėliau tapusį apaštalu.

nenorėjau valgyti; atėjus nakčiai miegas tapo našta, nes labiau norėjau skaityti, o ne miegoti.

Beskaitant Viešpaties dvasia nusileido ant manęs ir sužinojau, suvokiau, kad šioje knygoje parašyta tiesa, taip aiškiai ir akivaizdžiai, kaip tik žmogus gali suvokti ir žinoti, kad jis egzistuoja.“ (*Autobiography of Parley P. Pratt*, 3rd ed., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938, pp. 36–37.)

Tuo metu Parliui Pratai buvo dvidešimt treji. Mormono Knygos skaitymas jį taip stipriai paveikė, kad jis netrukus pasikrikštijo Bažnyčioje ir tapo vienu veiksmingiausių ir galingiausių jos gynėjų. [...]

Parlio Prato istorija su Mormono Knyga nėra unikali. Pirmojo leidimo egzemplioriams keliaujant per ją skaičiusių jų rankas šimtai stiprių vyrų ir moterų buvo paveikti taip smarkiai, kad už savo širdyse nešiotą liudijimą apie šią nepaprastą knygą atidavė viską, ką turėjo, o po kelerių metų ne vienas jų atidavė ir savo gyvybę.

Šiandien [...] ji skaitoma taip plačiai, kaip dar niekad nebuvo skaitoma jos istorijoje. [...] Jos patrauklumas yra toks pat nesenstantis, kaip ir tiesa, toks pat visuotinis, kaip ir žmonija.¹⁶

[Mormono Knyga] į gerą pakeitė milijonų pamaldžiai ją skaičiusių ir jos žodžius apmąsčiusių žmonių gyvenimus. Leiskite man papasakoti vieną tokį nutikimą. [...]

Jis buvo sėkmingas verslininkas. Vienoje iš komandiruočių jis sutiko du mūsų misionierius. Jie bandė su juo susitikti ir pravesti pamoką. Jis vis atidėliojo, bet galiausiai sutiko. Jis atsainiai sutiko su tuo, ką jie kalbėjo. Suprato, kad jie sako tiesą, tačiau jo širdies tai nesujaudino.

Tad jis apsisprendė skaityti Mormono Knygą. Jis prasitarė esąs pasaulio žmogus, lengvai nepravirkdomas. Tačiau skaitant šią knygą jo skruostais riedėdavo ašaros. Ji kažkaip jį paveikė. Jis vėl ją skaitė, ir vėl jautė tą patį. Dabar jis jau atsivertė ne tik protu, bet ir širdimi.

Pakito jo gyvenimo būdas ir ateities planai. Jis metėsi į Viešpaties darbą. Šiuo metu jis tarnauja atlikdamas aukštą ir šventą pašaukimą to darbo, kurį pamilo.¹⁷

Leiskite jums papasakoti [dar vieną] istoriją apie Mormono Knygą. Šią istoriją išgirdau iš vieno bankininko Kalifornijoje. Jis pasakojo, kad jo sekretorė labai daug rūkė. Ji buvo priklausoma nuo rūkymo. Ji negalėjo padėti cigaretės į šalį. Vieną dieną ji paklausė jo: „Kaip man liautis rūkyti?“

Jis pasilenkė prie savo darbo stalo ir ištraukęs iš stalčiaus jai padavė Mormono Knygą. „Perskaityk ją“, – tarė jis.

„Gerai, perskaitysiu“, – atsakė ji.

Po poros dienų ji atėjo pas jį ir tarė: „Jau perskaičiau 200 puslapių ir niekur nemačiau žodžio *rūkymas*. Niekur nemačiau žodžio *tabakas*. Net nemačiau, kad būtų apie tai užsiminta.“

Jis tarė: „Skaityk toliau.“

Dar po poros dienų jį vėl sugrįžo ir tarė: „Perskaičiau dar 200 puslapių – jokios užuominos apie rūkymą, jokios užuominos apie nikotiną ir nieko bendro su tabaku.“

Jis tarė: „Skaityk toliau.“

Ji vėl sugrįžo po trijų ar keturių dienų. Ji tarė: „Perskaičiau visą knygą. Niekur joje nerašė apie tabaką, niekur joje nerašė apie rūkymą. Tačiau, – tarė ji, – beskaitant šią knygą mano širdį kažkas paveikė, kažkokia galia paėmė iš manęs troškimą rūkyti ir tai yra nuostabu.“¹⁸

Leiskite papasakoti apie vieną mūsų gautą laišką. [...] Rašė vyras, sakydamas: „Esu federaliniame kalėjime. Neseniai kalėjimo bibliotekoje pamačiau Mormono Knygą. Ėmiau ją skaityti ir kai perskaičiau Mormono raudą dėl savo puolusios tautos: „O jūs gražuoliai, kaipgi jūs galėjote išklysti iš Viešpaties kelių! O jūs gražuoliai, kaipgi jūs galėjote atmesti tą Jėzų, kuris stovėjo išskėstomis rankomis, kad jus priimtų! Štai jeigu nebūtumėte to padarę, nebūtumėte kritę“ (Mormono 6:17–18) – pajutau, kad Mormonas kalbėjo man. Kur galėčiau gauti šią knygą?“

Mes ją nusiuntėme jam. Po kurio laiko jis užėjo į mano kabinetą – visai kitas žmogus. Jį palietė Mormono Knygos dvasia ir šiandien jis yra sėkmingas verslininkas, atgavęs gerą vardą, sąžiningai uždirba gyvenimui sau ir savo šeimai.

Tad štai tokia yra šios nepaprastos knygos galia ją pamaldžiai perskaičiusių žmonių gyvenime.

Broliai ir seserys, be išlygų pažadu, kad pamaldžiai skaitant Mormono Knygą, nepaisant to, kiek kartų anksčiau esate ją skaitę, į jūsų širdis ateis daugiau Viešpaties Dvasios. Įgysite daugiau ryžto eiti paklusdami jos įsakymams, sustiprės liudijimas apie gyvojo Dievo Sūnaus realumą.¹⁹

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl mums reikalinga Mormono Knyga? Kokios Mormono Knygos vietos sustiprina jūsų liudijimą apie Jėzų Kristų? Ar esate matę

pavyzdžių, kaip Mormono Knyga ir Biblija išvien liudija apie Gelbėtoją? (Žr. 1 poskyrį.)

- Kodėl, jūsų manymu, Moronio 10:3–5 eilutėse esantis pažadas yra daug svarbesnis nei fizinis Mormono Knygos įrodymas? (Žr. 2 poskyrį.) Ar esate turėję kokių nors su šiuo pažadu susijusių patyrimų?
- Apžvelgdami 3 poskyrį atkreipkite dėmesį į tai, kokių tiesų galime sužinoti turėdami liudijimą apie Mormono Knygą. Kaip Mormono Knyga paliudija šias tiesas?
- Pagalvokite apie kai kurias šiuolaikinės visuomenės bėdas (žr. 4 poskyrį). Kokiais būdais Mormono Knyga jums gali padėti surasti tokių bėdų sprendimus? Kokios Mormono Knygos ištraukos jums yra padėjusios asmeninių iššūkių metu?
- Apmąstykite 5 poskyryje pateiktus pasakojimus. Jei kas nors pasiteirautų jūsų apie Mormono Knygą, ką papasakotumėte apie tai, kaip ji paveikė jūsų gyvenimą?

Susijusios Raštų nuorodos

Izaijo 29:9–18; 1 Nefio 13:35–41; 2 Nefio 29:6–9; Moronio 10:27–29; DS 20:8–12; 42:12–13

Patarimas studijuojantiems

„Esu dėkingas už Raštų studijavimo akcentavimą. Tikiuosi, kad jums tai taps daug malonesniu užsiėmimu nei vien pareiga, kad jūs pamilsite Dievo žodį. Pažadu, kad jums skaitant jūsų protas bus apšviestas, o dvasia pakylėta. Iš pradžių tai gali atrodyti nuobodu, tačiau vėliau taps nuostabiu patyrimu su mintimis ir žodžiais apie dieviškus dalykus“ (Gordon B. Hinckley, “The Light within You,” *Ensign*, May 1995, 99).

Išnašos

1. “Gifts to Bring Home from the Mission Field,” *New Era*, Mar. 2007, 2.
2. Iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 100.
3. „Tegul dorybė nepaliumajamai puošia tavo mintis“, 2007 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
4. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, July 1998, 2.
5. „Didingi dalykai, kuriuos apreiškė Dievas“, 2005 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
6. “The Symbol of Our Faith,” *Ensign*, Apr. 2005, 4; cituojama iš antraštinio Mormono Knygos puslapio.
7. “Excerpts from Recent Addresses by President Gordon B. Hinckley,” *Ensign*, July 1997, 72.
8. “Believe His Prophets,” *Ensign*, May 1992, 51.

9. "An Angel from on High, the Long, Long Silence Broke," *Ensign*, Nov. 1979, 7.
10. "Four Cornerstones of Faith," *Ensign*, Feb. 2004, 6; cituojama iš antraštinio Mormono Knygos puslapio.
11. Iš *Heroes from the Book of Mormon* (1995), 198.
12. "The Power of the Book of Mormon," *Ensign*, June 1988, 6.
13. "The Power of the Book of Mormon," 4.
14. "Four Cornerstones of Faith," 5.
15. "The Power of the Book of Mormon," 5.
16. "The Power of the Book of Mormon," 2, 4.
17. "Mormon Should Mean 'More Good,'" *Ensign*, Nov. 1990, 52.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 402–403.
19. "The Power of the Book of Mormon," 6.

Tęskite didįjį mokymosi procesą

*„Turime toliau augti. Turime nuolatos mokytis.
Esame Dievo įpareigoti plėsti savo pažinimą.“*

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Prezidentas Gordonas B. Hinklis sakė: „Man patinka mokytis. Mėgaujuosi kiekviena galimybe įgyti žinių. Tikrai, visą savo gyvenimą tikiu ir energingai palaikau išsilavinimo siekimą – tiek sau, tiek ir kitiems. [...] Mano požiūriu, mokymasis yra ir praktinis, ir dvasinis reikalas.“¹

Prezidento Hinklio bendratarniai Bažnyčios vadovybėje žavėjosi jo dovana kaupti žinias ir jas taikyti savo darbe. Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pastebėjo: „Dar nesu sutikęs kito tokio žmogaus, kuris taip gerai įsisavintų informaciją skaitydamas ir bendraudamas su žmonėmis. Jei jis vakarieniam davė su kokiu nors žmogumi, tai po vakarienės jau ką nors žinodavo iš to žmogaus profesinės srities.“ Vyresnysis Nylas A. Maksvelas, taip pat iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, sakė: „Prezidentas Hinklis yra unikalus tuo, kad atsimeina, ką perskaito, ir atsirenka tai, ką nori atsiminti. Jo žinios yra plačios. Dėl savo žinių jis gali priimti protingus sprendimus.“²

Prezidentas Hinklis visą gyvenimą mokėsi ir tobulinosi imdamas pavyzdį iš savo tėvų. Štai ką jis papasakojo apie savo tėvo Brajento S. Hinklio atsidavimą mokymuisi:

„Būdamas mano amžiaus jis jau buvo išėjęs į pensiją. Tačiau liko aktyvus. Jis gyveno pakankamai kukliuose, bet patogiuose namuose kaime. Aplink namą buvo sodas – jam patikdavo žmonėms dalyti vaisius. Jo namų kiemą sudarė pievelės, krūmai ir medžiai. Vieną kiemo dalį nuo kitos skyrė 61 cm aukščio akmens siena. Kai tik būdavo geras oras, jis atsisėdavo ant tos sienos su sena skrybėle, dengiančia jo akis nuo vasaros saulės. Kai nuvykdavome jo aplankyti,

„Siekite mokyto, būtent mokymusi ir taip pat tikėjimu“ (DS 88:118).

aš prisėsdavau šalia jo. Šiek tiek paragintas jis imdavo pasakoti apie savo gyvenimą. [...]

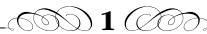
Jis buvo švietėjas. Jis buvo sėkmingas verslininkas. Jis pirminkavo didžiausiam, maždaug 15000 narių, Bažnyčios kuolui. Jis tarnavo misijos prezidentu ir atliko daugybę kitų pareigų. O dabar jis išėjo į pensiją ir sėdėjo sau ant tos sienos. Jis buvo nepaprastas skaitytojas, turėjęs nuostabią biblioteką. Jis buvo puikus kalbėtojas ir rašytojas. Dar prieš pat mirtį, sulaukęs beveik 94 metų, jis skaitė, rašė ir apmąstė savo įgytas žinias.

Sužinojau, kad tomis šiltomis dienomis jis valandų valandas sėdėdavo ant tos sienos apmąstydamas tai, ką perskaitė savo bibliotekoje.

Manau, kad jis seno gracingai ir gražiai. Jis turėjo knygų su brangių lobiu – visų amžių didžiųjų vyrų ir moterų mintimis. Jis niekada nesiliovė mokytis, tad atsisėdęs ant tos sienos imdavo nuodugniai apmąstyti tai, ką perskaitė ankstesnį vakarą. [...]

Kodėl pasakoju apie kažkokį seną žmogų ir sieną, ant kurios jis sėdėdavo? Pasakoju, nes manau, kad čia yra pamoka kiekvienam iš mūsų. Niekada neturime liautis mokytis. Mes tikime amžinuoju tobulėjimu ir tuo, kad šis gyvenimas yra amžinybės dalis, kurią reikia naudingai nugyventi iki pat galo.“³

Gordono B. Hinklio mokymai

Viešpats nori, kad mes šviestumės tam, idant galėtume asmeniškai tobulėti ir įnešti savo indėlį į visuomenę.

Jūs priklausote Bažnyčiai, kuri moko apie švietimosi svarbą. Viešpats jus įpareigojo lavinti savo protus, širdis ir rankas. Viešpats pasakė: „Mokykite stropiai [...] apie tai, kas danguje ir žemėje, ir po žeme, kas buvo, kas yra, kas netrukus turi įvykti; kas namie, kas svetur, tautų karus ir sumaištis, ir žemę ištikusius teismus, ir taip pat pažinimą apie šalis ir karalystes – kad būtumėte visokeriopaip pasiruošę“ (DS 88:78–80).⁴

Mums šioje Bažnyčioje Viešpats davė nuostabų pažadą. Jis sakė: „Tai, kas iš Dievo, yra šviesa; ir tas, kuris gauna šviesą ir pasilieka Dieve, gauna daugiau šviesos; ir ta šviesa švinta vis šviesyn ir šviesyn iki tobulos dienos“ (DS 50:24).

Koks nepaprastas pareiškimas! Tai mano viena mėgstamiausių Raštų eilučių. Joje kalbama apie augimą, tobulėjimą, apie į dievystę vedantį žygi. Tai labai panašu į šiuos nuostabius pareiškimus: „Dievo šlovė yra sąmonė, arba, kitais žodžiais, šviesa ir tiesa“ (DS 93:36); „jei asmuo šiame gyvenime per savo stropumą ir paklusnumą įgyja daugiau žinių ir sąmonės nei kitas, jis turės tiek pranašumo ateinančiame pasaulyje“ (DS 130:19). [...]

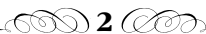
Koks išmintingas iššūkis yra šiuose įspūdinguose teiginiuose. Turime toliau augti. Turime nuolatos mokytis. Esame Dievo įpareigoti plėsti savo pažinimą. [...]

Viešpats jums ir man pasakė: „Siekite iš geriausių knygų išminties žodžių; siekite mokytumo, būtent mokymusi ir taip pat tikėjimu. Organizuokitės. [...] Liaukitės tinginiauti“ (DS 88:118–119, 124).⁵

Viešpats nori, kad lavintumėte savo protus ir rankas, kad ir kokia būtų jūsų pasirinkta sritis. Ar tai būtų šaldytuvų remontas, ar kvalifikuotas chirurgo darbas – turite lavintis. Siekite kuo geresnio išsimokslinimo. Tapkite doru ateities darbininku. [...] Jūs nešite garbę Bažnyčiai ir būsite dosniai palaiminti už tai, kad lavinotės.

Nėra jokių abejonių, absoliučiai jokių, kad būti išsilavinusiu apsimoka. Nekliudykite sau siekti didžiausio potencialo. Jei kliudysite, tai mokėsite už tai kartą, dar kartą ir dar kartą.⁶

Neužtenka vien gyventi, vien išgyventi. Kiekvienas iš mūsų turime ruošti daryti ką nors naudingo visuomenei – įgyti vis daugiau ir daugiau šviesos tol, kol mūsų asmeninė šviesa padės nušviesti tamsų pasaulį. O tai bus įmanoma padaryti per mokymąsi, per švietimąsi, per judėjimą pirmyn ir augimą tiek protu, tiek dvasia.⁷

Per planavimą ir savikontrolę gimdytojai savo namuose gali sukurti mokymosi aplinką.

Koks nuostabiai įdomus dalykas yra stebėti jauno proto plėtimąsi ir stiprėjimą. Esu vienas iš tų, kurie labai vertina platų švietėjiškos televizijos potencialą. Bet taip pat esu vienas iš tų, kurie viešai smerkia laiko ir progų švaistymą, kai vaikai kai kuriuose namuose, kartais valandų valandas, žiūri tai, kas nei ugdo, nei stiprina.

„Kuo anksčiau vaikus supažindinkite su knygomis.“

Kai buvau berniukas, gyvenome dideliame sename name. Vienas kambarių buvo vadinamas biblioteka. Jame stovėjo tvirtas stalas ir gera lempa, trys ar keturios patogios gerai apšviestos kėdės ir sieni-nėse lentynose išsirikiavusios knygos. Jų buvo daug. Jas per daugelį metų sukaupe mano tėtis ir mama.

Mūsų niekada nevertė jų skaityti, tačiau jos buvo padėtos ten, kur lengva pasiekti ir pasiimti kada panorėjus.

Tame kambaryje būdavo tylu. Buvo suprantama, kad tai studija-vimo vieta.

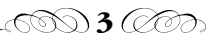
Buvo ir žurnalų: Bažnyčios ir keli kiti geri žurnalai. Buvo istorinių ir grožinių knygų, techninių knygų, žodynų, enciklopedijų ir pasaulio atlasas. Aišku, kad tuo metu dar nebuvo televizijos. Radijas atsirado, kai buvau paauglys. Tačiau tai buvo aplinka, mokymosi aplinka. Nenoriu, kad manytumėte, jog buvome didingi mokslininkai. Tačiau buvome supažindinti su nuostabia literatūra, su nepakartojamomis didžiųjų mąstytojų idėjomis, su žodžiais vyrų ir moterų, kurie mokė prasmingų dalykų ir gražiai rašė.

Šiandien yra pernelyg daug tokių namų, kur tokiai bibliotekai nėra vietos. Dauguma šeimų gyvena susispaudę. Tačiau gerai suplanavus,

galima įkurti kokį kampelį, kuris taptų tam tikra priebėga nuo mus supančio triukšmo ir kur būtų galima atsisėsti, paskaityti ir pamąstyti. Būtų nuostabu turėti kokį nors suolą ar stalą, kad ir labai paprastą, ant kurio būtų padėti patvirtinti Bažnyčios Raštai, kelios kitos geros knygos, Bažnyčios žurnalai ir kiti geri skaitiniai.

Kuo anksčiau vaikus supažindinkite su knygomis. Savo mažutėliams neskaitanti motina blogą paslaugą daro ne tik jiems, bet ir sau. Tam reikia laiko, taip, daug laiko. Tam reikia savikontrolės. Tam reikia pasiskaičiuoti ir skirti dienos minutes ir valandas. Tačiau niekad nepabos stebėti, kaip jauni protai susipažįsta su veikėjais, posakiais ir idėjomis. Geras skaitinys gali tapti stipriu meilės ryšiu, ilgainiui duodančiu daug daugiau vaisių nei galybė kitų užsiėmimų, kuriems savo laiką leidžia vaikai. [...]

Tėveliai, [...] pažindinkite savo vaikus su didžiais protais, didžiomis idėjomis, amžinąja tiesa ir su tuo, kas ugdo ir motyvuoja daryti gera. [...] Stenkitės savo namuose kurti mokymosi aplinką ir joje pasireikšiantį ugdymą.⁸

Išsilavinimas paaugliams ir jauniems suaugusiesiems atveria duris į galimybes.

Jaunuoliai, tai yra nuostabus galimybių metas, nepaprastas metas būti žemėje. Stovite ant visų praėjusių amžių viršūnės. Priešais save turite visų kadaise žeme vaikščiojusių žinias, sutrauktas į kursus, kuriuose per palyginti trumpą laiką galite įgyti tokių žinių, kokių sunkiai sekėsi įgyti visų praėjusių amžių žmonėms. Nenuvertinkite savęs. Nepraleiskite nuostabios progos. Ruoškitės tam, stenkitės ir uoliai studijuokite.⁹

Vaikinai ir merginos, yra be galo svarbu, kad įgytumėte visą sau įmanomą išsilavinimą. [...] Išsilavinimas – tai raktas, atversiantis jums galimybių duris. Tam verta aukotis. Verta dėl to pasistengti, o jei lavinsite savo protą ir rankas, galėsite įnešti didį įnašą į visuomenę ir darysite garbę tai Bažnyčiai, kurios nariai esate. Mano brangūs jaunieji broliai ir seserys, išnaudokite visas jums prieinamas išsilavinimo progas, o jūs, tėvai ir motinos, skatinkite savo sūnus ir dukteris siekti jų gyvenimus palaiminsiančio išsilavinimo.¹⁰

Galbūt neturite lėšų gauti geriausią išsilavinimą, kokio trokštate. Tegu jūsų pinigai būna panaudoti kiek tik įmanoma efektyviau, pasinaudokite stipendijomis ir paskolomis, kurias pajėgsite grąžinti.¹¹

Man nesvarbu, kuo norite būti, – kad tik tai būtų garbinga. Automobilių mechanikas, mūrininkas, santechnikas, elektrikas, gydytojas, teisininkas, prekiautojas, bet ne vagis. Kad ir kas būtumėte, naudokitės proga lavintis ir geriausiai išnaudoti tą progą. Visuomenė apdovanos jus pagal tai, kokią jūsų vertę matys. Dabar yra didinga pasirošimo diena kiekvienam iš jūsų. Jei tam reikės aukotis, aukokitės. Šis pasiukojimas taps pačia geriausia jūsų kada nors atlikta investicija, nes iš jos naudą gausite iki savo gyvenimo dienų pabaigos.¹²

Merginos, raginu jus siekti viso jums įmanomo išsimokslinimo. Jums jo reikės dėl pasaulio, į kurį teks pereiti. Gyvenimas tampa labai konkurencingas. [...] Pasaulis keičiasi, tad labai svarbu, kad pasirengtume neatsilikti nuo tų pokyčių. Tačiau yra ir šviesioji viso to pusė. Dar jokiame istorijos amžiuje moterims nebuvo prieinama tiek daug galimybių. Jūsų pirminiu tikslu turėtų būti laiminga santuoka, užantspauduota Viešpaties šventykloje, ir geros šeimos auginimas. Išsilavinimas jums gali padėti geriau išpildyti šiuos idealus.¹³

Tiek Bažnyčioje, tiek visuomenėje moterys turi milžiniškų pareigų, kurios harmoningai derinasi su santuoka, motinyste ir gerų bei gabių vaikų auginimu.¹⁴

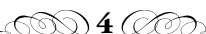
Moterys dabar turi tas pačias galimybes siekti ko nori, kaip ir vyrai. Jums nebus nieko neįmanomo, jei tik susitelksite į tai. Galite sau iškelti idealą tokios moters, kuri pajėgtų tarnauti visuomenei ir galėtų įnešti rimtą indėlį į tą pasaulį, kurio dalimi ji bus.¹⁵

Esu dėkingas, kad moterims šiais laikais yra suteikiamos tos pačios galimybės [kaip ir vyrams] siekti mokslo, profesijos ir visų kitų žmonijos pažinimo aspektų. Į Kristaus Dvasią jūs turite tiek pat teisių, kiek ir vyrai. Ji apšviečia kiekvieną į pasaulį ateinantį vyrą ir moterį. (Žr. DS 84:46.) Savo prioritetais rinkitės santuoką ir šeimą, tačiau taip pat siekite lavintis pagal programas, vedančias į jus tenkinantį ir produktyvų darbą tuo atveju, jei neištekėsite arba jei norėsite santuokoje jaustis saugi ir patenkinta.¹⁶

Jūs [vaikiniai] pasitikite jūsų laukiančius didelius iššūkius. Einate į įnirtingos konkurencijos pasaulį. Turite įgyti įmanomai geriausią

išsilavinimą. Viešpats informavo mus apie išsilavinimo svarbą. Išsilavinimas paruoš jus didesnėms galimybėms. Jis parengs jus nuveikti ką nors naudinga šiame didžiame galimybių, kurios laukia jūsų, pasaulyje. Jei galite studijuoti koledže ir to norite, darykite tai. Jei neturite troškimo lankyti koledžą, tai eikite į profesinę ar verslo mokyklą, kad padidintumėte savo meistriškumą ir pagerintumėte sugebėjimus.¹⁷

Viliuosi, kad jūs [jaunuoliai] į jums prieinamas lavinimosi galimybes žvelgsite kaip į didelę palaimą. Žinau, kad tai nuobodus darbas. Žinau, kad tai sunku. Žinau, kad kartais prarasite norą tai daryti. Žinau, kad kartais savęs klausiate, kodėl tai darote. Tačiau nesiliaukite tai darę, būkite atkaklūs ir mokykitės toliau. To nesigailėsite per visą gyvenimą ir tai laikysite didžia palaima.¹⁸

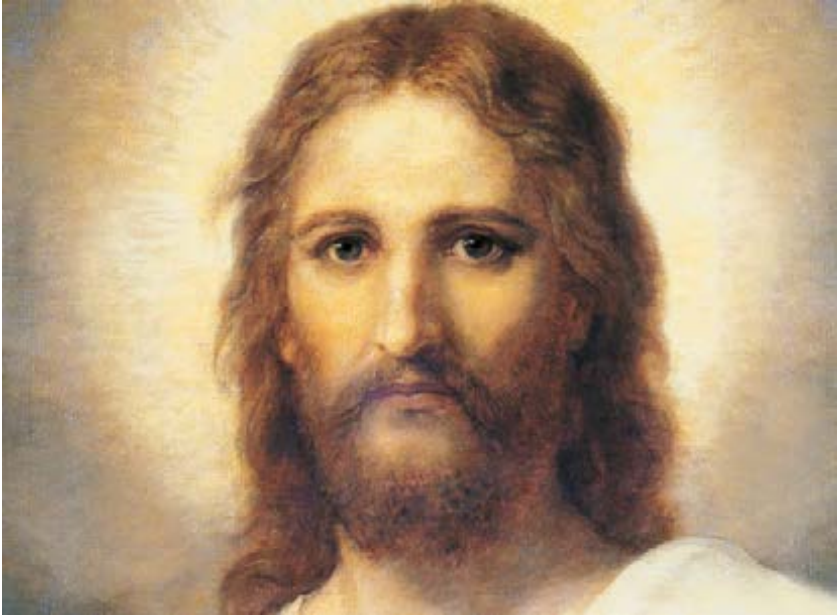
Dvasios lavinimas yra toks pat svarbus, o gal ir svarbesnis, kaip proto lavinimas.

Esu priblokštas, kiek šiuo metu turime mokslo pajėgumų. Dar niekada nebuvo tiek daug išsilavinusių žmonių. Kaip tai galingai atrodo – intensyvus mokymas didelės pasaulio jaunimo dalies, kasdien susėdančios prie savo mokytojų kojų ir besisemiančios žinių iš visų praėjusių žmonijos amžių.

Tų žinių apimtis yra pribloškianti. Jos apima visatos žvaigždes, žemės geologiją, tautų istoriją, žmonių kultūras ir kalbas, valdžios veikimą, verslo dėsnius, atomo elgseną, kūno funkcijas ir proto stebuklus.

Kai yra tiek daug žinių, galima pagalvoti, jog pasaulis yra beveik tobulumo viršūnėje. Tačiau mums nuolat primenama kita šios monetos pusė – visuomenės ligos, nesutarimai ir vargai, į milijonų žmonių gyvenimus atnešantys tiek kančių.

Su kiekviena diena mums darosi vis aiškiau, kad gyvenimas nėra vien gamtos mokslai ir matematika, istorija ir literatūra. Reikalingas dar ir kitas išsilavinimas, be kurio pasaulietiškas išsimokslinimas gali nuvesti tik į susinaikinimą. Kalbu apie širdies, sąžinės, charakterio ir dvasios ugdymą, nes būtent šie neapibrėžti mūsų asmenybių aspektai aiškiai nulemia, kas esame ir ką darome vieni su kitais.

„Kad ir ką studijuotume, turime siekti pažinimo apie Mokytoją.“

[...] Tarnaudamas misionieriumi Anglijoje aš apsilankiau Londono centre esančioje krikščioniškoje vaikinių sąjungoje. Manau, kad to pastato jau nebėra, bet niekad nepamiršiu fojė užrašytų žodžių, kurie pasitikdavo įžengiančius lankytojus. Ten buvo užrašyti Saliamono žodžiai: „Igyk supratimo, nors tai kainuotų visa, ką turi.“ (Patarlių 4:7.)

Supratimo apie ką? Supratimo apie save, apie gyvenimo prasmę, apie mūsų ryšį su Dievu, kuris yra mūsų Tėvas, apie didžius dieviškai duotus principus, kurie yra tikrojo žmogaus progreso varomoji jėga! [...]

Siekdami pasaulietinių mokslų savo gyvenime nepamirškime ugdyti Dvasios. Jei taip darysime, Dievas palaimins mus ta ramybe ir tomis palaimomis, kurios ateina iš Jo paties.¹⁹

Jėzus sakė: „Mokykitės iš manęs. [...] Mano jungas švelnus, mano našta lengva“ (Mato 11:29–30).

Norėčiau pasiūlyti, kad sektume šiuo Dievo Sūnaus duotu įsakymu. Kad ir ko besimokytumė, nepamirškime mokytis ir apie Jį. Kad ir ką studijuotume, turime siekti pažinimo apie Mokytoją. Tas pažinimas nuostabiu būdu prisidės prie mūsų pasaulietinio lavinimosi

ir mums padės įgyti tokių charakterio savybių, o gyvenimui – tokios pilnatvės, kokių neįgysime jokių kitu būdu.²⁰

Raginu jus niekada nepamiršti, kad dvasios lavinimas yra toks pat svarbus, o gal ir svarbesnis, kaip proto lavinimas.²¹

Mūsų puikioji Bažnyčios švietimo programa žengia pirmyn. Mokiinių ugdymo per seminarijos ir instituto programas darbas nuolat plečiasi. [...] Jūs, kurie buvote šios programos dalyviai, suprantate jos milžinišką vertę. Raginame visus, kuriems prieinama ši programa, pasinaudoti ja. Nesidrovime pažadėti, kad išaugs jūsų žinios apie Evangeliją, sustiprės jūsų tikėjimas ir įgysite puikių draugų.²²

Priimkime Viešpaties vardą, o tada su tikėjimu ženkite pirmyn dalydamiesi tais svarbiais dalykais, kurie paveiks žmonijos gyvenimą, o pasauliui neš taiką ir džiaugsmą. Pasauliui reikia tokios išsilavinusių ir įtakingų vyrų ir moterų kartos, kuri galėtų imtis veiksmų ir jų imtųsi bei nuoširdžiai ir neabejodami skelbtų, kad Dievas yra gyvas ir kad Jėzus yra Kristus.²³

5

Kad ir kokie seni būtume, vis dar galime semtis žinių, išminties ir toliau augti.

Koks nepaprastas dalykas yra mokymasis: procesas, per kurį įsisavinamos bėgant amžiams sukauptos žinios, kurios nugludintos ir perfiltruotos taip, kad per trumpą tarpą galime sužinoti tai, kas pirmiau buvo sužinoma per ilgus tyrimus, bandymus ir klaidas.

Išsilavinimas yra nuostabus atsivertimo procesas, kuris abstrakčias žinias paverčia naudinga ir produktyvia veikla. Tai yra tai, ko niekada neturėtume liautis darę. Kad ir kokie seni būtume, vis dar galime semtis žinių ir jas panaudoti. Galime semtis išminties ir gauti iš jos naudos. Mūsų laisvalaikiu gali tapti skaitymo stebuklas ir domėjimasis menais – tai gyvenimui suteiks palaimos ir pasitenkinimo. Kuo man daugiau metų, tuo labiau patinka mūsų senovės ir šių laikų rašytojų žodžiai bei mėgavimasis jų užrašytomis mintimis.²⁴

Nė vienas iš mūsų [...] nežinome pakankamai. Mokymosi procesas yra nesibaigiantis procesas. Turime skaityti, turime stebėti, turime įsisavinti ir turime apmąstyti tai, kam atveriam savo protą. [...] Tikiu tobulinimusi. Tikiu augimu. [...]

Tad ir toliau aukite, mano broliai ir seserys, ar jums būtų trisdešimt, ar septyniasdešimt. Tai stropiai darant metai bėgs greičiau, nei norėtumėte, tačiau jie bus kupini malonaus ir nuostabaus pikantiškumo, pajvairinsiančio jūsų gyvenimą ir duosiančio galios jūsų mokymuisi.²⁵

Į rytus nuo [Jutos Provo mieste esančio Brigamo Jango universiteto] yra kalnas. Esu tikras, kad [dauguma] žmonių žvelgė į tą kalną ir galvojo: „Kaip būtų įdomu ten užkopti ir pažvelgti į kitoje pusėje esantį slėnį.“ Tačiau užkopusieji pamato, kad tas slėnis tėra tik mažas ir palyginti sekclus įdubimas, ir kad toliau yra daug kitų aukštesnių kalnų, į kuriuos reiktų įkopti.

Viliuosi, kad taip bus ir su jumis. [...] Suvoksite, kad nors jūsų mokymosi metai [galbūt] buvo nuostabūs, tačiau priešaky laukia dar didesnės galimybės ir iššūkiai. Pildykite savo žinių bagažą, plėskite žinias ir toliau tęskite nuostabų mokymosi procesą.²⁶

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Klausimai

- Kodėl svarbu „įgyti vis daugiau ir daugiau šviesos“ per išsilavinimą? (Žr. 1 poskyrį.) Kaip mokymasis gali mums padėti tobulėti asmeniškai? Kaip mokymasis gali mums padėti „nušviesti tamsų pasaulį“?
- Apžvelkite prezidento Hinklio pasakojimą, kaip jo gimdytojai namuose kūrė mokymosi aplinką (žr. 2 poskyrį). Kaip galime padėti vaikams išsiugdyti meilę mokymuisi? Kaip galime padėti vaikams trokšti mokytis iš tokių šaltinių, kurie šviečia ir motyvuoja gėriui?
- Kaip išsilavinimas paaugliams ir jauniems suaugusiesiems „atveria duris į galimybes“? (Žr. 3 poskyrį.) Kaip paaugliai ir jauni suaugusieji gali sumaniai išnaudoti mokymosi galimybes?
- Kaip paaiškintumėte frazės „dvasios lavinimas“ prasmę? (Žr. 4 poskyrį.) Kaip galime ugdyti širdį, charakterį ir dvasią? Kaip jūsų gyvenime dvasinės ir pasaulietinės žinios papildoma viena kitą?
- Kodėl turėtume mokytis visą gyvenimą? (Žr. 5 poskyrį.) Kaip meilę mokymuisi galėtume išlaikyti visą gyvenimą? Koks neseniai jūsų išmoktas dalykas jums yra labai vertingas?

Susijusios Raštų nuorodos

Patarlių 1:5; 2 Petro 1:1–8; 2 Nefio 9:28–29; 28:29–30; DS 6:7; 90:15; 131:6; 136:32–33

Patarimas mokytojui

Viena iš idėjų, kaip pradėti diskusiją apie prezidento Hinklio mokymus, galėtų būti tokia: paklauskite dalyvių, ką jie sužinojo asmeniškai studijuodami tam tikrą skyrių (papildomų idėjų rasite šio vadovėlio VI–VII puslapiuose).

Išnašos

1. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), 59.
2. Iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 449–450.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 406–407.
4. “A Prophet’s Counsel and Prayer for Youth,” *Ensign*, Jan. 2001, 4–5.
5. “A Conversation with Single Adults,” *Ensign*, Mar. 1997, 62.
6. “A Prophet’s Counsel and Prayer for Youth,” 7.
7. *Standing for Something*, 67.
8. “The Environment of Our Homes,” *Ensign*, June 1985, 4–5.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 171–172.
10. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, June 1999, 4.
11. „Likite plačiame kelyje“, 2004 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
12. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 172–173.
13. “Stand True and Faithful,” *Ensign*, May 1996, 92.
14. “Youth Is the Season,” *New Era*, Sept. 1988, 47.
15. “How Can I Become the Woman of Whom I Dream?” *Ensign*, May 2001, 95.
16. “Ten Gifts from the Lord,” *Ensign*, Nov. 1985, 89.
17. “Converts and Young Men,” *Ensign*, May 1997, 49–50.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 370.
19. “With All Thy Getting Get Understanding,” *Ensign*, Aug. 1988, 2, 5.
20. “With All Thy Getting Get Understanding,” 5.
21. Iš „President Hinckley Visits New Zealand, Australia, and Mexico,” *Ensign*, Aug. 1997, 77.
22. “The Miracle Made Possible by Faith,” *Ensign*, May 1984, 47.
23. “With All Thy Getting Get Understanding,” 5.
24. “I Believe,” *Ensign*, Aug. 1992, 4.
25. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 298–299.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 299.

Dora – tai kertinis mūsų gyvenimo pamato akmuo

„Jūs, kiekvienas iš jūsų, esate dieviško Tėvo danguje vaikai. Jam sumanius, buvote sukurti pagal jūsų Kūrėjo atvaizdą. Jūsų kūnas šventas. Tai jūsų dvasios šventykla. Neterškite jos nuodėme.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Prezidentas Gordonas B. Hinklis 2007 metais, kalbėdamas Brigamo Jango universiteto studentams, pasakė:

„Prieš kelias dienas stebėjau vieną įdomų dalyką. Ankstyvą šeštadienio rytą Solt Leik Sityje su keliais gerai padėtais sprogmenimis buvo sugriautas „Key Bank“ pastatas. Viskas įvyko per tris ar keturias sekundes, po kurių į šiaurės vakarų pusę pasklido dulkių debesis. Šis procesas vadinamas implozija (griūtimi), o ne eksplozija (sprogimu).

Tas pastatas buvo pastatytas prieš beveik 30 metų. Spėju, kad statymas užsitęsė bent vienus, o gal ir dvejus metus. O štai dabar jo neliko per kelias sekundes.

Tai, mano draugai, yra daugybės žmonių gyvenimo istorija. Rūpestingai jį puoselėjame ilgus metus. O tada susiduriame su ypač stipriai sukrečiančiomis aplinkybėmis. Pridarome klaidų. Prarandame skaistumą. Įvyksta implozija ir telieka dulkių kamuolys.

Tai prisiminiau į mano kabinetą užėjus vienam vaikinui su mergina. Jis buvo dailus vaikinys, o ji – graži mergina. Jie buvo universiteto studentai. Jiems nusimatė šviesi ir nuostabi ateitis. Tačiau jie pasidavė pagundai. [...]

Jiems besikalbant su manimi jų akys prisipildė ašarų. Tačiau nebuvo kur dingti nuo jų laukiančios realybės. Jų gyvenime įvyko implozija ir svajonių bokštai krito žemyn.

Prezidentas Gordonas B. Hinklis patarė: „Tegul dora būna jūsų gyvenimo pamato kertinis akmuo.“

Neleiskite, kad taip įvyktų jums. Nepaminkite savojo potencialo eidami į kompromisus su savo įsipareigojimu elgtis moraliai. Jūs, kiekvienas iš jūsų, esate dieviško Tėvo danguje vaikai. Jam sumanius, buvote sukurti pagal jūsų Kūrėjo atvaizdą. Jūsų kūnas šventas. Tai jūsų dvasios šventykla. Neterškite jos nuodėme.

Taigi, prisimenant mano minėto bokšto kritimą, turiu priminti, kad jo vietoje bus pastatytas naujas ir gražus pastatas. Panašiai ir su prasižengusiais: jie gali atsigręžti į savo Išpirkėją, mūsų Gelbėtoją Jėzų Kristų, ir per Jo Apmokėjimo galią būti apvalyti ir tapti vėl nauji.¹

Gordono B. Hinklio mokymai

1

Dorovingas gyvenimas atneša nepakartojamų ir nuostabių palaimų.

Šiame pasaulyje nėra nieko nuostabesnio už dorą. Ji švyti ir neapsiblausia. Ji miela ir graži. Ji yra neįkainojama. Jos nei nupirksi, nei parduosi. Ji yra savitvartos vaisius.

[...] Viešpats yra davęs nuostabų įpareigojimą. Jis pasakė: „Tegul dorybė nepaliamajam puošia tavo mintis“ (DS 121:45). Tai tampa įsakymu, kurio reikia laikytis stropiai ir drausmingai. O su šiuo įstatymu yra susijęs nepakartojamų ir nuostabių palaimų pažadas. Jis taip kalbėjo apie dorai gyvenančiuosius:

„Tada tavo pasitikėjimas Dievo akivaizdoje augs. [...]

Šventoji Dvasia bus tavo nuolatinė bendražygė, ir tavo skeptras bus nekintantis teisumo ir tiesos skeptras; ir tavo viešpatavimas bus nesibaigiantis viešpatavimas, ir be prievartos jis plūs į tave per amžių amžius“ (DS 121:45–46).

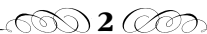
Ar gali būti didingesnis ir nuostabesnis pažadas už šį?²

Kuo naudinga dora? Tai yra vienintelis kelias iš apgailėstavimo į laisvę. Iš jos tekanti sąžinės ramybė yra vienintelė asmeninė ramybė, kuri nėra suklastota.

Ir virš viso šito dar yra nenuviliantis Dievo pažadas doriesiems. Taip kalbėjo Jėzus iš Nazareto ant kalno: „Palaiminti tyraširdžiai; jie regės Dievą“ (Mato 5:8). Tai sandora, kurią sudarė Tas, kuris turi galią ją įvykdyti.³

Jūs turėtumėte suprasti, jūs *privalote* suprasti, kad tiek patirtis, tiek dieviška išmintis byloja, jog dora ir moralinė švara yra kelias, vedantis į charakterio tvirtumą, širdies ramybę ir laimingą gyvenimą.⁴

Tegul dora būna jūsų gyvenimo pamato kertinis akmuo.⁵

Pakilę virš šio pasaulio purvo ir amoralumo, galime mėgautis didesne laime, saugumu ir proto ramybe.

Žvelgdami į pasaulį matome, kad moralė yra atstumta. Senųjų standartų nepaisymas pasidarė įprastas. Vienas po kito tyrimai rodo, kad laiko patikrintų principų vis labiau nesilaikoma. Savidrausmė pamiršta, plačiai paplitęs nuolaidžiavimas nuodėmei.

Tačiau, mano mielos draugės, negalime priimti to, kas pasaulyje tapo įprasta. Jūsų, šios Bažnyčios narių, standartai yra aukštesni ir reiklesni. Jie kaip balsas nuo Sinajaus kalno skelbia, kad jūs negalite nuolaidžiauti. Turite kontroliuoti savo troškimus.⁶

Pauliaus žodžiai šventiesiems Korinte šiandien mums tinka tiek pat, kiek jie tiko tiems, kuriems jis rašė. Jis sakė:

„Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jumoje gyvena Dievo Dvasia?

Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas suniokos, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla – tai jūs!“ (1 Korintiečiams 3:16–17.)⁷

Ir vėl, Pauliaus patarimas Timotiejui: „Išsilaikyk tyras“ (1 Timotiejui 5:22).

Tai paprasti žodžiai. Tačiau jie visuomet svarbūs. Čia Paulius sako šalintis tų dalykų, kurie jus nuvers ir sunaikins jūsų dvasingumą. Venkite tokių televizijos laidų, kurios veda į nešvarias mintis ir nešvarią kalbą. Venkite tokių filmų, kurie sukelia blogas mintis. Jie jums nepadės. Jie jus tik sužeis. Venkite tokių knygų ir žurnalų, kuriuose rašoma ir vaizduojama tai, kas nepadoru ir nešvaru. Išsilaikykite tyri.⁸

Santuoka tarp vyro ir moters yra paskirta Dievo. Būtent per šį institutą pagal Jo sumanymą į šį pasaulį turi ateiti vaikai. Visi kiti lytiniai santykiai tampa prasižengimu ir visiškai nedera su Jėzaus Kristaus Evangelijos mokymais.⁹

Skaistybė – „tai kelias į laimę gyvenime“.

Tikime, kad turime būti skaitūs prieš santuoką ir visiškai ištikimi joje. Tai pasako viską. Tai yra kelias į laimę gyvenime. Tai yra kelias į pasitenkinimą. Tai neša ramybę į širdį ir į namus.¹⁰

Jokioje šeimoje nebus ramybės, joks gyvenimas nebus be negandų audrų tol, kol toji šeima ir tie namai nebus pastatyti ant moralės, ištikimybės ir abipusės pagarbos pagrindo. Jei nėra pasitikėjimo, nebus ir ramybės; jei nėra lojalumo, nebus ir laisvės. Šilta meilės šviesa negali pakilti iš amoralumo pelkyno.¹¹

Aš tikiu, kad kiekvienas vaikas turėtų patirti palaimą gimti tokiuose namuose, kuriuose jis būtų laukiamas, auklėjamas, mylimas ir palaimintas gimdytojais – vienas kitam ir savo vaikams ištikimais tėveliu ir mamyte. [...] Likite stiprūs priešais pasaulio klastas. Pasilinksminimų kūrėjai, daugelis literatūros agentų bandys jus įtikinti, kad yra atvirksčiai. Sukaupta šimtmečių išmintis aiškiai ir neabejotinai skelbia, kad didesnę laimę, didesnę saugumą, didesnę proto ramybę patiria ir gilesnį meilės rezervą turi tik tie, kurie gyvena pagal laiko patikrintus skaitumo prieš santuoką ir visiškos ištikimybės joje standartus.¹²

Gyvename nešvaros, amoralumo ir bėdų pasaulyje. Pakilkite virš viso to, pasitempkite, palikite tą pasaulį už savęs ir darykite tai, ką Viešpats norėtų, kad darytumėte.¹³

 3

Pornografija sukelia priklausomybę ir yra žalinga, tačiau galime pakilti virš jos.

Gana nenoriai kalbu tema, su kuria jau teko susidurti. Tai darau Almos žodžių dvasioje, kai jis sakė: „Aš giriuosi tuo, kad galbūt galiu būti įrankis Dievo rankose, kad atvesčiau kokią sielą į atgailą“ (Almos 29:9).

[...] Kalbu apie pornografiją ir visas jos atmainas. [...] Ji velniška. Ji visiškai nesiderina su Evangelijos dvasia, asmeniniu liudijimu apie Dievo dalykus. [...]

Visi, kurie į tai įsitraukia, tampa aukomis. Vaikai būna išnaudojami, o jų gyvenimai rimtai sugadinami. Jaunimo protuose suveši neteisingos idėjos. Nuolatinis žiūrėjimas veda į įprotį, kurio beveik neįmanoma atsikratyti. [...] Daugelis [...] pamato, kad negali to palikti. Jų energija ir interesai žlunga šioje aklavietėje, pilnoje vulgarumo ir bjaurumų.

Bandoma pasiaiškinti, kad jos sunku išvengti, kad ji yra tiesiog ant pirštų galiukų ir neįmanoma nuo jos pabėgti.

Įsivaizduokite, kad aplink jus siaučia audra, kaukia vėjai ir sūkurioja sniegas. Jums bus neįmanoma to sustabdyti. Tačiau galite tinkamai apsirengti ir susirasti užuovėją, kur audra jūsų nepasieks.

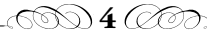
Lygiai taip pat, nors internetas prikimštas bjaurasties, jums nebūtina to žiūrėti. Galite pasitraukti į Evangelijos užuovėją, prie jos mokymų apie gyvenimo švarą, dorą ir tyrumą.

Žinau, kad kalbu tiesiai ir aiškiai. Taip kalbu, nes šalia to, kas jau yra DVD bei vaizdajuostėse, televizijoje ir spaudos kioskuose, per internetą pornografija tapo prieinama dar plačiau. Ji veda į fantazijas, kurios griauna savigarbą. Ji veda į draudžiamus santykius, dažnai į ligas ir smurtinius kriminalinius nusikaltimus.¹⁴

Jūs gyvenate baisių pagundų pasaulyje. Pornografija, su visa savo vulgaria nešvara, lyg siaubinga praryjanti banga užlieja žemę. Ji yra nuodas. Nežiūrėkite ir neskaitykite jos. Jei tai darysite, ji jus sunaikins. Ji pagrobs jūsų savigarbą. Ji atims iš jūsų gyvenimo grožio supratimą. Ji pargriaus jus ir nusitemps į blogų minčių ir, greičiausiai, blogų

veiksmų liūną. Šalinkitės jos. Saugokitės jos lyg bjaurios ligos, nes ji yra tokia pat mirtina. Būkite dorovingi mintimis ir elgesiu.¹⁵

Šiame pasaulyje yra labai daug purvo, geidulių ir pornografijos. Mes, pastarųjų dienų šventieji, turime pakilti virš to ir oriai stovėti. Negalite sau leisti į tai įsitraukti. Tiesiog negalite sau leisti į tai įsitraukti. Turite neįsileisti to į savo širdį. Lyg priklausomybę sukeliantis tabakas, tai sunaikins tuos, kurie į tai įsitraukia. „Tegul dorybė nepaliaujamai puošia tavo mintis“ [DS 121:45].¹⁶

Savo mintis ir elgesį galime kontroliuoti pasitelkdami drausmę ir dėdami pastangas.

Jei jūsų mintys bus švarios, geriau kontroliuosite savo kūną. Senovėje pasakya: „Kaip [žmogus] galvoja savo širdyje, toks jis ir yra“ (Patarlių 23:7, D. Kundroto vertimas). Nešvarios mintys veda prie nešvaraus elgesio.¹⁷

Kai esame gundomi, blogio mintis galime pakeisti mintimis apie [mūsų Gelbėtoją] ir Jo mokymus. Jis sakė: „Ir jeigu jūsų akis bus pašvęsta vien mano šlovei, jūsų visas kūnas bus pripildytas šviesos, ir jumyse nebus tamsos; ir kūnas, kuris pripildytas šviesos, suvokia viską.“

Todėl šventinkite save, kad jūsų protai taptų pašvęsti vien Dievui, ir ateis dienos, kai jūs jį išvysite; nes jis atidengs jums savo veidą“ (DS 88:67–68).¹⁸

Jėzus įsakė kontroliuoti savo mintis ir savo elgesį. Jis pasakė: „Kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi“ (Mato 5:28). [...]

Minčių kontrolė turi būti stipresnė už fizinius instinktus ar kūno geidulius. Jei mintys bus visiškoje darnoje su apreikštąja tiesa, tada ir veiksmai bus atitinkami. [...] Kiekvienas iš mūsų, pasitelkę drausmę ir pastangas, pajėgsime suvaldyti savo mintis ir savo elgesį. Tai yra dvasinės, fizinės ir emocinės brandos vystymo proceso dalis. [...]

Meldžiame visur esančius žmones gyventi pagal mūsų Kūrėjo mokymus ir pakilti virš kūniškų geidulių, kurie dėl moralinio prasižengimo dažnai baigiasi tragedijomis.¹⁹

 5

Įsitraukusieji į amoralų elgesį gali gauti atleidimą ir pakilti virš praeities.

Nenoriu būti nihilistas. Iš prigimties aš optimistas. Tačiau dėl tokių dalykų kaip [pornografija ir amoralumas] aš realistas. Jeigu taip elgiames, dabar atėjo laikas pasikeisti. Tegu tai būna mūsų ryžto valanda. Pasukime į geresnį kelią.²⁰

Jei vis dėlto atsiduriate spaudimą paslysti keliančioje padėtyje, drausminkite save. Liaukitės, kol dar ne per vėlu. Jei tai padarysite, būsite amžinai dėkingi.

Būkite ištikimi sau ir tam, kas jumoje yra geriausia.²¹

Leiskite man [...] patikinti jus, kad jei esate padarę klaidą, jei buvote įsitraukę į kokį nors amoralų elgesį, tai dar ne viskas prarasta. Prisiminimai apie tą klaidą greičiausiai išliks, tačiau už elgesį gali būti atleista, tad jūs galite pakilti virš praeities ir vėl laisvai gyventi Viešpačiui priimtina gyvenimą, jei atgailausite. Jis pažadėjo, kad atleis jūsų nuodėmes ir daugiau jų nebeprisimins (žr. DS 58:42).

[...] Bažnyčios vadovai [gali] padėti jums, kai sunku. Galite už savęs palikti bet kokį blogį, į kurį esate įsitraukę. Su nauja viltimi galite žengti pirmyn ir imti gyventi daug priimtinau.²²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Hinklis mokė, kad dora yra naudinga (žr. 1 poskyrį). Ką atsakytumėte žmogui, teigiančiam, kad dora nėra naudinga?
- Kodėl skaistybė yra „kelias į laimę gyvenime“? Kodėl skaistybė „neša ramybę į širdį ir į namus“? (Žr. 1 ir 2 poskyrius.)
- Prezidentas Hinklis sakė: „Mes, pastarųjų dienų šventieji, turime pakilti virš [pornografijos] ir oriai stovėti.“ Kaip galime pakilti virš jos? Kaip galime padėti kitiems pakilti virš jos? Ką, jūsų manymu, reiškia oriai stovėti?
- Ką apie savo minčių kontrolę sužinote skaitydami prezidento Hinklio patarimą 4 poskyryje? Kaip praktiškai galėtume išlaikyti švarias mintis?

Susijusios Raštų nuorodos

Psalmių 24:3–4; Mato 5:27–28; Filipiečiams 4:6–8; Jokūbo knygos 3:2; DS 46:31–33; 59:6; Tikėjimo Teiginių 1:13

Patarimas studijuojantiems

Skaitydami „pabraukite ir pažymėkite žodžius ar frazes, kad atskirtumėte idėjas, esančias vienoje [pastraipoje]. [...] Parašėse parašykite Raštų nuorodas, kurios paaaiškina studijuojamas eilutes“ (*Skelbti mano evangeliją* [2004], p. 23).

Išnašos

1. “True to the Faith” (Brigham Young University devotional, Sept. 18, 2007), 2–3, speeches.byu.edu.
2. “How Can I Become the Woman of Whom I Dream?” *Ensign*, May 2001, 95.
3. “Words of the Prophet: Blessed Are the Pure in Heart,” *New Era*, July 1999, 4.
4. “Reverence and Morality,” *Ensign*, May 1987, 48.
5. Iš Conference Report, Oct. 1964, 118.
6. „Likite plačiame kelyje“, 2004 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
7. “In These Three I Believe,” *Ensign*, July 2006, 4.
8. “Converts and Young Men,” *Ensign*, May 1997, 49.
9. “True to the Faith,” *Ensign*, June 1996, 5.
10. “This Thing Was Not Done in a Corner,” *Ensign*, Nov. 1996, 49.
11. “In Search of Peace and Freedom,” *Ensign*, Aug. 1989, 5.
12. “Stand Strong against the Wiles of the World,” *Ensign*, Nov. 1995, 99.
13. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, Feb. 2007, 7.
14. „Tragiškas blogis aplink mus“, 2004 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
15. “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service,” *Ensign*, Nov. 1997, 51.
16. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, Aug. 1997, 6–7.
17. “Be Ye Clean,” *Ensign*, May 1996, 48.
18. „Tragiškas blogis aplink mus“, 2004 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
19. “Reverence and Morality,” 47.
20. „Tragiškas blogis aplink mus“, 2004 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
21. “Stand True and Faithful,” *Ensign*, May 1996, 92.
22. “How Can I Become the Woman of Whom I Dream?” 95.

Pirmoji Prezidentūra 1995 m. Prezidentas Gordonas B. Hinklis (viduryje); prezidentas Tomas S. Monsonas, pirmasis patarėjas, (kairėje) ir prezidentas Džeimsas E. Faustas, antrasis patarėjas (dešinėje).

Kunigijos vadovai Jėzaus Kristaus Bažnyčioje

„Viešpats sergi šį darbą. Tai yra Jo karalystė. Mes nesame lyg avys be piemens. Mes nesame lyg armija be vado.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Prezidentas Gordonas B. Hinklis pasakojo: „Mano pirmoji atsakomybė Bažnyčioje, pati pirmoji mano turėta pareiga buvo būti vieno berniuko, mūsų diakonų kvorumo prezidento, patarėju. Mūsų gerasis vyskupas pasiūškė mane ir paaiškino, koks tai pašaukimas. Buvau labai nustebęs. Pradėjau jaudintis ir nerimauti. Norite tikėkite, norite ne, bet iš prigimties buvau palyginti drovus ir nedrąsus berniukas; tad turint omenyje mano tuometinį amžių ir patirtį, tarnavimas patarėju diakonų kvorume man kėlė tiek pat nerimo, kiek mano dabartinės pareigos, atsižvelgiant į mano amžių ir patirtį.“¹

Prezidentas Hinklis panašiai jautėsi 1961 metais, kai buvo pašauktas tarnauti Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu. Savo, kaip apaštalo, pirmojoje visuotinės konferencijos kalboje jis sakė:

„Manau, jaučiu tam tikrą atsakomybės našta būti Viešpaties Jėzaus Kristaus liudytoju pasaulyje, kuris nenoriai Jį priima. „Apstulbintas Jėzaus malonės nūnai esu.“ Esu pergalėtas nuolankumo dėl Viešpaties pranašo parodyto pasitikėjimo manimi ir šių mano brolių reiškiamos meilės. [...] Meldžiu stiprybės; meldžiu pagalbos ir meldžiu tikėjimo bei valios būti paklusniam.“²

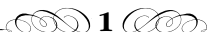
1995 m. balandžio 1 d. prezidentas Hinklis kalbėjo visuotinės konferencijos kunigijos sesijoje. Tą dieną Bažnyčios nariai jį pirmą kartą palaikė savo pranašu ir prezidentu. Ankstesnius 14 metų jis tarnavo trijų kitų Bažnyčios prezidentų patarėju. Jis nuolat liudydavo apie jų dieviškus pašaukimus ir pastarųjų dienų šventuosius ragino

sekti jų patarimais. Tad dabar, kai pats ėjo šias pareigas, Viešpačiu kliovėsi nė kiek ne mažiau nei tuomet, kai buvo diakonas ar naujai pašauktas apaštalas. Tikriau sakant, jis kaip niekad anksčiau suprato, kad jam reikia palaikančios Viešpaties stiprybės. Jis sakė:

„Šį rytą iškilmingoje sueigoje jūsų pakeltos rankos tapo jūsų ryžto ir troškimo palaikyti mus, jūsų brolius ir jūsų tarnus, savo pasikliovimu, tikėjimu ir malda išraiška. Esu labai dėkingas, kad taip padarėte. Dėkoju jums, kiekvienam iš jūsų. Noriu jus patikinti, kaip kad jau patys žinote, jog Viešpaties darbuose postų niekas nesiekia. Viešpats Savo mokiniams pasakė: „Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau“ (Jono 15:16). Šios pareigos neturėtų niekas siekti. Pasirinkimo teisė priklauso Viešpačiui. Jis yra gyvenimo ir mirties šeiminkas. Jo yra galia pašaukti. Jo yra galia pasiimti. Jo yra galia išlaikyti. Viskas yra Jo rankose.

Tikrai nežinau, kodėl Jo didingame plane atsirado vietos tokiam kaip aš. Bet kadangi ši mantija atiteko man, tai dabar savo likusį laiką, talentus ir gyvenimą iš naujo paskiriu Mokytojo darbui, kad tarnaučiau savo broliams ir seserims. Aš jums dar kartą dėkoju [...] už tai, ką šiandien padarėte. Meldžiuosi, kad būčiau vertas. Viliuosi, kad prisiminsite mane savo maldose.“³

Gordono B. Hinklio mokymai

Kiekvieną Bažnyčios prezidentą Viešpats pasišaukia po to, kai jį išbando, ištobulina ir nugludina.

Su Bažnyčios prezidentais pradėjau dirbti nuo pat prezidento Heberio Dž. Grantso laikų. [...] Pažinojau visų šių vyrų patarėjus, taip pat pažinojau šių prezidentų valdymo metu veikusias Dvylikos Tarybas. Visi šie vyrai buvo žmonės. Jie turėjo žmogiškus bruožus ir, turbūt, kelias žmogiškas silpnybes. Tačiau nepaisant viso šito, kiekvieno iš jų gyvenime nenugalimai reikėsi Dievo įkvėpimas. Tarnavusieji prezidentais tikrąja to žodžio prasme buvo ir pranašai. Asmeniškai teko būti ant jų nužengusios apreiškimo dvasios liudytoju. Kiekvienas tų vyrų Prezidentūroje atsidūrė po ilgų patirties metų Dvylikos Taryboje ir kituose pašaukimuose. Viešpats kiekvieną jų ištobulino ir nugludino, leido jiems patirti nusivylimų ir

nesėkmių, leido jiems patirti ligų, o kartais ir didelį sielvartą. Visa tai tapo didžiojo tobulinimo proceso dalimi, o to proceso poveikis visu gražumu atsiskleidė jų gyvenime.

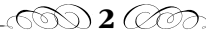
Mano brangūs draugai Evangelijoje, tai yra Dievo darbas. Tai yra Jo Bažnyčia ir Bažnyčia Jo Mylimojo Sūnaus, kurio vardu ji pavadinta. Dievas niekada neleis, kad jai vadovautų apsimetėlis. Jis pavadins savo pranašus, Jis juos įkvėps ir juos ves.⁴

Kai kurie reiškia susirūpinimą, jog Bažnyčios prezidentu visuomet būna pagyvenęs vyriškis. Jiems aš atsakau: „Kokia palaima!“ [...] Jis neturi būti jaunuolis. Jis turėjo ir toliau turės jaunesnių vyrų, kurie keliaudami po pasaulį atliks tarnystės darbus. Jis yra pirmininkaujantis aukštasis kunigas, visų šventosios kunigystės raktų saugykla ir Dievo apreiškimo savo žmonėms balsas. [...]

Mane labai ramina žinojimas, kad [...] turėsime tokį prezidentą, kuris yra drausmingas ir išsilavinęs, išbandytas ir patikrintas, kurio atsidavimas šiam darbui ir kurio principingumas dėl šio reikalo sustiprintas per tarnystę, kurio tikėjimas subrendęs ir kuris per ilgus metus išmoko būti arti Dievo.⁵

Aš [...] dėkoju už pranašą, vedantį mus šiomis paskutinėmis dienomis. Meldžiu lojalumo tam, kurį Viešpats pasišaukė ir patėpė. Meldžiu pastovaus palaikymo ir dėmesingumo jo mokymams. Esu sakęs [...], kad jei turime pranašą, tai turime viską. Jei neturėtume pranašo, tai neturėtume nieko. Mes turime pranašą. Turėjome pranašus nuo pat šios Bažnyčios įsteigimo. Niekada nebūsime be pranašo, jei būsimė verti jį turėti.

Viešpats sergi šį darbą. Tai yra Jo karalystė. Nesame lyg avys be piemens. Nesame lyg armija be vado.⁶

Mirus Bažnyčios prezidentui, kitu prezidentu tampa vyriausiasis apaštalas.

Valdymo perdavimas [naujam Bažnyčios prezidentui], kuriame man teko dalyvauti ne vieną kartą, yra gražus savo paprastumu. Tai parodo, kaip reikalus tvarko Viešpats. Pagal Jo nustatytą procedūrą pranašas parenka vieną vyrą tapti Dvylikos Apaštalų Tarybos nariu. Jis to nesirenka kaip karjeros. Tam pašauktam vyrui, kaip ir

apaštalams Jėzaus laikais, Viešpats sako: „Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau.“ (Jono 15:16.) Bėga metai. Atlikdamas savo pareigas jis mokosi ir yra drausminamas. Atlikdamas savo apaštališką pašaukimą jis keliauja po visą žemę. Tai ilgas paruošimo kelias, kuriame jis susipažįsta su pastarųjų dienų šventaisiais, kad ir kur jie būtų, o jie susipažįsta su juo. Viešpats išmėgina jo širdį ir jo tvirtumą. Gyvenimui einant pirmyn toje taryboje natūraliai atsiranda laisvų vietų, tad jos užpildomos. Tokio proceso metu tam tikras vyras tampa vyriausioju apaštalu. Kartu su savo kolegomis Broliais jis turi visus, nors ir išoriškai nepasireiškiančius, kunigystės raktus, kiekvienam iš jų suteiktus įšventinimo metu. Tačiau tais kunigystės raktais naudotis įgaliotas tik Bažnyčios prezidentas. Po [pranašo] mirties tas įgaliojimas pradeda veikti per vyriausiąjį apaštalą, kurį jo bendražygiai iš Dvylikos Tarybos pavadina, paskiria ir įgalioja būti pranašu ir prezidentu.

Nevyksta jokie rinkimai. Nebūna jokios agitacijos. Tvyksta tylus ir paprastas dieviško plano vykdymas, parūpinantis įkvėptą ir išbandytą vadovybę.

Esu liudininkas, asmeninis šio nuostabaus proceso liudininkas. Aš jums liudiju, kad būtent Viešpats [išsirenka pranašą].⁷

Mirus prezidentui [Hovardui V.] Hanteriui Pirmoji Prezidentūra buvo paleista. Mudu su broliu Monsonu, tarnavę jo patarėjais, užėmėme savo vietas Dvylikos Kvorume, tapusiam pirmininkaujančiu Bažnyčios valdžios organu.

[...] Visi gyvi įšventinti apaštalai pasninko ir maldos dvasioje susirinko aukštutiniame šventyklos kambaryje. Čia mes sugiedojome šventą giesmę ir kartu meldėmės. Valgėme Viešpaties vakarienės sakramentą, tuo šventu simbolišku liudijimu atnaujindami savo sandoras ir ryšį su Tuo, kuris yra mūsų dieviškasis Išpirkėjas.

Tuomet, vadovaujantis per ištisas praeities kartas gerai įsitvirtinusių papročiu, buvo reorganizuota prezidentūra.

Nebuvo jokių agitacijų, jokio varžymosi, jokio pareigų siekimo. Buvo tylu, ramu, paprasta ir šventa. Viskas buvo padaryta pagal paties Viešpaties įtvirtintą pavyzdį.⁸

 3

**Viešpats parūpino tam tikrų principų
ir procedūrų, kaip valdyti Bažnyčią, jei
prezidentas negali atlikti visų pareigų.**

1992 metais tarnaudamas pirmuoju patarėju Pirmojoje Prezidentūroje prezidentas Hinklis pareiškė: Bažnyčios galva yra Viešpats Jėzus Kristus. Tai yra Jo Bažnyčia. Bet vadovas žemėje yra mūsų pranašas. Pranašai – tai dievišku pašaukimu apdovanoti vyrai. Tačiau, net ir turėdami tokį dievišką pašaukimą, jie yra žmonės. Jie patiria tas pačias mirtingojo gyvenimo problemas.

Mes mylime, gerbiame, reiškiamo pagarbą ir žvelgiame į šių dienų pranašą, prezidentą Ezrą Taftą Bensoną. Jis yra didis ir gabus vadovas, žmogus, kurio balsu visame pasaulyje skamba liudijimas apie šį darbą. Šiuo metu žemėje jis turi visus kunigystės raktus. Tačiau jis pasiekė tokį amžių, kai nebeįstengia atlikti viso to, ką kadaise galėjo. Tai nesumenkina jo pašaukimo būti pranašu. Tačiau tai apriboja jo fizinę veiklą.⁹

1994 metais tarnaudamas pirmuoju patarėju Pirmojoje Prezidentūroje prezidentas Hinklis pareiškė: Žmonės visoje Bažnyčioje nekantrauja sužinoti apie Prezidento sveikatą. Prezidentui Bensonui dabar yra devyniasdešimt penkeri. [...] Jis turi rimtų problemų dėl savo amžiaus ir ligos, tad negali atlikti svarbių savo šventos pareigybės pareigų. Bet tai nėra pirmas toks atvejis. Ir kiti Bažnyčios prezidentai, eidami paskutinius savo gyvenimo mėnesius ar metus, sirgdavo ar negalėdavo vykdyti visų savo pareigų. Tikėtina, kad panašiai nutiks ir ateityje.

Principai ir procedūros, kurias Viešpats sukūrė Savo bažnyčiai valdyti, numato visus panašius atvejus. Yra svarbu [...], kad nebūtų abejonių ar nerimo dėl Bažnyčios valdymo ir naudojimo pranašišku dovanų, tarp jų teisės į įkvėpimą ir apreiškimą tvarkant Bažnyčios reikalus ir programas, tuomet, kai prezidentas serga ar negali atlikti visų savo pareigų.

Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Taryba, pašaukta ir įšventinta turėti kunigystės raktus, turi įgaliojimą ir pareigą vadovauti Bažnyčiai, atlikti jos apeigas, aiškinti jos doktriną ir nustatyti bei prižiūrėti jos veiklą. Kiekvienas į apaštalus įšventinamas ir kaip

Dvylikos ApaštaloŲ Kvorumas 1965 m. Iš kairės į dešinę sėdi: Ezra Taftas Bensonas, Markas E. Pytersenas (ant kėdės ranktūrio), Džozefas Fildingas Smitas (Kvorumo prezidentas) ir Legrandas Ričardasas.

Iš kairės į dešinę stovi: Gordonas B. Hinklis, Delbertas L. Steiplis, Tomas S. Monsonas, Spenseris V. Kimbolas, Haroldas B. Ly, Merionas Dž. Romnis, Ričardas L. Evansas ir Hovardas V. Hanteris.

Dvylikos Tarybos narys palaikomas vyras yra palaikomas kaip pranašas, regėtojas ir apreiškėjas. Kaip ir kiti vyrai prieš jį, prieš tapdamas Bažnyčios prezidentu prezidentas Bensonas buvo vyriausiasis apaštalas. Jo patarėjai buvo išrinkti iš Dvylikos Tarybos. Tad visi dabartiniai Pirmosios Prezidentūros Kvorumo ir Dvylikos Tarybos nariai yra gavę su savo šventa apaštalyste susijusius raktus, teises ir įgaliojimus.

Pacituosiu iš Doktrinos ir Sandorų:

„Trys Melchizedeko kunigystės pirmininkaujantys aukštieji kunigai, tos grupės išrinkti, paskirti ir iššventinti į tą pareigybę, ir palaikyti bažnyčios pasitikėjimu, tikėjimu ir malda, sudaro Bažnyčios Prezidentūros kvorumą“ (DS 107:22).

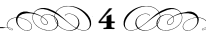
Kai prezidentas serga ar negali atlikti visų savo pareigų, du jo patarėjai drauge sudaro Pirmosios Prezidentūros Kvorumą. Jie toliau atlieka kasdieninį Prezidentūros darbą. Išskirtinėmis aplinkybėmis, kai tik vienas iš jų gali eiti pareigas, jis gali veikti Prezidentūros

pareigybės įgaliojimu, kaip išdėstyta Doktrinos ir Sandorų 102 skyriuje, 10–11 eilutėse. [...]

Patarėjai Pirmojoje Prezidentūroje tęsia įprastinį šios pareigybės darbą. Tačiau visus svarbesnius klausimus dėl taisyklių, procedūrų, programų ar doktrinos nuodugniai ir pamaldžiai apvarsto drauge susirinkę Pirmoji Prezidentūra ir Dvylika. Šie du kvorumai, t. y. Pirmosios Prezidentūros Kvorumas ir Dvylikos Kvorumas, susirenka kartu. Jų nariai, turintys visišką žodžio laisvę, svarsto visus svarbius klausimus.

Štai vėl pacituosiu Viešpaties žodį: „Ir kiekvienas sprendimas, kurį priima bet kuris iš šių kvorumų, turi būti jų priimtas vienbalsiai; tai yra kiekvienas kiekvieno kvorumo narys turi sutikti su jo sprendimais, kad jų sprendimai turėtų tokią pat galią ir galiojimą“ (DS 107:27). [...]

Tegul visi suvokia, kad būtent Jėzus Kristus yra galva šios bažnyčios, pasivadinusios Jo šventu vardu. Jis ją rūpinasi. Jis ją veda. Stovėdamas Savo Tėvo dešinėje Jis vadovauja šiam darbui. Tai Jo prerogatyva, galia ir pasirinkimo teisė Savo būdu šaukti vyrus į šventas pareigas ir pagal Savo valią juos atleisti pasišaukiant namo. Jis yra gyvenimo ir mirties Šeimininkas. Nesijaudinu dėl padėties, kuri yra. Priimu šią padėtį taip, lyg tai būtų Jo valios išraiška. Aš taip pat prisiimu atsakomybę kartu su savo Broliais daryti viską, ką galime, kad ši šventą darbą toliau dirbtume pasišventimo, meilės, nuolankumo, atsakingumo ir lojalumo dvasioje.¹⁰

Apaštalai yra ypatingieji Kristaus vardo liudytojai visame pasaulyje.

Po išventinimo į šventąją apaštalybę ir [...] paskyrimo Dvylikos Tarybos nariais, [iš apaštalų] tikimasi, kad savo laiką jie pirmiausia skirs tarnystės darbui. Kad ir kokios būtų kitos aplinkybės, gyvenime pirmutine savo atsakomybe jie [...] laiko buvimą ypatingaisiais Kristaus vardo liudytojais visame pasaulyje. [...]

Kaip ir mes visi, šie vyrai yra žmonės. Jie turi stiprybių ir silpnybių. Tačiau nuo tol, visą likusį savo gyvenimą, kiek tik išliks ištikimi, vienintelis jų pagrindinis rūpestis turi būti Dievo darbo žemėje plėtojimas. Jie turi rūpintis mūsų Tėvo vaikų grove, tiek esančiųjų

Bažnyčioje, tiek ir už Bažnyčios ribų. Jie kaip įmanydami turi guosti gedinčius, stiprinti silpnuosius, drąsinti svyruojančius, draugauti su neturinčiais draugų, maitinti skurstančius, laiminti ligonius ir liudyti – ne tikėjimu, o tikru žinojimu, apie Dievo Sūnų, jų Draugą ir Mokytoją, kurio tarnai jie yra. [...]

Aš liudiju apie jų broliškumą, apie jų pasišventimą, jų tikėjimą, jų darbštumą ir jų milžinišką tarnystę plečiant Dievo karalystę.¹¹

5

**Prieš priimdami kokį nors sprendimą,
Pirmoji Prezidentūra ir Dvylika siekia
apreiškimo ir visiškos darnos.**

Nė vienas Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Apaštalų Kvorumo sprendimas nepriimamas nepasiekus visiškos nuomonių vienybės. Reikalų aptarimo pradžioje nuomonės gali skirtis. To reikėtų tikėtis. Šių vyrų kilmė yra įvairi. Jie savarankiškai protaujantys vyrai. Tačiau prieš priimant galutinį sprendimą pasiekama proto ir balso vienybė.

To ir reikia tikėtis, kai sekama apreikštuoju Viešpaties žodžiu [žr. DS 107:27, 30–31]. [...]

[Kai] tarnavau Dvylikos Tarybos nariu ir [kai] tarnavau Pirmojoje Prezidentūroje, visų didesnių reikalų būdavo imamasi laikantis šios tvarkos. [...] Tiems vyrams išsakant savo mintis vyko idėjų ir sąvokų atrinkimas bei atsijojimas. Tačiau niekada tarp mano Brolių nemačiau ryškios nesantaikos ar asmeninio priešiško. Veikiau pastebėjau kai ką gražaus ir nuostabaus – Šventosios Dvasios sąlygotą ir apreiškimo galia atėjusį skirtingų pažiūrų susivienijimą, visišką harmoniją ir visišką sutarimą. [...]

Nežinau jokio kito valdžios organo, apie kurį būtų galima pasakyti tą patį.¹²

6

**Kuolo prezidentas yra įkvėpimu pašaukiamas būti
vyskupų konsultantu ir vadovu žmonėms.**

Kuolo prezidentas yra apreiškimu pašaukiamas pareigūnas, tarpininkaujantis tarp apylinkių vyskupų ir visuotinių Bažnyčios įgaliotinių. Tai pati svarbiausia pareiga. Jį apmoko visuotiniai įgaliotiniai, o tada jis moko vyskupus. [...]

Kuolo prezidentas tarnauja vyskupų konsultantu. Kiekvienas vyskupas žino, kad prireikus spręsti sunkią problemą, bus vienas žmogus, su kuriuo galės pasidalyti savo našta ir sulaukti patarimų.

Jis, lyg antroji saugumo priemonė, padeda nuspręsti, ar žmogus yra vertas įžengti į Viešpaties namus. [...] Panašiai jis tampa antruoju asmeniu, padedančiu nuspręsti, ar vykstantieji į misijos vietą yra verti atstovauti Bažnyčiai. Jis irgi pasikalba su kandidatu ir, jeigu yra patenkintas jo ar jos vertumu, patvirtina rekomendaciją. Panašiai jam suteiktas įgaliojimas paskirti tarnystei pašauktuosius į misijas ir atleisti savo tarnystę baigusiuosius.

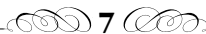
O svarbiausia, kad jis yra pagrindinis drausminimo pareigūnas kuole. [...] Jis neša labai sunkią atsakomybę prižiūrėti, kad kuole mokoma doktrina būtų tyra ir nesuteršta. Tai jo pareiga prižiūrėti, kad nebūtų mokoma neteisingos doktrinos ir nebūtų neteisingų praktikų. Jei atsiranda neteisingai besielgiantis Melchizedeko kunigystės turėtojas ar koks kitas panašiai besielgiantis asmuo, kai kuriais atvejais jis turi su jais pasikalbėti, o jei asmuo ir toliau taip elgiasi, prezidentas privalo imtis veiksmų. Jis iškvies pažeidėją į drausminimo tarybą, kurioje gali būti nuspręsta skirti jam bandomąjį laikotarpį, atskirti nuo bendrystės arba pašalinti iš Bažnyčios.

Tai pati sunkiausia ir nemaloniausia užduotis, tačiau prezidentas ją turi atlikti be baimės ar šališkumo. Visa tai daroma daroje su Dvasios vadovavimu ir kaip parašyta 102 Doktrinos ir Sandorų skyriuje.

Vėliau jis turi kaip įmanydamas stengtis atitinkamu metu susigrąžinti sudrausmintą asmenį.

Visa tai ir dar daugiau įeina į jo pareigas. Tad savaime aišku, kad ir jo gyvenimas turi būti pavyzdinis jo žmonių akyse. [...]

Kadangi taip pasitikime [kuolų prezidentais], raginame vietinius narius nesikreipti į visuotinius įgaliotinius dėl patarimo ar palaiminimo. Jų kuolų prezidentai yra pašaukiami tuo pačiu įkvėpimu, kuriuo pašaukiami visuotiniai įgaliotiniai.¹³

Vyskupai yra kaimenės ganytojai.

[Bažnyčia] gali augti ir didėti skaičiumi. Taip tikrai ir bus. Ši Evangelija turi būti nešama į kiekvieną tautą, giminę, liežuvį ir liaudį.

Matomoje ateityje niekada negali būti sustojimo ar nesugebėjimo padėti, judėti į priekį, statyti, plėsti Sionę visame pasaulyje. Tačiau be viso to išmintingas ir rūpestingas vyskupas ar skyriaus prezidentas turi ir toliau palaikyti artimą ganytojišką ryšį su kiekvienu nariu. Jie yra kaimenės ganytojai, kurių pareiga rūpintis palyginti nedideliu skaičiumi žmonių, kad nė vienas jų nebūtų užmirštas, pražiūrėtas ar ignoruotas. Jėzus buvo tikrasis ganytojas, pagelbėjęs atsidūrusiems bėdoje, kiekvienam atskirai, kiekvienam asmeniškai suteikdamas palaiminimą.¹⁴

Bažnyčios vyskupai [...] tikrąja to žodžio prasme yra Izraelio ganytojai. Visi [Bažnyčioje] yra atsakingi vyskupui arba skyriaus prezidentui. Jų rūpesčių našta milžiniška, ir aš kviečiu visus Bažnyčios narius daryti viską, ką gali, kad pakeltų našta, po kuria darbuojasi mūsų vyskupai ir skyrių prezidentai.

Turime melstis už juos. Jiems reikia pagalbos savo sunkiuose darbuose. Galime būti paslaugesni ir mažiau nuo jų priklausomi. Galime padėti jiems visais įmanomais būdais. Galime dėkoti jiems už tai, ką jie dėl mūsų daro. Mes juos per trumpą laiką išvarginame tais rūpesčiais, kuriuos jiems užkrauname.

[...] Visi [vyskupai] yra vyrai, kurie buvo pašaukti pranašystės ir apreiškimo dvasia ir paskirti bei įšventinti rankų uždėjimu. Kiekvienas iš jų turi savo apylinkės prezidentūros raktus. Kiekvienas yra aukštasis kunigas, pirmininkaujantis savo apylinkės aukštasis kunigas. Kiekvienam tenka atsakingos prievaizdavimo pareigos. Kiekvienas yra tarsi tėvas savo žmonėms.

Už savo tarnavimą nė vienas negauna pinigų. Nė vienas negauna Bažnyčios atlyginimo už darbą vyskupu.

Reikalavimai vyskupui šiandien yra tokie patys kaip Pauliaus, rašiusio Timotiejui, dienomis [žr. 1 Timotiejui 3:2–6]. [...]

Savo laiške Titui Paulius pridūrė, kad „vyskupas, kaip Dievo reikalų prievaizdas, turi būti nepeiktinas; [...]

tvirtai laikąsis tikrojo mokymo, kad, dėstydamas sveiką mokslą, sugebėtų ir paraginti, ir atremti priešgynas“ (Titui 1:7, 9).

Šie žodžiai tiksliai apibrėžia vyskupą šiandieninėje Pastarųjų Die-nų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje.¹⁵

Aš raginu Bažnyčios žmones, kad ir kur jie būtų, susidūrus su problemomis pirmiausia stengtis jas išspręsti patiems. Pagalvokite apie jas, išnagrinėkite jums prieinamas alternatyvas, pasimelskite dėl jų ir žvelkite į Viešpatį, kad jus nukreiptų. Jei nesugebėsite su jomis susitvarkyti patys, tada pasikalbėkite su savo vyskupu arba skyriaus prezidentu. Jis yra Dievo žmogus, šventosios kunigystės įgaliojimu pašauktas būti kaimenės ganytoju.¹⁶

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl mums reikalingi gyvieji pranašai? Kokį įspūdį jums daro Viešpaties „tobulinimo procesas“, per kurį Bažnyčios prezidentas paruošiamas šiam pašaukimui? (Žr. 1 poskyrį.)
- Kokį įspūdį jums palieka prezidento Hinklio paaiškinimas, kaip renkamas naujasis Bažnyčios prezidentas? (Žr. 2 poskyrį.) Kodėl svarbu žinoti, kad prezidentas renkamas vykdamas dievišką planą, parūpinantį įkvėptą ir išbandytą vadovybę?
- Kokius principus ir procedūras Viešpats numatė tais Bažnyčios valdymo atvejais, kai jos prezidentas nebeįstengia vykdyti visų savo pareigų? (Žr. 3 poskyrį.)
- Kaip pastarųjų dienų apaštalai rodo rūpestį dėl visų Dievo vaikų, „tiek esančiųjų Bažnyčioje, tiek ir už Bažnyčios ribų“? (Žr. 4 poskyrį.) Kaip šis rūpestis atsispindi neseniai vykusios konferencijos pranešimuose? Kokią naudą jums suteikė gyvųjų pranašų ir apaštalų mokymai?
- Išstudijuokite prezidento Hinklio mokymus apie tai, kaip Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Kvorumas priima sprendimus (Žr. 5 poskyrį). Ko galime pasimokyti iš to, kaip jie priima sprendimus? Kaip šiuos principus galėtume pritaikyti savo šeimose ir Bažnyčioje?
- Ką, peržiūrėdami 6 ir 7 poskyrius, sužinote apie kuolo prezidento ir vyskupo pašaukimus? Kaip galėtume geriau palaikyti savo Bažnyčios vadovus?

Susijusios Raštų nuorodos

Efeziečiams 2:19–20; 4:11–14; DS 1:38; 21:1–6; Abraomo 3:22–23; Tikejimo Teiginių 1:5–6

Patarimas mokytojui

„Liudykite kaskart, kai Dvasia ragina tai daryti, ne tik kiekvienos pamokos pabaigoje. Suteikite ir mokiniams galimybių paliudyti“ (*Teaching, No Greater Call* [1999 m.], p. 45).

Išnašos

1. “In ... Counsellors There Is Safety,” *Ensign*, Nov. 1990, 49.
2. Iš Conference Report, Oct. 1961, 115–116; cituojama giesmė „Apstulbin-tas Jėzaus malonės“, *Giesmės*, 100.
3. “This Work Is Concerned with People,” *Ensign*, May 1995, 51.
4. “Strengthening Each Other,” *Ensign*, Feb. 1985, 5.
5. “He Slumbers Not, nor Sleeps,” *Ensign*, May 1983, 6–7.
6. “Believe His Prophets,” *Ensign*, May 1992, 53.
7. “Come and Partake,” *Ensign*, May 1986, 46–47.
8. “This Is the Work of the Master,” *Ensign*, May 1995, 69.
9. “The Church Is on Course,” *Ensign*, Nov. 1992, 53–54.
10. “God Is at the Helm,” *Ensign*, May 1994, 54, 59.
11. “Special Witnesses for Christ,” *Ensign*, May 1984, 49–51.
12. “God Is at the Helm,” 54, 59.
13. “The Stake President,” *Ensign*, May 2000, 50–51.
14. “This Work Is Concerned with People,” 52–53.
15. „Izraelio ganytojai“, *2003 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga*.
16. “Live the Gospel,” *Ensign*, Nov. 1984, 86.

Bičiuliaukitės su ne mūsų tikėjimo žmonėmis

„Stenkimės padėti geros valios vyrams ir moterims, kad ir kokių religinių įsitikinimų jie būtų, kad ir kur jie gyventų.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Kalbėdamas religinių vadovų konferencijoje 1994 m. lapkritį prezidentas Gordonas B. Hinklis sakė:

„Mūsų doktrininiai įsitikinimai yra skirtingi. Nors pripažįstame esant teologinių skirtumų, tačiau manau, kad vienodai suvokiame mūsų pasaulio ir visuomenės blogį bei problemas, taip pat savo pareigą ir progą vieningai ginti tas viešojo ir privataus gyvenimo vertybes, kurios siejasi su dora ir morale, pagarba visiems vyrams ir moterims kaip Dievo vaikams, poreikiu bendrauti civilizuotai bei mandagiai ir šeimos, kaip dieviškai paskirto pagrindinio visuomenės vieneto, išsaugojimu.

[...] Visi širdyje trokštame padėti vargšams, pakylėti sielvartaujantį, paguosti, suteikti vilties ir padėti visiems dėl kokių nors priežasčių atsidūrusiems bėdoje ar skausme.

Mes suvokiame, kad reikia gydyti visuomenės žaizdas ir šių dienų pesimizmą pakeisti optimizmu ir tikėjimu. Turime suvokti, kad nėra jokio reikalo vieniems kitus kaltinti ar kritikuoti. Turime savo įtaką panaudoti piktiems ir kerštingiems balsams slopinti.

[...] Mūsų stiprybė yra mūsų laisvė rinktis. Stiprybės yra net ir mūsų skirtumuose. Tačiau dar daugiau stiprybės yra Dievo kiekvienam iš mūsų skirtame įpareigojime pakylėti ir laiminti visus Jo sūnus ir dukras, kad ir kokia būtų jų etninė ar tautinė kilmė ar kiti skirtumai. [...]

Telaimina mus Viešpats, kad vieningai darbuotumės iš savo širdžių ir mūsų visuomenės raudami visa tai, kas siejasi su neapykanta,

Prezidentas Hinklis ragino mus jungtis prie ne mūsų tikėjimo žmonių „atliekant gerus bendruomenės darbus“.

veidmainyste, rasizmu bei kitais nesantaiką sėjančiais žodžiais ir veiksmais. Tarp mūsų neturėtų būti jokių kandžių pašaipų, rasistinių užgauliojimų, bjaurių epitetų, pagiežingų apkalbų ir piktų bei piktavalių gandų nešiotojų.

Telaimina mus Dievas Savo ramybe. Telaimina Jis mus dėkingomis širdimis ir valia būnant kartu gerbti vienam kitą ir vieningai laiminti tas bendruomenes, kuriose mums pasisekė gyventi.“¹

Praėjus metams po šios kalbos, prezidentas Hinklis kalbėjo pasaulio vadovų grupei. Nors tai buvo nedidelė, maždaug 30 žmonių grupė, tačiau ji buvo labai įtakinga: prezidentai, vyriausieji redaktoriai, prodiuseriai ir korespondentai iš stambiausių JAV naujienų agentūrų. „Maloniai ir retkarčiais linksmi bendraudamas“ jis „apžvelgė Bažnyčią tarptautiniu mastu, pakomentavo jos misionieriškas, humanitarines ir švietėjiškas pastangas, o po to pasisiūlė atsakyti į klausimus. [...] Į kiekvieną klausimą jis atsakė atvirai, be jokios dvejojimo ar nepatogumo užuominos.“ Dalyviai reišė tam tikrą nuostabą dėl jo atvirumo, o į tai jis atsakė, kad neaptarinės tik vieno dalyko – šventų apeigų šventytkoje detalių. Jis pridūrė: „Visiems kitiems dalykams durys yra atviros.“

Klausimų ir atsakymų metu Maikas Volesas, vyriausiasis televizijos laidos *60 minučių* korespondentas, pasiteiravo, ar galėsiąs paruošti specialų reportažą apie prezidentą Hinklį. Prezidentas Hinklis susimąstė ir tada atsakė: „Ačiū. Surizikuosiu.“²

Vėliau prezidentas Hinklis prisipažino, kad iš pradžių šiek tiek baiminosi duoti interviu Maikui Volesui, turėjusiam negailestingo žurnalisto reputaciją. Jis paaiškino, kodėl nepaisydamas to baiminimosi jis sutiko duoti interviu:

„Pajutau, kad tai bus gera proga pristatyti kai kuriuos teigiamus mūsų kultūros aspektus bei žinią milijonams žmonių. Priejau išvada, kad geriau žengti link stiprių galimybių vėjų, nei tiesiog tupėti ir nieko nedaryti.“³

Tas interviu apėmė daug temų, tarp kurių buvo ir toks pokalbis:

Ponas Volesas: „Kaip jūs žiūrite į nemormonus?“

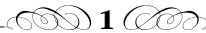
Prezidentas Hinklis: „Su meile ir pagarba. Turiu daug nemormonų draugų. Aš juos gerbiu. Aš labai jais žaviuosiu.“

Ponas Volesas: „Nepaisant to, kad jie dar nėra matę tikrosios šviesos?“

Prezidentas Hinklis: „Taip. Visiems ne mūsų Bažnyčios žmonėms sakau, kad suvokiame jūsų turimas dorybes ir gėrį. Atsineškite jas su savimi ir pažiūrėsime, ar galėsime prie jų dar pridėti.“⁴

Interviu dar nepasibaigus, prezidentas Hinklis ir Maikas Volesas jau buvo draugai. Ponas Volesas apie prezidentą Hinklį atsiliepė kaip apie „šiltą, sumanų, malonų ir optimistišką vadovą“, kuris „visiškai nusipelnė gaunamo beveik visuotinio susižavėjimo“.⁵

Gordono B. Hinklio mokymai

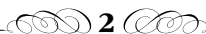

Kai prisimename, kad visi žmonės yra Dievo vaikai, galime labiau prisidėti pakylėdami kitus ir padėdami šalia mūsų esantiems žmonėms.

Niekada negalime pamiršti, kad gyvename labai margame pasaulyje. Visi žmonės žemėje yra mūsų Tėvo vaikai; jie turi daug ir skirtingų religinių įsitikinimų. Turime puoselėti toleranciją, supratingumą bei pagarbą vieni kitiems.⁶

Jokioje šalyje nėra reikalo konfliktuoti skirtingoms grupėms ar giminėms. Tegul žmonių namuose būna mokoma, kad visi yra Dievo, mūsų Amžinojo Tėvo, vaikai ir kad turėdami bendrą tėvą galime ir privalome elgtis broliškai.⁷

Jei nuolat prieš save laikysime dieviško paveldo vaizdą, vaizduojantį Dievo tėviškumo ir žmonių broliškumo realumą, būsime šiek tiek tolerantiškesni, šiek tiek malonesni, šiek tiek paslaugesni pakylėti, padėti ir palaikyti esančiuosius tarp mūsų. Būsime mažiau linkę į mums akivaizdžiai nederamus žemus dalykus. Esame Dievo vaikai ir mylime Jį. Tad šiek tiek dažniau panašiai ir elkimės.⁸

Ne mūsų tikėjimo žmones turėtume gerbti, būti jiems supratingi ir draugiški.

„Mes tvirtiname turį privilegiją garbinti Visagalį Dievą pagal tai, kaip liepia mūsų pačių sąžinė, ir pripažįstame tokią pačią privilegiją

visiems žmonėms – tegul jie garbina, kaip nori, kur nori ir ką nori“ (Tikėjimo Teiginių 1:11).

Labai svarbu, kad tikėdami Dievo garbinimu pagal savo doktriną mes netaptume arogantiški, teisuoliški ar pagyrūnai. Turime kitiems leisti turėti privilegiją garbinti pagal savo pačių troškimus. Daug neramumų pasaulyje kyla dėl religinių nesutarimų. Esu laimingas, galėdamas pasakyti, jog galiu susėsti kartu su savo katalikais draugais ir su jais pasikalbėti, galiu susėsti kartu su savo protestantais draugais ir su jais pasikalbėti. Aš imčiau juos ginti, kaip tai yra dariusi ši Bažnyčia ir kaip toliau darys gindama juos šiame pasaulyje.⁹

Meldžiu visur esančius mūsų žmones gyventi gerbiant ir suprantant ne mūsų tikėjimo žmones. Tarp skirtingų tikėjimų ir filosofijų žmonių labai reikia mandagumo ir abipusės pagarbos. Neturime būti šalininkai doktrinos, aukštinančios vieną etninę grupę. Gyvename margame pasaulyje. Galime ir privalome būti pagarbūs su tais, kurių mokymams nepritariame. Turime būti pasiruošę ginti teises tų žmonių, kurie gali tapti fanatizmo aukomis.

Atkreipiu jūsų dėmesį į šiuos stulbinančius Džozefo Smito žodžius, pasakytus 1843 metais:

„Jei matėte, kad esu pasiryžęs numirti už „mormoną“, drįstu pareikšti Dangaus akivaizdoje, kad esu tiek pat pasiryžęs numirti gindamas presbiterioną, baptistą ar bet kokios kitos denominacijos gerą žmogų; nes tas principas, kuris pamintų pastarųjų dienų šventųjų teises, pamintų ir Romos katalikų ar kurios nors kitos denominacijos [...] teises“ (*History of the Church*, 5:498).¹⁰

Neturime užsidaryti tik tarp savųjų. Niekada neturime jaustis šventesni už kitus. Neturime būti teisuoliai. Turime būti kilniaširdžiai, atviri ir draugiški. Galime laikytis savo tikėjimo. Galime praktikuoti savo religiją. Galime branginti savo garbinimo metodą neįžeidindami kitų. Naudodamasis proga meldžiu tolerantiškumo ir kaimyniškumo, draugiškumo ir meilės dvasios kitų tikėjimų žmonėms.¹¹

Kalbėdamiesi apie doktrininius skirtumus neturime imti kivirčytis. Nereikia būti kandžiam. Tačiau niekada neapleiskime ar nesukompromituokime to pažinimo, kuris pas mus atėjo per apreiškimą ir tiesioginį raktų bei įgaliojimo suteikimą rankomis tų, kurie tai turėjo

senovėje. Niekada nepamirškime, kad tai yra sugražinimas tų dalykų, kuriuos įsteigė šio pasaulio Gelbėtojas. [...]

Mes galime gerbti kitas religijas ir privalome tai daryti. Turime pripažinti jų daromus didžius gerumo darbus. Turime mokyti savo vaikus būti tolerantiškus ir draugiškus su ne mūsų tikėjimo žmonėmis.¹²

Mes nesistengiame kenkti kitoms bažnyčioms. Mes nesistengiame įžeisti kitų bažnyčių. Mes nesiginčijame su kitomis bažnyčiomis. Mes nesiveliame į debatus su kitomis bažnyčiomis. Kitų tikėjimų arba netikintiems žmonėms tiesiog sakome: „Atsineškite visą turimą tiesą ir leiskite mums pažiūrėti, ar galime prie jos ką nors pridėti.“¹³

3

Gerumo darbus su kitais žmonėmis galime daryti nekompromituodami savosios doktrinos.

Galime prisidėti ir tikrai visaip prisidedame prie kitų religijų žmonių nesibaigiančioje kovoje prieš visuomenės blogį, keliantį grėsmę mums visiems svarbioms ir brangioms vertybėms. Tie žmonės nėra mūsų tikėjimo, tačiau jie yra mūsų draugai, kaimynai ir kolegos sprendžiant įvairius reikalus. Mums malonu jų pastangoms suteikti savosios stiprybės.

Tačiau tai darant negalima kompromituoti doktrinos. Mums nereikia to daryti, mes privalome to nedaryti. Tačiau darbuojantis drauge reikalingas bičiuliavimasis.¹⁴

Nepamirškime, kad tikime geranoriškumu ir gerumo darbais visiems žmonėms. Esu įsitikinęs, jog galime pakankamai efektyviai mokyti savo vaikus, kad nereikėtų bijoti, jog jie praras savo tikėjimą būdami draugiški ir supratingi su tais asmenimis, kurie nepitaria šios Bažnyčios doktrinai. [...] Dalyvaukime geros bendruomenės veiklose. Gali atsitikti taip, kad prireiks spręsti rimtus moralinius klausimus ir negalėsime nusileisti dėl išpažįstamų principų. Tokiais atvejais galime mandagiai nesutikti, tačiau nesiginčyti. Galime pripažinti mums nepriimtinių pažiūrų prisilaikančių žmonių nuoširdumą. Galime kalbėtis apie principus, o ne apie asmenis.

Tad ženkime pirmyn ir prisidėkime prie bendruomeniškumo plėtojimo darbų ir prie tų darbų, kurie skirti laiminti visus visuomenės piliečius. [...]

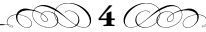
„Mūsų gerumas gali būti pats įtikinamiausias mūsų įsitikinimų argumentas.“

Mokykite tuos, už kuriuos esate atsakingi, gero pilietiško elgesio svarbos. Skatinkite juos įsitraukti, nepamiršdami, kad viešose diskusijose tylus logiškų argumentų balsas skamba įtikinamiau nei triukšmingas, réksmingas protesto balsas. Prisiimdami tokias pareigas mūsų žmonės palaimins savo bendruomenes, savo šeimas ir Bažnyčią.¹⁵

Niekada neturime pasiduoti blogio jėgoms. Galime ir turime išlaikyti tuos standartus, kuriuos ši Bažnyčia gina nuo pat savo įkūrimo. Yra geresnis kelias, ne šio pasaulio kelias. Jei tai reikštų likti vieniems, vis tiek turime tai daryti.

Bet mes nebūsime vieni. Esu tikras, kad visame pasaulyje yra milijonai žmonių, kurie sielvartauja dėl juos supančio blogio. Jiems patinka tai, kas dora, gera ir pakylėja. Jie irgi pakels savo balsus ir suteiks savo stiprybės, kad išsaugotų tas vertybes, kurias verta palaikyti ir puoselėti.¹⁶

Melskimės už gerumo jėgas. Stenkimės padėti geros valios vyrams ir moterims, kad ir kokių religinių įsitikinimų jie būtų, kad ir kur jie gyventų. Būkime tvirti prieš blogį tiek namuose, tiek ir už jų. [...] Mes, kiekvienas iš mūsų, galime daryti gerą įtaką šiame pasaulyje.¹⁷

Rodydami kitiems meilę, pagarbą ir gerumą parodome, kad esame tikri Jėzaus Kristaus mokiniai.

Toliau vykdydami savo išskirtinę misiją atliekame prisikėlusio Viešpaties, prakalbusio šiame paskutiniame ir užbaigiančiame Evangelijos laikotarpyje, mums duotą pavedimą. Tai Jo unikalus ir nuostabus reikalas. Mes liudijame apie Jį. Tačiau to neturime daryti arogantiškai ir teisuoliškai.

Kaip Petras sakė, esame „išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, įsigytoji liaudis“. Kodėl? Todėl, kad galėtume „išgarsinti šlovingus darbus to, kuris pašaukė jus iš tamsybių į savo nuostabią šviesą“ (1 Petro 2:9). [...]

Būkime tikri Kristaus mokiniai, besilaikantys auksinės taisyklės – darantys kitiems tai, ką norėtume, jog jie darytų mums. Stiprinkime savo pačių tikėjimą ir tikėjimą savo vaikų, ir tai darykime būdami maloningi ne mūsų tikėjimo žmonėms. Meilė ir pagarba įveiks bet kokią prieššukumą. Mūsų gerumas gali būti pats įtikinamiausias mūsų įsitikinimų argumentas.¹⁸

Noriu pasiūlyti būti kuo paslaugesniems ne saviškiams, skatinti juos ir maloningai bei su gerumu vesti juos link tų santykių, kurie galėtų jiems atverti duris į nuostabias Bažnyčios programas.

Čia prisimenu Edvino Markhemo eiles:

*Nubrėžęs lanką, jis mane atskyrė –
Eretikas, maištautojas, nesąmones juk šneka.
Tačiau kartu su Meile susimokėme laimėti –
Nubrėžę lanką, įtraukėme ir jį!*¹⁹

Mums tikrai nereikia girtis [savo religija] ar būti arogantiškiems. Tokiu būdu mes paneigtume Kristaus Dvasią, kurią turėtume stengtis pamėgdžioti. Šios Dvasios išraišką širdis ir siela suranda ramiu nepagyruoškumu gyvenimo būdu.

Visi esame matę žmonių, kuriems beveik pavydime, nes jie išsiugdė manieras, kurios be jokių žodžių kalba apie jų elgesyje pritaikomos Evangelijos grožį.

Galime keliais decibelais patildyti savo balsus. Galime į blogį atsakyti geru. Galime šypsotis, kai daug lengviau pykti. Galime kontroliuoti ir drausminti save ir nepaisyti užgauliojimų.²⁰

Ar tikrai suvokiame, ar tikrai suprantame nepaprastą svarbą to, ką turime? Tai yra žmonijos kartų kulminacija, visos žmogiškosios patirties panoramos baigiamasis skyrius.

Tačiau tai nereiškia, kad mes pranokstame visus. Anaipol, tai turėtų atvesti mus į nuolankumą. Mūsų didi atsakomybė – rūpintis visais kitais su Dvasia Mokytojo, kuris mokė: „Mylėk savo artimą kaip save patį“ (Mato 19:19). Turime atmesti savo teisuoliškumą ir pakilti aukščiau savo egoizmo. [...]

Mes, šios kartos žmonės, esame paskutinis derlius iš to, ko būta anksčiau. Negana, kad kiti žinos mus esant šios Bažnyčios nariais. Mes turime iškilmingą pareigą. Priimkime ir vykdykime ją.

Turime gyventi kaip tikri Kristaus pasekėjai, jausdami Kristaus meilę visiems, į blogį atsakydami gėriu, Viešpaties kelių mokydami pavyzdžiu ir vykdydami Jo mums skirtą didžią tarnystę.²¹

Iš konferencijų centro Solt Leik Sityje, Jutos valstijoje, pašventinimo maldos: Padėk mums, iš Tautosios Bažnyčios, būti svetingiems ir maloningiems. Padėk laikytis tų standartų ir praktikų, dėl kurių esame žinomi, ir leisti kitiems turėti privilegiją garbinti ką nori, kur nori ar kaip nori [žr. Tikėjimo Teiginių 1:11]. Palaimink mus paslaugumu, kad būtume visiems geri ir naudingi kaimynai. Padėk mums pakylėti bėdoje atsidūrusiųjų rankas ir sustiprinti drebančius kelius [žr. DS 81:5]. Palaimink, kad gyventume visi kartu taikoje, vieni kitus vertindami ir gerbdami.²²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl bendraujant su kitais yra pravartu atminti, kad visi esame Dievo vaikai? (Žr. 1 poskyrį.) Kaip galėtume kitus žmones labiau vertinti ir gerbti? Kaip suaugusieji gali mokyti vaikus vertinti ir gerbti kitus?
- Peržiūrėkite prezidento Hinklio patarimą apie santykius su ne mūsų tikėjimo žmonėmis (žr. 2 poskyrį). Kaip galime suvokti, ar

bendraudami su jais nerodome arogancijos ar teisuoliškumo? Kaip kitų įsitikinimų žmonėms galėtume būti draugiškesni ir rodyti daugiau meilės?

- Kodėl svarbu, kad Bažnyčios nariai gerumo darbus darytų kartu su kitais žmonėmis? (Žr. 3 poskyrį.) Kokių to pavyzdžių žinote? Kaip savo visuomenėje galėtume daryti didesnę gerumo įtaką?
- Ko apie mokinystę galėtume pasimokyti iš prezidento Hinklio mokymų 4 poskyryje? Ar esate matę, kaip meilė ir pagarba nugali priešiško jausmus? Kodėl mūsų elgesys su kitais yra „pats įtikinamiausias mūsų įsitikinimų argumentas“? Apmąstykite, kaip konkrečiai galėtumėte pagelbėti kitiems.

Susijusios Raštų nuorodos

Mato 7:12; Luko 9:49–50; Jono 13:34–35; 1 Jono 4:7–8; DS 1:30; 123:12–14; Tikėjimo Teiginių 1:13

Patarimas studijuojantiems

„Jausdami Evangelijos supratimo džiaugsmą, norėsite praktiškai pritaikyti tai, ko išmokote. Stenkitės gyventi harmonijoje su savo supratimu. Taip darydami, sustiprinsite savo tikėjimą, žinias ir liudijimą“ (*Skelbti mano evangeliją* [2004], p. 19).

Išnašos

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 663–664.
2. Iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 537–538.
3. “Remember ... Thy Church, O Lord,” *Ensign*, May 1996, 83.
4. “This Thing Was Not Done in a Corner,” *Ensign*, Nov. 1996, 51.
5. Mike Wallace, in Gordon B. Hinckley, *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), viii.
6. “The Work Moves Forward,” *Ensign*, May 1999, 5.
7. “Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations,” *Ensign*, Sept. 1996, 7.
8. “Messages of Inspiration from President Hinckley,” *Church News*, Oct. 5, 1996, 2.
9. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 417.
10. “This Is the Work of the Master,” *Ensign*, May 1995, 71; taip pat žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2010), p. 333.
11. “Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert,” *Ensign*, Oct. 2001, 70.
12. “We Bear Witness of Him,” *Ensign*, May 1998, 4.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2*, 350.
14. “We Bear Witness of Him,” 4–5.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 131.
16. “Standing Strong and Immovable,” *Worldwide Leadership Training Meeting*, Jan. 10, 2004, 20.
17. “The Times in Which We Live,” *Ensign*, Nov. 2001, 74.

18. "We Bear Witness of Him," 5.
19. "Four B's for Boys," *Ensign*, Nov. 1981, 41; quoting Edwin Markham, "Outwitted," in *The Best Loved Poems of the American People*, sel. Hazel Felleman (1936), 67.
20. „Būkime geresni“, 2002 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
21. „Aušta šviesesnė diena“, 2004 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
22. Dedicatory prayer for the Conference Center, in "This Great Millennial Year," *Ensign*, Nov. 2000, 71.

„Pagelbėkime pasauliui per savo misionierišką tarnystę, visus norinčius klausyti mokydami apie Evangelijos sugrąžinimą.“

Misionieriškas darbas – pastarųjų dienų stebuklas

*„Kviečiu jus tapti gausia, entuziastingai šiam
darbui nusiteikusia armija, turinčia didelę
visus apimantį troškimą padėti misionieriams
atlikti šią milžinišką pareigą.“*

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Būdamas jaunuolis Gordonas B. Hinklis buvo ištikimas kunigy-
tės turėtojas, tačiau nesitikėjo būti pašauktas tarnauti nuolatinė-
je misijoje. Vėliau jis paaiškino: „Tai buvo didžiausio ekonominio
nuosmukio pasaulio istorijoje metai. Bedarbystė [Solt Leik Sityje]
siekė maždaug 35 procentus, o bedarbiais dažniausiai buvo vyrai ir
tėvai, nes palyginti nedaug moterų apskritai dirbdavo. Tais laikais į
misijas vykdavo labai mažai misionierių. [...] Įgijęs bakalauro laipsnį
planavau kaip nors pradėti magistro studijas. Ir tada vyskupas man
davė šokiruojantį pasiūlymą. Jis kalbėjo apie misiją.“¹

Gordonas priėmė savo vyskupo „šokiruojantį pasiūlymą“ ir 1933
metais buvo pašauktas tarnauti Anglijoje. Jis buvo vienas iš tik 525
tais metais pašauktų misionierių.² Misijoje jis patyrė daug išbandymų,
tačiau tarnystė įtvirtino jo tikėjimą:

„Darbas misijoje nebuvo lengvas. Jis buvo sunkus ir atimantis
ryžtą. Tačiau kokia tai buvo nuostabi patirtis! Žvelgdamas retro-
spektyviai suvokiu, kad atvykęs į Britaniją turbūt buvau savanaudis
jaunuolis. Kokia palaima buvo pamiršti savo naudą ir imti labiau
domėtis Viešpaties darbo interesais. [...]

Esu didžiai dėkingas už toje misijoje įgytą patirtį. Palytėjau gyve-
nimus kelių žmonių, kurie ilgainiui tai įvertino. Tai svarbu. Tačiau
niekada labai nesirūpinau nei savo krikštų skaičiumi, nei kitų misio-
nierių krikštais. Pasitenkinimą jaučiau iš patikėjimo, kad dariau tai,

ką Viešpats norėjo, jog daryčiau, ir kad aš buvau įrankis Jo rankose Jo tikslams įgyvendinti. Be abejo, ta patirtis labai sutvirtino mano įsitikinimą ir žinojimą, kad tai iš tikrųjų yra tikrasis ir gyvasis Dievo darbas, per pranašą sugrąžintas, kad palaimintų visus tuos, kurie tą darbą priims ir gyvens pagal jo principus.“³

Prezidento Hinklio misija visą jo gyvenimą pakreipė pasišvęsti Viešpaties darbui. Tarnaudamas Bažnyčios prezidentu jis nukeliavo daugiau nei 1,6 milijono kilometrų ir aplankė daugiau nei 70 šalių, kuriose liudijo apie Jėzų Kristų ir Jo sugrąžintąją Evangeliją.⁴

Prezidentas Hinklis dažnai Bažnyčios narius ragindavo kartu su juo dalytis Evangelija. Jo prezidentavimo metu į tą raginimą atsiliepė daugiau nei 400 000 nuolatinių misionierių. Per tą laikotarpį dėl jų tarnystės ir narių misionierių darbo buvo pakrikštyta daugiau nei 3 500 000 atsivertusiųjų.⁵

Būdamas visada optimistiškai nusiteikęs, prezidentas Hinklis pasidalijo beribe vizija apie tai, kaip toliau plėtosis Viešpaties darbas:

„Jei ir toliau eisime pirmyn, niekada neatitraukdami žvilgsnio nuo savo tikslo, nè apie vieną nekalbėdami blogai ir laikydamiesi tų didžiųjų principų, kurie, kaip žinome, yra tikri, tai šis darbas ir toliau didingai ir galingai riedės pirmyn pripildydamas žemę. Šiuo metu Evangelijos skelbimui užvertos durys galiausiai atsivers.“⁶

„Mūsų ateities viltis nuostabi ir mūsų tikėjimas stiprus. Žinome, kad dar tik prakrapštėme paviršių to, kas įvyks per būsimus metus. [...] Mūsų našta žengti pirmyn yra didžiulė. Tačiau mūsų galimybės yra šlovingos.“⁷

Gordono B. Hinklio mokymai

1

Turime pagelbėti pasauliui per misionierišką tarnystę, mokydami visus norinčius klausyti.

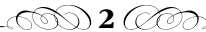
Turime dievišką pavidimą nešti šią žinią kiekvienai tautai, giminei, liežuviui ir liaudžiai. Turime įpareigojimą mokyti ir krikštyti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu. Prisikėlęs Gelbėtojas sakė: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“ [Morkaus 16:15]. Dalyvaujame didžiajame ir visa apimančiame žygyje už tiesą ir gėrį.⁸

Misionieriškas darbas vyko dar prieš Bažnyčios įkūrimą. Nuo tol jis tęsiasi visą laiką, nors mūsų žmonėms ilgus metus teko atlaikyti gausybę sunkumų. Tad kiekvienas apsispręskime priimti šią naują galimybę, naują atsakomybę, naują įsipareigojimą padėti mūsų Dangiskajam Tėvui Jo šlovingame darbe – įgyvendinti Jo sūnų ir dukterų visame pasaulyje nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą.⁹

Mes, pastarųjų dienų šventieji, padėkime ne mūsų tikėjimo žmonėms. Tegul mūsų veiksmuose nebūna arogancijos ar pranašumo apraiškų. Verčiau rodykime jiems meilę, pagarbą ir būkime paslaugūs. Dažnai esame nesuprasti, ir bijau, kad didžia dalimi dėl mūsų pačių elgesio. Galime būti tolerantiškesni, kaimyniškesni, draugiškesni ir pavyzdingesni, nei buvome iki šiol. Mokykime savo vaikus su kitais elgtis draugiškai, pagarbiai, su meile ir susižavėjimu. Tai duos daug geresnių rezultatų nei savimana. [...]

Pagelbėkime pasauliui savo misionieriška tarnyste, visus, kurie klausysis, mokydami apie Evangelijos sugrąžinimą, ne tik be baimės, bet ir be teisuoliškumo kalbėdami apie Pirmąjį regėjimą, liudydami apie Mormono Knygą ir kunigystės sugrąžinimą. Mano broliai ir seserys, klaupkimės ant kelių ir melskime progos atvesti kitus į Evangelijos džiaugsmą.¹⁰

Koks žavus ir nuostabus dalykas, kad tūkstančius palytėja Šventosios Dvasios stebuklas, kad jie įtiki, priima ir tampa nariais. Jie pasikrikštija. Jų gyvenimai amžiams pasikeičia į gera. Įvyksta stebuklų. Jų širdyse atsiranda tikėjimo sėkla. Ji auga jiems besimokant. Priimdami principą po principo jie galiausiai gauna nuostabių palaimų, skirtų tiems, kurie šioje Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje vaikšto su tikėjimu.¹¹

Turime padėti nuolatiniam misionieriams atvesti kitus į tiesos pažinimą.

Pietų Amerikoje sutikau vieną neseniai prie Bažnyčios prisijungusią moterį. Liepsnodama iš meilės atrastiems dalykams ji entuziastingai apie juos pasakojo kitiems. Nuo jos krikšto praėjus vos septyniems mėnesiams ji perdavė trijų šimtų savo pažįstamų žmonių kontaktus, kad misionieriai galėtų jiems paaiškinti apie Evangeliją. Iš jų šešiasdešimt prisijungė prie Bažnyčios. Turbūt prisijungs ir

daugiau. San Paule, Brazilijoje, susitikau su jaunu misionieriumi, kuris pirmasis ją mokė Evangelijos. Jis irgi yra atsivertusysis, daug paaukojęs finansiškai, kad išvyktų į misiją atstovauti Bažnyčiai. Mano minėtoji moteris buvo viena iš keturiasdešimt trijų žmonių, kuriems jis iki tol padėjo ateiti į Bažnyčią. Šis Brazilijos jaunuolis save išplėtė daugiau nei šimtą kartų – keturiasdešimt tris per savo atsivertusiuosius ir šešiasdešimt per vieną iš jo atsivertusiųjų. Jo atsivertusieji padės atsiversti ir kitiems žmonėms.¹²

Daugelis mūsų į misionierišką darbą žiūrime kaip į vaikščiojimą iš namų į namus. Visi, kurie susipažinę su šiuo darbu, žino, kad yra geresnis būdas. Tas būdas – pasitelkti Bažnyčios narius. Jeigu narys pristato besidomintįjį, iš karto susikuria pagalbos sistema. Narys liudija apie šio darbo tikrumą. Jis nerimauja dėl savo besidominčiojo draugo laimės. Jam malonu, jeigu jo draugas daro pažangą mokydamasis Evangelijos.

Nuolatiniai misionieriai gali mokyti, tačiau narys, jei tik įmanoma, parems šį mokymą siūlydamas savo namus misionieriškai tarnystei. Jis nuoširdžiai liudys apie šio darbo dieviškumą. Jis bus pasiruošęs atsakyti į klausimus tuomet, kai misionierių nebus šalia. Jis bus draugas atsivertusiajam, kuriam teks stipriai ir, kaip dažnai būna, sunkiai keistis.

Evangelijos nereikia gėdytis. Ja reikia didžiuotis. Paulius rašė Timotiejui: „Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo“ (2 Timotiejui 1:8). Progų dalytis Evangelija yra visur. [...]

Naujų žmonių atvedimas į Bažnyčią nėra vien tik misionierių atsakomybė. Jiems geriausiai sekasi, kai nariai tampa besidominčiųjų radimo šaltiniu. [...]

Tegul kiekvieno nario širdyje būna puoselėjamas žinojimas apie savąjį potencialą vesti kitus į tiesos pažinimą. Tegul jis puoselėja tai. Tegul jis uoliai meldžiasi dėl to. [...]

Mano broliai ir seserys, galime tai palikti vien misionierių darbui arba galime jiems padėti. Jei tai paliksime vien jiems, tai jie diena iš dienos vaikščios nuo durų prie durų, o derlius bus skurdus. Arba galime jiems kaip nariai padėti surasti ir mokyti besidominčiuosius. [...]

Te kiekviename kuole plečiasi supratimas apie galimybes ieškoti tų žmonių, kurie klausytųsi Evangelijos žinios. Tai darydami neturime

„Progų dalytis Evangelija yra visur.“

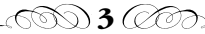
būti įžeidūs. Neturime būti arogantiški. Pats efektyviausias mūsų atvertimo įrankis yra mūsų gyvenimo gerumas ir pavyzdys. Jei darbuosimės šioje tarnystėje, pagerės mūsų gyvenimas, nes stengsimės nedaryti ir nesakyti nieko tokio, kas trukdytų mūsų vedamiems žmonėms eiti link tiesos. [...]

Reikia įkvėpti entuziazmo visiems Bažnyčios lygiams. Retkarčiais kalbėkime šia [misionieriško darbo] tema sakramento susirinkime. Kalbėkime apie tai kassavaitiniuose kunigijos ir Paramos bendrijos susirinkimuose. Tegul vaikinai ir merginos savo organizacijose aptaria ir planuoja, kaip prisidėti prie šio svarbiausio darbo. Netgi pradinukai tegul pagalvoja, kaip galėtų padėti. Daug gimdytojų į Bažnyčią atėjo todėl, kad kažkas į Pradinukų organizaciją pasikvietė jų vaiką. [...]

Broliai ir seserys visose apylinkėse ir kuoluose, apygardose ir skyriuose, kviečiu jus tapti gausia, entuziastingai šiam darbui nusiteikusia armija, turinčia didelį visus apimantį troškimą padėti misionieriams atlikti šią milžinišką pareigą nešti Evangeliją į kiekvieną tautą, giminę, liežuvį ir liaudį. „Laukas jau pabalęs [ir pasiruošęs] pjūčiai“ (DS 4:4). Tai Viešpats skelbė ne kartą. Ar nepatikėsime Jo žodžiu?¹³

Kalbėdamas už misionierius [...] noriu šventųjų melsti, kaip įmanant stengtis misionieriams duoti vardus [žmonių], kuriuos būtų

galima mokyti. Būsime laimingi tai darydami. Jūsų gyvenimas bus laimingesnis, kai matysite į Bažnyčią dėl jūsų pastangų ateinančius žmones. Aš tai pažadu kiekvienam iš jūsų.¹⁴

Nuolatinio misionieriaus darbas tarnaujantiems atneša ilgalaikę laimę.

Mes turime pakelti vertumo ir asmeninių savybių kartelę tiems, kurie eina į pasaulį kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus pasiuntiniai.¹⁵

Šiandien pasauliui reikalinga tyro liudijimo galia. Jam reikalinga Jėzaus Kristaus Evangelija; o kad pasaulis tą Evangeliją išgirstų, jos mokyti reikalingi pasiuntiniai.

Mes prašome, kad gimdytojai nuo mažumės ruošų savo vaikus [misionieriškai tarnystei]. Namuose, kuriuose meldžiamasi visa šeima, kuriuose vyksta šeimoms vakarai ir Raštų studijos, kuriuose Bažnyčioje aktyvūs tėvai ir motinos entuziastingai kalba apie Bažnyčią ir Evangeliją, vaikai natūraliai prisipildo troškimo Evangelijos mokyti kitus žmones. Tokiuose namuose įprastai nusistovi misionieriško darbo tradicija. Vaikams dar esant mažiems atidaromos taupomosios sąskaitos. Berniukai auga natūraliai tikėdamiesi, kad bus pašaukti tarnauti Bažnyčios misionieriais. Berniuko gyvenime misija tampa tokia pat neatsiejama gyvenimo programos dalimi, kaip ir išsilavinimas.¹⁶

Misionieriškas darbas iš esmės yra kunigystės atsakomybė. Todėl mūsų vaikinai turi nešti didelę naštą. Tai yra jų atsakomybė ir pareiga.¹⁷

Vaikinai, viliosis, kad visi esate kreipiami link misionieriškos tarnystės. Negaliu jums pažadėti smagumo. Negaliu pažadėti lengvumo ir komforto. Negaliu pažadėti, kad neprarasite ryžto, kad nesibaiminsite ir kad kartais nesijausite visiškai palūžę. Tačiau galiu jums pažadėti, kad paaugsite tiek, kiek savo gyvenime dar niekada neaugote per panašų laikotarpį. Galiu jums pažadėti laimę, kuri bus unikali, nuostabi ir ilgalaikė. Galiu pažadėti, kad iš naujo įvertinsite savo gyvenimą, kad atsiras naujų prioritetų, kad būsime arčiau Viešpaties, kad malda taps tikru ir nuostabiu patyrimu ir kad dėl savo daromų gerumo darbų imsite vaikščioti su tikėjimu.¹⁸

„Pasauliui šiandien [...] reikalinga Jėzaus Kristaus Evangelija; o kad pasaulis tą Evangeliją išgirstų, jos mokyti reikalingi pasiuntiniai.“

Mums reikia šiek tiek merginų [tarnauti misijose]. Jos dirba nuostabų darbą. Jos įeina į tuos namus, kur vyresnieji nesugeba. [...]

[Tačiau] [...] merginos neturėtų jausti, kad turi tokią pat pareigą kaip vaikinai. Kai kurios labai nori vykti. Jei taip, joms reiktų pasitarti su vyskupu ir taip pat su tėvais. [...] Sesorims aš sakau: ar vyksite į misiją, ar nevyksite, jūs būsite lygiai taip pat aukštai vertinamos, būsite lygiai tiek pat įpareigtos ir jūsų pastangos bus lygiai tiek pat priimtinos Viešpačiui ir Bažnyčiai.¹⁹

Be jaunų vyresniųjų ir seserų misijose vis labiau reikia ir porų. Vyresnės sutuoktinių poros misijose daro nuostabų darbą. Tad jų reikia dar daugiau. Ypač mums reikia mokačią užsienio kalbas. Vadovaujami jautrių ir dėmesingų misijų prezidentų jie gali tarnauti atlikdami įvairias pareigas.

Kadangi gausėja vis dar geros sveikatos ir energingų į pensiją išėjusių žmonių, tai atsiranda daug tokių, kurie galėtų prisidėti prie milžiniško Viešpaties darbo.²⁰

Mes [turime] į pensiją išėjusių vyrų ir moterų, kurie visame pasaulyje prasmingai atlieka misionierišką tarnystę šiai Bažnyčiai. Jų skaičius auga. Jie vyksta ten, kur yra pašaukiami. Jie tarnauja ten, kur jų

reikia. Atsiranda draugų; pasidalijama įgūdžiais; atveriamos galimybės tiems, kurie niekada nepamirš vyrų ir moterų, be jokio savanau-diškumo atėjusių pas juos mokyti ir daryti gera. Jie negauna jokių pinigų. Jie vyksta savo lėšomis. Jų pasišventimo mastai yra neriboti. Jų pastangų vaisių neįmanoma išmatuoti.²¹

4

**Jei su žmonėmis kalbėsime apie Evangeliją, tai
Viešpaties Dvasia padės įveikti tarpusavio skirtumus.**

Kadangi [kaip Dievo vaikai] visi turime tuos pačius tėvus, mums svarbios tos pačios tiesos. Vien tai, kad kieno nors oda yra šiek tiek kitokios spalvos, kad kieno nors akys yra šiek tiek kitokios, kad kas nors dėvi kitokius rūbus, jokių būdu nereiškia, kad tas kas nors yra kitoks žmogus. Visame pasaulyje vyrai ir moterys į tą patį stimulą iš esmės reaguoja taip pat. Kai jiems šalta, jie ieško šilumos; jie vienodai jaučia skausmą; jie patiria liūdesį ir pažįsta džiaugsmą. [...]

Jei dalijantis Evangelija tarp mūsų kaimynų ar kitų kultūrų atsiradę skirtumai tampa kliūtimis, neperdėtas mandagumas tas kliūtis įprastai pašalina. Jei laikysimės Viešpaties įsakymo dalytis Evangelija su kitais, liudiju, kad Viešpaties Dvasia padės įveikti skirtumus tarp mokančiojo ir mokomojo. Viešpats šį procesą paaiškino sakydamas taip: „Todėl tas, kuris skelbia [su Dvasia], ir tas, kuris gauna [su Dvasia], supranta vienas kitą, ir abu ugdomi ir džiūgauja drauge.“ (DS 50:22.)

Esu įsitikinęs, kad pats efektyviausias visų mūsų turimo pašaukimo dalytis Evangelija įrankis yra Viešpaties Dvasia. Visi matėme tą įrankį turint kitus. Mes irgi ją jaučiame turį tuomet, kai vykdomė Viešpaties darbą. Tokiais atvejais tie paviršutiniški skirtumai tarp mūsų ir mūsų mokomų žmonių ima byrėti lyg žvynai nuo mūsų akių. (Žr. 2 Nefio 30:6.) Išnyra artumo ir supratimo šiluma, kurią nuostabu stebėti. Tiesiogine prasme suprantame vieni kitus ir tiesiogine prasme esame ugdomi ir džiūgaujame drauge.²²

5

**Jei su tikėjimu žengsime pirmyn, tai Viešpats laimins
mūsų pastangas dalytis Evangelija su kitais.**

Mes tikrai esame užsiėmę nuostabiu darbu ir stebuklu. [...] Šį pastarųjų dienų stebuklą vykdo dangaus Dievas, o tai, ką matome,

tėra tik būsimų didžiųjų dalykų nuojauta. Šį darbą atliks nuolankūs vyrai ir moterys, jauni ir pagyvenę.²³

Šis darbas pasiseks, nes Viešpats pažadėjo:

„Ir kas jus priims, ten būsiu ir aš, nes aš eisiu prieš jūsų veidą. Aš būsiu jūsų dešinėje ir jūsų kairėje, ir mano Dvasia bus jūsų širdyse, ir mano angelai aplink jus, kad jus palaikytų.“ (DS 84:88.)

Su savo dieviškai gautu įpareigojimu ir dieviškai pažadėtomis palaimomis ženkime pirmyn tikėdami. Jei taip darysime, Viešpats laimins mūsų darbus. Atlikime savo dalijimosi Evangelija su aplinkiniais dalį, pirmiausia pavyzdžiu, o paskui įkvėptu pamokymu.

Ne žmogaus rankomis nuo kalno atkirstas akmuo ir toliau riedės pirmyn tol, kol pripildys visą žemę. (Žr. Danieliaus 2.) Aš jums liudiju apie šią tiesą ir apie tiesą, jog kiekvienas galime padėti tinkamu mūsų situacijoje būdu, jei tik sieksime savo Dangiškojo Tėvo patarimo ir įkvėpimo. Mes vykdome Dievo darbą, o turint Jo palaiminimą mums pasiseks.²⁴

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl kartais bijome dalytis Evangelija? Kaip galėtume įveikti tą baimę ir pagelbėti kitiems? (Žr. 1 poskyrį.) Kokių misionieriško darbo stebuklų esate matę?
- Kodėl misionieriams sekasi „geriau, kai nariai tampa besidominčiųjų radimo šaltiniu“? (Žr. 2 poskyrį.) Kokiais dar būdais nariai galėtų padėti nuolatiniam misionieriams?
- Kodėl nuolatinė misija padaro tokią didelę įtaką tarnaujančių žmonių gyvenime? Kaip gimdytojai galėtų padėti savo vaikams pasiruošti tarnauti nuolatinėje misijoje? (Žr. 3 poskyrį.) Kaip šeimos galėtų padėti vyresnėms poroms pasiruošti tarnystei?
- Peržvelkite 4 poskyrį. Kokių bendrų bruožų turi visi žmonės? Kaip galėtume įveikti skirtumus, kurie dalijantis Evangelija tampa kliūtimis? Ar esate matę, kaip Viešpaties Dvasia padeda žmonėms įveikti skirtumus?
- Prezidentas Hinklis pabrėžė, kad Viešpats laimins mūsų pastangas dalytis Evangelija, jei žengsime „pirmyn tikėdami“ (5

poskyris). Kaip galėtumėte turėti daugiau troškimo ir tikėjimo dalytis Evangelija?

Susijusios Raštų nuorodos

Izaijo 52:7; Mato 28:19–20; Almos 26:1–5; DS 1:20–23; 4; 18:15–16; 38:40–41

Patarimas mokytojui

„Nebijokite tylos. Žmonėms dažnai reikia laiko pagalvoti prieš atsakant į klausimus arba išsakant tai, ką jaučia. Pauzę galėtumėte daryti uždavę klausimą, pasidaliję dvasiniu patyrimu arba kai asmeniui sunku reikšti savo mintis“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 67).

Išnašos

1. “The Question of a Mission,” *Ensign*, May 1986, 40.
2. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 58.
3. “The Question of a Mission,” 40.
4. Žr. „Įžanginė kalba“, 2005 m. balandžio visuotinė konferencija.
5. Žr. „Aš švarus“, 2007 m. balandžio visuotinė konferencija.
6. “Look to the Future,” *Ensign*, Nov. 1997, 68.
7. „Įžanginė kalba“, 2005 m. balandžio visuotinė konferencija.
8. “True to the Faith,” *Ensign*, May 1997, 67.
9. “Find the Lambs, Feed the Sheep,” *Ensign*, May 1999, 110.
10. “A Time of New Beginnings,” *Ensign*, May 2000, 87.
11. “The Miracle of Faith,” *Ensign*, May 2001, 68.
12. “Be Not Afraid, Only Believe,” *Ensign*, Feb. 1996, 5.
13. “Find the Lambs, Feed the Sheep,” 105–107, 110.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 374.
15. „Vyrams kunigystėje“, 2002 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
16. “There Must Be Messengers,” *Ensign*, Oct. 1987, 2.
17. “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service,” *Ensign*, Nov. 1997, 52.
18. “To the Boys and to the Men,” *Ensign*, Nov. 1998, 52.
19. “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service,” 52.
20. “There Must Be Messengers,” 4.
21. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 517–518.
22. “We Have a Work to Do,” *Ensign*, Feb. 1988, 5–6.
23. “We Have a Work to Do,” 6.
24. “We Have a Work to Do,” 6.

Su meile pagelbėkime naujai atsivertusiesiems ir mažiau aktyviems nariams

*„Turime visuomet atminti savo milžinišką pareigą
bičiuliautis su [...] tais, kurie į Bažnyčią ateina
kaip atsivertusieji, ir su meile pagelbėti tiems,
kurie [...] atsiduria neaktyvumo šešėlyje.“*

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Per visą savo, kaip Bažnyčios prezidento, tarnystę prezidentas Hinklis pabrėždavo, kaip svarbu pagelbėti naujiems atsivertusiesiems ir nariams, kurie neaktyvūs Bažnyčioje. Jis daug pasakodavo apie savo paties pastangas tai daryti, o vieną jų jis apgailėstaudamas pavadino „viena iš mano nesėkmių“. Jis paaiškino:

„Kai tarnavau misionieriumi Britų salose mudu su porininku mokėme vieną vaikiną. Man teko malonumas jį pakrikštyti. Jis buvo gerai išsilavinęs. Jis buvo rafinuotas. Jis buvo kruopštus. Labai didžiavausi šiuo į Bažnyčią atėjusiu talentingu vaikinu. Jaučiau, kad jis turi visas galimybes vieną dieną tapti mūsų žmonių vadovu.

Jis ėmėsi didžiulio pokyčio – iš atsivertusiojo tapti tikru nariu. Prieš man išvykstant, trumpą laiką turėjau progą būti jo draugu. Vėliau turėjau grįžti namo. Londono skyriuje jam buvo duotos nedidelės pareigos. Jis nesuprato, ko iš jo tikimasi. Jis padarė klaidą. Organizacijai, kurioje jis tarnavo, vadovavo vyras, kurį geriausiai apibūdinau kaip lėtą mylėti ir greitą kritikuoti. Gana negailestingai jis ėmė koneveikti mano draugą, padariusį paprasčiausią klaidą.

Prislėgtas ir įskaudintas tą vakarą jis išėjo iš mūsų nuomojamų patalpų. [...] Jis sakė sau: „Jei čia renkasi tokie žmonės, tai nebegrįšiu.“

*„Kad surastų paklydusių avele, Viešpats paliko
kitas devyniasdešimt devynias.“*

Jis tapo neaktyvus. Bėgo metai. [...] [Vėl] lankydamasis Anglijoje aš desperatiškai bandžiau jį surasti. [...] Grįžau namo ir po ilgų paieškų galiausiai jį suradau.

Tada parašiau jam. Jis atrašė, neužsimindamas apie Evangeliją.

Kitą kartą lankydamasis Londone aš vėl jo ieškojau. Suradau jį savo išvykimo dieną. Paskambinau jam ir mes susitikome metro stotyje. Mudu apsikabinome. Iki mano lėktuvo buvo likę labai nedaug laiko, tad trumpai pasikalbėjome. Jautėsi, kad buvome vienas kito pasiilgę. Prieš išsiskiriant jis vėl mane apkabino. Nusprendžiau niekada nebepamesti jo iš savo akiračio. [...]

Bėgo metai. Aš ir jis senome. Jis išėjo į pensiją ir persikėlė į Šveicariją. Kartą viešėdamas Šveicarijoje aš atidėjau savo darbus ir ėmiau ieškoti kaimo, kuriame jis gyveno. Didžiąją dienos dalį praleidome drauge – mes abu ir mūsų žmonos. Nuostabiai pabuvome, tačiau buvo akivaizdu, kad jo tikėjimo liepsna buvo seniai užgesusi. Visaip bandžiau, tačiau neradau būdo jai vėl įžiebtį. Tęšiau savo susirašinėjimą su juo. Siunčiau jam knygų, žurnalų, Tabernakulio choro įrašų bei kitų dalykų, už kuriuos jis buvo dėkingas.

Prieš kelis mėnesius jis mirė. Apie tai mane laišku informavo jo žmona. Ji rašė: „Jūs buvote pats geriausias jo draugas.“

Ašaros riedėjo mano skruostais, kol skaičiau tą laišką. Supratau, kad man nepavyko. Jei tik būčiau buvęs ten ir jį pakėlęs, kai tą kartą buvo pargriautas, tai jo gyvenimas būtų susiklostęs visai kitaip. Manau, kad tikrai būčiau galėjęs jam tuomet padėti. Manau, kad tikrai būčiau galėjęs sutvarstyti jo tuomet kraujavusią žaizdą. Mane guodžia tik vienas dalykas: aš bandžiau. Mane liūdina tik vienas dalykas: man nepavyko.

Dabar šis iššūkis yra gerokai didesnis, nes mūsų atsivertusiųjų skaičius yra kur kas didesnis. [...] Brangus kiekvienas atsivertusysis. Kiekvienas atsivertusysis yra Dievo sūnus ar dukra. Kiekvienas atsivertusysis yra didelė ir rimta atsakomybė.¹

Prezidento Hinklio rūpinimasis naujais atsivertusiais ir mažiau aktyviais nariais rėmėsi patirtimi matant, kaip Evangelija laimina gyvenimą. Vienas naujienų korespondentas kartą jo paklausė: „Kas jums, žvelgiančiam į šiandienos Bažnyčios darbą, teikia didžiausią pasitenkinimą?“ Prezidentas Hinklis atsakė:

„Didžiausią pasitenkinimą man teikia matymas, ką ši Evangelija daro su žmonėmis. Ji suteikia jiems naują požiūrį į gyvenimą. Ji suteikia jiems ateities viziją, kurios jie niekada neturėjo. Ji nukreipia jų žvilgsnį į tai, kas kilnu ir dieviška. Jiems nutinka tai, kas, tai matant, yra stebuklinga. Jie žvelgia į Kristų ir atgyja.“²

Gordono B. Hinklio mokymai

1

Turime didelę atsakomybę tarnauti kiekvienam atskirai.

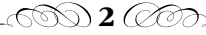
Mes turime rūpintis kiekvienu atskirai. Kristus visuomet kalbėjo apie konkrečius asmenis. Jis gydė ligonius, kiekvieną atskirai. Savo palyginimuose Jis kalbėjo apie konkrečius asmenis. Bažnyčia rūpinasi kiekvienu atskirai, kad ir kiek žmonių būtų. Ar jų būtų 6 ar 10, ar 12, ar 50 milijonų – niekada neturime pamiršti, kad pats svarbiausias yra pavienis konkretus asmuo.³

Tampame didžia pasauline bendruomene. Tačiau visuomet turi išlikti mūsų dėmesys ir rūpinimasis pavieniu konkrečiu asmeniu. Visi šios bažnyčios nariai yra pavieniai konkretūs vyrai, moterys, berniukai ir mergaitės. Mūsų didžioji pareiga yra rūpintis, kad kiekvienas būtų atmenamas ir maitinamas geruoju Dievo žodžiu (žr. Moronio 6:4), kad kiekvienas gautų progą augti, reikštis ir mokytis Viešpaties darbo ir kelių, kad niekas nestokotų išgyvenimui būtinausių dalykų, kad būtų rūpinamasi vargšų reikmėmis, kad kiekvienas narys būtų drąsinamas, mokomas ir jam būtų suteikiama proga žengti pirmyn kelyje į nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą. [...]

Šis darbas daromas dėl žmonių, dėl kiekvieno Dievo sūnaus ir dukters. Kalbėdami apie jo pasiekimus mes kalbame skaičiais, tačiau visos mūsų pastangos turi būti skirtos pavienio konkreta asmens tobulinimui.⁴

Noriu pabrėžti, kad bendrasis Bažnyčios augimas yra labai teigiamas ir nuostabus. [...] Turime visas priežastis jaustis drąsiai. Tačiau kiekvieno atsivertusiojo atvėšęs tikėjimas yra tragedija. Būtina rimtai susirūpinti kiekvienu neaktyviu tampančiu nariu. Kad surastų paklydusią avele, Viešpats paliko kitas devyniasdešimt devynias. Jo rūpestis [ta viena] buvo toks rimtas, kad tai tapo vienos iš Jo didžiausių pamokų tema [žr. Luko 15:1–7]. Mes negalime atsipalaiduoti.

Privalome Bažnyčios pareigūnams ir nariams nuolat priminti apie milžinišką pareigą kuo realesniu, šiltesniu ir nuostabesniu būdu bičiuliautis su tais, kurie į Bažnyčią ateina kaip atsivertusieji, ir su meile pagelbėti tiems, kurie dėl vienos ar kitos priežasties atsiduria neaktyvumo šešėlyje. Yra apščiai įrodymų, kad tai įmanoma padaryti, jei tik yra noro.⁵

Kiekvienas atsivertusysis yra brangus ir didžiulė bei rimta atsakomybė.

Ėmiau suprasti, kad didžiausia tragedija Bažnyčioje vyksta tuomet, kai netenkama tų, kurie prisijungia prie Bažnyčios, o po to atpuola. Su labai retomis išimtimis to neturi nutikti. Esu įsitikinęs, kad beveik visur misionierių krikštijami asmenys yra pakankamai apmokomi ir turi pakankamai žinių ir liudijimą, patvirtinančius jų pasiruošimą krikštui. Tačiau prisijungus prie šios Bažnyčios persiorientuoti nėra lengva. Tai reiškia nutraukti senas pažintis. Tai reiškia palikti draugus. Tai gali reikšti, kad teks palikti brangintus įsitikinimus. Tai gali pareikalauti keisti įpročius ir sulaukyti troškimus. Daugeliu atvejų tai reiškia vienetę ir net nežinomybės baimę. Šiame sunkiame atsivertusiojo gyvenimo tarpsnyje turi būti ugdymas ir stiprinimas. Kad jis ar ji atsidurtų šioje Bažnyčioje, sumokama milžiniška kaina. Ilgai truncančios misionierių pastangos ir jų tarnystės kaina, senų ryšių nutraukimas ir su visu tuo susijusi trauma – štai kodėl būtina šias brangias sielas svetingai priimti, nuraminti, padėti silpnumo akimirkomis, duoti pareigą, kurią vykdydami galėtų augti, bei drąsinti ir dėkoti joms už tai, ką daro.⁶

Nėra prasmės dirbti misionierišką darbą, jeigu neišsaugome šio darbo vaisių. Abi šio darbo dalys turi būti neatskiriamos. Šie atsivertusieji yra brangūs. [...] Kiekvienas atsivertusysis yra didelė ir rimta atsakomybė. Absoliučiai būtina, kad rūpintumės tais, kurie tapo mūsų šiais. [...]

Vieną dieną gavau labai įdomų laišką. Jį parašė moteris, prieš metus prisijungusi prie Bažnyčios. Ji rašo:

„Mano kelionė į Bažnyčią buvo unikali ir gana sudėtinga. Šie praėję metai buvo sunkiausi mano gyvenimo metai. Tačiau jie buvo ir labiausiai praturtinantys. Kaip nauja narė susiduriu su iššūkiais kiekvieną dieną.“ [...]

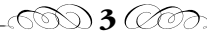
„Kiekvieną narį kviečiu draugiškai ir su meile pagelbėti į šią Bažnyčią ateinantiems atsivertusiesiems.“

Ji rašo, kad „Bažnyčios nariai nežino, ką reiškia būti nauju nariu. Todėl jiems beveik neįmanoma suprasti, kaip mus remti.“

Aš raginu jus, mano broliai ir seserys, jeigu nežinote, ką tai reiškia, pabandykite įsivaizduoti. Galite pajusti siaubingą vienatvę. Gali apimti nusivylimas. Gali būti baisu. Mes šioje Bažnyčioje skiriamės nuo pasaulio labiau, negu manome. Ši moteris tęsia:

„Kai mes, besidomintieji, tampame Bažnyčios nariais, nustembame supratę, kad įžengėme į visiškai kitokį pasaulį, pasaulį su savo tradicijomis, kultūra ir kalba. Suprantame, kad nėra tokio asmens ar informacijos vietos, į kuriuos galėtume kreiptis patarimo savo kelionėje į šį naują pasaulį. Iš pradžių ši kelionė būna įdomi, mūsų klaidos netgi juokingos, tačiau vėliau tai ima erzinti, kol galiausiai susierzinimas virsta pykčiu. Ir šiose susierzinimo ir pykčio stadijose mes išeiname. Mes sugrįžtame į pasaulį, iš kurio atėjome, kuriame žinojome, kas buvome, kuriame kažkaip dalyvavome ir kuriame galėjome kalbėti savo kalba.“⁷

Kai kurie asmenys yra pakrikštijami, su jais nesibičiuliaujama ir po dviejų ar trijų mėnesių jie taria „sudie“. Mano broliai ir seserys, labai svarbu žiūrėti, kad [nauji pakrikštyti nariai] būtų atversti, kad savo širdyse jie būtų įsitikinę dėl šio didžio darbo. Tai ne tik proto reikalas. Tai ir širdies reikalas, kai Šventoji Dvasia ją veikia, kol jie supranta, jog šis darbas yra tikras, jog Džozefas Smitas tikrai buvo Dievo pranašas, jog Dievas ir Jėzus Kristus yra gyvi ir pasirodė berniukui Džozefui Smitui, jog Mormono Knyga yra tikra, jog kunigystė yra čia su visomis savo dovanomis ir palaiminimais. Manau, kad apie tai kalbėti niekada nebus per daug.⁸

Kiekvienam atsivertusiajam reikia draugystės, atsakomybės ir maitinimo Dievo žodžiu.

Vis daugėjant naujai atsivertusiųjų, turime padirbėti iš peties, kad padėtume jiems rasti savo kelią. Kiekvienam iš jų reikia trijų dalykų: draugo, atsakomybės ir „maitinimo geruoju Dievo žodžiu“ (Moronio 6:4). Tai mūsų pareiga ir galimybė parūpinti šiuos dalykus.⁹

Draugystė

[Atsivertusieji] į Bažnyčią ateina nusiteikę entuziastingai, nes kai ką surado. Tuoju pat turime panaudoti tą entuziazmą. [...] Išklau- sykite, nukreipkite juos, atsakykite į jų klausimus, būkite pasiruošę padėti jiems visomis aplinkybėmis ir sąlygomis. [...] Kiekvieną narį kviečiu draugiškai ir su meile pagelbėti į šią Bažnyčią ateinantiems atsivertusiesiems.¹⁰

Tokia yra mūsų atsakomybė tiems, kurie pasikrikštija šioje Bažnyčioje. Negalime jais nesirūpinti. Negalime leisti, kad jie būtų vieni. Kad priprastų prie šios Bažnyčios gyvenimo būdo ir kultūros jiems reikia padėti. Tad mūsų didi palaima ir proga yra suteikti jiems šią pagalbą. [...] Šilta šypsena, draugiškas rankos paspaudimas, padra- sinantis žodis – visa tai daro stebuklus.¹¹

Pagelbėjime šiems žmonėms! Susidraugaukime su jais! Būkime jiems malonūs! Drąsinkime juos! Stiprinkime jų tikėjimą ir plėskime jų žinias apie šį Viešpaties darbą.¹²

Meldžiu jūsų, [...] kad apkabintumėte atėjusius į Bažnyčią, taptumėte jų draugais, rūpintumėtės, kad jie jaustųsi laukiami, guostumėte

juos. Jei tai darysite, išvysite nuostabių rezultatų. Viešpats laimins jūsų pagalbą šiame didžiame atsivertusiųjų išlaikymo procese.¹³

Atsakomybė

Ši Bažnyčia iš žmonių kažko tikisi. Ji kelia aukštus reikalavimus. Ji turi stiprią doktriną. Iš žmonių ji tikisi didingos tarnystės. Jie nėra pasyvūs tikintieji. Mes iš jų tikimės veiksmų. Žmonės atsiliepia į tai. Jie noriai priima pasiūlymus tarnauti, o tai darant auga jų gebėjimai, supratimas ir kompetencija, kaip ką daryti ir kaip tai daryti gerai.¹⁴

Duokite [naujiems nariams] kokio nors darbo. Jie nestiprės, jei jų tikėjimas bus be darbų. Tikėjimas ir liudijimas yra lyg mano rankos raumenys. Jei tuos raumenis naudosiu ir maitinsiu, jie stiprės. O jei ranką laikysiu parišęs, ji silpnės ir taps neveiksni. Panašiai yra ir su mūsų liudijimais.

Kai kurie teigiate, kad jie nepasiruošę priimti atsakomybės. Tačiau nė vienas nebuvome pasiruošę, kai buvome pašaukti. Galiu tai pasakyti apie save. Ar manote, kad buvau pasiruošęs šiam didžiam ir šventam pašaukimui? Jaučiausi priblokštas. Jaučiausi netinkamas. Vis dar jaučiuosi priblokštas. Vis dar jaučiuosi netinkamas. Tačiau stengiuosi eiti pirmyn, prašydamas Viešpaties palaimų, stengdamasis vykdyti Jo valią, vildamasis ir meldamas, kad manoji tarnystė Jam būtų priimtina. Pati pirmoji mano atsakomybė šioje Bažnyčioje buvo diakonų kvorumo prezidento patarėjas. Man tada buvo dvylika metų. Nesijaučiau tinkamas. Jaučiausi priblokštas. Tačiau stengiausi, kaip ir jūs, o po to atėjo kitos pareigos. Niekada nesijaučiau tinkamas, bet visuomet jaučiau dėkingumą ir norą stengtis.¹⁵

Kiekvienas į šią Bažnyčią ateinantis atsivertusysis iš karto turėtų gauti atsakomybę. Ji gali būti labai maža, tačiau tai pakeis jo gyvenimą.¹⁶

Suprantama, kad naujas atsivertusysis visko nežinos. Greičiausiai jis padarys klaidų. Na ir kas? Visi darome klaidų. Svarbiausia yra augimas, kuris atsiras dėl aktyvumo.¹⁷

Maitinimas geruoju Dievo žodžiu

Tikiu [...], kad šie atsivertusieji turi liudijimą apie Evangeliją. Tikiu, kad jie turi tikėjimą Viešpačių Jėzumi Kristumi ir žino apie Jo dievišką

Prezidentas Hinklis mokė, kad naujiems atsivertusiesiems reikia suteikti progų tarnauti Bažnyčioje.

realumą. Tikiu, kad jie nuoširdžiai atgailavo už savo nuodėmes ir turi ryžto tarnauti Viešpačiui.

Moronis taip [sako] apie tuos, kurie pasikrikštijo: „Ir po to, kai būdavo priimti krikštytis ir paveikti bei išvalyti Šventosios Dvasios galia, jie būdavo priskaičiuojami prie Kristaus bažnyčios žmonių; ir jų vardai būdavo užrašomi, idant juos atsimintų ir maitintų geruoju Dievo žodžiu, kad išlaikytų juos teisingame kelyje, išlaikytų nuolat dėmesingus maldai, pasikliaujančius vien Kristaus, jų tikėjimo kūrėjo ir išbaigėjo, nuopelnais“ (Moronio 6:4).

Šiomis dienomis, kaip ir anomis, atsivertusieji yra „priskaičiuojami prie Kristaus bažnyčios žmonių; [...] idant juos atsimintų ir maitintų geruoju Dievo žodžiu, kad išlaikytų juos teisingame kelyje, išlaikytų nuolat dėmesingus maldai“. [...] Padėkime jiems, žengiantiems pirmuosius narystės žingsnius.¹⁸

Būtina, kad [kiekvienas naujas atsivertusysis] įsijungtų į Kunigijos kvorumą ar Paramos bendriją, Merginų ar Vaikinų organizaciją, Sekmadieninę mokyklą arba Pradinukų organizaciją. Juos reikia skatinti ateiti į sakramento susirinkimą, kad priimtų sakramentą, atnaujintų sandoras, sudarytas krikšto metu.¹⁹

 4

Vėl tapdami aktyvūs Bažnyčioje jūs nieko neprarasite. Tai išeis tik į naudą.

Pasaulyje yra tūkstančiai [...] Bažnyčios narių, kurie tik tokiais vadinasi, bet yra ją palikę ir šiuo metu širdimi nori sugrįžti, tačiau nežino kaip ir yra pernelyg drovūs pabandyti. [...]

Jums, mano broliai ir seserys, pasiėmusiems savo dvasinį paveldą ir išėjusiems, o šiuo metu jaučiantiems gyvenimo tuštumą, kelias yra atviras sugrįžti. [...] Jei nedrąsiai žengsite pirmąjį grįžimo žingsnį, jus svetingai pasitiks išskėstos rankos ir šilta draugija.

Manau, jog žinau, kodėl kai kurie jūsų išėjote. Jūs įsižeidėte dėl jus įskaudinusio nerūpestingo asmens, todėl jo veiksmus supainiojote su pačia Bažnyčia. O galbūt esate kilę iš tokios vietovės, kurioje jus visi pažįsta ir kur dažniausiai buvote vieni, ir ten užaugote nedaug težinodami apie Bažnyčią.

Galbūt jus patraukė kitokia kompanija ar įpročiai, kurie, jūsų manymu, nesiderino su buvimu Bažnyčioje. Galbūt pajutote, kad jūsų pasaulietinė išmintis yra pranašesnė už jūsų draugų Bažnyčioje išmintį, tad jausdamiesi geresni už juos pasišalinote iš jų draugijos.

Nesu čia tam, kad narpliočiau priežastis. Viliuosi, kad ir jūs to nedarysite. Palikite praeitį. [...] Jūs nieko neprarasite, tai išeis tik į naudą. Sugrįžkite, mano draugai. Bažnyčioje surasite tiek ramybės, kiek seniai nesate jautę. Yra daug žmonių, kurių draugija suteiks jums džiaugsmo.²⁰

Mano mylimi broliai ir seserys, kurie galbūt [...] pasitraukėte: Bažnyčiai jūsų reikia ir jums reikia Bažnyčios. Rasite daug ausų, kurios jus supratingai išklausys. Atsiras daug rankų, padėsiančių jums surasti kelią atgal. Atsiras širdžių, kurios sušildys jūsiškes. Bus ir ašarų, tik ne kartėlio, o džiaugsmo.²¹

 5

Pastarųjų dienų šventieji, kurie tampa vėl aktyvūs Bažnyčioje, pasijunta lyg būtų grįžę namo.

Kartą sekmadienį atsidūriau viename Kalifornijos mieste, kuriame vyko kuolo konferencija. Vietos laikraštyje buvo mano vardas ir nuotrauka. Kai tą rytą aš su kuolo prezidentu įėjome į kuolo centrą,

pasigirdo telefono skambutis. Skambino man, skambinusysis pristatė. Jis panoro su manimi susitikti. Atsiprašiau iš tą ankstų rytą turėjusio vykti susirinkimo ir paprašiau kuolo prezidento jį vesti be manęs. Turėjau nuveikti kai ką svarbesnio.

Atvyko tas mano draugas, šiek tiek drovus ir išsigandęs. Jis ilgą laiką buvo neaktyvus. Apsikabinome lyg ilgą laiką nesimatę broliai. Pokalbio pradžia buvo šiek tiek nejauki, tačiau netrukus apsipratome ir ėmėme kalbėtis apie prieš daugelį metų Anglijoje praleistas dienas. Su ašaromis akyse šis tvirtas vyras kalbėjo apie Bažnyčią, kuriai kadaise buvo toks naudingas. Tada jis papasakojo apie po to sekusius ilgus ir tuščius metus. Apie juos jis kalbėjo lyg apie košmarą. Jam baigus pasakoti apie tuos iššvaistytus metus, pakalbėjome apie sugrįžimą. Jis sakė, jog tai būtų sunku, kad jam būtų gėda. Tačiau sutiko pabandyti.

Neseniai iš jo [gavau] laišką. Jis rašė: „Aš sugrįžau. Aš sugrįžau, ir kaip nuostabu jaustis vėl sugrįžus namo.“

Tad ir jums sakau, mano draugai, kurie kaip ir jis norite grįžti, tačiau nesiryžtate žengti pirmojo žingsnio – pabandykite. Leiskite mums jus pasitikti ten, kur esate, ir paėmus už rankos jums padėti. Pažadu, kad jums bus gera vėl būti namuose.²²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl net ir pasaulinėje bažnyčioje „visuomet turi išlikti mūsų dėmesys ir rūpinimasis pavieniu konkrečiu asmeniu“? (Žr. 1 poskyrį.) Ar buvote kada palaiminti, kai kas nors jums parodė asmeninį dėmesį? Kaip galime jautriau rūpintis kiekvienu pavieniu konkrečiu asmeniu?
- Ko galime pasimokyti ir ką galime pritaikyti iš prezidento Hinklio gauto laiško, kuris cituojamas 2 poskyryje? Apmąstykite, kaip galėtumėte sustiprinti tuos, kurie bando tvirtinti savo tikėjimą.
- Kodėl kiekvienam atsivertusiajam reikia draugo, atsakomybės ir maitinimo geruoju Dievo žodžiu? (Žr. 3 poskyrį.) Kokiais būdais galėtume palaikyti draugiškus ryšius su naujais atsivertusiais? Kaip galėtume padėti naujiems atsivertusiesiems vykdyti savo

pareigas Bažnyčioje? Kaip galėtume padėti naujiems atsivertusiems būti maitinamiems geruoju Dievo žodžiu?

- Kodėl nariams kartais sunku vėl tapti aktyviems Bažnyčioje? (Žr. 4 poskyrį.) Kaip galėtume padėti žmonėms sugrįžti? Ar kada esate patyrę ar matę, koks džiaugsmas būna vėl tapus aktyviems Bažnyčioje?
- Ko išmokote iš prezidento Hinklio pasakojimo 5 poskyryje? Apmąstykite, kaip galėtumėte Bažnyčioje neaktyviam žmogui padėti sugrįžti namo.

Susijusios Raštų nuorodos

Luko 15; Jono 10:1–16, 26–28; 13:34–35; Mozijo 18:8–10; Helamano 6:3; 3 Nefio 18:32; Moronio 6:4–6; DS 38:24

Patarimas studijuojantiems

„Daugelio nuomone, geriausias laikas studijoms yra ryte, po nakties poilsio. [...] Kiti labiau mėgsta studijuoti tyliomis valandomis po darbų, kai baigiasi dienos rūpesčiai. [...] Tačiau studijų laikas ne toks svarbus kaip tai, kad tas laikas būtų reguliarus“ (Howard W. Hunter, „Reading the Scriptures“, *Ensign*, Nov. 1979, 64).

Išnašos

1. “Converts and Young Men,” *Ensign*, May 1997, 47–48.
2. “Converts and Young Men,” 48.
3. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, Oct. 2003, 5.
4. “This Work Is Concerned with People,” *Ensign*, May 1995, 52–53.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 537–538.
6. “There Must Be Messengers,” *Ensign*, Oct. 1987, 5.
7. “Find the Lambs, Feed the Sheep,” *Ensign*, May 1999, 108.
8. “Messages of Inspiration from President Hinckley,” *Church News*, Apr. 5, 1997, 2; taip pat žr. „Inspirational Thoughts“, 3.
9. “Converts and Young Men,” 47.
10. “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service,” *Ensign*, Nov. 1997, 51.
11. “Inspirational Thoughts,” 4.
12. “Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley,” *Ensign*, July 1999, 73.
13. “Words of the Prophet: Reach Out,” *New Era*, Feb. 2003, 7.
14. “Inspirational Thoughts,” 3–4.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 538.
16. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, July 1998, 4.
17. “Find the Lambs, Feed the Sheep,” 108.
18. “Converts and Young Men,” 48.
19. “Find the Lambs, Feed the Sheep,” 108.
20. “Everything to Gain—Nothing to Lose,” *Ensign*, Nov. 1976, 95–96.
21. “And Peter Went Out and Wept Bitterly,” *Ensign*, May 1979, 67.
22. “Everything to Gain—Nothing to Lose,” 97.

Šventyklos palaiminimai

„Šventyklos apeigos tampa karūnuojančiomis palaimomis, kurias gali pasiūlyti Bažnyčia.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Prezidentas Gordonas B. Hinklis 1997 m. spalio visuotinės konferencijos kunigijos sesijoje sakė: „Esu įsitikinęs, kad nė vienas šios Bažnyčios narys nebus gavęs visko, ką Bažnyčia gali suteikti, kol jis ar ji negaus savo šventyklos palaiminimų Viešpaties namuose. Todėl darome viską, ką tik išmanome, kad paspartintume šių šventų statinių statymą ir ten gaunamas palaimas padarytume prieinamas platesniam ratui.“¹ Paminėjęs kelias šventyklas, kurių planavimo ir statybos etapai tuo metu buvo skirtingi, jis pranešė tai, kas pakeitė viso pasaulio žmonių gyvenimus:

„Bažnyčia daug kur yra atokiose vietovėse. Ten narių nedaug, ir mažai tikėtina, kad artimiausiu metu jų skaičius smarkiai didės. Ar ten gyvenantieji turi amžiams būti atskirti nuo šventyklos apeigų palaiminimų? Pamaldžiai apmąstėme šį klausimą, kai prieš kelis mėnesius viešėjau vienoje iš tokių vietovių. Atsakymas, esame įsitikinę, atėjo ryškus ir aiškus.

Kai kuriose iš tokių vietų pastatysime mažas šventyklas. [...] Jos [bus] pastatytos pagal šventyklų standartus, kurie yra daug aukštesni už maldos namų standartus. Juose [vyks] krikštai už mirusiuosius, šventyklos apdovanojimai, užantspaudavimai ir visos kitos Viešpaties namų apeigos gyviesiems ir mirusiesiems.“²

Įkvėpimas sukurti tokį planą atėjo 20 metų anksčiau, kai prezidentas Hinklis tarnavo Bažnyčios šventyklų komiteto pirmininku. Susirūpinęs, kad daugeliui pastarųjų dienų šventųjų neprieinamos šventyklos palaimos, savo dienoraštyje jis rašė: „Už [tuo metu statomos] Vašingtono šventyklos kainą Bažnyčia galėtų pastatyti [daug

Meksikos Kolonija Chuareso Čihuahua šventykla

mažesnių] šventyklų. Tokiu būdu šventyklos atkeliautų pas žmones, o ne žmonės turėtų į jas keliauti milžiniškus atstumus.“³

1997 metais per apreiškimą iš Viešpaties ši idėja virto realybe. Prezidentas Hinklis Meksikos Kolonija Chuareso Čihuahua šventyklos pašventinimo maldoje šiek tiek užsiminė apie šį apreiškimą. Jis meldėsi: „Būtent čia, Šiaurės Meksikoje, Tu apreiškei idėją ir planą mažesnės šventyklos, kuri irgi būtų visiškai išbaigta, tačiau dydžiu pritaikyta šio Tavojo vynuogyno krašto narių poreikiams ir aplinkybėms. Toks apreiškimas kilo iš maldos ir troškimo padėti šiuose miesteliuose gyvenantiems Tavo atsidavusiems ir ištikimiems žmonėms.“⁴

Nuo pranešimo apie mažesnių šventyklų statymą praėjus šešiams mėnesiams, prezidentas Hinklis paskelbė dar vieną reikšmingą dalyką:

„Bažnyčios narius lankome tolimiausiųose kampeliuose. Viešėjau pas tokius, kurie turi labai nedaug šio pasaulio gėrybių. Tačiau savo širdyse jie nešiojasi didelį liepsnojantį tikėjimą apie šį pastarųjų dienų darbą. Jie myli Bažnyčią. Jie myli Evangeliją. Jie myli Viešpatį ir nori vykdyti Jo valią. Jie moka dešimtines, kad ir kokios jos kuklios. Jie daug aukojasi, kad galėtų apsilankyti šventyklose. Jie ištisas dienas keliauja prastais autobusais ir senomis valtimis. Kad tai galėtų sau leisti, jie taupo pinigus ir kai ko atsisako.

Jiems reikia, kad šventyklos būtų arčiau – nedidelės, gražios ir veikiančios šventyklos. Tad pasinaudodamas šia proga visai Bažnyčiai pranešu apie programą tuojau pat pradėti statyti 30 mažesnių šventyklų. [...]

Tai yra milžiniškas sumanymas. Iki šiol nebuvo nieko panašaus. [...] Be 51 šiuo metu veikiančios šventyklos iš viso atsiras dar 47 naujos šventyklos. Manau, reiktų pridėti dar dvi, kad iš viso būtų 100 iki šio amžiaus pabaigos, tai yra iki 2000 metų „nuo mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus atėjimo kūne“ (DS 20:1). Pagal šią programą plėsimės taip, kaip niekad anksčiau.“⁵

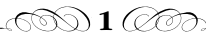
2000 m. spalio 1 dieną prezidentas Hinklis pašventino Masačusetso Bostono šventyklą, 100-ąją veikiančią šventyklą. Iki tų metų pabaigos jis pašventino dar dvi šventyklas Brazilijoje. Jam mirus 2008 m. sausio 27 d. Bažnyčioje veikė 124 šventyklos, ir dar apie 13 buvo paskelbta. Prezidentas Hinklis dalyvavo planuojant ir statant

daugumą iš tų 124 veikiančių šventyklų, o iš viso asmeniškai pašventino 85 iš jų.

Tačiau taip dažnai pranešinėdamas apie naujas šventyklas ir besimėgaudamas jų gražumu, prezidentas Hinklis pastarųjų dienų šventiesiems primindavo apie šių šventų statinių paskirtį: laiminti asmenis ir šeimas, kiekvieną atskirai. Kalbėdamas apie Kalifornijos San Diego šventyklą jis sakė: „Tai nuostabaus grožio pastatas. Tačiau, kad ir koks gražus jis būtų, tai tėra tik priemonė tikslui pasiekti, o ne pats tikslas. Tas pastatas buvo pastatytas ir pašventintas tam, kad jame vyktų šventos apeigos, kurias šiame laikotarpyje yra apreiškęs Viešpats.“⁶

Taip pat jis sakė: „Joks žmogus nebus gavęs visos Evangelijos tol, kol nebus gavęs [šventyklos apeigų]. Tad mums tenka atsakomybė sudaryti tam sąlygas. Nežinau, kiek dar būsiu naudingas, tačiau viliuosi iki pat savo paskutinių dienų statyti Viešpaties šventyklas, jas padaryti prieinamas žmonėms, kad jie gautų tas nuostabias palaimas, kurios jų [ten] laukia.“⁷

Gordono B. Hinklio mokymai

Šventyklos – tai mūsų liudijimo išraiška, jos simbolizuoja mūsų garbinimo kulminaciją.

Kiekviena Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios pastatyta šventykla – tai lyg šių žmonių liudijimas, jog Dievas, mūsų Amžinasis Tėvas, yra gyvas, jog Savo visų kartų sūnums ir dukterims palaiminti Jis turi planą, kad Jo Mylimas Sūnus, Jėzus Kristus, gimęs Judėjos Betliejuje ir nukryžiuotas ant Golgotos kryžiaus, yra pasaulio Gelbėtojas ir Išpirkėjas, dėl kurio apmokančios aukos to plano įgyvendinimas tampa įmanomas kiekvieno, kuris priima ir gyvena pagal Evangeliją, amžinajame gyvenime.⁸

Viskas, kas vyksta šventykloje, pakelia dvasią ir kilnina. Joje kalbama apie čionykštį gyvenimą ir gyvenimą po mirties. Joje kalbama apie tai, koks svarbus yra žmogus, Dievo vaikas. Joje kalbama apie šeimos, Visagalio Dievo kūrinio, svarbą. Joje kalbama apie santuokinių ryšių amžinumą. Joje kalbama apie didesnės šlovės siekimą. Tai šviesos vieta, ramybės vieta, meilės vieta, kurioje sprendžiame amžinybės klausimus.⁹

Kiekviena šventykla [...] tai lyg paminklas mūsų tikėjimui, kad žmogaus siela yra nemirtinga, kad ši mūsų mirtingojo gyvenimo fazė yra dalis besitęsiančio, taip sakant, kilimo aukštyn ir kad lygiai kaip yra gyvenimas čia, taip bus gyvenimas ir ten. Tuo mes tvirtai tikime. Tai vyksta dėl Gelbėtojo Apmokėjimo, tad šventyklos, kaip jau minėjau, tampa tiltais iš šio gyvenimo į kitą. Šventyklose sprendžiami nemirtingumo klausimai.¹⁰

Šie unikalūs ir nuostabūs pastatai bei juose atliekamos apeigos simbolizuoja mūsų garbinimo kulminaciją. Šios apeigos yra nuodugniausia mūsų religijos išraiška.¹¹

Šventi dalykai turi būti šventai apgalvojami. [...] Kai po savęs uždarote Viešpaties namų duris, būkite ištikimi šventam pasitikėjimui nekalbėti apie tai, kas yra šventa ir pašvęsta.

Viešpats sakė: „Atminkite, jog tai, kas ateina iš aukštybės, yra šventa ir turi būti tariama atsargiai ir pagal Dvasios raginimą.“ (DS 63:64.) Ir dar: „Nejuokauk su tuo, kas šventa.“ (DS 6:12.)¹²

2

Per šventyklos apeigas gauname karūnuojančias Evangelijos palaimas.

Šios šventyklos, dabar nusėjusios žemę, yra būtinos, kad būtų visiškai įvykdytas Gelbėtojo Apmokėjimas. Čia, Šventosios Kunigystės įgaliojimu, bus atliekamos tos apeigos, kurios ne tik ves į išgelbėjimą, bet ir į amžinąjį išaukštinimą.¹³

Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, ant Kalvarijos kryžiaus atidavė Savo gyvybę kaip apmokėjimą už žmonijos nuodėmes. Tokia buvo jo vikarinė auka už kiekvieną mūsų. Per tą auką atėjo pažadas, kad visi bus prikelti. Tai nutiko dėl Dievo malonės, be jokių žmonių pastangų. Ir dar daugiau, kol vaikščiojo su Dvylika, Viešpats jiems suteikė šventosios kunigystės raktus, kuriuos senovėje juos turėjusieji sugražino šiame Evangelijos laikotarpyje. Dėl šių raktų papildomai gauname didžiųjų palaiminimų, įskaitant unikalias ir nuostabias Viešpaties namuose atliekamas apeigas. Tik per tas apeigas pasireiškia kunigystės pilnatvė. (Žr. DS 124:28.)¹⁴

Šventyklos apeigos [yra] karūnuojančios palaimos, kurias gali pasiūlyti Bažnyčia.¹⁵

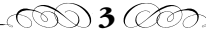
Tarp šventyklos palaiminimų, skirtų vertiems ten įžengti vyrams ir moterims, [...] yra mūsų apiplovimas ir patepimas, kad galėtume būti švarūs priešais Viešpatį. Tarp jų yra apmokymas, kurio metu mums suteikiamas išpareigojimų ir palaiminimų apdovanojimas, motyvuojantis mus gyventi pagal Evangelijos principus. Tarp jų yra užantspaudavimo apeigos, kurių metu danguje surišama tai, kas surišama žemėje, ir taip sudaromos sąlygos šeimos tęstinumui.¹⁶

[Kartą] buvau pakviestas ligoninėje aplankyti vieną mirtinai sirgusią motiną. Ji netrukus mirė ir paliko vyrą su keturiais vaikais, vienas jų buvo šešiametis berniukas. Buvo daug stipraus, skaudaus ir tragiško sielvarto. Tačiau pro jų ašaras švietė gražus ir užtikrintas tikėjimas, kad lygiai taip, kaip dabar graudu išsiskirti, vieną dieną bus džiugu susitikti, nes jų santuoka šventosios kunigystės įgaliojimu Viešpaties namuose prasidėjo nuo užantspaudavimo laikui ir visai amžinybei. [...]

Daug žmonių yra nukeliavę [didelius atstumus], kad gautų šventyklinės santuokos palaiminimus. Mačiau pastarųjų dienų šventųjų grupelę iš Japonijos, kuri dar prieš pastatant šventyklą jų šalyje atsisakė maisto tam, kad galėtų leisti ilgon kelionėn į Havajų Laie šventyklą. Dar prieš pastatant šventyklą Johanesburge, sutikome žmonių, kurie atsisakė būtiniausių dalykų, kad galėtų leisti į 11000 kilometrų skrydį iš Pietų Afrikos į šventyklą Saryje, Anglijoje. Jų akyse spindėjo šviesa, jų veidus puošė šypsena, jų lūpomis kalbėjo liudijimas, kad visa tai verta nesuskaičiuojamai daugiau, nei sumokėta.

Dar pamenu, Naujojoje Zelandijoje klausiausi vieno vyro iš tolimos Australijos vietovės, kuris liudijo, jog anksčiau buvo užregistruota jų šeimos civilinė santuoka, bet jam, jo žmonai ir vaikams prisijungus prie šios Bažnyčios, jie keliavo per visą tą platą žemyną, Tasmano jūra persikėlė į Oklandą ir tada atvyko į šventyklą gražiajame Vaikato slėnyje. Prisimenu, jis sakė: „Mes neišgalėjome keliauti. Visas mūsų pasaulietiškas turtas buvo senas automobilis, mūsų baldai ir indai. Pasakiau šeimai: „Mes negalime sau leisti keliauti.“ Tada, pažvelgęs į savo gražiosios žmonos ir mūsų nuostabių vaikų veidus, tariau: „Mes negalime sau leisti nevykti.“ Jei Viešpats suteiks man stiprybės, aš galėsiu dirbti ir uždirbti pakankamai kitam automobiliui ir kitiems baldams ir indams, tačiau jei prarasčiau šiuos mylimus žmones, tikrai būčiau skurdžius tiek gyvenime, tiek ir amžinybėje.“¹⁷

Tad visai nenuostabu, mano broliai ir seserys, kad nuo šventyklų [...] atidarymo regiu ašaras tvirtų vyrų, prie šių šventų namų altorių apkabinančių savo žmonas. Regiu ašaras tėvų ir motinų, prie tų pačių altorių apkabinančių savo vaikus. Dėl čia panaudojamos galios jie sužino, kad nei laikas, nei mirtis negali sunaikinti juos saistančių ryšių.¹⁸

Šventykla – tai tarnavimo šventovė, kurioje atliekame gelbstinčias apeigas už tuos, kurie mirė nepriėmę Evangelijos.

Dar yra nesuskaičiuojami milijonai tų, kurie vaikščiojo žeme, bet neturėjo galimybės išgirsti Evangelijos. Ar jie negaus tų palaiminimų, kurie teikiami Bažnyčios šventyklose?

Per gyvųjų atstovavimą mirusiesiems tos pačios apeigos yra priimanamos tiems, kurie išėjo iš mirtingųjų pasaulio. Dvasių pasaulyje jie gali priimti ar atmesti tas žemiškąsias jų labai atliktas apeigas, įskaitant krikštą, santuoką ir šeimos ryšių užantspaudavimą. Viešpaties darbe nėra prievartos, tačiau galimybė turi būti suteikta visiems.¹⁹

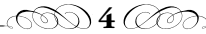
Tai yra tarnavimo šventovė. Didelė šiuose šventuose namuose atliekamo darbo dalis yra atliekama vikariškai už tuos, kurie peržengė mirties uždangą. Nežinau kito darbo, kuris gali prilygti šiam. Jis vikarinę Dievo Sūnaus auką už visą žmoniją primena labiau nei koks kitas man žinomas darbas. Iš iškeliavusių anapus, kuriems čia pasišventusiai tarnaujama, nesitikima padėkos. Tai gyvųjų tarnystė mirusiųjų labai. Ši tarnystė pačia savo esme yra nesavanaudiška.²⁰

Daugeliui berniukų ir mergaičių [...] yra primenama, kad šios šventyklos yra skirtos ne tik jų tėveliams, bet ir jiems patiems. Sulaukę 12 metų amžiaus jie gali įžengti į Viešpaties namus ir krikštytis už tuos, kurie yra peržengę mirties uždangą. Kokia tai didi ir nesavanaudiška tarnystė. Kaip nuostabu, kad mūsų jaunimas įsitraukia į šį visiškai nesavanaudišką darbą dėl tų, kurie nebegali sau padėti.

Aktyvėjant darbui šventyklose aktyvėja ir šeimos istorijos darbas. Plačias galimybes turintys kompiuteriai spartina šį darbą, o žmonės naudojami naujų technologijų teikiama privalumais. Ar galima galvoti, kad visa tai ne Viešpaties darbas? Kompiuteriams tobulėjant spartėja šeimos istorijos darbas, tad daugėja ir šventyklų.²¹

Esame atsakingi, kad būtų palaiminti, amžiams palaiminti visi žemės gyventojai – visos nesuskaičiuojamos kadaise žemėje gyvenusių vyrų ir moterų kartos, visi šiuo metu gyvenantys žemėje ir visi dar čia gyvensiantys. Kokia didi yra mūsų atsakomybė. Kad ją atliktume, turime šiek tiek pasitempti ir šiek tiek pasistengti.²²

Esantys kitoje pusėje, kurie ne mirę, o gyvi kaip dvasios, džiūgaus ir bus laimingi, kai pabus ir eis pirmyn link „nemirtingumo ir amžinojo gyvenimo“ (Mozės 1:39).²³

Būsime didžiai laiminami, jei stengsimės būti verti ir dažnai lankysimės šventykloje.

Šiandien [...] kiekvienam iš jūsų duodu iššūkį susitvarkyti savo gyvenimą, tapti vertiems įžengti į Viešpaties namus ir ten pasiimti tas palaimas, kurios skirtos tik jums. [...] Reikalavimai dideli, tačiau dar didesnės palaimos.²⁴

Pasitelkęs visą turimą įtikinėjimo galią, aš raginu mūsų žmones visame pasaulyje gyventi vertai šventyklos rekomendacijos, gauti ją ir laikyti ją brangiu turtu, dėti daugiau pastangų nuvykti į Viešpaties namus ir semtis ten esančios dvasios ir palaimų.²⁵

Ar [į šventyklą] galite vykti dažnai, ar retai, būkite verti šventyklos rekomendacijos ir laikykite ją savo kišenėje. Ji jums primins, ko tikimasi iš jūsų – pastarųjų dienų šventojo.²⁶

Esu tikras, kad kiekvienas su nuoširdumo ir tikėjimo dvasia į šventyklą atvykstantis vyras ar moteris iš Viešpaties namų išvyksta būdamas geresnis. Visiems mums reikia nuolat tobulinti savo gyvenimą. Kartais reikia palikus pasaulio triukšmą ir sujudimą pabūti tarp šventų Dievo namų sienų, kad šventumo ir ramybės aplinkoje pajustume Jo Dvasią.²⁷

Šiame šventame pastate galime mokytis to, kas Dievui malonu ir šventa. Čia mums atskleidžiamas mylinčio Tėvo planas, sukurtas visų kartų Jo sūnums ir dukterims. Čia priešais mus nutapoma žmogaus amžinoji kelionė iš ikimirtingojo gyvenimo į šį mirtingąjį, o tada į amžinąjį. Aiškiai ir paprastai, kad suprastų visi besiklausantys, yra mokoma didžiųjų fundamentaliųjų ir esminiųjų tiesų. [...]

„Eikite į Viešpaties namus, pajuskite ten Jo Dvasią, bendraukite su Juo ir surasite tokią ramybę, kokios nerasite niekur kitur.“

Šventykla taip pat yra vieta asmeniniam įkvėpimui bei apreiškimui. Daug žmonių įtemptu metu, kai reikia priimti sunkius sprendimus ir išspręsti sunkias problemas, ateina į šventyklą pasninko dvasioje ir maldoje siekia dieviško nukreipimo. Daugelis liudija, kad nors ir negirdėjo apreiškimo balsu, bet gavo įžvalgų kaip pasielgti, kurios tuo metu ar vėliau tapo atsakymais į jų maldas.

Šventykla – tai amžinosios tiesos šaltinis. „O kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas nebetros per amžius.“ (Jono 4:14.) Čia mokoma tokių tiesų, kurios savo turiniu yra dieviškos, o savo reikšmingumu – amžinos.

Atsiduriantiems tarp šių sienų šie namai tampa sandorų namais. Čia mes iškilmingai ir šventai pasižadame, kad mūsų gyvenimas pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją taps pačia gražiausia jos išraiška. Su Dievu, mūsų Amžinuoju Tėvu, sudarome sandorą gyventi pagal tuos principus, kurie yra tikrosios religijos pagrindas.²⁸

Ar jūsų gyvenime pilna rūpesčių? Ar turite problemų, sunkumų ir bėdų? Ar norite širdies ramybės ir progos pabendrauti su Viešpačiu

ir apmąstyti jo kelius? Eikite į Viešpaties namus, pajuskite ten Jo Dvasią, bendraukite su Juo ir surasite tokią ramybę, kokios nerosite niekur kitur.²⁹

Užėjus tamsai, pasistenkite nuvykti į Viešpaties namus ir ten atsi-riboti nuo pasaulio. Dalyvaukite šventose Jo apeigose dėl savo protėvių. Šventyklos sesijai pasibaigus, tyliai pasėdėkite celestialiniame kambaryje ir apmąstykite tiek savo pačių gautus palaiminimus, tiek tuos, kuriuos suteikėte išėjusiems prieš jus. Jūsų širdis bus kupina dėkingumo, o mintys apie Viešpaties didžiojo laimės plano amžinąsias tiesas užlies jūsų sielą.³⁰

Šiame triukšmingame, skubančiame, konkurencingame pasaulyje yra privilegija turėti šventus namus, kuriuose galime jausti šventinančią Viešpaties Dvasios įtaką. Savanaudiškumo elementas spaudžia mus nuolat. Mes turime jį įveikti, ir nėra geresnio būdo, negu nueiti į Viešpaties namus ir tarnauti vikariniam darbe už tuos, kurie yra anapus mirties uždangos. [...]

Todėl kviečiu pasinaudoti šios palaimintos privilegijos privalumais. Tai išvalys mūsų prigimtį. Tai nušveis savanaudiškumo sluoksnius, kuriame dauguma mūsų gyvename. Tai suteiks mūsų gyvenimui pašventinimo elementą ir padarys mus geresniais vyrais ir geresnėmis moterimis.³¹

Žinau, kad esate labai užsiėmę. Žinau, kad turite daug darbo. Tačiau jums pažadu, kad jei nuvyksite į Viešpaties namus, būsite palaiminti; pagerės jūsų gyvenimas. Taigi, mano mylimi broliai ir seserys, prašau, prašau padėti sau ir pasinaudoti proga nuvykti į Viešpaties namus, ir ten gauti visus jums skirtus nuostabius palaiminimus.³²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Klausimai

- Prezidentas Hinklis pasakė, kad šventyklos apeigos yra „giliausia mūsų religijos išraiška“ (1 poskyris) ir „karūnuojančios palaimos, kurias gali pasiūlyti Bažnyčia“ (2 poskyris). Kokių palaiminimų esate gavę per šias apeigas?

- Prezidentas Hinklis kalbėjo apie šventykloje džiaugsmo ašaras liejančius vyrus ir moteris (žr. 2 poskyrį). Kodėl, remiantis jūsų patirtimi, šventyklos apeigos sukelia tokius gilius jausmus?
- Apie mirusiųjų išpirkimo darbą prezidentas Hinklis sakė: „Kaip nuostabu, kad mūsų jaunimas įsitraukia į šį visiškai nesavanaudišką darbą“ (3 poskyris). Kaip šioje tarnystėje tėvai galėtų darbuotis išvien su jaunuimu?
- Kaip galėtume surasti laiko tarnavimui ir garbinimui šventykloje? Kaip mūsų tarnystė šventykloje gali veikti mūsų gyvenimą už šventyklos ribų? (Pavyzdžių ieškokite 4 poskyryje.) Kaip buvote palaiminti dėl lankymosi šventykloje?

Susijusios Raštų nuorodos

Išėjimo 25:8; 1 Karalių 6:11–13; DS 88:119–120; 109:12–13, 24–28; 110:1–10; 128:22–24

Patarimas studijuojantiems

„Dalykitės sužinotais dalykais. Taip darant, jūsų mintys aiškės, o jūsų sugebėjimas atsiminti didės“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 17).

Išnašos

1. “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service,” *Ensign*, Nov. 1997, 49.
2. “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service,” 49.
3. Iš Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 325.
4. “This Is a Day Long Looked Forward To” (text of the dedicatory prayer for the Colonia Juárez Chihuahua Mexico Temple, Mar. 6, 1999), *Church News*, Mar. 13, 1999, 7.
5. “New Temples to Provide ‘Crowning Blessings’ of the Gospel,” *Ensign*, May 1998, 87–88.
6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 311–312.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 641.
8. “This Peaceful House of God,” *Ensign*, May 1993, 74.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 623–624.
10. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, Apr. 2002, 4.
11. “Of Missions, Temples, and Stewardship,” *Ensign*, Nov. 1995, 53.
12. “Keeping the Temple Holy,” *Ensign*, May 1990, 52.
13. “Shining Star in a World Oppressed with Darkness” (text of the dedicatory prayer for the Manhattan New York Temple, June 13, 2004), *Church News*, June 19, 2004, 5.
14. “Rejoice in This Great Era of Temple Building,” *Ensign*, Nov. 1985, 59.
15. “New Temples to Provide ‘Crowning Blessings’ of the Gospel,” 88.
16. “Temples and Temple Work,” *Ensign*, Feb. 1982, 3.
17. “The Marriage That Endures,” *Ensign*, July 2003, 4–6.
18. “Rejoice in This Great Era of Temple Building,” 60.

19. „Kam reikalingos šventyklos?“, *Liabona*, 2010 m. spalio, p. 25.
20. „The Salt Lake Temple,” *Ensign*, Mar. 1993, 5.
21. “Welcome to Conference,” *Ensign*, Nov. 1999, 4–5.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 640.
23. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 154.
24. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 362.
25. “Of Missions, Temples, and Stewardship,” 53.
26. “Inspirational Thoughts,” 4.
27. “Of Missions, Temples, and Stewardship,” 52.
28. “The Salt Lake Temple,” 5–6.
29. “Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley,” *Ensign*, Apr. 1996, 72.
30. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), 103.
31. „Baigiamoji kalba“, 2004 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
32. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 624.

Jėzaus Kristaus Apmokėjimas: milžiniško masto, asmeniško poveikio

„Aš liudiju [apie] Viešpaties Jėzaus Kristaus Apmokėjimą. Be jo gyvenimas neturi prasmės. Tai mūsų egzistavimo skliauto sąvaros akmuo.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

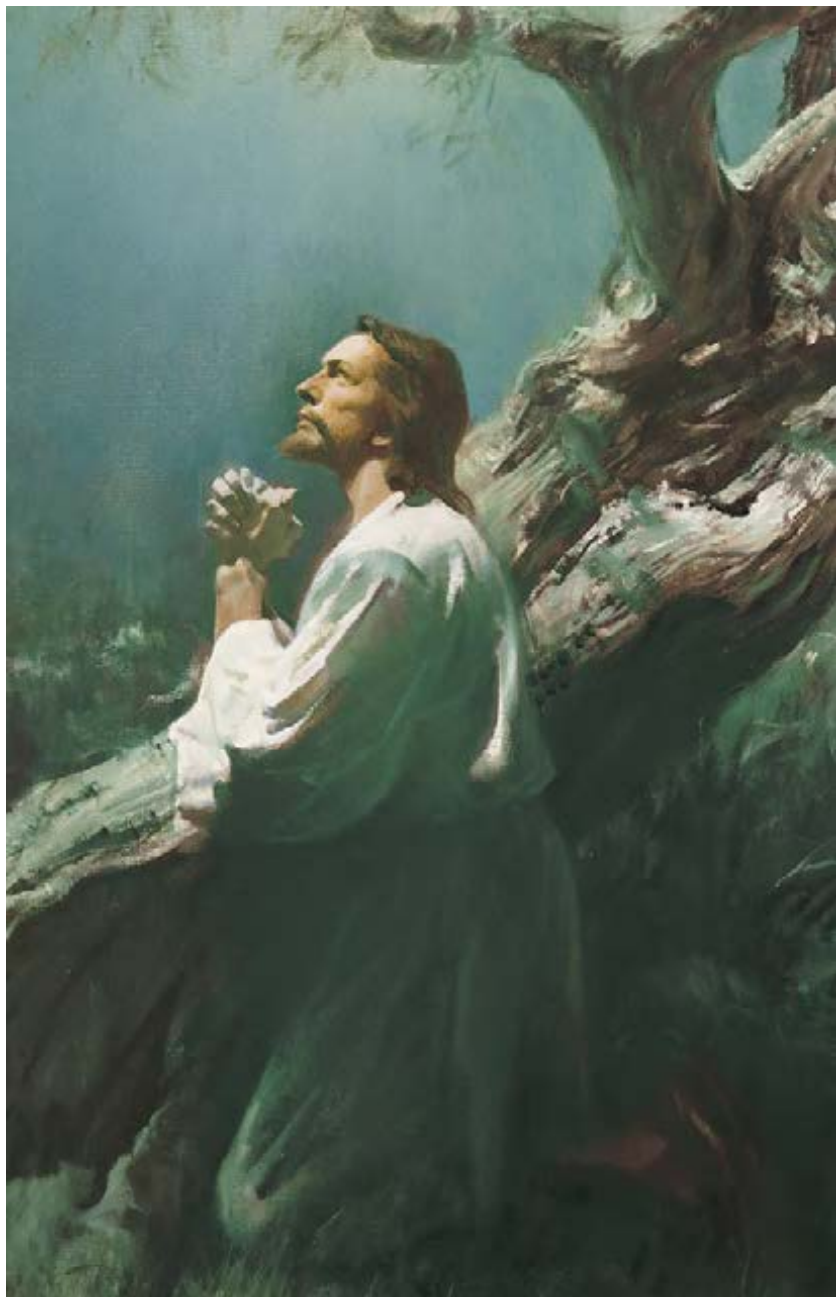
Prezidento Gordono B. Hinklio iniciatyva 2000 m. sausio 1 d. Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas išleido vieningą liudijimą apie Gelbėtoją. Šioje žinioje, kurią pavadino „Gyvasis Kristus“, jie pareiškė: „Liudijame apie neprilygstamo Jo gyvenimo realumą ir nesibaigiančią didžiosios apmokančios Jo aukos galią. Niekas kitas taip stipriai nepaveikė visų žemės žmonių – tiek gyvenusių, tiek dar gyveniančių.“¹

Po trijų mėnesių vykusioje visuotinėje konferencijoje prezidentas Hinklis paliudijo, kokią didelę įtaką jo gyvenimui turėjo Gelbėtojas. Jis kalbėjo švelniai, asmeniškai ir kartais pratrūkdamas jauduliu:

„Iš visko, už ką šį rytą jaučiuosi dėkingas, vienas dalykas ypač išsiskiria. Tai gyvasis liudijimas apie Jėzų Kristų, Visagalio Dievo Sūnų, Taikos Kunigaikštį, Šventąjį. [...]

Jėzus yra mano draugas. Niekas man nedavė tiek daug kaip Jis. „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“ (Jono 15:13). Jis už mane paaukojo savo gyvybę. Jis atvėrė kelią į amžinąjį gyvenimą. Tai galėjo padaryti tik Dievas. Tikiuosi, kad būsiu pripažintas vertas būti Jo draugu.

Jis man yra pavyzdys. Jo gyvenimo būdas, Jo nesavanaudiškas elgesys, Jo pagalbos ranka, ištiesta stokojantiems, Jo galutinė auka

„Viskas priklausė nuo Jo – nuo Jo apmokančios aukos. [...] Tai buvo Tėvo didžiojo plano arkos svaros akmuo.“

– visi šie dalykai man yra pavyzdys. Negaliu tam visiškai prilygti, tačiau galiu pasistengti. [...]

Jis yra mano gydytojas. Esu apstulbintas Jo didžiųjų stebuklų. Tačiau žinau, kad jie įvyko. Šiuos dalykus kaip tiesą priimu todėl, kad žinau, jog Jis yra gyvybės ir mirties Šeimininkas. Jo tarnystės stebuklai byloja apie pasigėrėtiną atjautą, meilę ir žmogiškumo jausmą.

Jis yra mano vadovas. Man garbė būti vienu iš didžiulės virtinės žmonių, kurie Jį myli ir kurie sekė Juo per du tūkstančius metų nuo Jo gimimo. [...]

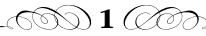
Jis yra mano Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Skausmuose ir neapsakomose kančiose atiduodamas savo gyvybę Jis ištiesė ranką, kad iškeltų mane ir kiekvieną iš mūsų, visus Dievo sūnus ir dukteris, iš amžinos tamsos bedugnės, kuri atsiranda po mirties. Jis parūpino kažką geriau – šviesos ir supratimo, augimo ir grožio aplinką, kurioje mes galime eiti pirmyn keliu, vedančiu į amžinąjį gyvenimą. Mano dėkingumui nėra ribų. Niekada nenustosiu dėkoti savo Viešpačiui.

Jis yra mano Dievas ir mano Karalius. Nuo amžinybės iki amžinybės Jis valdys ir viešpataus kaip karalių Karalius ir viešpačių Viešpats. Jo viešpatavimui nebus ribų. Jo šlovės niekas neaptemdys.

Niekas kitas negali užimti Jo vietos. Niekas kitas ir neužims. Nesu-sitėpęs ir be jokios kaltės Jis yra Dievo Avinėlis, kuriam lenkiuosi ir per kurį kreipiuosi į savo Tėvą danguje. [...]

Su dėkingumu ir neišsenkančia meile apie šiuos dalykus liudiju Jo šventu vardu.²

Gordono B. Hinklio mokymai

Mūsų Dangiškojo Tėvo meilė pasireiškia per Jo Viengimio Sūnaus dovaną.

Mano širdis nurimsta, kai pagalvoju apie didžią Dangiškojo Tėvo meilę. Koks esu dėkingas, jog žinau, kad Dievas mus myli. Nesu-vokiama tokios meilės gelmė pasireiškia per dovaną Jo Viengimio Sūnaus, kuris atėjo į pasaulį, kad suteiktų vilties mūsų širdims, į mūsų santykius įneštų gerumo ir mandagumo, o galiausiai – išgelbėtų mus iš mūsų nuodėmių ir vestų keliu, vedančiu į amžinąjį gyvenimą.³

Ikimirtingoji Gelbėtojo tarnystė

Visų mūsų Tėvas su meile mums pasiūlė [...] planą, pagal kurį turėsime laisvę rinktis savo gyvenimo kryptį. Jo Pirmagimis Sūnus, mūsų Vyresnysis Brolis, buvo to plano svarbiausias elementas. Žmogui bus suteikta valios laisvė, o su valios laisve bus atskaitomybė. Žmogus vaikščios pasaulio keliais, darys nuodėmes ir klups. Tačiau Dievo Sūnus užsivilks kūną ir paaukos Save visų žmonių nuodėmoms apmokėti. Per neapsakomą kančią Jis taps didžiuoju Išpirkėju, visos žmonijos Gelbėtoju.⁴

Žemiškoji Gelbėtojo tarnystė

Visoje istorijoje nėra buvę didybės, prilygusios Jo didybei. Jis, galingasis Jehova, malonėjo per Betliejaus tvartelį ateiti į mirtingąjį gyvenimą. Savo vaikystėje Nazarete Jis „augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse“ (Luko 2:52).

Kai Jonas Jį pakrikštijo Jordano vandenyse, „staiga jam atsivėrė dangus, ir jis pamatė Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn it balandį ir nusileidžiančią ant jo.

O balsas iš dangaus prabilo: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi“ (Mato 3:16–17).

Per trejus Savo žemiškosios tarnystės metus Jis padarė tai, ko niekas nebuvo padaręs anksčiau; Jis mokė taip, kaip niekas anksčiau nemokė.

Tada atėjo Jo aukos metas. Aukštutiniame kambaryje įvyko Jo paskutinė mirtingajame gyvenime vakarienė su dvylika. Plaudamas jiems kojas Jis juos nuolankumo ir tarnystės pamokė taip, kad jie to niekada nepamirš.⁵

Kentėjimas Getsemanės sode

Po to buvo kentėjimas Getsemanėje, kuris, pasak Jo, „pat[į] Diev[ą], didžiausią iš visų, privertė drebėti iš skausmo ir kraujuoti iš kiekvienos poros, ir kentėti tiek kūnu, tiek ir dvasia“ (DS 19:18).⁶

Getsemanės sode, jam besimeldžiant savo Tėvui, jis kentėjo taip smarkiai, kad jo prakaitas buvo kraujo lašai. Bet visa tai buvo Jo didžiosios apmokančiosios aukos dalis.⁷

[Kartą Getsemanės sode] sėdėjau seno alyvmedžio paūksmėje ir skaičiau apie tą siaubingą Dievo Sūnaus kovą, kai Jis pasitiko neišvengiamą ateitį, prakaitavo kraujo prakaitu ir Savo Tėvo meldė patraukti, jei įmanoma, tą taurę šalin; tačiau vėliau pasakė: teįvyksta Tavo valia, o ne mano. [...] Mane apėmė nenugalimas jausmas, kad Jis maldavo ne pasigailėjimo, kad visa tai jis kalbėjo neturėdamas omenyje fizinio skausmo, kurį netrukus turėjo patirti, to siaubingo ir brutalaus nukryžiovimo ant kryžiaus. Žinoma, visa tai buvo tos kančios dalis. Tačiau platesne prasme, mano manymu, tai buvo dėl vaidmens, kurį turėjo atlikti dėl amžinosios visų Dievo sūnų ir dukterų iš visų laiko kartų gerovės, supratimo.

Viskas priklausė nuo Jo – nuo Jo apmokančios aukos. Tai buvo raktas. Tai buvo sąvaros akmuo skliaute didžiojo plano, kurį Tėvas paruošė dėl Savo sūnų ir dukterų amžinojo gyvenimo. Nors tai buvo siaubinga pasitikti, nors tai buvo sunku suvokti, tačiau Jis tai pasitiko, Jis tai įvykdė ir tai buvo nuostabus ir stebuklingas dalykas. Tikiu, kad tai mums nesuvokiama. Tačiau žvelgdami iš mažesnės perspektyvos turime išmokti tai vertinti vis labiau ir labiau ir labiau.⁸

Suėmimas, nukryžiovimas ir mirtis

Jis buvo šiurkščių ir grubių rankų suimtas ir naktį, nesilaikant įstatymo, atvestas priešais Aną, o tada Kajafą – suktą ir nelabą sinedriono pareigūną. Tada, ankstyvą kitos dienos rytą, įvyko antrasis pasirodymas prieš tą klastingą ir žiaurų vyrą. Po to Jis buvo nuvestas pas Pilotą, Romos valdytoją, kurį jo žmona įspėjo: „Nieko nedaryk šiam teisiamam!“ (Mato 27:19.) Šis romėnas, norėdamas atsikratyti atsakomybės, nusiuntė Jį pas Herodą – korumpuotą, pasileidusį ir piktą Galilėjos tetrarchą. Kristus buvo užgauliojamas ir mušamas. Ant Jo galvos buvo uždėta karūna iš supintų spygliuotų erškėčių šakų; ant Jo kraujuojančios nugaros, kad pasityčiotų, buvo užmesta purpurinė mantija. Ir vėl Jis buvo atvestas pas Pilotą, kuriam minia šaukė: „Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį!“ (Luko 23:21.)

Vis klupdamas Jis ėjo link Golgotos, ten Jo sužeistą kūną prikalė prie kryžiaus – tai pati nežmoniškiausia ir skausmingiausia į sadizmą linkusių protų sugalvota egzekucija.

Tačiau Jis sušuko: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Luko 23:34).⁹

Visoje istorijoje nėra labiau širdį geliančio vaizdo nei Apmokėjimą vykdančio žmonijos Išpirkėjo, pasaulio Gelbėtojo – vienišo Jėzaus Getsemanėje ir ant kryžiaus.

Prisimenu, kai Jeruzalėje esančiame Getsemanės sode lankiausi su prezidentu Haroldu B. Ly. Galėjome jausti, kad ir nedidele dalimi, tą siaubingą ten vykusią kančią, tokią didelę kančią, kad vienišas Jėzus kentėjo dvasia taip, jog iš kiekvienos poros ėmė sunktis kraujas (žr. Luko 22:44; DS 19:18). Mes prisiminėme išdavystę žmogaus, kuris buvo pašauktas į pasitikėjimo vietą. Prisiminėme, kaip brutaliai nelaibi vyrai pasielgė su Dievo Sūnumi. Prisiminėme tą vienišą kūną ant kryžiaus, per skausmus šaukiantį: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ (Mato 27:46.) Tačiau pasaulio Gelbėtojas drąsiai žengė pirmyn ir už mus atliko Apmokėjimą.¹⁰

Bėgant valandoms Jo gyvybė blėso. Sudrebėjo žemė; pusiau plyšo šventyklos uždanga. Iš Jo išdžiūvusių lūpų pasigirdo žodžiai: „Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią. Ir su tais žodžiais numirė“ (Luko 23:46).

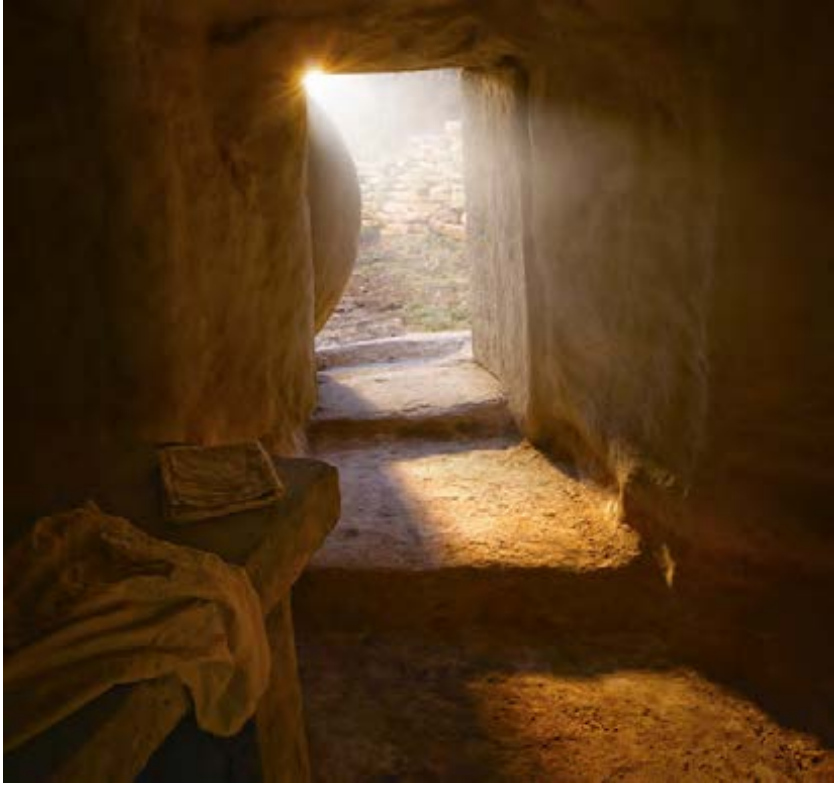
Viskas buvo baigta. Baigėsi Jo mirtingasis gyvenimas. Jis paaukojo jį kaip išpirką už visus. Visų Jį mylėjusiųjų viltys žlugo. Užmiršti Jo išsakyti pažadai. Žydų šabo dienos išvakarėse Jo kūnas skubomis, bet atsargiai buvo paguldytas į pasiskolintą kapą.¹¹

Prisikėlimas

Ankstyvą sekmadienio rytą prie to kapo atėjo Marija Magdaliėtė ir kitos moterys. Skubėdamos artyn jos stebėjosi, kaip nuo kapo angos galėjo būti nuristas akmuo. Atvykusios jos išvydo angelą, sakantį joms: „Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas.

Jo čia nebėra, Jis prisikėlė, kaip buvo sakęs“ (Mato 28:5–6).

To niekad nebuvo iki tol įvykę. Ištuštėjęs kapas virto atsakymu į amžių klausimą. Gerai Paulius pasakė: „Kurgi, mirtie, tavoji pergalė? Kurgi, mirtie, tavasis geluonis?“ (1 Kor 15:55).¹²

„Jo čia nebėra, jis prisikėlė, kaip buvo sakęs“ (Mato 28:6).

2

Per išperkančiąją Gelbėtojo auką iš kapo pakils visi žmonės.

To prisikėlimo ryto stebuklas [...] yra stebuklas visai žmonijai. Tai stebuklas galios Dievo, kurio Mylimasis Sūnus atidavė Savo gyvybę kaip auką už visų nuodėmes, kaip meilės atnašą kiekvienam Dievo sūnui ir dukrai. Tai padaręs Jis sulaužė mirties antspaudus.¹³

Nėra nieko visuotinesnio už mirtį, nėra šviesesnės vilties ir tikėjimo už patikinimą apie nemirtingumą. Apgailėtinas sielvartas dėl ištikusios mirties, netektis mirus mylimam žmogui – tai numalšinti tegali užtikrintumas dėl Dievo Sūnaus Prisikėlimo. [...]

Smogus šaltai mirties rankai, tą niūrią ir tamsią valandą sušvinta pergalinga Viešpaties Jėzaus Kristaus figūra, nes Jis, Dievo Sūnus,

Savo neprilygstama ir amžina galia įveikė mirtį. Jis yra pasaulio Išpirkėjas. Savo gyvybę Jis atidavė už kiekvieną iš mūsų. Jis vėl ją pasiėmė ir tapo užmigusiųjų pirmagimis. Jis, Karalių Karalius, pergalingai stoja aukščiau visų kitų karalių. Jis, Visagalis, stoja aukščiau visų kitų valdovų. Jis yra mūsų paguoda, mūsų vienintelė tikra paguoda, kai dvasiai palikus mirtingąjį kūną esame užklojami tamsiu žemiškos nakties šydu.

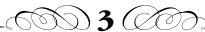
Virš visos žmonijos iškyla Jėzus Kristus.¹⁴

Pamenu, kai kalbėjau vieno gero žmogaus, draugo, kurio gerumas skatino mane pasitempti, laidotuvėse. Daug metų stebėjau jo šypseną, jo gerumo žodžius, jo talentingo proto darbą, jo tarnystės kitiems apimtį. Ir tada, toks šviesus ir geras žmogus staiga mirė. Žvelgiau į jo bedvasį kūną. Tas kūnas manęs nebeapasveikino, net nesujudėjo ir nepratarė nė žodžio. [...]

Pažvelgiau į jo verkiančią našlę ir vaikus. Jie suprato, kaip ir aš supratau, kad daugiau niekada šiame mirtingajame gyvenime neišgirs jo balso. Tačiau nenusakomas švelnumas atnešė ramybę ir nusiramimą. Lyg kažkas būtų sakęs: „Taikykites ir žinokite, kad aš esu Dievas!“ (Psalmyno 46:10.)

Lyg kažkas būtų pridūręs: „Nesijaudinkite. Visa tai tėra mano plano dalis. Niekas neišvengs mirties. Net mano Mylimas Sūnus mirė ant kryžiaus. Tačiau tai padaręs Jis tapo šlovinguoju pirmuoju Prisikėlimo vaisiumi. Jis atėmė iš mirties geluonį ir pergalę iš kapo.“

Galėjau mintyse girdėti tokius Viešpaties žodžius sielvartaujančiai Mortai: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius“ (Jono 11:25–26).¹⁵

Dėl Gelbėtojo apmokančios aukos mums yra suteikta galimybė siekti išaukštinimo ir amžinojo gyvenimo.

Dėkokime Visagaliui už tai. Jo pašlovinatas Sūnus sutraukė mirties pančius – tai didingiausia iš visų pergalių. [...] Jis yra mūsų triumfuojantis Viešpats. Jis yra mūsų Išpirkėjas, apmokėjęs mūsų nuodėmes. Per Jo išperkančiąją auką iš kapo pakils visi žmonės. Jis mums atvėrė kelią ne tik į nemirtingumą, bet ir į amžinąjį gyvenimą.¹⁶

Mažai tesuvokiu Jo Apmokėjimo prasmę. Negaliu viso to suprasti. Ji yra tokio milžiniško masto ir tokio artimo poveikio, kad nepasiduoda suvokimui.¹⁷

Apmokėjimo didingumas viršija mūsų gebėjimą jį visiškai suvokti. Aš tik žinau, kad tai įvyko ir kad tai buvo padaryta dėl manęs ir dėl jūsų. Kančia buvo tokia didelė, agonija – tokia baisi, kad nė vienas iš mūsų negalime suvokti to, kaip Gelbėtojas atidavė save lyg išpirką už visos žmonijos nuodėmes.

Per Jį mes gauname atleidimą. Per Jį ateina pažadas, kad žmonijai bus suteikta išgelbėjimo palaima, kartu su prikėlimu iš mirusiųjų. Tai per Jį, per Jo didžiąją visa apimančią auką ir per mūsų paklusnumą mums suteikiama išaukštinimo ir amžinojo gyvenimo galimybė.¹⁸

Ar visi mes nesame palaidūnai sūnūs ir dukterys, kuriems reikia atgailauti, priimti mūsų Dangiškojo Tėvo atlaidžią malonę ir tada sekti Jo pavyzdžiu?

Jo Mylimasis Sūnus, mūsų Gelbėtojas, atleisdamas ir gailėdamas tiesia mums ranką, tačiau tai darydamas Jis įsako atgailauti. [...] Viešpats sakė – o aš cituoju pranašui Džozefui Smitui duotą apreiškimą:

„Todėl aš tau įsakau atgailauti – atgailauti, kad neištikčiau tavęs savo burnos lazda ir savo rūstybe, ir savo pykčiu ir kad tau netektų skaudžiai kentėti – kaip skaudžiai, tu nežinai, kaip baisiai, tu nežinai, taip, kaip sunkiai pakeliamai, tu nežinai.

Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekentėtų, jeigu atgailaus.

Bet jeigu jie neatgailautų, jie turėtų kentėti taip, kaip aš –

kentėjimą, kuris net mane, patį Dievą, didžiausią iš visų, privertė drebėti iš skausmo ir kraujuoti iš kiekvienos poros, ir kentėti tiek kūnu, tiek ir dvasia. [...]

Mokykis iš manęs ir klausyk mano žodžių; vaikščiok mano Dvasios romume ir manyje rasi ramybę“ (DS 19:15–18, 23).¹⁹

Kai viskas pasakyta ir padaryta, kai iširta visa istorija, kai išnagrinėtos žmogaus proto gelmės – niekas savo nuostabumu, didingumu ir milžiniškumu neprilygsta šiam malonės poelgiui, kai Visagalis Sūnus, karališkosios Savo Tėvo šeimynos Princas, Tas, kuris kadaise kalbėjo Jehovos balsu, Tas, kuris su nuolaidumu atėjo į žemę kaip

kūdikis, gimęs Betliejuje, gėdingai ir skausmingai atidavė Savo gyvybę, kad visi visų laiko kartų Dievo sūnūs ir dukterys, kurių kiekvienas turi mirti, galėtų vėl vaikščioti ir gyventi amžinai. Jis už mus padarė tai, ko niekas iš mūsų negalėtų padaryti. [...]

Pranašas Izaijas skelbė:

„Tačiau jis prisiėmė mūsų negalias, sau užsikrovė mūsų skausmus. [...]

Bet jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Bausmė ant jo krito mūsų išganymui, ir mes buvome išgydyti jo žaizdomis“ (Izaijo 53:4–5).

Tai ir yra stebuklingoji ir tikroji Kalėdų istorija. Jėzaus gimimas Judėjos Betliejuje yra įvadas. Mokytojo trejų metų tarnystė yra prologas. Visa šios istorijos nuostabi esmė yra Jo auka – visiškai nesavanaudiška mirtis skausme ant Kalvarijos kryžiaus visų mūsų nuodėmėms apmokėti.

Epilogas – tai Prisiėlimo stebuklas, atnešęs patikinimą, kad „kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti“ (1 Kor 15:22).

Jei nebūtų buvę Velykų, nebūtų ir Kalėdų. Be išperkančiojo Kristaus iš Getsemanės ir Kalvarijos ir pergalingo Prisiėlimo fakto, kūdikėlis Jėzus iš Betliejaus tebūtų dar vienas kūdikėlis.

Aš tikiu Viešpatį Jėzų Kristų, Amžinojo, Gyvojo Dievo Sūnų. Niekas didingesnis nėra vaikščiojęs šia žeme. Niekas nėra atlikęs panašios aukos ar suteikęs prilygstančio palaiminimo. Jis yra pasaulio Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Aš tikiu Juo. Be jokių dviprasmybių ir kompromisų aš skelbiu Jo dieviškumą. Myliu Jį. Jo vardą tariau su pagarba ir nuostaba. Jį, kaip ir Jo Tėvą, aš garbinu dvasia ir tiesa. Dėkoju Jam ir klaupiuiosi priešais Jo Mylimąjį Sūnų, kuris kažkada seniai kiekvienam iš mūsų pagelbėjo, tardamas: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; aš jus atgaivinsiu!“ (Mato 11:28.)

[...] Norėčiau, kad kiekvienas iš jūsų skirtumėte nors valandą tyliai meditacijai ir pamąstymui apie šį stebuklą ir didybę – apie Dievo Sūnų.²⁰

Liudiju apie Viešpaties Jėzaus Kristaus Apmokėjimą. Be jo gyvenimas neturi prasmės. Tai mūsų egzistavimo skliauto sąvaros akmuo. Jis patvirtina, kad mes gyvenome dar prieš gimdami į šį mirtingumą.

Mirtingumas yra tik laiptelis į šlovingesnę gyvenimą ateityje. Mirties sielvartą sušvelnina prikėlimo pažadas.²¹

Jėzus yra Kristus, iš anksto paskirtasis Dievo Sūnus, kuris su nuolaidumu atėjo į žemę gimdamas užkariautoje šalyje, vasalų tvartelyje, Dievo Sūnus, Tėvo Viengimis kūne, Tėvo Pirmagimis ir mūsų išgelbėjimo Kūrėjas. Jis yra mūsų Išpirkėjas, mūsų Gelbėtojas, per kurio Apmokėjimą amžinasis gyvenimas tampa įmanomas visiems paklusniai besilaikantiems Jo mokymų.²²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Kodėl Dangišskasis Tėvas mums davė Savo „Viengimio Sūnaus dovaną“? (Žr. 1 poskyrį.) Kaip galėtumėte parodyti dėkingumą už šią dovaną? Kokių minčių ir jausmų jums kyla skaitant, kaip prezidentas Hinklis apibendrina tai, ką dėl mūsų nuveikė Gelbėtojas?
- 2 poskyryje palyginkite, kokiais žodžiais prezidentas Hinklis apibūdina mirtį ir kokiais – prisikėlimą. Ką sužinote iš šių skirtingų žodžių? Kaip jūsų liudijimas apie Gelbėtojo prisikėlimą veikia jūsų gyvenimą?
- Ką iš prezidento Hinklio liudijimo sužinote apie Jėzaus Kristaus Apmokėjimą? (Žr. 3 poskyrį.) Kaip Apmokėjimas jus yra palaiminęs asmeniškai? Ką jaučiate, kai galvojate apie Gelbėtojo auką už jus? Skirkite „laiko tyliai meditacijai ir pamąstymui“ apie Gelbėtoją.

Susijusios Raštų nuorodos

Izaijo 53; Jono 3:16; 11:25; 2 Nefio 9:6–13; Almos 7:11–13; 34:8–10; Helamano 14:13–19; DS 18:10–12

Patarimas mokytojui

„Pamaldžiai ruošdamiesi mokyti galite nuspręsti išryškinti tam tikrus principus. Galite imti geriau suprasti, kaip geriausiai pateikti tam tikras idėjas. Kasdieniame gyvenime galite atrasti pavyzdžių, vaizdinių priemonių ir įkvepiančių pasakojimų. Jei jaučiate dvasinį raginimą, galite pasikviesti kurį nors konkretų asmenį, kad padėtų vesti pamoką. Galite prisiminti asmeninio gyvenimo pavyzdžius, kuriais galėtumėte pasidalyti“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 48).

Išnašos

1. „Gyvasis Kristus. Apaštalų liudijimas.“
2. “My Testimony,” *Ensign*, May 2000, 69, 71.
3. “The Wondrous and True Story of Christmas,” *Ensign*, Dec. 2000, 2.
4. “We Look to Christ,” *Ensign*, May 2002, 90.
5. “The Victory over Death,” *Ensign*, Apr. 1997, 2.
6. “The Victory over Death,” 2.
7. „Tai, ką žinau“, 2007 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 29–30.
9. “The Victory over Death,” 2, 4.
10. “Living with Our Convictions,” *Ensign*, Sept. 2001, 2.
11. “The Victory over Death,” 4.
12. “The Victory over Death,” 4.
13. “The Victory over Death,” 4.
14. “This Glorious Easter Morn,” *Ensign*, May 1996, 67.
15. “The Wondrous and True Story of Christmas,” 2, 4.
16. “He Is Not Here, but Is Risen,” *Ensign*, May 1999, 72.
17. “The Wondrous and True Story of Christmas,” 2.
18. „Atlaidumas“, 2005 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
19. “Of You It Is Required to Forgive,” *Ensign*, June 1991, 5.
20. “The Wondrous and True Story of Christmas,” 4–5.
21. „Tai, ką žinau“, 2007 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
22. Žr. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 560.

Pirmyn su tikėjimu

„Jums ir man tereikia vieno dalyko, [...] tokio tikėjimo, kuris įkvėptų mus klauptis ant kelių melsti Viešpaties pagalbos ir po to, su tam tikru dievišku tikėjimu, atsikelti ir imti siekti trokštamų rezultatų.“

Iš Gordono B. Hinklio gyvenimo

Prezidentas Gordonas B. Hinklis prisiminė: „Kai [jaunystėje] ruošiausi vykti į misiją mano gerasis tėtis man įteikė atvirutę su užrašytais [keliais] žodžiais. Tai buvo Viešpaties žodžiai sinagogos vyresniajam, ką tik sužinojusiam apie savo dukters mirtį: „Nenusigąsk, vien tikėk!“ (Morkaus 5:36.)“¹ Tarnaudamas Anglijoje jaunas vyresnysis Hinklis susidūrė su daugybe iššūkių, kurie padėjo prisiminti šiuos kelis žodžius. Vėliau jis papasakojo apie vieną iš tų įvykių:

„Vieną dieną trijuose ar keturiuose Londono laikraščiuose buvo apžvelgiamas vienos senos knygos perspausdinimas. Dėl kandaus ir bjauraus tono buvo aišku, kad toji knyga buvo apie mormonų istoriją. Prezidentas Merilas [mano misijos prezidentas] pasakė man: „Noriu, kad nuvyktum pas leidėją ir užprotestuotum.“ Pažvelgiau į jį ir jau norėjau pasakyti: „Tik ne aš.“ Tačiau nuolankiai tariau: „Taip, sere.“

Nesivaržydamas sakau, kad bijojau. Nuėjau į savo kambarį ir pasijutau taip, kaip, manau, jautėsi Mozė, kai Viešpats jam liepė nueiti pas faraoną. Pasimeldžiau. Mane pykino iš jaudulio, kol ėjau link Gūdžo gatvės stoties, kur turėjau įsėsti į metro traukinį, vežusį link Flyt gatvės. Suradau prezidento biurą ir priimamojo sekretorei daviau savo kortelę. Ją paėmusi, ji nuėjo į kabinetą, netrukus grįžo ir pasakė, jog prezidentas pernelyg užsiėmęs, kad susitiktų su manimi. Atsakaiu, kad sukoriau 8000 kilometrų, todėl palauksiu. Tą valandą į kabinetą ji buvo nuėjusi du ar tris kartus; galiausiai jis pasikvietė mane. Niekada nepamiršiu, ką pamačiau įėjęs. Rūkydamas ilgą cigarą jis savo veido išraiška, rodos, sakė: „Nekvaršink man galvos.“

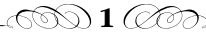

„Tikėjimas po to, kai esame viską pasakę ir padarę, lieka mūsų vienintele tikra ir neblėstančia viltimi.“

Rankose laikiau apžvalgas. Nepamenu, ką tuomet pasakiau. Lyg kažkokia kita galia kalbėjo per mane. Iš pradžių jis gynėsi, netgi agresyviai. Tačiau vėliau ėmė rimti. Baigdamas jis kai ką pažadėjo. Per valandą visi knygų platintojai Anglijoje gavo nurodymą grąžinti knygas leidėjui. Nors patyrė nemenkus nuostolius, jis išspausdino ir į kiekvienos knygos priekį įklįjavo pareiškimą, kad tai ne istorinė, o grožinė knyga ir kad ja nenorėta įžeisti gerbiamų mormonų. Po daugelio metų Bažnyčiai jis padarė dar vieną vertingą paslaugą, o kiekvienais metais, iki pat savo mirties, jis man atsiųsdavo kalėdinę atvirutę.⁴²

Priimdamas pavedimą apsilankyti leidėjo biure vyresnysis Hinklis padarė tai, kas ilgainiui tapo visą gyvenimą taikytu elgesio modeliu: su tikėjimu priimk iššūkį; melsk Viešpaties pagalbos; o tada imkis darbo.

Gordono B. Hinklio mokymai

Tikėjimas Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi gali tapti neišsenkančiu tikslingo gyvenimo šaltiniu.

Kad šiame pasaulyje mums sektųsi ir jaustume pasitenkinimą, jums ir man tereikia vieno dalyko – tikėjimo – to dinamiško, galinčio ir nuostabaus elemento, per kurį, kaip pareiškė Paulius, buvo sutverti pasauliai (žr. Hebrajams 11:3). Kalbu ne apie kažkokią eterio koncepciją, bet apie praktišką, pragmatišką, veikiantį tikėjimą, tokį tikėjimą, kuris įkvepia mus klauptis ant kelių melsti Viešpaties pagalbos, o po to, su tam tikru dievišku pasitikėjimu, atsikelti ir imtis darbo siekiant trokštamų rezultatų. Toks tikėjimas yra pats geriausias turtas. Toks tikėjimas po to, kai esame viską pasakę ir padarę, lieka mūsų vienintele tikra ir neblėstančia viltimi.

[...] Tikėjimas gali tapti neišsenkančiu tikslingo gyvenimo šaltiniu. Nė vienas motyvas vertai stengtis neįtikina labiau nei žinojimas, kad esame Dievo vaikai, kad Dievas tikisi, jog kažką nuveiksime savo gyvenime, ir kad Jis mums gali padėti, jei ieškosime Jo pagalbos. [...]

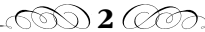
Kalbėdamas apie tikėjimą omenyje turiu ne abstrakčiąją prasmę. Omenyje turiu gyvą, gają jėgą, pasireiškiančią tuomet, kai Dievą imame laikyti savo Tėvu, o Jėzų Kristų – Gelbėtoju. [...]

Tikėjimas Dieviška Esybe, Visagaliu, yra *toji* didžioji įkvepianti jėga, galinti pakeisti mūsų gyvenimą.³

Prieš daugelį metų dirbau prie geležinkelių, kurių bėgiai vingiavo per kalnuotas vietas. Dažnai važinėjau traukiniais. Tai dar buvo garvežių laikai. Tie dideli geležinkelių monstrai buvo milžiniški, greitai ir pavojingi. Dažnai stebėdavausi: kaip garvežio mašinistas drįsta leisti į naktinę kelionę! Tada suvokiau, kad tai nebuvo viena ilga kelionė, o nuolatinė trumpesnių kelionių tąsa. Garvežys turėjo galingą priekinį žibintą, nušviesdavusį kelią 360 ar 460 metrų į priekį. Mašinistui užtekdavo matyti tik tą atstumą, ir to pakakdavo, nes jį prieš save matydavo visą naktį, kol išaušdavo nauja diena. [...]

Panašiai yra ir su mūsų amžinąja kelione. Žengiamo po vieną žingsnį. Tai darydami judame link nežinomybės, tačiau tikėjimas nušviečia kelią. Jei tą tikėjimą puoselėsime, niekada nekeliausime tamsoje. [...]

Iššūkis, su kuriuo susiduria kiekvienas šios Bažnyčios narys, yra kito žingsnio žengimas – prisiėmimas tos atsakomybės, į kurią yra šaukiamas, kad ir koks netinkamas jai jaustūsi; o tai reikia daryti su tikėjimu, visiškai pasitikint, kad Viešpats nušvies kelią į priekį.⁴

Tikėjimas yra liudijimo pagrindas ir Viešpaties darbo žemėje stiprybė.

Vienintelis tikrasis šios Bažnyčios turtas yra jos žmonių tikėjimas.⁵

Koks žavus ir nuostabus dalykas yra tai, kad tūkstančius palytėję Šventosios Dvasios stebuklas, kad jie įtiki, priima ir tampa [šios Bažnyčios] nariais. Jie pasikrikštija. Jų gyvenimai amžiams pasikeičia į gera. Įvyksta stebuklą. Jų širdyse atsiranda tikėjimo sėkla. Ji auga jiems besimokant. Priimdami principą po principo jie galiausiai gauna nuostabių palaimų, skirtų tiems, kurie šioje Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje vaikšto su tikėjimu.

[...] Ši brangi ir nuostabi tikėjimo dovana, ši dovana iš Dievo, mūsų Dangiškojo Tėvo, vis dar yra šio darbo stiprybė ir nebyli šio darbo žinios galia. Už viso to slypi tikėjimas. Tikėjimas yra viso to turinys. Ar tai sietūsi su vykimu į misiją, Išminties Žodžio laikymusi,

dešimtinės mokėjimu – tai tas pats. Visi mūsų daromi darbai liudija apie mūsų tikėjimą.

[...] Šio reikalo ir karalystės stiprybė glūdi ne jos pasaulietiniuose turuose, kad ir kokie įspūdingi jie būtų. Ji glūdi jos žmonių širdyse. Štai kodėl jis sekasi. Štai kodėl jis stiprėja ir plečiasi. Štai kodėl per jį atliekami tokie stebėtini dalykai. Visa tai dėl tikėjimo dovanos, kurią Visagalis teikia tiems Savo vaikams, kurie neabejodami ir nesibaimindami žengia pirmyn. [...]

Tikėjimas yra liudijimo pagrindas. Tikėjimas yra lojalumo šiai Bažnyčiai priešastis. Tikėjimas simbolizuoja džiaugsmingą pasiaukojimą plėtojant Viešpaties darbą.⁶

Evangelija – tai geroji naujiena. Tai žinia apie pergalę. Tai dalykas, kurį reikia priimti su entuziazmu. [...]

Tad nebijokime. Jėzus yra mūsų vadas, mūsų stiprybė ir mūsų karalius.

Šis amžius – pesimizmo amžius. O mes atliekame tikėjimo misiją. Mano broliai ir seserys visame pasaulyje, kviečiu jus vėl sutvirtinti savo tikėjimą, toliau vykdyti šį darbą visame pasaulyje. [...]

„Broliai, argi mes neisime pirmyn tokiam svarbiame reikale? Eikime pirmyn, o ne atgal. Drąsos, broliai; ir pirmyn, pirmyn į pergalę!“ (DS 128:22.) Taip rašė pranašas Džozefas tikėjimo psalmėje.

Kokia šlovinga yra šio didžio reikalo praeitis. Ji kupina didvyriškumo, drąsos, narsos ir tikėjimo. Kokia nuostabi yra dabartis, nes žengiamo pirmyn laimindami žmonių gyvenimus visur, kur tik jie klausosi Viešpaties tarnų žinios. Kokia nuostabi bus ateitis, kai Visagalis toliau ris Savo šlovingąjį darbą, gėriu palytėdamas visus tuos, kurie priims ir gyvens pagal Jo Evangeliją, netgi sieks amžinai palaiminti visų kartų Savo sūnus ir dukteris per nesavanaudišką darbą tų, kurių širdys yra kupinos meilės pasaulio Išpirkėjui. [...]

Aš kviečiu kiekvieną iš jūsų, kad ir kur būtumėte, kaip šitos bažnyčios narius, stotis ant kojų ir su daina savo širdyje eiti pirmyn, gyvenant pagal Evangeliją, mylint Viešpatį ir statant karalystę. Kartu mes pasiliksim kelyje ir išlaikysime tikėjimą, Visagaliui būnant mūsų stiprybe.⁷

 3

Su tikėjimu mes galime pakilti aukščiau baimės ir bet kokios kliūtis ar gyvenimo iššūkio.

Kas iš mūsų gali pasakyti, kad nėra jautęs baimės? Nepažįstu nė vieno, kuris jos nebūtų jautęs. Žinoma, vieni patiria didesnę baimę nei kiti. Kai kurie virš jos pakyla greičiau, tačiau kiti joje įstringa, ji traukia juos žemyn ir net priverčia pasiduoti. Mes baiminamės pajukos, baiminamės nesėkmės, baiminamės vienatvės, baiminamės neišmanymo. Kai kurie baiminasi dabarties, o kai kurie – ateities. Kai kurie nešiojasi nuodėmės naštą ir atiduotų beveik viską, kad tik nusimestų tos naštos pančius, tačiau baiminasi keistis. Pripažinkime, kad baimė yra ne iš Dievo; šis maudžiantis, niokojantis elementas yra iš tiesos ir teismo priešininko. Baimė – tai tikėjimo priešprieša. Jos padariniai yra naikinantys, netgi mirtini.⁸

Paulius rašė Timotiejui: „Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos dvasią.

Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo“ (2 Timotiejui 1:7–8).

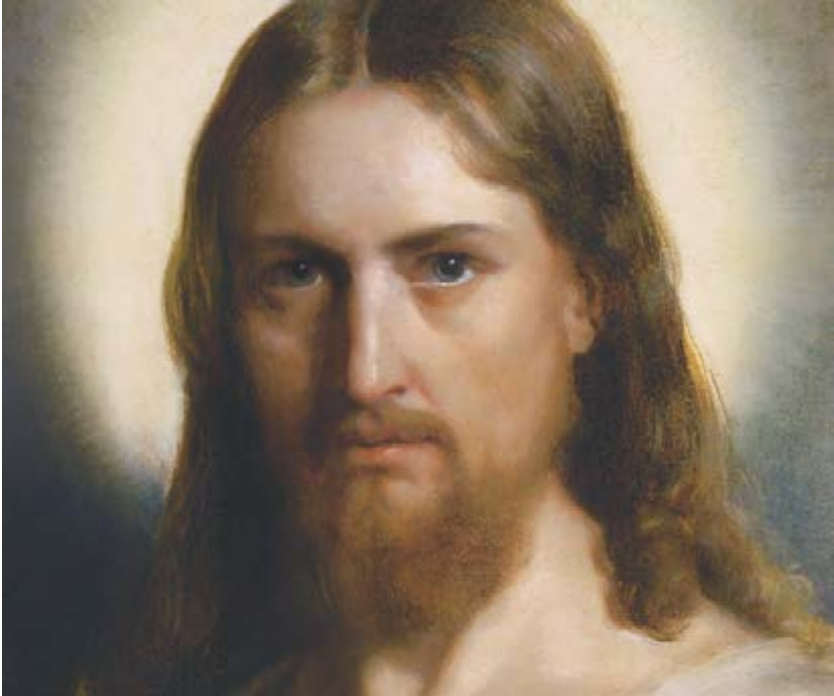
Norėčiau, kad kiekvienas šios bažnyčios narys šiuos žodžius pasidėtų ten, kur juos galėtų pamatyti kiekvienos dienos rytą. Jie suteiks mums drąsos prabilti, jie suteiks mums tikėjimo bandyti, jie sustiprins mūsų įsitikinimą apie Viešpatį Jėzų Kristų. Tikiu, kad žemėje įvyks daugiau stebuklų.⁹

Kartą kalbėjausi su vienu draugu, pabėgusiu iš savo gimtinės. Jo šaliai sužlugus, jis buvo suimtas ir įkalintas. Jo žmona ir vaikai sugėbėjo ištrukti, tačiau daugiau nei trejus metus jis buvo kalinamas be jokių galimybių bendrauti su savo mylimaisiais. Maistas buvo prastas, gyvenimo sąlygos – slegiančios, be jokių pagerėjimo prošvaisčių.

„Kas jus palaikė visas tas tamsias dienas?“ – paklausiau aš.

Jis atsakė: „Mano tikėjimas; mano tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Savo naštas uždėjau jam ir jos ėmė atrodyti daug lengvesnės.“¹⁰

Viskas bus gerai. Nesijaudinkite. Tai sau sakau kiekvieną rytą. Viskas bus gerai. Jei darysite geriausia, ką galite, viskas bus gerai. Pasitikėkite Dievu ir ženkite pirmyn tikėdami ir pasikliaudami ateimi. Viešpats mūsų neapleis. Jis mūsų neapleis.¹¹

„Nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo“ (2 Timotiejui 1:8).

Ar kas iš mūsų negalėtų pasakyti, kad jei labiau tikėtume Dievu, tai mums būtų geriau, nei yra dabar? Jei tikime, tai jokia kliūtis neatrodo per didelė, joks iššūkis nėra per sunkus. Tikėjimo padedami galime pakilti virš tų neigiamų mūsų gyvenimo veiksnių, kurie nuolat mus tempia žemyn. Įdėdami pastangų galime vystyti gebėjimą sutramdyti link žeminančių ir piktų veiksmų vedančius impulsus. Tikėjimo padedami galime tramdyti savo troškimus. Galime pagelbėti nusiminusiems ir pralaimėjusiems – galime juos sušildyti savo pačių tikėjimo stiprybe ir galia.¹²

4

Jei vadovausimės savo tikėjimu, Viešpats padės jam augti.

Jei tarnystei skirsite savo laiko ir talentų, jūsų tikėjimas augs, o abejonės blės.¹³

Bažnyčia prašys jūsų daryti daug dalykų. Ji prašys jūsų atlikti įvairias pareigas. Mes neturime profesionalios dvasininkijos. Jūs

tampate šios Bažnyčios dvasininkija, tad jei esate šaukiami kur nors tarnauti, raginu jus atsiliepti, nes tai darydami stiprinsite ir auginsite savo tikėjimą. Tikėjimas yra lyg mano rankos raumuo. Jeigu jį naudoju, jei jį maitinu, jis stiprėja; jis padarys daug dalykų. Bet jeigu jį laikysiu parišęs ir su juo nieko nedarysiu, jis silpnės ir darysis nenaudingas; panašiai bus ir jums. Jei pasinaudosite kiekviena proga, jei priimsite kiekvieną pašaukimą, Viešpats padarys jį jums imanomą atlikti. Bažnyčia neprašys jūsų daryti to, ko negalėtumėte padaryti su Viešpaties pagalba.¹⁴

Štai mano malda už mus visus: „Viešpatie, sustiprink mūsų tikėjimą“ [žr. Luko 17:5]. Padidink mūsų tikėjimą, kad pereitume netikrumo ir abejonės bedugnes. [...]

Viešpatie, padidink mūsų tikėjimą, kad pakiltume virš paliegusių trukdytojų šiam didžiam ir šventam Tavo darbui. Sustiprink mūsų valią. Padėk mums statyti ir plėsti Tavąją karalystę pagal Tavo didįjį pavedimą, kad ši Evangelija kaip liudijimas visoms tautoms galėtų būti skelbiama visame pasaulyje. [...]

Suteik mums tikėjimo žvelgti toliau savo laikinų problemų į ateities stebuklus. Suteik mums tikėjimo mokėti dešimtines ir atnašas bei pasikliauti, kad Tu, Visagali, atversi dangaus langus kaip esi pažadėjęs. Suteik mums tikėjimo daryti tai, kas gera, ir kas bus tebūnie.

Suteik mums tikėjimo tuomet, kai užklupusios nelaimių audros mus parbloškia žemėn. O kai esame pasiligoję, tegul mūsų pasitikėjimas kunigystės galiomis auga. Kad sektume šiuo Jokūbo patarimu:

„Kas nors pas jus serga? Tepasikviečia Bažnyčios vyresniusius, ir jie tesimeldžia už jį, patepdami aliejumi Viešpaties vardu.

Tikėjimo malda išgelbės ligonį, ir Viešpats jį pakels“ (Jokūbo 5:14–15; kursyvas pridėtas). [...]

Viešpatie, mums einant mirties šešėlio slėniu, suteik tikėjimo šypotis pro ašaras, žinant, kad viskas yra mylinčio Tėvo amžinojo plano dalis, kad eidami per šio gyvenimo slenkstį įžengiamo į šlovingesnįjį gyvenimą, ir kad dėl Dievo Sūnaus apmokėjimo visi pakils iš kapo, o ištikimieji toliau sieks išaukštinimo.

Suteik mums tikėjimo atlikti mirusiųjų išpirkimo darbą, kad Tavo visų kartų sūnų ir dukterų labui būtų įvykdyti Tavo amžinieji tikslai.

Tėve, suteik mums tikėjimo sekti tavo patarimais mažuose dalykuose, kurie tiek daug reiškia. [...]

Viešpatie, stiprink mūsų tikėjimą vieno kitu, savimi ir savo gebėjimu daryti gerus ir didžius dalykus. [...]

Tėve, sustiprink mūsų tikėjimą. Iš viso to, ko mums reikia, manau, kad labiausiai reikia stiprinti tikėjimą. Taigi, brangus Tėve, stiprink mūsų tikėjimą Tavimi, Tavo Mylimuoju Sūnumi, Tavo didžiuoju amžinuoju darbu, savimi – Tavo vaikais, ir mūsų gebėjimu eiti ir vykdyti Tavo valią ir Tavo priesakus. To nuolankiai meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.¹⁵

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Klausimai

- Prezidentas Hinklis mokė, kad tikėjimas Dievu yra „didžioji įkvepianti jėga, galinti pakeisti mūsų gyvenimą“ (1 poskyris). Kokie patyrimai jums padėjo sužinoti apie tikėjimo galią? Ar esate matę, kaip judant „link nežinomybės [...] tikėjimas nušviečia kelią“?
- Ką 2 poskyryje galime sužinoti apie šios Bažnyčios stiprybės šaltinį? Kaip tarpusavyje siejasi tikėjimas ir aukojimasis? Pamažtykite, kaip galėtumėte paisyti prezidento Hinklio kvietimo „vykdyti šį darbą visame pasaulyje“.
- Kodėl, jūsų manymu, tikėjimas turi galios mums padėti išbandymų metu? (Žr. 3 poskyrį.) Kada tikėjimas yra jums padėjęs pakilti aukščiau baimės? Kada tikėjimas yra jums padėjęs pakilti aukščiau kitų kliūčių?
- Peržiūrėkite prezidento Hinklio maldą 4 poskyryje. Kurie šios maldos žodžiai jums yra ypač prasmingi? Kaip tikėjimas gali mums padėti įveikti netikrumą ir abejones? Kaip tikėjimas gali padėti mums žvelgti anapus savo problemų į ateities stebuklus?

Susijusios Raštų nuorodos

Jono 14:12–14; Romiečiams 5:1–5; 2 Nefio 26:12–13; Moronio 7:33–38; DS 27:16–18

Patarimas mokytojui

„Jei reguliariai ir stropiai studijuosime Raštus ir nuoširdžiai sieksime Dvasios vadovavimo, būsime jautresni įkvėpimui, kaip pasirošti

pamokoms. Be to, mokydami būsime pasiruošę priimti Dvasios raginimus ir jais sekti“ (*Teaching, No Greater Call* [1999], 14).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Oct. 1969, 114.
2. “If Ye Be Willing and Obedient,” *Ensign*, July 1995, 5.
3. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), 109–110.
4. “We Walk by Faith,” *Ensign*, May 2002, 72–73.
5. “The State of the Church,” *Ensign*, May 1991, 54.
6. “The Miracle of Faith,” *Ensign*, May 2001, 68–69.
7. “Stay the Course—Keep the Faith,” *Ensign*, Nov. 1995, 71–72.
8. “God Hath Not Given Us the Spirit of Fear,” *Ensign*, Oct. 1984, 2.
9. “Be Not Afraid, Only Believe,” *Ensign*, Feb. 1996, 5.
10. “Be Not Faithless,” *Ensign*, Apr. 1989, 4.
11. “Latter-Day Counsel: Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley,” *Ensign*, Oct. 2000, 73.
12. *Standing for Something*, 109–110.
13. “He Is Risen, As He Said,” *Ensign*, Apr. 1983, 7.
14. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, June 1999, 2.
15. “Lord, Increase Our Faith,” *Ensign*, Nov. 1987, 52–54.

Iliustracijų sąrašas

- 40 puslapyje: paveikslo *Pirmasis Džozefo Smito regėjimas* fragmentas, aut. Gregas K. Olsenas.
- 48 puslapyje: *Vienas ganytojas*, aut. Hovardas Lijonas.
- 56 puslapyje: *Brigamas Jangas Vėliavos viršūnėje*, aut. A. Valojus Ytonas.
- 61 puslapyje: paveikslo *Kristus ir turtingas jaunas didikas* fragmentas, aut. Heinrichas Hofmanas. Spausdinama C. Harrison Conroy Co., Inc. leidus.
- 76 puslapyje: *Parlio gatvės pabaiga*, aut. Glenas S. Hopkinsonas.
- 82 puslapyje: *Rankinių vežimėlių grupės gelbėjimas*, aut. Glenas S. Hopkinsonas.
- 118 puslapyje: paveikslo *Kalno pamokslas* fragmentas, aut. Haris Andersonas.
- 123 puslapyje: *Gelbėtojas moko apie mokinybę*, aut. Džastinas Kunzas.
- 126 puslapyje: *Kelias į Emausą*, aut. Džonas Maknotonas.
- 132 puslapyje: *Viešpats Jėzus Kristus*, aut. Delas Parsonas.
- 166 puslapyje: *Sulūžęs Neftio lankas*, aut. Maiklas Džarvis Nelsonas.
- 188 puslapyje: *Kristus išgydo ligonį Betzatoje*, aut. Karlas Heinrichas Blochas.
- 216 puslapyje: *Parlis P. Pratas skaito Mormono Knygą*, aut. Džefas Hainas.
- 229 puslapyje: fragmentas iš *Kristaus paveikslo*, aut. Heinrichas Hofmanas. Spausdinama C. Harrison Conroy Co., Inc. leidus.
- 278 puslapyje: *Daugiau nebeprarasti*, aut. Gregas K. Olsenas.
- 297 puslapyje: *Deseret Morning News* © nuotrauka.
- 302 puslapyje: *Kristus Getsemanėje*, aut. Haris Andersonas.
- 319 puslapyje: paveikslo *Kristus su berniuku* fragmentas, aut. Karlas Heinrichas Blochas.

Abėcėlinė rodyklė

A

Apaštalai, 42, 245–246, 248–250

Apeigos

šventytkloje yra karūnuojančios

Bažnyčios palaimos, 293–294

už mirusiųsiosius, 48–49, 295–296

Apmokėjimas. *Žr.* Jėzus Kristus,

Apmokėjimas

Apreiškimas

ateina per tylų ramų balsą,

113–114

statyti Kinijos Honkongo

šventyklą, 111–112

statyti mažas šventyklas, 31–33,

289–291

šių dienų, 49–50

Atgaila

dėl amoralaus elgesio, 240

yra vienas iš pirmųjų Evangelijos

principų, 67

tapo įmanoma per Gelbėtojo

Apmokėjimą, 309–310

Atsimetimas, 42–43, 47

Atsivertusieji

yra brangūs, 280–283

reikia atsakomybės, 280, 283–284

reikia draugų, 283–284

reikia maitinimo Dievo žodžiu,

280, 283, 284–285

Atsivertusiųjų išlaikymas, 31,

277–287

B

Baimė, 70–71, 140, 318

Bažnyčios Prezidentas

kai negali vykdyti visų pareigų,

247–249

pašaukiamas Viešpaties, 244–245

vyriausiasis apaštalas tampa kitu,

245–246

Bičiulystė

su naujais ir mažiau aktyviais

nariais, 277–287

su ne mūsų tikėjimo žmonėmis,

255–263

D

Dangiškasis Tėvas

yra mūsų dvasių Tėvas, 49,

71–72, 102–103

yra prie šios Bažnyčios šturvalo,

60, 170

yra tikrasis stiprybės šaltinis, 91

ir Jėzus Kristus yra atskiros

Esybės, 46

įsteigė šeimą, 156

laimina besilaikančius Jo

įsakymų, 60

liudijimo apie Jį igijimas, 138–139

mus kviečia melstis Jam, 102–103

mus myli, 303–304
 pasirodė Džozefui Smitui, 42,
 44–46
 turi fizinį pavidalą, 46

Darbas
 yra Bažnyčios genialumas,
 180–181
 jį atliekant išmokstamos
 pamokos, 177
 poreikis, 179–181

Dėkingumas, 66–67

Dievas Tėvas. *Žr.* Dangiškasis Tėvas

Dievybė, 46

Dora
 atneša palaimų, 235–236
 kaip gyvenimo statymo pamatas,
 233–235
 mintimis, 239
 vertė, 92, 235

Dvasia. *Žr.* Šventoji Dvasia

Džozefas Smitas. *Žr.* Smitas, Džozefas

E

Evangelija
 yra priežastis mums džiaugtis,
 67–69, 93
 sugrąžinta per Džozefą Smitą,
 41–42, 44–50
 tai žinia apie pergale, 69–71

F

Finansai, 182–185

G

Gerovė, 181–182, 184

Gimdytojai
 atsakingi už savo vaikų mokymą
 ir priežiūrą, 156–158
 neturi prarasti vilties dėl
 maištaujančių vaikų, 161–162
 savo namuose turi sukurti
 mokymosi aplinką, 224–226

turi kuo anksčiau ruošti vaikus
 misionieriškam darbui, 272
 turi melstis už savo vaikus, 102,
 158, 161–162
 turi suvaldyti pyktį, 162–163
 vienišas, 157–158

H

Hinkli, Ada Bitner (motina), 2–8, 9,
 63, 89, 131

Hinkli, Mardžorė Pei (žmona)
 merginama Gordonu B. Hinklio,
 6, 11–13, 143
 mirtis, 35, 145
 santuoka su Gordonu B. Hinkliu,
 12–14, 89–90, 143–145

Hinklis, Brajentas Stringamas
 (tėvas), 2–9, 63, 75, 89, 131,
 177, 189, 221–223

Hinklis, Gordonas B.
 akcentuoja atsivertusiųjų
 išlaikymą, 31, 277–287
 apdovanojamas Prezidento
 laisvės medaliu, 26–27
 baigia Jutos universitetą, 6, 53
 diagnozuojamas vėžys, 35
 dirba Denverio ir Rio Grandės
 geležinkelio kompanijoje, 14
 duoda interviu laidoje *60*
minučių, 26, 257–258
 gauna apreiškimą statyti mažas
 šventyklas, 31–33, 289–292
 gedi dėl savo žmonos Mardžorės
 mirties, 35, 145
 gimimas, 2
 išsilavinimas, 4–6
 jaunystėje susiduria su tikėjimo
 išbandymais, 5–6
 jo gimdytojai, 2–9, 63, 89, 131, 221
 jo kelionės, 11, 27–28, 41, 89,
 144, 267
 jo liudijimas, 4, 6, 34, 131–133,
 301–303, 310–311

laidotuvės, 36
 mergina Mardžorė Pei, 6, 11–14, 143
 mirtis, 36
 nuolatinė misija, 6–9, 63, 189,
 267–268, 313–315
 paskiriamas Bažnyčios radijo,
 viešųjų ryšių ir misionieriškos
 literatūros komiteto atsakin-
 guoju sekretoriumi, 9–11, 14,
 54, 211
 paskiriamas Visuotinio misio-
 nierių komiteto atsakinguoju
 sekretoriumi, 15
 pašventina 100-ąją veikiančią
 šventyklą, 32, 291
 pašventina Konferencijų centrą, 33
 praneša apie Kraštų prezidentūrų
 pašaukimą, 21
 pristato Nuolatinį švietimo fondą,
 29, 179, 182
 pristato „Šeima. Pareiškimas
 pasauliui“, 30, 156
 santuoka su Mardžore Pei, 12–14,
 89–90, 143–145
 skatina dvasinį ir pasaulietinį
 mokymąsi, 29, 221–231
 sutuoktinis, 12, 143–155
 sveikina 2002 m. Solt Leik Sičio
 žiemos olimpiados svečius, 26
 šeimos paveldas, 2–3, 75
 Šveicarijos Berno šventyklai
 kuria šventyklos endamento
 filmą, 16
 tampa Bažnyčios prezidentu,
 22–25, 243–244
 tarnystė Dvylikos Kvorume,
 18–19, 243
 tarnystė Pirmojoje Prezidentūroje,
 19–22, 243–244
 tėvas, 12–13, 101, 155
 vaikystė, 3–4

I

Išbandymai. *Žr.* Negandos
 Išgelbėjimo planas, 49, 296
 Išsilavinimas
 atveria daugiau galimybių,
 223–224, 226–228
 dvasinis, svarbus tiek pat, kiek ir
 pasaulietinis, 228–230
 per Nuolatinį švietimo fondą, 29,
 179, 182
 Prezidento Gordono B. Hinklio,
 4–5
 visą gyvenimą, 221–231

J

Jėzus Kristus
 „Gyvasis Kristus. Apaštalų
 liudijimas“, 34, 301
 ir Dangiškasis Tėvas yra atskiros
 Esybės, 46
 Jo Apmokėjimas, 122, 301–311
 Jo ikižemiškoji tarnystė, 304
 Jo nukryžiuavimas, 122, 305–306
 Jo prisikėlimas, 122–124, 306
 Jo žemiškoji tarnystė, 120–121, 304
 kai kurie neigia Jo dieviškumą,
 124–125
 liudijimo apie Jį įgijimas,
 124–127, 138–139
 mes žvelgiame į Jį, 119–129
 pasirodė Džozefui Smitui, 42,
 44–46
 pažada būti su mumis, 60, 275
 svarbiausias asmuo žmonijos
 istorijoje, 42

K

Kristus. *Žr.* Jėzus Kristus
 Kunigystė
 gali palaiminti visus Dievo
 vaikus, 202–203

gali turėti kiekvienas vertas
 vyras, 203
 ir Bažnyčios organizavimas, 47,
 243–253
 jos galia ir palaiminimai, 199–208
 jos įgaliojimo ir raktų sugrąžini-
 mas, 42, 44–45, 133, 201–202
 kvorumai gali tapti stiprybės
 inkaru, 206–207
 Melchizedeko, 202–203
 per ją Dievas vykdo Savo darbą,
 202
 vertumas turėti, 203–206
 Kuolo prezidentas, 250–251

L

Laimė

ateina per Evangelijos pažinimą,
 67–68, 93
 lavinimas, 63–72
 per maldą, 101–102
 per misionierišką darbą, 272–274
 per tarnystę, 192–195
 santuokoje atsiranda per meilingą
 rūpestingumą, 149–151
 Viešpaties planas yra laimės
 planas, 67

Liudijimas

Gordono B. Hinklio, 4, 6, 34,
 131–133, 301–303, 310–311
 yra didžioji Bažnyčios stiprybė,
 133, 174, 316–317
 kaip dovana, 131–140
 Mormono Knygos, 212–213
 palaiko vaikščiojant tikėjimu,
 133–138
 turi būti mūsų gyvenimo
 simbolis, 120
 turime dalytis ir būti verti, 139–140

M

Malda

atneša palaimas ir laimę, 101–103
 atsakymų ieškojimas per ją,
 106–107
 jos galia, 101–107
 šeimos, Gordono B. Hinklio
 namuose, 101
 šeimos, padeda vaikus auginti
 tikėjime, 158
 šeimos, veda į stebuklus, 103–106

Mažiau aktyvūs nariai

pagalba su meile, 281
 skatinimas tapti aktyviems
 Bažnyčioje, 286

Meilė

gali pakeisti širdis, 190
 yra Evangelijos esmė, 191
 ne mūsų tikėjimo žmonėms,
 258–260
 pagelbėjimas su ja mažiau
 aktyviems nariams, 281
 per ją stiprinama šeima, 161–163
 santuokoje, 145–151

Misionieriškas darbas

atneša laimę, 272–274
 Gordono B. Hinklio, 6–9, 63, 189,
 267–268, 313–315
 yra kunigystės atsakomybė, 272
 jam pagelbėja šeimos malda,
 104–105
 kaip padėti jį dirbti nuolatiniais
 misionieriams, 269–272
 pagelbėjimas pasauliui per jį,
 268–269
 pastarosiomis dienomis, 267–275
 vaikų ruošimas jam, 272
 Viešpats laimins mūsų pastangas
 jį dirbti, 274–275

- Mormono Knyga
 bendraliudininkė su Biblija, 46–47
 gali pakeisti mūsų gyvenimą ir
 mūsų ateitį, 215–218
 Gordonas B. Hinklio iššūkis
 perskaityti ją, 211
 išversta Džozefo Smito, 212, 214
 jos galia, 211–218
 liudija apie Jėzų Kristų, 46–47, 212
 liudijimas apie ją veda prie įsitiki-
 nimo kitomis tiesomis, 213–214
 liudijimo apie ją įgijimas, 212–213
 padeda rasti šių dienų problemų
 sprendimus, 214–215
 pasakojimas, 169, 214–215
- Moterys
 darbuojasi išvien su kunigija,
 94–95, 207–208
 ištikimų galia, 97–98
 jų pareigos Bažnyčioje, 94–95
 kaip Dievo dukterys, 89–98
 progos joms, 227
 šventa vieta Dievo plane, 90–91
- Motinos
 jų pareigos, 157
 jų šventas pašaukimas, 93–94
Taip pat žr. Gimdytojai; Šeima
- N**
-
- Namai
 Gordonas B. Hinklio, 155
 kaip teisingo gyvenimo pagrindas,
 155–162
 mokymosi aplinkos kūrimas
 juose, 224–226
Taip pat žr. Šeima
- Negandos
 išvermingumas, nepaisant jų, 65
 Mormono Knygoje, 214
 pasiruošimas joms, 182–185
 patirtos pionierių, 3, 75, 77–78,
 79–81
- tikėjimas gali padėti išverti,
 318–319
- Nesusituokusieji, 148–149
- Nuolatinis švietimo fondas, 29,
 179, 182
- O**
-
- Optimizmas, 63–72
- P**
-
- Pagarba
 ne mūsų tikėjimo žmonėms,
 258–260, 262–263
 stiprina šeimos ryšius, 161–163
- Paklusnumas
 jo iš mūsų reikalaujama visada,
 168–169
 palaimos per jį, 60, 169–170
 reiškia gyvenimą pagal
 Evangeliją, 165–174
 stiprina Bažnyčią, 173–174
 tai kelias į laimę, 67
- Paramos bendrija, 95–96
- Pareiškimas apie šeimą, 30, 156
- Pasiruošimas nenumatytiems
 atvejams, 182–184
- Pasitempimas, 72, 167–168, 197, 237
- Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus
 Kristaus Bažnyčia
 ankstyvieji jos vadovai matė jos
 lemtį, 55–57, 79
 doktrinos, išskiriančios ją iš kitų
 bažnyčių, 46–50
 jos organizavimas, 47, 243–253
 kaip vėliava tautoms, 53–61
 kiekvienas jos narys atlieka
 svarbų vaidmenį, 57–58
 pripildanti žemę, 44, 54–55, 275
 sugrąžinta per Džozefą Smitą,
 41–42, 44–50

- suteikia progų tarnauti, 195–197
- Pionieriai**
 ankstyvojoje Bažnyčioje, 3,
 55–57, 75–83
 jais yra visi Bažnyčios nariai, 83–85
 jų palikimas, 75–86
 savo tikėjimą pavertė realybe,
 77–79
 šių dienų, 77, 83–85
 Vilio ir Martino rankinių
 vežimėlių grupėse, 80–83
- Pirmasis regėjimas, 42, 44–46, 54
- Pornografija, 116, 205, 236–240
- Pranašai**
 įprastai būna pagyvenę vyrai, 245
 mums pataria būti materialiai
 ir dvasiškai pasiruošusiems,
 182–184
 pašaukiami Viešpaties, 244–245
- Pratas, Parlis P., 215–217
- Prisikėlimas**
 Jėzaus Kristaus, 122–124, 306
 tapo įmanomas per Gelbėtoją,
 308–311
- R**
-
- Ramybė**
 ją galima rasti šventykloje, 297–298
 melsti taikos, 103
 per dorybingą gyvenimą, 236–237
 per savarankiškumą, 177–185
- S**
-
- Sandoros, 116, 167–168, 297
- Santuoka**
 buvimas patikimiems ir
 ištikimiems joje, 151
 Gordonio B. Hinklio su Mardžore
 Pei, 12–14, 89–90, 143–145
 yra lygių šalių partnerystė, 147
 kaip amžinoji partnerystė, 143–151
- laimė joje atsiranda per meilingą
 rūpestingumą, 149–151
 sumanyta Dangiškojo Tėvo,
 145–146
- Savęs išlaikymas
 pagalba kitiems jį pasiekti, 181–182
 per Nuolatinį švietimo fondą, 29,
 179, 182
 teikia ramybę, 177–185
- Skola, 184–185
- Smit, Ema, 91–93, 170
- Smitas, Džozefas
 išvertė Mormono Knygą, 212, 214
 jo liudijimas, 124
 jo Pirmasis regėjimas, 42, 44–46
 per jį sugrąžinta Bažnyčia, 41–42,
 44–50, 133
- Smurtas, 205
- Sprendimai, 172–173
- Sugrąžinimas
 Evangelijos, 41–50
 įvyko po Renesanso ir
 Reformacijos, 43–44
 kunigystės raktų ir įgaliojimo, 42,
 44–45, 201–202
 per Džozefą Smitą, 41–42, 44–50
 prasidėjo nuo Pirmojo regėjimo,
 42, 44, 54
- Š**
-
- Šabo diena, 59, 116
- šeima
 Bažnyčios pozicija dėl jos, 58
 gali būti užantspauduota
 amžinybei, 48–49
 yra pagrindinis visuomenės
 vienetas, 48–49, 104
 įsteigta Dangiškojo Tėvo, 156
 jos ryšiai yra patys švenčiausi, 156
 pareiškimas apie ją, 30, 156

stiprinama per meilę ir pagarbą,
162–163

Šeimos malda
Gordono B. Hinklio namuose, 101
padeda vaikus auginti tikėjime, 158
veda į stebuklus, 103–106

Šeimos namų vakaras, 159

Šventyklos
apreiškimas statyti mažas, 31–32,
289–291
yra mūsų liudijimo išraiška,
292–293
yra ramybės ir apreiškimo vieta,
297–298
jose atliekamos apeigos už
mirusiuosius, 295–296
jose šeimos gali būti užantspau-
duotos kartu, 146, 294–295
jų palaimos, 289–298

Šventoji Dvasia
gali būti mūsų nuolatinė
bendražygė, 112–113, 115–116
liudija tiesą, 112, 212–213
mums kužda apreiškimą, 111–116
mus apšviečia, augina ir pakylėja,
114–115
padeda įveikti tarpusavio
skirtumus, 274
padeda mums tarnaujant namuo-
se ir bažnyčioje, 112–113

T

Tarnavimas
Bažnyčia duoda progų, 195–197
yra geriausias vaistas nuo nelai-
mingumo, 192–193
Paramos bendrijoje, 94–96
pasišventimas, 189–197
savo tikrojo aš radimas jame,
194–195
šventyklose, 295–296
Šventoji Dvasia mus veda, 112–113

Tėvai
jų pareigos, 157
kunigystės turėtojai turi būti geri,
204–206
Taip pat žr. Gimdytojai; Šeima

Tiesiai augti negalintis medis,
159–161

Tikėjimas
yra liudijimo pagrindas, 316–317
yra tikslingo gyvenimo šaltinis,
315–316
naudojamas auga, 319–321
padeda mums pakilti virš baimės
ir bėdų, 318–319
pionierių, 77–79
teisių moterų, suteikia galios, 97
žengimas pirmyn su juo, 313–321

Tolerancija, 258–260, 262–263, 269

V

Vaikai
yra Viešpaties dovana, 157
jei maištauja, reikia meilės ir
maldų, 161–162
jų gyvenimas atspindės mokymą
šeimoje, 162–163
jų nekaltumas, 48–49
turi būti auginami šviesoje ir
tiesoje, 93
turi būti mokomi nuo ankstyvos
vaikystės, 159–162
turi kuo anksčiau ruoštis
misionieriškam darbui, 272

Vienybė
su kitų tikėjimų žmonėmis,
255–257
tarp Bažnyčios narių, 60
tarp Pirmosios Prezidentūros ir
Dvylikos, 250

Vyresnio amžiaus misionieriai,
273–274

Vyskupas, 251–253

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

